

பெரியார் தொலைநிலைக்கல்வி நிறுவனம்
(PRIDE)

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்
சேலம் – 636 011

இளங்கலை தமிழ் இலக்கியம்
இரண்டாமாண்டு
தாள் – 8 : காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும்

பாட ஆக்கம்
முனைவர் ம. இளங்கோவன்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
ஆர்.கே.எம். விவேகானந்தா கல்லூரி
மயிலாப்பூர்,
சென்னை – 600 004.

இளங்கலை தமிழ் இலக்கியம்

இரண்டாமாண்டு

தாள் : 8 – காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும்

பாடத் திட்டம்

- அலகு – 1 சிலப்பதிகாரம் – வழக்குரைகாதை
மணிமேகலை – மலர்வனம் புக்க காதை
சீவகசிந்தாமணி – விமலையார் இலம்பகம்
- அலகு – 2 கம்பராமாயணம் – கும்பகர்ணன் வதைப்படலம்
பெருங்கதை – உஞ்சைக்காண்டம் – நருமதை கடந்தது
தேம்பாவணி – பாலைபுகு படலம்
சீறாப்புராணம் – நுபுவத்துக் காண்டம் – உடும்பு பேசிய படலம்
- அலகு – 3 சம்பந்தர் – தேவாரம் – திருப்பிரமபுரம் (தோடுடைய..)
தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் – திருப்பள்ளியெழுச்சி (10 பாடல்கள்)
திருமூலர் – திருமந்திரம் – ஏழாம் தந்திரம் – சிவபூசை (24 பாடல்கள்)
சிவவாக்கியர் – பாடல்கள் 494–524 வரை (சித்தர் பாடல்கள் மணிவாசகர் பதிப்பகம்)
பட்டினத்தார் – திருஏகம்பமாலை – பாடல்கள் 4–13 (மணிவாசகர் பதிப்பகம்)
- அலகு – 4 முத்தொள்ளாயிரம் – சேரன் பற்றியது
அபிராமி அந்தாதி – முதல் 20 பாடல்கள் (அபிராமிபட்டர்)
கலிங்கத்துப்பரணி – போர் பாடியது (செயங்கொண்டார்)
கொங்குமண்டல சதகம் – முதல் 20 பாடல்கள் (வாலகந்தரக் கவிராயர்)

குறிப்பு : முதல் இரண்டு அலகுகளிலிருந்து மட்டும் இடம் சுட்டிப் பொருள் விளக்கம் வினாக்கள் அமையும்.

காப்பியங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும்

பாடத்திட்ட அறிமுகம்

காப்பியங்கள்

இலக்கியங்களை அற இலக்கியங்கள், கலை இலக்கியங்கள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் கலை இலக்கியங்கள் என்பவை கதை பொதிந்த நெடும்பாடல்கள், குறும்பாடல்கள் பல கொண்டு அமைவனவாக உள்ளன. அற இலக்கியம் என்பது அறக்கருத்துகளை நேரடியாகவோ சான்றுகள் காட்டியோ வெறும் அறக்கருத்தினை மட்டும் விளக்கிக் கூறுவது ஆகும்.

கலை இலக்கியப் பிரிவில் காப்பியங்கள் அடங்குகின்றன. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய உறுதிப் பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யுளான இயன்ற கதைகளைக் காப்பியம் என்பர். இவை ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களையோ பாடலடிகளையோ கொண்டு நடக்கும்.

மேனாட்டார் காப்பியங்களை வீரயுகக்காப்பியங்கள் என்றும் கலைக்காப்பியங்கள் என்றும் பகுப்பர். தமிழில் வீரயுகக் காப்பியம் என்று எதுவும் இல்லை. வாய்ப்பாட்டுகளாகிய நாடோடிக் கதைப்பாடல்கள் வளர்ச்சி பெற்று, அவற்றின் தொகுப்பு போல உருவாவன வீரயுகக் காப்பியங்கள் ஆகும். சிலப்பதிகாரத்தில் அதற்கான சாயல் ஓரளவுக்கு உள்ளது என்றாலும் கலைக் காப்பியத்திற்குரிய அறக்கருத்துகள், கற்பனை நலம், சமயநீதிகள், பண்பாட்டு ஒழுக்கலாறுகள் போன்றவற்றையும் எய்தியிருப்பதால் வீரயுகக் காப்பியத்திற்கும் கலைக்காப்பியத்திற்கும் இடைப்பட்டது சிலப்பதிகாரம் என்பர். மணிமேகலையும் அதற்குப் பின்னர் வந்த அனைத்துமே கலைக்காப்பியங்கள்தான்.

காப்பிய இலக்கணம்

காப்பியம் குறித்து, ஏறக்குறைய 13ஆம் நூற்றாண்டில் வெளியான தண்டியலங்காரம் இயற்றிய தண்டி என்பார் செய்யுள் வகை குறித்துக் கூறி, அவற்றுள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பதில் பொருள் தொடர் நிலைச் செய்யுள் என்ற பகுப்பில், பெருங்காப்பியம், காப்பியம் முதலியவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர்.

பெருங்காப்பிய நிலை பேசங்காலை

வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினொன்று

ஏற்புடைத்தாகி முன்வரவியன்று

நாற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்தாகித்

தன்னிகரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்

மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்

இருசுடர்த் தோற்றம் என்றினையன புனைந்து

நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்

பூம்பொழில் நுகர்தல் புனல்விளையாடல்

தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்

புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தல் என்று
இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
மந்திரம் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் தொடர்ந்து சருக்கம் இலம்பகம்
பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப

என்பது அந்நூற்பா. ஆனால் இலக்கணம் பிற்காலத்தது. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சீவகசிந்தாமணியும் இதற்கு முற்பட்டது. ஆகையால் மேற்கண்ட இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தாது அமைந்துள்ளன.

தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பழமரபினை ஒட்டிப் பெருங்காப்பியம், சிறுங்காப்பியம், பிறகாப்பியங்கள் என மூன்றாகப் பகுக்கலாம் என்பது கா.கோ. வேங்கடராமன் (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு) கருத்தாகும்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்

‘காவியம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லின் திரிபே காப்பியம் என்பார் கி.வ. ஜகன்னாதன். ஆனால் காப்பு என்ற தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது என்றும், முதலில் தொல்காப்பியம், பல்காப்பியம் என இலக்கண நூல்களைக் குறித்தது என்றும், பின்பு அது கதை நூலைக் குறிக்கப்பெய்யப்பட்டது என்றும் வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வேள் கூறுவர். மணிமேகலையில், நாடக இலக்கணத்தைச் சுட்ட, ‘நாடகக்காப்பிய நன்னூல்’ என்ற தொடர் பயன்படுத்தியிருப்பதும், வீரசோழிய உரை, காப்பியம் என்ற சொல்லுக்கு இலக்கணம் என்ற நோக்கில் பொருள் கொள்வதும் மேற்கூறிய கருத்தினை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மேற்கண்ட தண்டியலங்கார நூற்பா, பெருங்காப்பியம் என்பதற்கு நூவல்பொருளும், சுட்டமைப்பும் என்ற நோக்கில் பல விதிகளைக் குறிப்பிட்டாலும், முத்தாய்ப்பாக, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கையும் தழுவியது. பெருங்காப்பியம் என்னும் தமிழ்க் காப்பியங்களை ஐம்பெருங்காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம் என வடமொழி மரபினைப் பின்பற்றிப் பகுத்தனர். இப்பகுப்பு பொருத்தமற்றது என்றாலும் மரபு கருதி ஏற்றுக்கொள்வது தேவையாகிறது.

ஐம்பெருங்காப்பியங்களாவன : சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி. இவற்றில் வளையாபதியும் குண்டலகேசியும் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. ஏனைய மூன்றும் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன.

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களாவன : சூளாமணி, யசோதர காவியம், உதயணகுமார காவியம், நீலகேசி, நாககுமார காவியம் ஆகியன. ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்ற வழக்கு முதலில் சமணரால் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பார் தெ.பொ.மீ. கி.பி. 13 அல்லது 14ஆம் நூற்றாண்டில்தான் மயிலைநாதர் முதன்முதலில் ஐஞ்சிறு காப்பியம் என்ற தொடரைப் பயன்படுத்துகிறார். பிற்காலத்தில் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை இத்தொடரைத் தொடர்ந்து

கையாள்கிறார். எனவே, அக்காலத்திலோ அதற்குச் சற்று முன்போ, இத்தொகைச்சொல் உருவாகியிருக்க வேண்டும்.

சிற்றிலக்கியங்கள்

தமிழரின் ஒவ்வொரு கால வாழ்க்கையையும் அறிந்து கொள்வதற்குப் பல்வேறு வகையான சான்றுகள் துணை புரிகின்றன. அதேபோல, இலக்கியங்களும் பெருந்துணை புரிகின்றன. தொல்காப்பியம் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழரின் அக, புற வாழ்வுக்கும் இலக்கணம் கூறி, அக்காலத் தமிழரின் காதல் வாழ்க்கையையும் வீரம், கொடை போன்றவற்றையும் விளக்கி நிற்கின்றது. அற இலக்கியங்கள் தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் மேன்மை தரும் அறங்களைக் கூறுகின்றன.

தனித்தனி நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து வாழ்ந்த தமிழர்களுக்கு ஒரு நீண்ட வாழ்க்கையை விளக்க எழுந்தவை காப்பியங்கள். மானுடக் காதலைவிட மகேசன் காதலே பிறவியில்லாத வீடுபேறு அளிக்கும் என்பதைப் பக்தி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பக்தி இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து எழுந்தவை சிற்றிலக்கியங்கள் ஆகும்.

ஒவ்வொரு இலக்கிய வகையும் ஒரு குறிக்கோளோடு தோன்றுகின்றன. அந்த வகையில் இறைவனைப் பாட எழுந்த சிற்றிலக்கியங்கள், பிறகு தமிழ் மன்னர், நிலக்கிழார், பொதுவாழ்வினர் எனக் களத்தை விரித்துக் கொண்டன. மற்ற இலக்கிய வகைகளுக்கு இல்லாத ஒரு சிறுமை நிலை பிற்காலத்தில் தோன்றலாயிற்று. சங்க இலக்கியக் காதல் தனிப்பட்ட யாருக்கும் உரிமை இல்லாத பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று. இதே போன்று சங்ககாலப் புலவர்கள் மன்னர்களைப் பாடுகின்றனர். பொருளுக்காக மட்டும் அவர்கள் பாடியதில்லை. மன்னர்கள் தவறும் இடங்களில் நெறிப்படுத்தினர். புலவர்கள் சிறந்து வாழ்ந்தனர். காலச் சூழலும் வாழ்க்கைச் சூழலிலும் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகச் சிலர் தமிழைச் சில சிற்றிலக்கியங்களின் வழியாகச் சிறை வைத்தார்கள் எனத் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

எப்படி இருந்தாலும் சிற்றிலக்கியங்கள் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றவை என்பதில் ஐயமில்லை. பெரும்பாலான சிற்றிலக்கியங்கள், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் துறைகளின் வளர்ச்சியே ஆகும். சான்றாக, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வஞ்சி, உழிஞை, வாகை, பாடாண் திணைகளில் காணப்படும் துறைகள் சிலவற்றின் வளர்ச்சி நிலையே பரணி எனக்குறிப்பிடுவர். வடமொழியில் சிற்றிலக்கியங்களைப் பிரபந்தம் என்பர். பிரபந்தம் என்றால் நன்கு கட்டப்பட்டது என்று பொருள். அவை தொண்ணூற்றாறு (96) வகை என்று பாட்டியல் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. 96 வகை எனக் குறிப்பிட்டாலும் பல ஒன்றுள் ஒன்று அடங்கியவையாகவே காணப்படுகின்றன. பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் தமது சதுரகராதியில் 96 வகைப் பிரபந்தங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

காதல், வீரம், பெருமை எனப் பல்வேறு நிலைகளில் சிற்றிலக்கியங்களின் பாடுபொருள் அமைந்திருப்பதை அறியலாம். 96 வகைச் சிற்றிலக்கியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இவற்றுள் குறிப்பிட்ட சில வகைகளே புலவர்களால் பெரிதும் போற்றிப் பாடப்பெறுகின்றன. அவை : பிள்ளைத்தமிழ், பரணி, கலம்பகம்,

அந்தாதி, கோவை, உலா, தூது, மடல், சதகம், குறவஞ்சி, பள்ளு, சிந்து முதலியன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

இப்பாடப்பகுதியில் தமிழில் தோன்றிய சில காப்பியங்களையும் பக்தி இலக்கியங்களையும் சிற்றிலக்கியங்களையும் குறித்து விளக்கமாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

பாடம் – 1

சிலப்பதிகாரம் வழக்குரை காதை

பாடத் திட்டம்

- 1.0 அறிமுகம்
- 1.1 சிலப்பதிகாரம் – அறிமுகம்
- 1.2 காப்பியச் சிறப்பு
- 1.3 நூலாசிரியர்
- 1.4 பெண்ணுக்கு அணி
- 1.5 மாதவி மடந்தை
- 1.6 சிலம்பின் சிறப்புகள்
- 1.7 வழக்குரை காதை
  - 1.7.1 வழக்குரை காதை
  - 1.7.2 பாண்டிமா தேவியின் தீக்கனா
  - 1.7.3 கோப்பெருந்தேவி வருகை
  - 1.7.4 கண்ணகி வருகை
  - 1.7.5 பாண்டியன் வினாவும் கண்ணகி பதிலும்
  - 1.7.6 பாண்டியன் தன் பிழை உணர்ந்து உயிர் நீத்தல்
  - 1.7.7 கண்ணகி கூற்று
  - 1.7.8 கண்டோர் கூற்று
- 1.8 பார்வை நூல்கள்

அலகு - 1

பாடம் - 1

சிலப்பதிகாரம் - வழக்குரை காதை

1.0 அறிமுகம்

தமிழில் தோன்றிய ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி ஆகியவற்றைக் குறித்து விளக்கமாகப் பின்வரும் பகுதி குறிப்பிடும்.

1.1 சிலப்பதிகாரம் - அறிமுகம்

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் இரட்டைக்காப்பியங்கள் என வழங்கப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காலத்தைப் பற்றிப் பல்வேறு முரண்பட்ட கருத்துகள் இருப்பினும் அதன் இலக்கியச் செழுமையையும் காப்பிய முதன்மையையும் அனைத்து அறிஞர்களும் போற்றுகின்றனர்.

சிலப்பதிகாரம் புகார், மதுரை, வஞ்சி என மூன்று காண்டங்களை உடையது. பண்டைய சோழ, பாண்டிய, சேர நாடுகளின் தலைநகரங்களான முறையே புகார், மதுரை, வஞ்சி, முத்தமிழ் வழங்கிய மூன்று நாடுகளின் தலைநகர்களைக் காண்டப் பெயர்களாகக் கொண்டு திகழும் இக்காப்பியம் தமிழ் நாட்டிற்குரிய பொதுக் காப்பியம் என்று போற்றப்படுகிறது. காப்பியத் தலைவி கண்ணகி, புகாரில் பிறந்து மதுரையில் தன் கணவனை இழந்து வஞ்சியில் தெய்வநிலை பெற்றமையால் இக்காப்பியம் மூவேந்தர்க்கும் உரிய பொதுக்காப்பியமாகத் திகழ்கிறது.

1.2 காப்பியச் சிறப்பு

சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழின் திறமெல்லாம் காட்டி நிற்கிறது. இதனை அக்காப்பியத்திற்கிடப்பட்ட பெயரிலிருந்து அறியலாம். மகாகவி காளிதாசர் 'சாகுந்தலம்' என்னும் நாடகம் இயற்றினார். அதில் சிக்கலுக்குக் காரணம் கணையாழியே. ஆயினும் அதனை நாடகத்தின் பெயராக அமைக்காமல் நாடகத் தலைவியின் பெயரை அந்நூலுக்கு இட்டார். ஆங்கிலக் காவியப் புலவன் ஷேக்ஸ்பியர், 'ஓத்தொல்லோ' என்ற நாடகத்தில் சிக்கலுக்குக் காரணம் ஒரு கைக்குட்டை. ஆனால் கதைத் தலைவனின் பெயரையே தலைப்பாக நாடகத்திற்கு வைத்தார். ஆனால் இளங்கோவடிகள் தம் நூலுக்குத் தலைவனின் பெயரையோ, தலைவியின் பெயரையோ வைக்காமல் கதைப்போக்கில் சிக்கலுக்குக் காரணமான சிலம்பையே காப்பியத்தின் பெயராக அமைத்துப் புரட்சி செய்திருக்கிறார்.

1.3 நூலாசிரியர்

சிலப்பதிகாரத்தின் நூலாசிரியரான இளங்கோவடிகள் சமண சமயத்தவர். காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு. சேரன் செங்குட்டுவனின் இளவல். இளம் வயதில் ஒரு கணியன் கூறிய கணிப்பைப் பொய்யாக்கி அண்ணனுக்கு அரசவை வருமாறு துறவு பூண்டவர். துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டதால் 'அடிகள்' என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றார்.

1.4 பெண்ணுக்கு அணி

பெண்ணுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் அமைந்த முதல் தமிழ்க் காப்பியம் இதுவே. பத்தினி வழிபாட்டை இளங்கோவடிகள் இந்நூலின் வாயிலாக வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுகிறார். காப்பியத் தலைவிகள் எவரும் அனுபவிக்காத கொடுமை கண்ணகி வாழ்வில் நேர்ந்துவிட்டது. கணவனைப் பிரிந்து உற்றார், உறவினரைப் பிரிந்து, நாட்டைப் பிரிந்து வேறு நாடு சென்று, கணவனை இழந்து, கடுத்துயரத்தில் மூழ்கிக் காய் கதிர்ச் செல்வனைச் சாட்சியாகக் கொண்டு மன்னனிடம் வழக்குரைத்து வென்று, மதுரை நகரையும் எரித்துவிட்டுச் சேர நாட்டில் கணவனுடன் விண்ணுலகம் அடைகிறார். கண்ணகி செல்வக்குடியில் பிறந்தவள் என்றாலும் காப்பியத் தொடக்கத்திலேயே இளங்கோவடிகள் அவளுக்குத் தெய்வத்தன்மை ஏற்றிவிடுகிறார். மாதர் தொழும் குணம் கொண்ட கண்ணகியை இளங்கோவடிகள் ‘சாலி ஒரு மீன் தகையாள்’ என்றே குறிப்பிடுகின்றார். தெய்வமேறப் பெற்ற சாலினி தன்னை மறந்து,

“இவளோ கொங்கச் செல்வி குடமலையாட்டி

தென்தமிழ்ப் பாவை செய்தவக் கொழுந்து

ஒருமா மணியாய் உலகில் தோன்றிய திருமாமணி” (12/47-50)

என்று குறிப்பிடுகிறார். சமணத் துறவியாகிய கவுந்தியடிகளும் கண்ணகியை,

“கற்புக்கடம்புண்ட இத்தெய்வ மல்லது

பொற்புடைத் தெய்வம் யாம்கண்டிலமால்” (15/143-144)

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மதுரை நகரத்தில், கையில் ஒற்றைச் சிலம்புடன் திரிதரும் கண்ணகியைக் கண்ட மக்கள் மயங்கி, “செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால் வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்தது” என்று புகழ்ந்தனர். இதே கண்ணகி வஞ்சிக் காண்டத்தில் பல இடங்களில் கடவுள் என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்படுகிறார். குன்றக் குரவையில் வேங்கை மரத்தடியில் நிற்கும் கண்ணகியைக் கண்ட குறவர்கள் “இவள் போலும் நங்குலக்கோர் இருந்தெய்வம் இல்லை” என வியந்து,

“சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே

தெய்வம் கொள்ளுமின் சிறுகுடியீரே”

என்று தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர்.

1.5 மாதவி மடந்தை

மாதவி கண்ணகி போலச் சிறந்தவளே. ஆடல், பாடல், அழகு என்ற மூன்றாலும் சிறந்தவள். கணிகையர் குலத்தில் பிறந்தாலும், கடவுள் நிலைபெற்ற கண்ணகி போன்று இவளையும் சிறப்பாக அமைத்துள்ளார் இளங்கோவடிகள். உணர்ச்சி வயப்பட்ட கோவலன் முதலில் இவளை, ‘ஆடல்மகளே யாதலின்’ எனப் பழித்துப் பிரிந்தாலும், பின்னர் உண்மையறிந்து ‘தன்தீதிலன்’ எனத் தளர்ச்சி நீங்கி, இது, ‘என் தீது’ என உணர்கிறான். இதனால் மாதவியின் மாசின்மை விளங்கும். மாதவியால் ‘குலப்பிறப்பாட்டி’ எனப் பாராட்டப் பெற்ற கண்ணகி,

மாதவியைக் குறித்து, “மடம்படு சாயலாள் மாதவி தன்னைக் கடம்படாள்” எனக் கூறி மாதவியை உயர்வுபடுத்துகின்றாள்.

1.6 சிலம்பின் சிறப்புகள்

மூன்றாகக் கிடந்த தமிழகத்தை ஒன்றாகக் காண்கிறார் இளங்கோவடிகள். கருணை மறவனாகிய கோவலனைச் செவ்வேள் என்றும் கண்ணகியை ‘வள்ளி’ என்றும், கூறித் தமிழ்த் திருமண மரபைப் போற்றுகிறது சிலப்பதிகாரம். இருப்பினும் இல்லற வாழ்வு இடையீடுபட்டது. கண்ணகியைப் பிரிந்து மாதவியைக் கோவலன் நாடுகிறான். இக்காப்பியத்தில் எதிர்நிலைப் பாத்திரமாக (வில்லனாக)ப் பல இடங்களில் விதியின் பங்கைக் குறிப்பிடுகிறார். கோவலன் வான்பொருள் தொலைத்து மதுரை சென்று இழந்தனவெல்லாம் மீட்கலாம் என்று எண்ணிச் செல்கிறான். அதற்கும் விதியே காரணம். அங்கு வினைவினை காலம் ஆகையால் மதுரைக் காவலனும் ‘தேரா மன்னனாகி’, ‘கொன்று அச்சிலம்பைக் கொணர்க’ என ஆணையிட ஊர்க்காவலன் மூலமாக விதி தன் செயலைச் சரியாகச் செய்து முடித்தது. ஊழ்வினையை எப்போதும் ஒழிக்க முடியாது என்பது உண்மையே. ஆயினும், வாழ்வில் எக்காலத்தும் நம்பிக்கை வரட்சி வந்துவிடக் கூடாது என்பதே இளங்கோவடிகளின் நோக்கம். அதனால்,

அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று ஆவது உம்

உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் எத்தலும்

ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பது உம்

ஆகிய மூன்று உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்காப்பியம் எழுந்தது என்று பதிகம் கூறுகிறது. சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய காலத்தின் நாட்டு வளம், மன்னர் மாண்பு, மக்கள் நிலை, பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சமயப்பொதுமை போன்ற பல்வேறு நிலைகளையும் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

1.7 வழக்குரை காதை

சிலப்பதிகாரத்தின் 20ஆவது காதையான வழக்குரை காதை மதுரைக் காண்டத்தில் அமைந்துள்ளது.

வழக்குரை காதைக்கு முன்னர் சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்துள்ள மங்கள வாழ்த்துக் காதையில் இயற்கையையும் சோழனையும் வணங்கிக் கண்ணகி கோவலனின் திருமண நிகழ்வைக் கூறுகின்றார்.

இருவரும் இணைந்து இல்லறம் நடத்த ஏற்பாடு செய்வது மனையறம் படுத்த காதையில் பேசப்படுகிறது.

காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் கணிகையர் குலத்தில் தோன்றிய மாதவி என்பாளின் ஆடல் நிகழ்ச்சி அரங்கேறுகிறது. இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் முத்தமிழும் விளங்க மாதவி ஆடுகிறாள். அதனால் அவள் அரசனது பச்சை மாலையையும் தலைக்கோற்பட்டமும், தலை வரிசையாக 1008 கழஞ்சு பொன் பரிசும் பெறுகிறாள். அந்தப் பச்சை மாலையை ஒரு கூனியிடம் கொடுத்து “1008 கழஞ்சு பொன் கொடுத்து இம்மாலையை வாங்குவோருக்கு மாதவியின் மணாளனாகும் வாய்ப்பு உண்டு” என்று கூறி நகர நம்பியர் திரியும்

இடத்தில் அறிவிக்கச் செய்தாள் மாதவியின் தாய். கோவலன் அம்மாலையை வாங்குகிறான். மாதவி இல்லம் சென்று அங்கேயே தங்கி விடுகிறாள்.

சோலைகளில் மாதவியும் கோவலனும் சுற்றித் திரிந்து இன்பம் துய்க்கின்றனர். கண்ணகியோ பிரிந்த கோவலன் திரும்ப வருவான் என்று காத்திருக்கிறாள்.

புகார் நகரில் இந்திரனைப் பெருமைப்படுத்தும் வகையில் இந்திரவிழா எடுக்கப்படுகிறது. இப்பகுதியில் நகரத்தில் வாழும் பல்வேறு தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். பல்வேறு கோட்டங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

முழுநிலா நாளில் கடலில் நீராட மக்கள் புறப்பட்டுச் செல்கின்றனர். அப்போது கோவலனின் சோகம் போக்க மாதவி பல்வேறு அணிகலன்கள் புனைந்து கடலாடல் காணச் செல்கின்றாள். அப்போது யாழ் எடுத்துச் செல்கின்றாள்.

இருவரும் சேர்ந்து இருக்கும்போது முதலில் கோவலன் யாழை வாங்கிக் கானல் வரி பாடுகிறான். அவன் பாடிய பாடல் அகப்பொருள்துறை அமைந்ததனால் அதனைக் கேட்ட மாதவியும் “இதில் ஓர் குறிப்பு உண்டு. இவன் தன்னிலை மயங்கினான்” என்று கருதி யாழை வாங்கித் தானும் ஓர் குறிப்புடையாள் போலப் பாடல் பாடுகிறாள். யாழிசைமேல் வைத்து ஊழ்வினை வந்து உருத்ததாகலின், கோவலன் அவள் பாடியவற்றைக் கேட்டு, “யான் கானல் வரி பாட, இவள் மிக்க மாயமுடையளாகலின் வேறொன்றின் மேல் மனம் வைத்துப் பாடினாள்” என்று கருதி அவளைக் கைவிட்டுத் தனியே ஏவலர் சூழப் பிரிந்து சென்றான். மாதவி தனியே இல்லம் திரும்பினாள்.

பிறகு சிலநாளில் கோவலனுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறாள் மாதவி வசந்த மாலையிடம் தந்து என் கருத்தைக் கூறி அழைத்து வருக என விடுத்தாள். மாலை பெற்ற வசந்த மாலை கூலமறுகில் கோவலனைக் கண்டு அதனைக்கொடுக்க, அவன், “நாடக மகள், பலவகையாலும் நடித்தல் அவளுக்கு இயல்பு” என்று கூறி ஓலையை மறுக்க, அவள் அதனை மாதவிக்குக் கூற “மாலை வாராராயினும் காலை காண்குவம்” என்று வருந்தி உறங்காமல் இருக்கிறாள்.

இதற்கிடையில் தேவந்தி என்ற கண்ணகியின் தோழி முற்பிறப்பில் கணவனுக்காக செய்ய வேண்டிய நோன்புக்கடனில் ஒன்று கைவிட்டிருப்பாய், அதனால் உன் கணவனை மீண்டும் பெற காவிரி கடலில் கலக்கும் துறையை அடுத்துள்ள கானலில் சோமகுண்டம் சூரியகுண்டம் என்னும் பொய்கைகளில் நீராடிக் காமனைக் கோட்டத்துள் தொழுத மகளிர் இம்மையில் கணவனுடன் கூடி இன்புற்று வாழ்வார். ஆகவே வா போகலாம் என்கிறாள். அப்போது கண்ணகி கண்ட கனவினைத் தோழிக்குக் கூறுகிறாள். அப்படிக்காம வேள் கோட்டம் தொழுவது ‘பீடன்று’ என்றும் மறுக்கிறாள். அப்போது கோவலன் கண்ணகி இல்லம் வருகிறான். எல்லாப் பொருளையும் கரவொழுக்கமுடைய பரத்தையொடு மருவி என் முன்னோர் தேடியனவற்றையெல்லாம் இழந்தேன், இது எனக்கு நாணினைத் தருகிறது என்றான். மாதவிக்குத் தர பொருளில்லாமல் இவ்வாறு கூறுகிறான் என்று கருதிய கண்ணகி ‘சிலம்புண்டு கொள்க’ என்று கூற இச்சிலம்பை முதலாகக் கொண்டு மதுரை அடைந்து இழந்த பொருளையெல்லாம்

மீட்கலாம் என்று பொழுது விடியும் முன் மதுரைக்குக் கண்ணகியும் கோவலனும் கிளம்புகின்றனர்.

காவிரியின் வடகரை வழியாகச் சோலைகளைக் கடந்து மேற்குத் திசையில் நடந்து ஒருகாத தூரம் கடந்தனர். கவுந்தியடிகளின் தவப்பள்ளியிருக்கும் சோலையை அடைந்தனர். அப்போது கண்ணகி நடந்த களைப்பால் பெருமூச்சு விட்டு “மதுரை மூதூர் யாதோ” என்று கேட்க நம் நாட்டிற்கு அப்பால் ஆறெந்து காதமே என்று கூறுகிறான். அப்போது கவுந்தியடிகளைக் கண்டு அடிதொழுது, தாங்கள் மதுரைக்குச் செல்வதாகக் கூற கவுந்தி தானும் மதுரையில் அருகதர் தொழுவம் பெரியோர் அறவுரை கேட்கவும் போவதாகக் கூறி இவர்களுக்குத் துணையாகி மூவரும் மேற்குத் திசையில் பலகாதம் நடக்க, சீரங்கத்தை அடைந்தனர்.

அங்கிருந்த ஒரு சோலையில் சாரணர் வந்தனர் அவர்களையும் அருகனையும் தொழுது அவர்கள் கூறிய உறுதி மொழிகளைக் கேட்டுவிட்டு மூவரும் ஓடத்திலேறி காவிரியின் தென்கரை அடைந்தனர். ஒரு பொழிலில் மூவரும் இருக்கும்போது பரத்தையர் கண்ணகி கோவலன் இருவரையும் பழிக்க – அவர்களைக் கவுந்தி நரியாக்கி சாபமிட அவர்களுக்காக இரங்கி விமோசனம் கேட்க, ஓராண்டில் சுய உருபெறுவர் எனக்கூறி மூவரும் உறையுரை அடைந்தனர்.

மதுரைக் காண்டத்தில் – உறையூரிலிருந்து தென்திசை நோக்கி மூவரும் நடந்து ஒரு சோலைக்குள் தங்கினர். அங்கு பாண்டியன் புகழைக் கூறிக்கொண்டு ஒரு மறையவன் இருக்க, அவனிடம் மதுரை செல்லும் வழியைக் கேட்டனர். அவன் கொடும்பாளூர் நெடுங்குளக் கரையிலிருந்து சிவனின் திரிகுலம் போன்ற பாதையில் ஒன்றனைத் தேர்வு செய்து செல்க என்று கூறுகிறான். அவ்வாறே சென்று ஐயை கோட்டம் ஒன்றனை அடைந்தனர்.

ஐயை கோட்டத்தின் ஒரு பகுதியில் வேடர் குடியிருப்பில் தெய்வ வழிபாடு நடக்கிறது. அதில் தெய்வம் ஏறப்பெற்ற சாலினி என்பாள் கண்ணகியை நோக்கி, “இவள் கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி, தென்தமிழ்ப்பாவை செய்த தவக்கொழுந்து” என்று பின் நிகழ்வதறிந்து கூறக் கண்ணகி, ‘மூதறிவாட்டி பேதுறவு மொழிந்தனர்’ என்று வெட்கப்பட்டு கணவனுக்குப் பின் ஒளிந்து கொண்டாள். பின்னர் வேடர்கள் கொற்றவையின் பல புகழையும் கூறிப் பரவினர்.

பின்னர் பகல் நேரப் பயணத்தை விட இரவு நேரப்பயணம் களைப்பு தெரியாது என்று இரவில் பயணம் செய்தனர். கோவலன் கண்ணகியைத் தன் தோளில் சேர்த்துக் கொண்டு சென்றான். விடியற்காலையில் தமக்குரிய ஒழுக்கத்தின் வழுவிய பார்ப்பனர் உறையும் ஒரு பகுதியை அடைந்தனர். கோவலன் ஒதுக்குப்புறமாக ஒரு நீர்நிலையை அடைந்தான். அப்போது கௌசிகன் என்பான் வந்து கோவலனைப் பிரிந்த மாதவியும், கோவலனது பெற்றோரும் எய்திய அளவற்ற துன்பத்தை எடுத்துக்கூறினான். அப்போது மாதவியால் எழுதி அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தைப் படித்துப் பொருள் உணர்ந்து, மாதவி தீதிலள் என்று தெளிந்து அக்கடித வாசகம் என் பெற்றோருக்கும் பொருந்தும் ஆகையால் அதனை அவரிடம் கொடுப்பீர் என்று கூறி கௌசிகன் கையில் கொடுத்து கவுந்தியும் கண்ணகியும் இருக்கும் இடம் வந்து, பாணர்கள் யாழ் வாசிக்க அதனை வாங்கித் தானும் வாசித்து மதுரை எவ்வளவு தொலைவு

எனக் கேட்க, அவர்களும் மதுரைத் தென்றல் வந்தது பாரீர் என, தொடர்ந்து நடந்து புறஞ்சேரி அடைந்தனர்.

காலையில் கோயில்களில் சங்கும் முரசமும் ஒலித்தன. கோவலன் கவந்தியடிகளை வணங்கி, தான் உற்ற இடும்பையைக் கூறி “யான் இந்நகர் வணிகர்க்கு எனது நிலை உணர்த்தி வரும் வரை இப்பைந்தொடி நுமது பாதகாப்பினள்” என்று கூறினான். அப்போது கவந்தியடிகள் உலகில் மக்கள் எய்தும் துன்ப இன்பங்களுக்குரிய காரணங்களை எடுத்துக்கூறி முன்னரும் துன்பமுற்றோர் பலர் என்பதற்கு இராமனையும் நளனையும் எடுத்துக்காட்டி, நீ அவர்கள் போன்றவன் அல்லன். அவர்கள் மனைவியோடு வாழவில்லை. நீயோ மனைவியுடன் பிரியா வாழ்க்கை பெற்றனை. வருந்தாது சென்று திரும்புக என்றார் கவந்தி. கோவலனும் பல்வேறு வீதிகளைக் கண்டு கடந்து மகிழ்ந்து புறஞ்சேரிக்குத் திரும்பினான்.

புறஞ்சேரி திரும்பிய கோவலன் கவந்தியடிகளுக்கு மதுரையின் சிறப்பைக் கூறினான். அப்போது மாடலன் வந்து கோவலனை வணங்கி மாதவிக்கு மணிமேகலை பிறந்ததும் அப்போது அவன் அந்தணர்க்கு தானம் வழங்கியபோது அவன் செய்த நல்வினைகளையும் கூறி இப்பிறப்பில் அவன் செய்தவெல்லாம் நல்வினையே என்று கூறி இந்த மாணிக்கக் கொழுந்தாகிய கண்ணகியுடன் இத்தாரம் வந்தது முன்வினைப் பயனே என்று கூற, கோவலன் தான் கண்ட தீக்கனாவைக் கூறி, அதன் பயனாய் துன்பம் விரைவில் உண்டாகும் என்றுரைக்க, மறையவனும் கவந்தியும் இவ்விடம் துறந்தோர்க்கே உரியது, நீ மதுரையில் புகுக என்று கூறினார். அப்போது அங்கு வந்த ஆயர் முதுமகளாகிய மாதரி கவந்தியடிகளைக் கண்டு வணங்கிட கண்ணகியையும் கோவலனையும் அடைக்கலப்படுத்தினார். அப்போது ஒரு வரலாற்றையும் அடைக்கலத்தின் பெருமை கூறியும் அனுப்பினார்.

மாதரி இல்லத்தில் கோவலனும் கண்ணகியும் இல்லறம் மேற்கொண்டனர். மயங்காதிரு எனக் கண்ணகியைத் தேற்றிக் கோவலன் கண்ணகியின் சிலம்பில் ஒன்றனைக் கொண்டு மதுரை நகரில் பொற்கொல்லர் தெருவில் தலைமைப் பொற்கொல்லனைக் கண்டு விற்பதற்குக் கொண்டு வந்த சிலம்பு எனக் காட்ட, ஏற்கனவே அரசியின் சிலம்பைத் திருடிய பொற்கொல்லன் அதனை மறைக்க காணாமல் போன சிலம்பைத் திருடியவனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறேன் என்று கூற அரசனும் அவனைக் கொண்டு சிலம்பைத் தருக என, பொற்கொல்லன் கொலை மாக்களை அழைத்து வந்து திருடர் தம் சாகசங்களைக் கூறி, கொலைமாக்களில் ஒருவன் ‘இவன் கொலைப்படுபவன் அல்லன்’ எனக்கூற அதில் குடிகாரன் கோவலனைக் கொன்றுவிடுகிறான்.

ஆயர் சேரியில் பல்வேறு தீ நிகழ்வுகள். ஆயர்பாடியில் கண்ணன் பலராமன் பின்னை ஆகியோர் ஆடிய குரவையை ஐயையுடன் அவளது தோழிகளும் ஆட (குரவையாட்ட இலக்கணம் கூறப்படுகிறது) மாயோனைப் பாடிக் குரவையாடினர்.

குரவை முடிவில் மாதரி வையையில் நீராடச் சென்றாள். மதுரையிலிருந்து வந்த ஒருத்தி, கோவலனைச் சிலம்பு திருடியதாக அரசன் ஏவலாளர் கொலை செய்தனர் என்று கூறக்கேட்டு, கண்ணகி பதைத்துப் புலம்ப, தானும் உயிர்விடத் துணிந்து, ஆதித்தனை நோக்கி, “காய்கதிர்ச் செல்வனே! நீயறிய என் கணவன்

கள்வனோ?” என்று கேட்க, நின் கணவன் கள்வனல்லன்; அவனைக் கள்வனென்று கொலை செய்த இவ்வூரை எரியுண்ணும் என ஒரு குரல் எழுந்தது.

கதிரவன் கூறியதைக் கேட்ட கண்ணகி மிக்க சினத்துடன் தன்னிடம் இருந்த இன்னொரு சிலம்புடன் புறப்பட்டு மதுரை வீதிகளில் சென்று, அங்கிருந்த மகளிரை நோக்கிப் புலம்பி, ‘என் கணவனை முன்போல் கண்டு அவன் கூறும் நல்லூரை கேட்பேன்’ என்றும் அவ்வாறு காணவில்லை என்றால் என்னை எல்லாரும் இகழ்வுங்கள் என்றாள் கண்ணகி. வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலனைச் சிலர் காட்டக் கண்டு அளவிலாத் துயரெய்தி அவனை முன்னிலையாக்கிப் பலவாறு புலம்ப, அவன் உடம்பைத் தழுவிக்கொள்ள, அப்போது அவன் எழுந்து நின்று, “மதிபோன்ற நின் முகம்வாடியதே!” என்று சொல்லி அவள் கண்ணீரை மாற்றி, ‘நீ இங்கிருக்க’ என்று சொல்லித் துறக்கம் புகுந்தான். கண்ணகி, “என் சினம் தணிந்தன்றிக் கணவனைக் கூடேன்” தீமையுடைய அரசனைக் கண்டு இதனைக் கேட்பேன் என்று அரசனின் கோயில் வாயிலை அடைந்தாள் கண்ணகி.

1.7.1 வழக்குரை காதை

“வண்ணச் சீரடி மண்மகள் அறிந்திலள்” என்று கூறுமளவு செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த கண்ணகி, கவுந்தியடிகளால்,

*“இன்துணை மகளிர்க்கு இன்றியமையாக்
கற்புக்கடம்பூண்ட இத்தெய்வமல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாம்கண்டிலமால்”*

என்று கண்ணகியை தெய்வமாகவே காண்கிறார். அடைக்கலம் ஏற்ற மாதரியிடம் கண்ணகியைப் பாதுகாக்க வேண்டிய வழிமுறைகளைச் சொல்லியனுப்புகிறார். தன் கணவனுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல், பாண்டியனின் அரசவைக்கே சென்று ‘தேரா மன்னா’ என விளித்து நியாயம் கேட்கிறாள். பெண்மையின் சிறப்புக்கு எழுதிய பேருரையாக வழக்குரை காதை விளங்குகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தின் மதுரைக்காண்டத்தில், ஊர்கூழ்வரிக்கு அடுத்து வழக்குரை காதை அமைந்துள்ளது. கண்ணகி, பாண்டியன் அரசவைக்குச் சென்று தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்பதை நிரூபிக்க வழக்கு உரைத்த பகுதி. எனவே இக்காதையின் தலைப்பு ‘வழக்குரை காதை’ என அமைந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் திருப்புமுனையாக அமைந்த மிகவும் முக்கியமான காதை. சிலம்பில் கூறப்படும் மூன்றாவது கனவுடன் இக்காதை தொடங்குகிறது. ஏற்கனவே கண்ணகிக்கும், கோவலனுக்கும் கனவுகள் வருகின்றன. மூன்றுமே அழிவைக் குறிப்பிடும் கனவுகளாகவே உள்ளன.

பாண்டியன் தேவியின் கனவு இங்குக் கூறப்படுகிறது. வாயிலோனிடம் தன் வருகையைக் கூறும் பகுதியில் அமைந்த வரிகள் வீரமும் கோபமும் கலந்துள்ளன. வாயிலோன் அரசனிடம் கண்ணகியின் தோற்றத்தைக் கூறும்போது தீமையைத் தண்டிக்கும் பெண் தெய்வங்களின் தோற்றத்தைப் பார்ப்பதுபோல் கூறப்பட்டுள்ளது. வழக்குரைக்கும் போது தன் புகார் நகரச் சிறப்பும், தன் சோழநாட்டு மன்னர் சிறப்பு பற்றியும் கண்ணகி கூறுகிறாள். பாண்டியனிடம்

வழக்குரைத்துத் “தன் கணவன் கள்வன் அல்லன்” என நிரூபிக்கிறாள். தன் தவற்றை உணர்ந்த பாண்டியனும் அவன் தேவியும் இறக்கின்றனர்.

1.7.2 பாண்டிமா தேவியின் தீக்கனா

ஆராய்ந்து உண்மை அறியாமல் அநியாயமாகக் கணவனைக் கொன்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் நியாயம் கேட்கப் புறப்பட்ட கண்ணகி, அரண்மனை வாசலை அடைந்த அப்பொழுது, அரண்மனைக்குள் அரசமாதேவியான கோப்பெருந்தேவி, தான் கண்ட தீக்கனவு பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

அரசனது ஆட்சிச் சின்னமாகிய வெண்கொற்றக்குடையும், செங்கோலும் சாய்ந்து விழுந்தன. வாயிலில் கட்டிய மணி ஓயாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தோழி! இதுமட்டுமா? திசை எட்டும் அதிரவும், சூரியனை இருள் மூழ்கடிக்கவும் கண்டேன். இரவில் வானவில் தோன்றியது. பகல் பொழுதில் ஒளிமிக்க நட்சத்திரங்கள் எரிந்து கீழே விழுந்தன. இப்படி ஒரு கனவு கண்டேன் தோழி! இவையெல்லாம் வரும் துயரத்தின் தொடக்கத்துக்கான அறிகுறிகள். எனவே, இதனை அரசரிடம் சென்று கூறுவோம் என்று கோப்பெருந்தேவி மன்னன் மாளிகை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

ஆங்கு,

குடையொடு கோல்வீழ நின்று நடுங்கும்

கடைமணி இன்குரல் காண்பென்காண் எல்லா!

திசை இரு நான்கும் அதிர்ந்திடும் அன்றிக்

கதிரை இருள் விழுங்கக் காண்பென் காண் எல்லா!

விடுங்கொடி வில்லிர வெம்பகல் வீழும்

கடுங்கதிர் மீன் இவை காண்பென் காண் எல்லா!

(இது கனவின் சுருக்கம் – கருப்பம்)

செங்கோலும் வெண்குடையும் செறிநிலத்து மறிந்து வீழ்தரும்

நங்கோன்தன் கொற்றவாயில் மணிநடுங்க நடுங்குமுள்ளம்

இரவுவில்லிடும் பகல்மீன்விழும் இருநான்கு திசையும் அதிர்ந்திடும்

வருவதோர் துன்பம் உண்டு மன்னவர்க்குயாம் உரைத்தும் என

(சிலம்பு 20 : 1-12)

1.7.3 கோப்பெருந்தேவி வருகை

கோப்பெருந்தேவி தான் கண்ட கனவு பற்றிக் காவலனிடம் தெரிவிக்கப் புறப்பட்டாள். சேடிப்பெண்கள் சூழ்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் கண்ணாடி ஏந்தினர். அணிகலன்களைச் சுமந்தனர். ஒளிமிக்க ஆபரணங்களை அணிந்த சிலர் புதிய நூலாடை எடுத்து வந்தனர். சிலர் பட்டாடை ஏந்தி வந்தனர். அழகிய வெற்றிலைத் தட்டு எடுத்துச் சிலர் வந்தனர். பல வண்ணப் பொடிகளையும் சுண்ணப் பொடிகளையும் கஸ்தூரிக் குழம்பையும் சிலர் ஏந்தி வந்தனர். சிலர் சரங்களையும் பூமாலைகளையும் எடுத்து வந்தனர். சிலர் வெண்சாமரம் வீசினர். சிலர்

வாசனைத் தூபமிட்டனர். கூன் முதுகுடையவரும், குள்ளர்களும், வாய் பேச முடியாதவர்களும் ஆகிய குற்றேவல் செய்யும் இளைஞர்கள் பலர் நெருங்கிவர, நரைத்த கூந்தலையுடைய முதிய பெண்கள் சிலர் கடல்கூழ்ந்த நிலவுலகைக் காத்து வளர்க்கின்ற பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்தரசி கோப்பெருந்தேவி வாழ்க! என்று போற்றிப் புகழ்பாட சேடிகளும் தோழிகளும் அடி எடுத்து வைக்குந்தோறும் வாழ்த்தி வணங்கப் பாண்டியன் பெருந்தேவி சென்று கணவனிடம் தான் கண்ட கனவு பற்றிக் கூறினாள். அப்போது சிங்கப் பதுமைகள் சுமக்கும் அரியாசனத்தின் மீது திருமகள் தங்கி வாழும் மார்புடையவனான தென்னவர் தலைவன் நெடுஞ்செழியன் வீற்றிருந்தான்.

ஆடியேந்தினார் கலனேந்தினார்
அவிரீந்து விளங்கும் அணியிழையினார்
கோடியேந்தினார் பட்டேந்தினார்
கொழுந்திரையலின் செப்பேந்தினார்
வண்ணமேந்தினார் சுண்ணமேந்தினார்
மான்மதத்தின் சாந்தேந்தினார்
கண்ணியேந்தினார் பிணையலேந்தினார்
கவரியேந்தினார் தூபமேந்தினார்
கூனாங் குறளும் ஊமுங் கூடிய
குறுந்தொழிலிளைஞர் செறிந்து சூழ்தர
நரைவிரைஇய நறுங் கூந்தலர்
உரைவிரைஇய பலர் வாழ்த்திட
ஈண்டுநீர் வையங்காக்கும்
பாண்டியன் பெருந் தேவி வாழ்க என
ஆயுமும் காவலும் சென்று அடியீடு பரசி யேத்தக்
கோப்பெருந்தேவி சென்று தன் தீக்கணாத் திறமுரைப்ப
அரிமா னேந்திய அமளிமிசை இருந்தனன்.

1.7.4 கண்ணகி வருகை

அரசி மன்னனிடம் தான் கண்ட கனவு பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் வாயில் புறத்தில்

“வாயிலோயே வாயிலோயே
அறிவரை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே”

என்று வாயில் காப்பவனை விளித்து, “இரண்டு சிலம்புகளில் ஒன்றனைக் கையில் ஏந்தியவளாய்க் கணவனைப் பறிகொடுத்து விட்டு, கதிகலங்கி நிற்கின்ற பெண்

ஒருத்தி அரண்மனை வாயிலில் வந்து நிற்கிறாள் என்று போய் உன் மன்னனிடம் சொல் போ” என்று சீற்றமுடன் கூறினாள்.

கண்ணகி இவ்வாறு கூறியதும் வாயில் காப்பவன் ஓடிப்போய் அரசன் முன் பணிந்து வணங்கி, “கொற்கை நகரின் கொற்றவனே வாழி! தென்பொதிகை மலைத்தலைவனே வாழ்க. நெடுஞ்செழியப் பெயருடையோய் வாழ்க. பாண்டிய மன்னா வாழ்க! பழிச்செயல் செய்யாத மீனக்கொடி உடைய மாமன்னா வாழ்க!” வெட்டிய இடத்தில் இருந்து குருதி வழியும் பிடரியுடன் கூடிய எருதின் தலையையே பீடமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் வெற்றி தருகின்ற பெரிய வேலினைக் கையில் ஏந்தி நிற்கும் கொற்றவை அல்ல.

ஏழு கன்னியரில் ஆறு பேருக்கும் இளைய பிடாரியும் அல்ல. இறைவனை ஆடல் போட்டிக்கு அழைத்த காளியும் அல்ல. அச்சம் தரும் காட்டையே விரும்பி வாழும் மாகாளியும், தாருகாசுரனுடைய பெருவரி கொண்ட மார்பைப் பிளந்த தூர்க்கையும் என இவர்கள் யாரும் அல்ல. என்றாலும் பழிவாங்க வந்தவள் போலும், கடுங்கோபம் கொண்டவள் போலவும் தோன்றும், பொன்னால் செய்த அழகிய வேலைப்பாடமைந்த காற்சிலம்பு ஒன்றைக் கையில் ஏந்தியவளாகப் பெண் ஒருத்தி வாசலில் வந்து நிற்கிறாள் என்று கூறினாள்.

இணையரிச் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்
கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாளென்று
அறிவிப்பாயே! அறிவிப்பாயே, என –
வாயிலோன், வாழியெங் கொற்கை வேந்தேவாழி
தென்னம் பொருப்பின் தலைவ வாழி
செழிய வாழி தென்னவ வாழி
பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி

என வாயிலோன் வாழ்த்துகிறாள்.

அடர்ந்தெழு குருதி யடங்காப் பசுந்துணிப்
பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி
வெற்றிவேற் தடக்கைக் கொற்றவை யல்லள்
அறுவார்க்கிளைய நங்கை இறைவனை
ஆடல்கண்டருளிய அணங்கு சூருடைக்
கானகம் உகந்த காளி தாருகன்
பேருரங் கிழித்த பெண்ணுமல்லள்
செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்
பொற்றொழில் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்.
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே, என

என்று அரசனிடம் கண்ணகி வந்திருக்கும் தோற்றம் குறித்துக் கதிகலங்கிக் கூறினான் வாயிற்காவலன். அவனிடம் அரசன்,

“வருக மற்றவள் தருக ஈங்கு” என

என்று குறிப்பிடுகிறான்.

1.7.5 பாண்டியன் வினாவும் கண்ணகி பதிலும்

அரசன் கூறியபடி வாயிலுக்கு வந்த வாயிற்காவலன், அரசன் இருக்கும் கோயிலைக் காட்டுகிறான். அரசனை அணுகிச் சென்ற போது, அரசன், பரிவுடன்,

“நீர்வார் கண்ணை என்முன் வந்தோய்

யாரையோ நீ மடக்கொடியோய்”

என்று கேட்கிறான்.

அப்போது கண்ணகி, தேரா மன்னா! என்று அழைத்து நான் உன்னிடம் கூறுவதற்கு மனம் நிறைய கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்கிறாள்.

சோழர் பரம்பரைச் சிறப்பு

நான் யார் என்று நீ கேட்டதற்கு பதில் சொல்கிறேன் கேள். போற்றத்தக்க பெருமையுடைய விண்ணவர்களே கண்டு வியக்கின்ற சிறப்புடைய ஒரு புறாவின் துன்பம் காணமாட்டாது அதன் துன்பம் போக்கத்தானே தராசில் ஏறிய சிபிச்சக்கரவர்த்தியும், அரண்மனை வாசலில் கட்டிய ஆராய்ச்சி மணியின் நாக்கு நடுங்க ஒலி எழுப்பி, கண்ணின் கடையில் கண்ணீர் வடிய நின்ற பசுவுக்கு உண்டான துன்பத்தைப் போக்குவதற்காகத் தன்னுடைய அருந்தவப் புதல்வனைத் தேர்ச்சக்கரத்தின் கீழ்க் கிடத்திக் கொன்ற மனுநீதிச்சோழன் போன்ற பெருமைக்குரியவர்களும், ஆண்ட புகழ்மிக்க பேரூர், பூம்புகார். அப்புகாரில் பிறந்தவள் நான். அவ்வூரில் வாழ்ந்த குறைவில்லாத சிறப்புடைய மாசாத்துவான் என்னும் பெருங்குடி வணிகனின் மகனாகப் பிறந்து, பொருளீட்டி வாழ வேண்டி முன்செய்த தீவினை வந்து தூண்ட, வீரக்கழல் அணிந்த மன்னனே! உன்னுடைய நகருக்குள் வந்து என் கால் சிலம்பு ஒன்றை விற்க முயன்ற போது உன்னால் கொலை செய்யப்பட்ட கோவலன் மனைவி நான். கண்ணகி என்பது என் பேர் என்று கூறியதும், மன்னன் கண்ணகியைப் பார்த்துக்

“கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று

வெள்வேல் கொற்றம் காண்”

என்று கூறினான்.

தேரா மன்னா செப்புவதுடையேன்

எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்ப

புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்

வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க

ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சு கடத்தான்தன்

அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்

பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே அவ்வூர்
 ஏசாச் சிறப்பின் இசைவிளங்கு பெருங்குடி
 மாசாத்துவாணிகன் மகனையாகி
 வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்
 சூழ்கழல் மன்னா நின்நகர்ப் புகுந்து ஈங்கு
 என்காற்சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி நிற்பால்
 கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
 கண்ணகி யென்பதென் பெயரேயெனப், பெண்ணணங்கே
 கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று
 வெள்வேல் கொற்றம் காணென,

அப்போது கண்ணகி, தனக்குச் சாட்சியாகச் சிலம்பை வைத்திருந்தாள்.

1.7.6 பாண்டியன் தன் பிழை உணர்ந்து உயிர் நீத்தல்

நீதி நியாயங்களை ஆராய்ந்து அறிந்து செயல்படாமல் வாயில் வந்ததெல்லாம் அரசநீதி எனச் செயல்பட்ட கொற்கை அரசனே! என் கால் சிலம்புக்குள் மாணிக்கப்பரல் உடையது என்றதும், மன்னன், இப்பெண் கூறியதும் ஒரு வகையில் மிகவும் நல்லதாயிற்று. எம்முடைய சிலம்பின் பரல்கள் முத்துக்கள் என்று கூறிய மன்னன் ஏவலரை அழைத்து கோவலனிடம் இருந்து கைப்பற்றிய அச்சிலம்பைக் கொண்டு வரச் செய்து கண்ணகி முன் வைத்தான். கண்ணகி தன் கால் சிலம்பைத் தரையில் வீசி எறிந்து உடைக்க, சிலம்பின் உள்ளிருந்து மாணிக்கப்பரல்கள் சிதறி மன்னன் வாயிலும் முகத்திலும் பட்டுத் தெறித்து வீழ்ந்தன. இவ்வாறு சிலம்பிலிருந்து முத்துக்களுக்குப் பதில் மாணிக்கக் கற்கள் தெறித்து விழுவதைக் கண்டவுடன் மன்னன் தவறு நிகழ்ந்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்டான். அவனது வெண்கொற்றக் குடை தாழ்ந்தது. செங்கோல் சாய்ந்தது. பொற்கொல்லன் பேச்சைக் கேட்டுத் தீர விசாரியாது தீர்ப்பளித்த

“யானோ அரசன் யானே கள்வன்

மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்

என்முதற் பிழைத்தது கெடுகென் ஆயுள்” என

என்று கூறியவாறு மன்னன் மயங்கி வீழ்ந்து இறந்தான். மன்னன் இறந்தவுடன் அவன் பட்டத்தரசி, குலைந்து நடுங்கிக்,

“கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்” என்று அதாவது கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு, கணவனுக்கு இணையாக ஒப்புக்காட்டி ஆறுதல் அடையுமாறு வேறு சான்று இல்லை; புகலிடம் இல்லை என்பது உணர்ந்து கணவன் காலடி தொழுது மயங்கி வீழ்ந்து தானும் மடிந்து போனாள்.

இதனை இளங்கோவடிகள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே

என்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை அரியே, எனத்

தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
 யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே
 தருகெனத் தந்து தான்முன் வைப்பக்
 கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம்புடைப்ப
 மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது மணியே, மணிகண்டு
 தாழ்ந்த குடையன், தளர்ந்த செங்கோலன்
 பொன்செய் கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட
 யானோ அரசன் யானே கள்வன்
 மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
 என்முதல் பிழைத்தது கெடுகஎன் ஆயுளென
 மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே தென்னவன்
 கோப்பெருந்தேவி குலைந்தனள் நடுங்கிக்
 கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்லென்று
 இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனளே மடமொழி” (66-81)

1.7.7 கண்ணகி கூற்று

அறம் அல்லாதன செய்தவர்களுக்கு அறமே எமன் ஆகும் என்கின்ற உண்மையைப் பல பெரியோர் கூறியுள்ளனர். அவர்கள் கூறியதில் தவறேதும் இல்லை. கொடிய தீமையைச் செய்த பாண்டிய மன்னனின் மனைவியே! தீமைக்கு ஆளான நான் இனிச் செய்யப்போவதையும் காண்பாயாக. (இது பாண்டிமாதேவி இறந்தது தெரியாமல் கண்ணகி கூறியது)

வெண்பா – 1

அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றாமென்னும்
 பல்லவையோர் சொல்லும் பழுதன்றே பொல்லா
 வடுவினையே செய்த வயவேந்தன் தேவி
 கடுவினையேன் செய்வதூஉங் காண்

1.7.8 கண்டோர் கூற்று

குவளை மலர் போன்ற கண்களில் கண்ணீரும், கையில் ஒற்றைச் சிலம்பும் உயிர் பிரிந்து போனது போன்று வாடிய மெல்லுடலும் காடுபோல் மேனியில் புரளும் கரிய கூந்தலும் உடைய கண்ணகியைக் காணப் பயந்து கூடல் நகருக்கு அரசன் உயிர் இழந்த வெறும் கூடாயினான். பாவியாகிய நான் இதனைக் காண்கிறேனே!

உடல் மேலெல்லாம் புழுதியும், விரிந்து கிடக்கும் கரிய கூந்தலும் கையில் ஒற்றைச் சிலம்பும், கண்களில் பெருகும் கண்ணீருமாகக் கண்ணகியைக் கண்ட உடனேயே வைகைக்கு இறைவனான பாண்டியன் தன் ஆற்றலை இழந்தான்.

அவள் கூறிய மொழிகளைக் காதில் கேட்டவுடன் உயிரை இழந்தான். இவ்வாறு இந்நிகழ்வை நேரில் கண்டவர்கள் தங்களுக்குள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

காவியுகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்

ஆவிசுடிபோன அவ்வடிவம் – பாவியேன்

காடெல்லாஞ் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சிக்

கூடலான் கூடாயினான்

மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்

கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும் – வையைக்கோன்

கண்டளவே தோற்றான் அக் காரிகைதன் சொற்செவியில்

உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.

வழக்குரை காதையில் கண்ணகியின் சொல்திறமும் நீதியை நிலைநாட்ட வழக்குரைத்த வாதத்திறமையும் புலனாகிறது. ஆராயாமல் தீர்ப்பு வழங்கித் தண்டனையும் அளித்த தன் தவற்றுக்கு வருந்தியவனாகப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் உயிரிழந்தான். சிலம்பில் கூறப்பட்ட மூன்று நீதிகளில் ஒன்றான,

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்”

என்ற அறக்கருத்து உண்மையாகியது.

இடம் சுட்டிப் பொருள் விளக்கம் தர ஏற்ற தொடர்கள்

“குடையொடு கோல்வீழ் நின்று நடுங்கும்

கடைமணி இன்குரல் காண்பென்காண் எல்லா”

“அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து

இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே”

“செழியவாழி தென்னவ வாழி

பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி”

“செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்

பொற்றொழில் சிலம்பு ஒன்று ஏந்திய கையள்

கணவனை இழந்தாள் கடையகத்தாளே”

“நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய்

யாரையோ நீ மடக்கொடியோய்”

“வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க

ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுகடத் தான்தன்

அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியில் மடித்தோன்”

“கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோலன்று

வெள்வேல் கொற்றம் காண்”

“யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலங்காவல்
என்முதல் பிழைத்தது கெடுகவென் ஆயுள்”
“கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்லென்று
இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனளே மட மொழி”

1.8 பார்வை நூல்கள்

1. சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்.
2. சிலப்பதிகாரக் காப்பியக் கட்டமைப்பு – ஆ. பழநி.
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு – முனைவர் கா.கோ. வேங்கடராமன்.

பாடம் – 2

மணிமேகலை – மலர்வனம் புக்காதை

பாடத் திட்டம்

- 2.0 நூல் அறிமுகம்
- 2.1 நூலாசிரியர் அறிமுகம்
- 2.2 கதையமைப்பு
- 2.3 சிறப்புகள்
- 2.4 மலர்வனம் புக்க காதை
- 2.5 தொகுப்புரை

பாடம் – 2

மணிமேகலை – மலர்வனம் புக்காதை

2.0 நூல் அறிமுகம்

கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலையைக் காப்பியத் தலைவியாகக் கொண்ட நூலிற்கு, மணிமேகலை என்பதே பெயராயிற்று. பாயிரம் இந்நூற் பெயரை “மணிமேகலை துறவு” என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்நூல் சிலப்பதிகாரக் கதையின் தொடர்ச்சியாகக் கதை தொடர்வதாலும், சிலம்பு அறம், பொருள், இன்பம் கூற வீடுபேற்றினை மணிமேகலை கூறுவதாலும் இரண்டும் இரட்டைக்காப்பியம் என்று கூறுவர்.

“கொத்தார் குழல் மணிமேகலை நூல்நூட்பம் கொள்வது எங்ஙனம்” என்று துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும்,

“மாதவி பெற்ற மணிமேகலை நம்மை வாழ்விப்பதே” என அம்பிகாபதிக் கோவையும் மணிமேகலையின் சிறப்பினைக் கூறுகின்றன.

முதன்முதலாகப் பிரச்சார நோக்கோடு புத்த மதக் கொள்கைகளைப் பரப்புதலே இந்நூலின் குறிக்கோள். அதனால் தமிழில் தோன்றிய ‘முதற்சமயக் காப்பியம்’ என்ற சிறப்பு இதற்கு உண்டு.

2.1 நூலாசிரியர் அறிமுகம்

மணிமேகலையின் ஆசிரியர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் ஆவார். இவரும் இளங்கோவும் சமகாலத்தவர் என்பதை இவ்விரு நூல்களின் பாயிரங்களும் உணர்த்தும். சமயச்சார்பு, பிறமொழிச் சொல்லைப் போன்ற காரணங்களால் சாத்தனார் மிகவும் பிற்பட்டவர் என்பார். எனவே, சங்ககாலச் சீத்தலைச் சாத்தனாரும், மணிமேகலை ஆசிரியர் மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனாரும் வேறு வேறானவர் என்று கருதப்படுகின்றனர்.

உதயகுமாரன் அம்பலம் புக்க காதையில் “குச்ச ரக்குடிகை” (குசல குண்டிகை) பற்றிய செய்தி வருவதாலும், அது கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தோன்றியது என்பதாலும், மணிமேகலையின் காலமும் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டே என்றும் கூறுவர்.

ஆயினும் சாத்தனார் வேண்டுகோளின்படியே தாம் சிலம்பு யாத்ததாக இளங்கோவடிகள் பாயிரத்தில் கூறலும், “இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப” மணிமேகலை பாடப்பட்டதாக அதன் பாயிரம் குறிப்பிடலும், இளங்கோவும் சாத்தனாரும் சமக்காலத்தவர் என்பதை மெய்ப்பிக்கும். இதனால் மணிமேகலையின் காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டே என்பார் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி போன்றோர். சாத்தனார் புத்த சமயத்தினர். இதனைப் புத்த மதக் காப்பியமாகிய மணிமேகலையைப் படைத்தலாலும், புத்த மதக் கொள்கைகளையும், கருத்துகளையும் மிக விரிவாக வற்புறுத்துவதாலும் உணரலாம்.

நாளந்தாப் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவர்களான திந்நாகரும், தருமபாலரும் கண்ட தருக்க நெறியின் மொழிபெயர்ப்புப் பகுதிகள் சில மணிமேகலையில் காணப்படுகின்றன. இவற்றை இடைச்செருகல் என்று தெ.பொ.மீ. சுட்டுகிறார்.

மணிமேகலை ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. இதில் இடம்பெற்றுள்ள மொத்த அடிகள் 4286. ஒவ்வொரு காதையும் ஒரு நிலை மண்டில ஆசிரியப்பாவால் அமைந்து ‘என்’ என முடியும்.

வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்

மாவன் தமிழ்த்திறம் மணிமேகலைதுறவு

ஆறாம் பாட்டினுள் அறிய வைத்தனென் – பதிகம்.

ஒவ்வொரு காதையும் கதை நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் பெயர் பெறும். அவை, விழாவறை காதை முதல், பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை ஈறாக வரும்.

2.2 கதையமைப்பு

கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டு மாதவி வாழ்க்கையை வெறுத்து, மகளோடு அறவண அடிகளிடம் சென்று தம்மை அடைக்கலப்படுத்திக் கொண்டாள். தான் புத்தத் துறவியானதோடு, மகளையும் துறவியாக்கினாள். மாதவியின் தாய், சித்திராபதி மாதவியின் செயல் பரத்தையர் குலத்துக்குப் பழியுண்டாக்குவது எனக் கூறி எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததனை மாதவி பொருட்படுத்தவில்லை.

சோழநாட்டு இளவரசன் உதயகுமாரன் மணிமேகலையை விரும்புவதை அறிந்த சித்திராபதி கூறிய பசப்பு மொழிகள் எதுவும் பயனளிக்கவில்லை.

“மாபெரும் பத்தினிமகள் மணிமேகலை

அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது யாவதும்

திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅள்”

என்று முழுமையாக மறுத்துவிட்டாள் மாதவி. தந்தை இறந்த துயர் மணிமேகலையை வாட்டுவதறிந்த மாதவி, மகளின் வருத்தம் மாற்ற சுதமதியோடு அவளை உவவனத்திற்கு மலர் கொய்து வர அனுப்புகிறாள்.

உவவனத்திற்கே வந்துவிட்ட உதயகுமாரனிடமிருந்து தப்புவதற்காக மணிமேகலை பளிக்கறையில் ஒளிந்துகொண்டாள். அவன் சென்ற பிறகு வெளிவந்த மணிமேகலை,

“புதுவோன் பின்றைப் போயதென் நெஞ்சம்

இதுவோ அன்னாய் காமத்தியற்கை”

எனச் சுதமதியிடம் வினாவுகிறாள். இந்நிலையில் மணிமேகலை தகாத வழியில் செல்லாமல் தடுக்கும் பொருட்டு, மணிமேகலா தெய்வம் அவர்கள் இருவரையும் உறங்கச் செய்து, மணிமேகலையை மட்டும் மணிபல்லவத் தீவிற்குக் கொண்டு சென்றது.

கண் விழித்த மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை என்ற பெண் தெய்வம் நடந்தவற்றைக் கூறி அவளுக்குக் கோமுகிப் பொய்கையிலிருந்து அட்சய பாத்திரம் என்னும் அமுதசுரபி கிடைக்குமாறு செய்தது. வான்வழிச் செல்லும் மந்திரத்தையும், தெய்வத்திடம் கற்றுக்கொண்ட மணிமேகலை பூம்புகார் சென்று ஊனமுற்றோருக்கு உணவளித்து வந்தாள்.

உதயகுமாரனிடமிருந்து தப்பிக்கக் காயசண்டிகை வடிவில் இருந்தாள். அது மணிமேகலை தான் என்றுணர்ந்து அவளைப் பின்தொடர்ந்தான் உதயகுமாரன். இந்நிலையில் தன் மனைவி காயசண்டிகையைத் தேடிவந்த அவள் கணவன் காஞ்சனன், தன் மனைவியைத் தொடரும் இவனைக் கொல்வேன் என முடிவு செய்து வாள்வீசிக் கொன்றான்.

மணிமேகலை உண்மையுருப்பெற்று உதயகுமாரன் மறைவுக்கு வருந்தினாள். அரசியின் தூண்டுதலால் மணிமேகலை சிறைப்பட்டாள். இராசமாதேவி செய்த வஞ்சகங்கள் அவளை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. முடிவில் இராசமாதேவி மனம் மாறி மணிமேகலையிடம் அறிவுரை கேட்டாள். பின் மணிமேகலை, சாவக நாடு சென்று புண்ணியராசனுக்கு அறிவுரை பகர்ந்தாள்.

திரும்பி வருங்கால் புகார் கடலில் மூழ்கிய செய்தி அறிந்து, தன் தாயைக் காஞ்சியில் காணச் சென்றாள். பின் வஞ்சிக்குச் சென்று கண்ணகியை வணங்கிட, கண்ணகி அருட்காட்சி வழங்கினாள். பின் அறம் பல பகர்ந்து, பிற சமயவாதிகளோடு வாதிட்டு வென்று இறுதியில் தவம் செய்து வீடுபேறு பெற்றாள்.

2.3 சிறப்புகள்

சமய அறங்களைத் தெளிவாக எளிய நடையில் கதைப்போக்கில் எடுத்துக் கூறுவதில் சிறந்து விளங்குகிறது.

கணிகையர் குலத்துப் பெண்ணான மாதவியின் மகள் மணிமேகலையை வணங்கத்தக்க சிறந்த பெளத்தத் துறவியாக அரசருக்கும் பிறர்க்கும் அறம் உணர்த்தியதாகக் காட்டியிருக்கும் திறம் போற்றத்தக்கது. பிறப்பால் கருதப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுக்கு எதிரானது இக்காப்பியம். சிலப்பதிகாரத்தைப் போலவே மணிமேகலையும் பெண்ணின் பெருமைக் காப்பியமாகவும், புரட்சிக் காப்பியமாகவும் விளங்குகின்றது.

தமிழில் தோன்றிய இரண்டாவது காப்பியம் என்றும் முதல் சமயக்காப்பியம் என்றும் பாராட்டப்படும் முக்கியமான காப்பியம் இது.

சிறைச்சாலை சீர்திருத்தம், பரத்தைமை ஒழிப்பு, பசிப்பிணி அகற்றல், உடல் ஊனமுற்றோர்க்கு உதவுதல், மது ஒழிப்பு, சிறையொழிப்பு போன்ற சீர்திருத்தக் கருத்துகளை வலியுறுத்துவதால், மணிமேகலையைச் சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களின் களஞ்சியம் என்று வ.சு.ப. மாணிக்கம் கூறுவார். எனவே, இது சீர்திருத்தக் காப்பியம் எனப்படுகிறது.

தமிழின் இரண்டாவது காப்பியமாக இருப்பினும் சீர்திருத்தக் கருத்துகளைக் கூறுவதில் முதன்மையானது. இதில் 15 விழுக்காடு வடசொற்கள் உள்ளன. வடநாட்டுச் சமயக் கருத்துகளைச் சொல்லியிருப்பதால் பாலி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. சமயக் கருத்துகளைக் கூறும் சொற்களைத் தேவைக்கேற்ப மொழி பெயர்த்து அமைத்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது என உ.வே.சா. குறிப்பிடுகிறார்.

ஆபுத்திரன் கதை, முற்பிறப்புக் கதைகள், ஆதிரை வரலாறு எனக் கிளைக்கதைகள் பலவற்றை மணிமேகலை கொண்டுள்ளது. நகர் அமைப்பு, விழாக்கள், மக்கள் வாழ்வியல், கலைகள் ஆகியவற்றைத் தெரிவிக்கும் பண்பாட்டு வரலாற்றுக் காப்பியம் இது.

2.4 மலர்வனம் புக்க காதை

இக்காதை மணிமேகலையில் மூன்றாம் காதையாக அமைந்துள்ளது. இதில் மாதவியும் வயந்த மாலையும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது மணிமேகலை புத்தப் பீடிகைக்கு, அணிய வேண்டிய மலர்மாலை தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் தன் அன்புத் தந்தையாகிய கோவலன் உற்ற

கொடுத்துயரத்தைக் கேட்டு அவள் உள்ளத்தில் துன்ப நினைவுகள் தோன்ற உகுத்த கண்ணீரால் மலர்மாலை தூய்மையிழந்தது. அதனால் அன்றலர்ந்த மலர்களைப் பறித்து வந்து புதுமாலை தொடுக்க எண்ணி மாதவி மணிமேகலையை ஏவினாள். அவளுக்குத் துணையாகச் சுதமதியும் சென்றாள். இருவரும் உவவனம் சென்றனர். மேலும் சுதமதி தன் வரலாறு கூறுதல், நகரத்தில் உள்ள பல்வேறு பொழில்கள், அவற்றின் தன்மைகள், உவவனத்தில் உள்ள பளிக்கறை பற்றிய வரலாறு, முதலியன சுவைபடக் கூறியுள்ளார் சாத்தனார்.

மணிமேகலையின் துயரமும் மாதவியின் ஆணையும்

வயந்த மாலையிடம் மாதவி உரைத்த பிறவித் துன்பப் பேச்சினை மணிமேகலையும் கேட்டாள். அதனால் சிறந்த மலரில் தோன்றும் நறுமணம் போல அவளுக்கு நல்வினைப் பயனைத் தரும் நேரம் வந்தது. தந்தை தாயான கோவலனும் கண்ணகியும் உற்ற கொடிய துயரச் செய்திகள் செவியில் புகுந்து கூட, மணிமேகலையின் நெஞ்சம் அழிந்தது. வருத்தத்தால் உண்டான கண்ணீர் அழகிய செவ்வரி பரந்த கண்களில் மை எழுதின அழகைச் சிதைத்து, அவள் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த மலர் மாலையின் மீதும் விழுந்து அதனை நனைத்தது.

மாதவி கண்ணீர் சிந்தும் தன் மகளைப் பார்த்து செந்தாமரை மலர் குளிர்ச்சி மிக்க முழுமதியைச் சேர்ந்தது போன்று தன் அழகிய செங்கையினால், மணிமேகலையின் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். “தூய மலர்மாலை உன் கண்ணீரால் தன் தூயதன்மையை இழந்தது. அதனால் வேறு மாலை தொடுப்பதற்காக ஏற்ற சிறந்த மலர்களை நீயே சென்று பறித்து வருக” என்று கூறினாள்.

வயந்தமாலைக்கு மாதவி யுரைத்த
உயங்குநோய் வருத்தத் துரைமுன் தோன்றி
மாமலர் நாற்றம் போன்மணி மேகலைக்கு
ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துள தாதலின்
தந்தையும் தாயும் தாநனி யுழந்த
வெந்துயர் இடும்பை செவியகம் வெகுப்பக்
காதல் நெஞ்சம் கலங்கிக் காரிகை
மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழித்துப்
புலம்புநீ ருருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமலர்
இலங்கிதழ் மாலையை இட்டுநீ ராட்ட
மாதவி மணிமே கலைமுகம் நோக்கித்
தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
தூநீர் மாலை தூத்தகை இழந்தது
நிகர்மலர் நீயே கொணர்வாய் என்றலும் (1-15)

சுதமதி வியப்பு

சுதமதி மணிமேகலையின் தோழி. ஆனால் துறவி. மேலே சொன்ன செய்தியைக் கேட்டு, அவளும் துயிருற்று கூறத் தொடங்கினாள்.

தந்தை, தாயார்க்கு உற்ற கொடுத்துயர் கேட்டு, ஆறாத்துன்பத்தினை மேலும் மேலும் அடைகின்றாள் மேகலை. இவளது மதிபோலும் முகத்தினுள், அழகு மிகும் கண்களிலிருந்து சிந்தும் இக்கண்ணீரைக் கண்டானாயின் காமனும் தன் படையினை எறிந்து நடுங்குவான். பாவை போன்ற மணிமேகலையை ஆடவர் கண்டால் விட்டு நீங்கிச் செல்வரோ? தம் உள்ளம் தளராமல் நிற்பாராயின் அவர்கள் பேடியர் அல்லரோ? அத்துடன் இந்நகரத்திற்கு யான் வந்த காரணத்தை மாதவி நீ கேட்பாயாக! பரந்த கடல் தரும் வளம் நிறைந்த வேளாளர்க்குரிய சண்பை நகரில் கௌசிகன் என்னும் அந்தணனின் ஒரே மகள் யான். ஒரு நாள் தனி வழியில் செல்ல அஞ்சாது, ஒன்றையும் எண்ணிப் பார்க்காத பேதை நெஞ்சமுடன் மலர்வனம் சென்று மலர் பறித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது மாருதவேகன் என்ற ஒரு விஞ்சையன், திருமகளும் விரும்பும் இத்தொன்னகரான காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் நடைபெறும் இந்திர விழாவினைக் காண வந்திருந்தான்.

பூமாலையும் பொன்மாலையுமாக, பொன் அணிகளையுடையவனாக, பூவுலகோர் கண்டறியாத, பலரும் தொழும் தெய்வ வடிவினனாக அவன் தோன்றினான். அவன் என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு வானில் சென்று தன்வயப்படுத்தினான். யானும் செய்வதறியாது அவனுக்கு இணங்கியிருந்தேன். பின்னர் அவ்விஞ்சையன் சிறிதும் அருளின்றி என்னை இங்கு விட்டு நீங்கிக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நெடுந்தொலைவில் உள்ள தன் ஊருக்குச் சென்று மறைந்தான் என்று சுதமதி தன் வரலாற்றைக் கூறினாள்.

மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்கும்
 சுதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறும்
 குரவர்க் குற்ற கொடுத்துயர் கேட்டுத்
 தணியாத் துன்பம் தலைத்தலை எய்தும்
 மணிமேகலைதன் மதிமுகந் தன்னுள்
 அணிதிகழ் நீலத் தாய்மல ரோட்டிய
 கடைமணி யுகுநீர் கண்டன னாயின்
 படையிட்டு நடுங்கும் காமன் பாவையை
 ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ
 பேடியரன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின
 ஆங்ஙனமன்றியும் அணியிழை கேளாய்
 ஈங்கு இந்நகரத்திலு யான்வரும் காரணம்
 பாரா வாரம் பல்வளம் பழுதிய
 காராளர் சண்பையில் கௌசிகன் என்போன்
 இரு பிறப்பாளன் ஒரு மகள் உள்ளேன்

ஒரு தனியஞ்சேன், ஓரா நெஞ்சமொடு
ஆரா மத்திடை அலர்கொய் வேன்தனை
மாருத வேகன் என்பான்ஓர் விஞ்சையன்
திருவிழா மூதூர் தேவர்கோனுக்கு எடுத்த
பெருவிழாக்காணும் பெற்றியின் வருவோன்
தாரன் மாலையன் தமனியப் பூணிளன்
பாரோர் காணாப் பலர்தொழு படிமையன்
எடுத்தனன் எற்கொண்டு எழுந்தனன் விசும்பில்
படுத்தனன் ஆங்கு அவன் பான்மையேன் ஆயினேன்.
ஆங்கவன் ஈங்கெனை அகன்று கண்மாறி
நீங்கினன் தன்பதி நெட்டிடை யாயினும் (16-41)

(விஞ்சையன் - தேவன், வானவன்)

மலர்வனங்களின் தன்மை

ஆகவே, மாணிக்கப் பூங்கொடி போன்ற மணிமேகலை தனியே மலர்வனம் சென்று மலர் பறிக்கும் தன்மையினள் அல்லள். பல மலர்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்ட பந்தலைப் போன்ற நல்ல மர நிழலினையுடைய இலவந்திகையின் மதிப்புறத்தே சென்றால் அங்கே சோழப் பேரரசனின் உரிமை மகளிர் பலர் உளர். (அரசனைச் சார்ந்தோர் இருப்பதால் அங்கு போகக் கூடாது)

இப்போது இந்திர விழா நடப்பதால் மக்கள் உய்யான வனத்தை நாடிச் செல்ல மாட்டார்கள். தேவர்களே அங்கு இருப்பார்கள். அவர்கள் எழுப்பும் ஆரவார ஒலியே அங்கு எழும். வண்டினம் ஒலி எழுப்பாது. அங்குள்ள பல மாலைகளைத் தொங்கவிடுதலால் கையில் பாசக்கயிறு கொண்ட பூதம் அவ்வய்யான வனத்தைக் காக்கும். அதனால் அங்கு யாரும் செல்ல விழையார். (உய்யான வனம் - அரசர்கள் விளையாடும் சோலை, தேவர்களால் அமைக்கப்பெற்றவை. வாடா மாலைகள் ஆதலின் வண்டுகள் மொய்த்து ஒலியெழுப்புதல் இல்லை.)

வெம்மையான ஞாயிற்றின் கதிர் வெப்பத்தால் விரிந்த தன் சிறகினை இழந்த சம்பாதி இருந்த சம்பாதி வனமும், மிக்க நீர்ப் பெருக்கினையுடைய காவிரிப் பாவையின் தந்தையாகிய கவேரன் இருந்த கவேரவனமும் மிக்க முதுமையுடையதாக்கி வருந்தும் இரு பெண் தெய்வங்களைக் காவலாகக் கொண்டன அவை. ஆதலால் அறிவுடையோர், அவ்விடங்களை ஏற்புடையனவாகக் கருதி அவற்றில் செல்லமாட்டார்கள். (சம்பாதி, கழகரசன் சடாயு என்பவனுடன் பிறந்தவன். இவன் ஆணவத்தால் ஞாயிற்றை நோக்கிச் செல்ல, அதன் வெம்மையால் சிறகு கரிந்து விழுந்தான். அப்படி விழுந்த இடம் சம்பாதி வனம் ஆகும். காவிரியின் தந்தை கவேர முனிவன். இவன் பிரமதேவன் அருளால் விஷ்ணு மாயையைத் தன் புதல்வியாய்ப் பெற்று வீடுபேறு அடைந்தவன். பின் பிரமனின் ஆணையால் அப்புதல்வி காவிரி நதியானாள் என்பார்.)

மணியூங்கொம்பர் மணிமேகலைதான்

தனித்தலர் கொய்யும் தகைமையள் அல்லள்
 பன்மலர் அடுக்கிய நன்மரப் புந்தர்
 இலவந்திகையின் எயிற்புறம் போகின்
 உலக மன்னவன் உழையோர் ஆங்குளர்
 விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொள் நன்னாள்
 மண்ணவர் விழையார் வானவரல்லது
 பாடுவண்டு இமிரா பன்மரம் யாவையும்
 வாடா மாமலர் மாலைகள் தூக்கலின்
 கைபெய் பாசத்துப் பூதங்காக்கும் என்று
 உய்யானத்திடை உணர்ந்தோர் செல்லார்
 வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
 சம்பாதியிருந்த சம்பாதி வனமும்
 தவா நீர்க் காவிரிப் பாவைதன் தாதை
 கவேரனாங்கு இருந்த கவேர வனமும்
 மூப்புடை முதுமைய தூக்கணங்குடைய
 யாப்புடைத் தாக அறிந்தோர் எய்தார் (42-58)

உவவனத்தின் சிறப்பு

உயிர்களிடத்தில் கொண்ட அருளும் அன்பும், ஆருயிர்களைப் பாதுகாக்கும் ஒப்பற்ற இலட்சியமும் நீங்காத நோன்பினையும் உடைய புத்த தேவனின் ஆணையால் பூத்துக் குலுங்கும் உவவனம் என்னும் பூஞ்சோலை ஒன்று உண்டு. அதில் ஒரு பளிக்கறை மண்டபமும் உள்ளது. அது அங்கு இருப்பவரின் ஓசையை வெளிப்படுத்தாது. உடலினை மட்டும் புறத்தே காட்டும். அந்த மண்டபத்தின் உள்ளே தூய நிறமுடைய மாணிக்கத்தால் அமைந்த மிக்க ஒளி பரந்த பதும பீடம் (புத்த பீடிகை) ஒன்று உண்டு. அந்தப் பீடத்தில் அரும்புகளை வைத்தால் அவை மலரும். மலர்ந்தவை ஆண்டு பல ஆயினும் வாடாமல் இருக்கும். அவற்றில் வண்டுகளும் மொய்க்காது. மாதவி! அதன் திறம் முன்னரே கூற மறந்துவிட்டேன் இப்போது கூறுகிறேன். கேள்.

காணிக்கை செலுத்துவதற்காக ஏதேனும் ஒரு தெய்வத்தை மனதில் நினைத்து, அப்பீடத்தில் மலரை இட்டால் அம்மலர் அவர் கருதிய தெய்வத்தின் திருவடியைச் சென்றடையும். ஒரு நினைவுமின்றி மலரிட்டால் அது எங்கும் செல்லாது அங்கேயே இருக்கும். இதற்குக் காரணம் யாதென்று கேட்டால், மனதில் ஒரு கருத்தும் இல்லை என்றாலும்கூட, முன் செய்த வினையானது தப்பாமல் பயனைத் தரும் என்னும் கொள்கையுடைய நோன்பிகள் வருத்தம் கொள்ளவும், மனதில் ஒரு கருத்தும் இல்லையென்றால் பண்டையவினை பயன் தராது என்னும் கொள்ளை உடையோர் கருத்துக்கு ஆதரவாகவும், மலர்களை இட்டு நிறுவும் பொருட்டு மயன் என்னும் தேவதச்சனால் முன்னர் அமைக்கப்பட்ட பயனுடைய அமைப்பாகும் இப்பதுமபீடம்.

அருளும் அன்பும் ஆருயிர் ஒம்பும்
 ஒருபெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பிற்

பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கும்
 உவவனம் என்பது ஒன்று உண்டு அதனுள்ளது
 விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திடுஉம்
 பளிக்கறை மண்டப முண்டு அதனுள்ளது
 தூநிற மாமணிச் சுட ரொளி விரிந்த
 தாமரைப் பீகை தானுண்டு ஆங்குஇடிள்
 அரும்பு அவிழ் செய்யும் அலர்ந்தன வாடா
 சுரும்பினம் மூசா தொல்யாண்டு கழியினும்
 மறந்தேன் அதன்திறம் மாதவி கேளாய்
 கடம்பூண்டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோர்
 ஆங்குஅவர் அடிக்கிடிள் அவரடி தானுறும்
 நீங்காது யாங்கணும் நினைப்பிலராயிடிள்
 ஈங்கிதன் காரணம் என்னை என்றியேல்
 சிந்தை இன்றியும் செய்வினை யறுமெனும்
 வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவும்
 செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவதும்
 எய்தாதுஎன்போர்க்கு ஏதுவாகவும்
 பயங்கெழு மாமலரிட்டுக் காட்ட
 மயன்பண்டிழைத்த மரபினது அதுதான் (59-79)

மணிமேகலையும் சுதமதியும் உவவனம் நோக்கிச் செல்லுதல்

“மாதவி! உவவனம் தவிர நின்மகள் வேறெங்கும் செல்லத்தக்கவள்
 இல்லை. மணிமேகலையுடன் மலர்கொய்ய யானும் செல்வேன்” என்று கூறி
 அழகிய பூங்கொம்பு போன்ற மணிமேகலையுடன் மணிகளையுடைய தேர் ஓடும்
 வீதியில், சுதமதியும் செல்லலானாள்.

“அவ்வன மல்லது அணியிழை நின்மகள்
 செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செம்மை தானிலள்
 மணிமேகலையொடு மாமலர் கொய்ய
 அணியிழை நல்லாய் யானும் போவல்என்று
 அணிப்பூங் கொம்பர் அவனொடுங்கூடி
 மணித்தேர் வீதியில் சுதமதி செல்வழிஇச்” (80-85)

கனிமகனும் சமண முனிவரும்

உறியில் வைத்த குண்டுகை (பிச்சைப் பாத்திரம்) உடையவரும் அந்த
 உறியின் நுழைகோலாக அமைந்த திரண்ட பிரம்பினை உடையவரும், கேடற்ற
 மேன்மையை உடைய அருகன் கோட்டத்தே உள்ளவரும், நாணத்தையும்

ஆடையையும் ஒருங்கே நீத்தவருமான சமண முனிவர் ஒருவர் வந்து கொண்டிருந்தார். “கண்ணால் காணமுடியாத நுண்ணுயிர்க்கும் நடத்தல் முதலான தொழில்களால் துன்பம் உண்டாகுமோ” எனச் செயலற்று ஏங்கி, உண்ணா நோன்புடன் யானைபோல மெல்ல அசைந்து வரும் குளியாத உடலையுடைய அம்முனிவரை ஒரு கள்குடியன் சந்தித்தான்.

“அடிகளே வாரும்! நும் மலர் போன்ற பாதங்களைத் தொழுதேன்! எம் பெருமானே! அடியேன் உரையைக் கேளுங்கள்! அழுக்குடைய உடலிலே புகுந்து கொண்டு இருக்கும் உமது உயிரானது, புழுக்கம் தரும் அறையில் அகப்பட்டவன் போல, உள்ளம் வருந்தாதோ” எம்பெருமான் உரைத்ததாகிய இம்மை இன்பத்தையும், மறுமை இன்பத்தையும் முடிவில்லாத முத்தியின்பத்தையும் தன்னிடமிருந்து தரும் கொழுவிய மடல்களையுடைய தென்னையில் விளையும் இனிய மதுவில், கொலை என்பதும் உண்டோ? இதனை உண்டு தெளிவு பெற்று நுமது தவநெறியில் இதனினும் மிக்க பயனைக் கண்டால், மதுவையேயன்றி எம்மையும் கை அசைத்து அகற்றி விடுங்கள்! என்று அம்முனிவரிடம் சூளுரைத்து ‘கள்ளை உண்பீராக’ என அக்கள்குடியன் வேண்டினான். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு சிலர் நின்றனர்.

சிமிலிக் கரண்டையன் நுழைகோல் பிரம்பினன்
 தவலருஞ் சிறப்பின் அராந்தாணத்துளோன்
 நாணமும் உடையும் நன்கனம் நீத்துக்
 காணா உயிர்க்கும் கையற்று ஏங்கி
 உண்ணா நோன்போடு உயவலியானையின்
 மண்ணா மேனியன் வருவோன் தன்னை
 வந்தீர் அடிகள் நும் மலரடி தொழுதேன்
 எம்தம் அடிகள் எம்முரை கேண்மோ
 அழுக்குடை யாக்கையில் புகுந்த நும்முயிர்
 புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்று உளம் வருந்தாது
 இம்மையும் மறுமையும் இறுதியில் இன்பமும்
 தன்வயின் தருஉம்என் தலைமகன் உரைத்தது
 கொலையும் உண்டோ கொழுமடல் தெங்கின்
 விளைபூந்தேறலின் மெய்த்தவத் தீரே
 உண்டு தெளிந்து இவ்யோகத்து உறுபயன்
 கண்டால் எம்மையும் கையுதிர்க் கொண்ம் என (86-101)

பித்தரின் செயல்

அலரிப் பூவைத் திரணையாகத் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்தவன். எருக்கினது குவிந்த முகைகளைத் தொடுத்த மாலையினை மார்பில்

அணிந்தவன். இடையில் நைந்து சிதைந்த கந்தையோடு உயர்ந்த மரக்கிளை களிமின்று உலர்ந்து தாமே உதிர்ந்த கள்ளிகளை ஒடித்து அக்கந்தல் துணியில் மடிகோலிக் கட்டிய ஆடையை உடையவன். வெண்ணீரும் சந்தனமும் உடல் முழுதும் பூசியவன். எதிரே வருகின்ற எதிலார் பலரோடு வாய்க்கு வந்த பொருளற்ற மொழிகளைப் பேசிடுவான்.

அவ்வாறு பேசும்போதே அழுவான். தரையில் விழுந்து அழுது ஏதேனும் பிதற்றுவான். கூவுவான். கைகூப்பித் தொழுது வீழ்ந்து வணங்குவான் பின்னர் எழுவான். நின்ற இடத்திலேயே சுழலுவான். திரென்று ஓடுவான். ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி நிற்பான். தன் நிழலோடு பகைத்து வீரவுரை நிகழ்த்துவான். இப்படிப் பித்துற்றுத் துன்புற்றவனுக்குத் தம்மால் உதவ முடியவில்லையே என்று கையற்று சிலர் வருந்தி நின்றனர்.

உண்ணா நோன்பி தன்னொடும் சூளுற்று

‘உண்ம்’ என இரக்கும்ஓர் களிமகன் பின்னரும்

கணவிரி மாலை கட்டிய திரணையன்

குவிமுகிழ் எருக்கில் கோத்த மாலையன்

சிதவற் துணியொடு சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத்

ததர்வீழ் பொடித்துக் கட்டிய உடையினன்

வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழுதறிஇப்

பண்பில் கிளவி பலரொடும் உரைத்தாங்கு

அழுஉம் விழுஉம் அரற்றும் கூஉம்

தொழுஉம் எழுஉம் சுழலலும் சுழலும்

ஓடலும் ஓடும், ஒருசிறை ஒதுங்கி

நீடலும் நீடும் நிழலொடு மறலும்

மையலுற்ற மகன்பின் வருந்திக்

கையறு துன்பம் கண்டு நிற்குநரும்

(அடி 102-115)

பேடியின் செயல்

நெடிய நிலத்தை ஓரடியால் அளந்தருளிய திருமாலின் அவதாரமாகிய கண்ணன் மகனாகிய காமனின் அவதாரமாகிய பிரத்தியும்நன் என்பவன், முன்பு தன் மகனாகிய அநிருத்தனைச் சிறைவீடு செய்தற்பொருட்டுச் சென்று வாணாசுரனுடைய பெரிய நகரமாகிய ‘சோ’வினது வீதியில், சுருண்ட தாடியும், கண்டோர் மயங்கக் காரணமாகிய அழகிய கூந்தலையும், பவளம் போன்ற சிவந்த வாயினையும் வெள்ளிய ஒளி தவழும் எயிறுகளையும் ஒள்ளிய செவ்வரி படர்ந்த நீண்ட கண்ணையும் மிகவும் வெண்மையான சங்கினால் செய்த தோடணிந்த செவியினையும் கரிய ஒழுங்குபட்ட புருவத்தினையும் இருபக்கமும் வளைந்த பிறைநிலா போன்ற நெற்றியினையும் காந்தள் மலர் போன்ற அழகிய சிவந்த கையினையும் அணந்து நிற்கும் இளமையும் எழிலுமுடைய முலையினையும் அழகோடு நுணுகிய இடையினையும் அகலியதாகிய அல்குலையும்

மகளிர்க்கியன்ற ஆடை மரபினைக் கடந்த முழந்தாளளவிற்கு, வட்டுடையினையும் தோளினும் முலையினும் எழுதிய பத்திக் கீற்றின் அழகினையும் உடைய, ஆண்மையிழந்து பெண்மையவாவிய பேடியின் கோலம் பூண்டு ஆடிய 'பேடு' என்னும் புறநாடகமாடுவார் ஆடும் கூத்தினைச் சிலர் கண்டு களித்தனர்.

சூரியற்றாடி மருள்படு பூங்குழல்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாளநகை
ஒள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிய வெண்தோட்டுக்
கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதல்
காந்தளஞ் செங்கை எந்திள வனமுலை
அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்குல்
இகந்த வட்டுடை எழுதுவரிக் கோலத்து
வாணன் பேரூர் மருகிடைத் தோன்றி
நீணில மளந்தோன் மகன்முன் ஆடிய
பேடிக் கோலத்துப் பேடுகாண் குநரும் (116-125)

கண்கவர் ஓவியம்

இந்திர விழாவினைக் காண்பதற்காக அந்நகரத்திற்கு வந்துள்ள புதிய மாந்தர், ஆரவாரம் மிக்க பழைய அப்பூம்புகார் நகரத்திலே காட்சிகள் பலவும் கண்டு வருகின்றவர்கள் அத்தேர் வீதியின் இருமருங்கும் அமைந்த செங்கல்லால் இயன்ற உயர்ந்து நிற்கின்ற நெடிய ஏழுடுக்கு மாளிகை ஒவ்வொன்றிலும், குற்றமற்ற வடிவத்தையுடைய எத்தகைய உயிர்களுக்கும் அவ்வவற்றிற்கு உவமையாகுமாறு தன் கலைத் திறனைக் காட்டி, தீற்றிய விளக்கமான வெண் சாந்தினையுடைய சுவரின் கண், ஓவியக் கலை கற்றுத் துறை போகிய வித்தகப் புலமையோர் வரைந்துள்ள, காண்போர் கண்களைத் தம் அழகாலே கவருமியல்பு கொண்ட ஓவியங்களைக் கண்டு வியந்து நிற்போரும் அங்கு இருந்தனர்.

வம்பமாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்
மையறு படிவத்து வானவர் முதலா
எவ்வகை உயிர்களும் உவமம் காட்டி
வெண்கதை விளக்கத்து வித்தகரியற்றிய
கண்கவர் ஓவியம் கண்டுநிற் குநரும் (126-131)

பாலகுமாரனைக் கண்டு வியந்தனர்

இந்திர விழா நடைபெறும் பெரிய வீதியில், பொன் சரட்டில் கோத்த நல்ல மணிக்கோவை விளங்கவும், வெண்சிறு கடுகை அப்பிய நெய்யணிந்த உச்சியின் மயிர்ப்புறத்தே சுற்றப்பட்ட கொக்கியினையுடைய முச்சுரங்கள் அழகிய பிறை போன்ற நெற்றியில் தாழ்ந்து தொங்கவும் பொருள் நிரம்பாத மழலை மொழி பேசும்

செவ்வாயினின்றும் சிந்தும் சின்னீர் மார்பில் உள்ள ஐம்படைத் தாலியை நனைக்கவும், மறைக்க வேண்டியதை மறைக்காமல் சுற்றப்பட்ட அழகிய ஆடை, தொடுக்கப்பட்ட மாணிக்கக் கோவையாகிய உடுப்பொடு அசையவும் தளர்ந்த நடையையும், பொறுக்காத ஒளிமிக்க அணிகள் அணிந்த புதல்வனைப் பொன் தேரில் பார்க்கின்றனர் மக்கள். அப்போது புள்ளிகள் பொருந்திய முகத்தினையுடைய யானைமேல் ஏற்றி சிவபெருமானின் திருமகனாகிய முருகப்பெருமான் வருகிறான். விழா தொடங்க இருக்கிறது பாருங்கள் என்று கூறுகின்றனர். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு வியக்கின்றனர் மக்கள்.

*விழுவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியில்
பொன்னாண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
ஐயவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி
மயிர்ப்புறம் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழ்ச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப
அற்றம் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்
தொடுத்த மணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வரத்
தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூட் புதல்வரைப்
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
திலங்குதொடி நல்லார் சிலர் நின்று ஏற்றி
ஆலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
காண்மினோ எனக் கண்டுநிற்கு நரும். (132-145)*

மாதவி கொடியள் எனல்

இப்படிப்பட்ட பல்வேறு காட்சிகளைக் கண்டு நின்ற அனைவரும் விராடனின் பெரிய நகரத்தில் அருச்சுணனாம் பேடியைக் காணுமாறு வந்து சூழ்ந்து கொண்ட ஆரவாரம் மிக்க மக்களைப் போல, மணிமேகலையைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்கள், “எழில் விளங்கும் தோற்றமுடைய இவளைத் தவநெறிப்படுத்திய தாயோ மிகக்கொடியவள். அவள் தாயாகும் தகுதி இல்லாதவள்” என்று கூறி வருந்தினர். “இம்மணிமேகலை மலர் கொய்யப் பூம்பொழிலில் நுழைந்தால், அங்குள்ள அன்னப் பறவைகள் நாணாமல் இவள் நடைபோலத் தாமும் நடக்க முடியுமோ? அங்குள்ள அழகான மயில்கள் இவள் எதிரே வந்து நின்று இவளது சாயலைத் தாமும் கற்குமோ? அங்குள்ள பைங்கிளிகள் இம்மங்கையின் பேச்சுக்குத் தோற்கும் அல்லவா? இவை மட்டுமல்ல. அங்குள்ள எவையுமே, இவளுக்கு இணையாகமாட்டா” என்று கூறி அவர்கள் மணிமேகலைக்காக மேலும் வருந்தினர்.

*விராடன் பேரூர் விசயனாம் பேடியைக்
காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்*

மணிமேகலைதனை வந்து புறஞ்சுற்றி
 அணியமை தோற்றத்து அருந்தவப் படுத்திய
 தாயோ கொடியள் தகவிலள் ஈங்கிவள்
 மாமலர் கொய்ய மலர்வனம் தான்புகின்
 நல்லிள அன்னம் நாணா தாங்குள
 வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன்னடை
 மாமயிலாங்குள வந்துமுன் நிற்பன
 சாயல்கற் பனகொலோ தையல் தன்னுடன்
 பைங்கிளி தாமுள பாவைதன் கிளவிக்கு
 எஞ்சல கொல்லோ இசையுந வல்ல
 என்றிவை சொல்லி யாவரும் இனைந்துகச் (146-158)

மலர்வனம் புகுதல்

சிவந்த தளிர் போன்ற அடியினால் நிலத்தில் சுவடு தோன்றாதபடி நடந்து, குரவம், வெண்கடம்பு, குருந்து, கொன்றை, மஞ்சாடி, மகிழும், சிவந்த காம்புடைய வெட்சி, நரந்தை, சுரபுன்னை, பரந்து மலரும் புன்னை, பிடவம், செம்முல்லை, வளைந்த முள்ளுடைய தாழை, வெட்பாலை, மூங்கில், பெரிய அடியையுடைய அசோகு, செருந்தி, வேங்கை, சண்பகம், தீயைப் போன்று சிவந்த மலர்களைக் கொண்ட இலவம் ஆகிய இவை அனைத்தும் விரிந்த மலர்களைப் பரப்ப கைத்தொழில் வல்ல வித்தகரால் இயற்றப்பட்ட சித்திரத் தொழில் அமைந்த ஒரு துகிலினைப் போர்த்தியிருப்பது போலத் தோன்றிய உவவனத்தைத் தொழுது காட்டிய சுதமதியுடன் மணிமேகலை மலர் கொய்யச் சென்றடைந்தாள்.

செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம் வடுவறாமல்
 குரவமும் மரவமும் குருந்தும் கொன்றையும்
 திலகமும் வகுளமும் செங்கால்வெட்சியும்
 நரந்தமும் நாகமும் பரந்தலர் புன்னையும்
 பிடவமும் தளவமும் முடமுள் தாழையும்
 குடசமும் வெதிரமும் கொழுங் காலசோகமும்
 செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண்பகமும்
 ளரிமலர் இலவமும் விரிமலர் பரப்பி
 வித்தகர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
 சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
 ஒப்பத் தோன்றிய உவவனம் தன்னைத்
 தொழுதனள் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
 மலர்கொய்யப் புகுந்தனள் மணிமேகலையென் (159-171)

2.5 தொகுப்புரை

மணிமேகலை பூ கட்டிக் கொண்டிருந்தபோது மாதவி அவளது தோழி இருவரும் கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த துன்பத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டவளுக்குக் கண்ணீர் பெருகித் துளிகள் பூக்களில் விழுந்தன. அதனால் மாலை தூய்மை இழந்தது. மாதவி மணிமேகலையிடம் மலர்வனம் சென்று மலர் கொய்து வரச்சொன்னாள். அப்போது அங்கிருந்த சுதமதி பலவனங்களின் இயல்பையும் உவவனத்தின் சிறப்பையும் எடுத்துரைத்தாள். பிறகு சுதமதியும் மணிமேகலையும் மலர்வனம் செல்லும் பாதையில் பலவிதமான காட்சிகளாகக் கண்டுகொண்டே மலர்வனம் சென்றனர்.

2.6 பார்வை நூல்கள்

1. மணிமேகலை – உரையுடன் கழக வெளியீடு.
2. இலக்கிய வரலாறு – சி. பாலசுப்பிரமணியன்.

பாடம் - 3

சீவகசிந்தாமணி - விமலையார் இலம்பகம்

பாடத் திட்டம்

- 3.0 நூல் அறிமுகம்
- 3.1 நூலாசிரியர் அறிமுகம்
- 3.2 சிந்தாமணியின் கதைச்சுருக்கம்
- 3.3 விமலையார் இலம்பகம்
- 3.4 நந்தட்டன் பதுமுகனை அழைத்துக் கூறுதல்
- 3.5 முடிவுரை

பாடம் - 3

சீவகசிந்தாமணி - விமலையார் இலம்பகம்

3.0 நூல் அறிமுகம்

ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் முழுமையாகக் கிடைக்கும் மூன்றாவது நூல் இது. விருத்தப்பாவில் அமைந்த முதல் நூலும் இதுவே. சீவகன் பிறந்தவுடன் அவன் தாய் விசையை அவனைச் சிந்தாமணி எனப் பாராட்டியமையால், சிந்தாமணி முதலில் சீவகனுக்குப் பெயராகிப் பின் அவன் வரலாறு கூறும் நூலைக் குறித்தது என்பர்.

சிந்தாமணி என்பது வேண்டியார்க்கு வேண்டியது தரும் ஒரு தெய்வமணி என்றும், அதுபோல வேண்டிய நற்கருத்துகளைத் தரும் நூல் சிந்தாமணி எனப்பட்டது என்றும் வேறு காரணம் சிலர் கூறுவர். இந்நூலாசிரியரான திருத்தக்க தேவர் இந்நூலின் பெயர் சிந்தாமணி என்பதை 3143ஆம் பாடலில் சுட்டியுள்ளார். காப்பியத் தலைவன் சீவகன் எட்டு பேரை மணந்தமையால் இக்காப்பியத்தை “மணநூல்” என்றும் அழைப்பர். இதனைக் குறித்து ஜி.யு.போப், “தமிழில் உள்ள இலக்கியச் சின்னங்களுள் மிக உயர்வானது. தமிழ்மொழியின் இலியதும் ஓடிசியுமான புதிய பெரிய இக்காப்பியம், உலகப் பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று” என்று கூறியுள்ளார்.

“தமிழ்ப் பாவலர்தம் வேந்தன் திருத்தக்க தேவர்” என வீரமாமுனிவர் புகழ்ந்துள்ளார். கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர், “சிந்தாமணியிலிருந்து ஓர் அகப்பை முகந்து கொண்டேன்” என்று கூறியதாகக் கூறப்படும் செவிவழிச் செய்தியும் சிந்தாமணிக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றது.

3.1 நூலாசிரியர் அறிமுகம்

இந்நூலாசிரியர் திருத்தக்கதேவர் ஆவார். இவரைத் திருத்தகு முனிவர், திருத்தகு மகாமுனிவர், திருத்தக்க மாமுனி, தேவர் எனப் பல்வேறு சிறப்புப் பெயர்களால் அழைப்பர். நச்சினார்க்கினியர் இவரைச் சோழநாட்டு அரசகுடியினர் என்று கூறுகின்றார். தீபங்குடி திரமிள சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பர். நரி விருத்தம் என்று ஒரு நூலையும் இயற்றியுள்ளார்.

சிந்தாமணியின் தோற்றம் குறித்துச் செவிவழிச் செய்தி வருமாறு :

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்த புலவர்கள் ஒருநாள் சமணத் துறவியருக்குக் காமச்சுவை பொதுள இலக்கியம் வடிக்க இயலாது என்றனர். அங்கிருந்த திருத்தக்கதேவர், “எங்களாலும் அத்தகைய இலக்கியத்தைப் படைக்கமுடியும். நானே படைத்துக் காட்டுகிறேன்” என்று கூறினார்.

தம் ஆசிரியர் அச்சணந்தி அடிகளிடம் வந்து சங்கத்தில் நடந்ததைக் கூறினார். ஆசிரியர் இவரது புலமையைச் சோதிக்க வேண்டி அங்கு ஓடிக்கொண்டிருந்த நரியைக் காட்டி, “நரிவிருத்தம் பாடுக” என்றார். தேவர் நரிவிருத்தம் பாட, அதன் சிறப்பினை உணர்ந்த ஆசிரியர் இவரது ஒழுக்கம் குறித்துச் சோதிக்க விரும்பி, நன்கு காய்ச்சப்பட்ட இரும்புக் கம்பியைக் கையில் பிடிக்கச் செய்தும் சோதித்திருக்கிறார். அதன் பிறகு காப்பியம் இயற்ற அனுமதி தந்தார்.

திருத்தக்கதேவர் சீவகனின் வரலாற்றைச் சிந்தாமணி என்ற பெயரில் எட்டே நாட்களில் எழுதி முடித்தார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சிந்தாமணியை தேவர் அரங்கேற்றினார். இது சங்ககாலத் தமிழ் சங்கம் அன்று எனவும் வச்சிர நந்தியின் திரமிள சங்கத்தைக் குறித்ததாகலாம் என்று கூறுவர். அப்படியானால் இவர் பாடிய நரிவிருத்தம் பற்றித்திருநாவுக்கரசர் பாடியுள்ளார். அதனால் திரமிள சங்கம் அழிவதற்கு முன் வாழ்ந்தவராக இருக்கும் என்பார்.

மகாபலிபுரத்தின் பழைய பெயராகிய ‘பட்டினம்’ என்பதைக் குறிப்பிட்டு, மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசி அதனைப் பிடித்த செய்தியை,

“வீடில் பட்டினம் வெளவிய வேந்தென” என்று கூறும் தொடரைக் கொண்டு முதலாம் மகேந்திர வர்ம பல்லவனின் தொடக்கக் காலத்தை இவர் சார்ந்தவராகிறார். அக்காலம் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி, சம்பந்தருக்கு முற்பட்டவர். சிலர் 10 ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பார்.

வண்பெரு வஞ்சிப் பொய்யா மொழிபுகழ்

மையறுசீர்த்தி திருத்தகு முனிவன்

என்ற நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப் பாயிர அடிகளைக் காட்டி பொய்யாமொழி என்பது கங்க மன்னன் சத்தியவாக்கியனே என்றும் அவன் பத்தாம் நூற்றாண்டினன் ஆகவே தேவர்காலமும் அதுவே என்றும் குறிப்பிடுவர். ஆனால் பொய்யா மொழிக்கு ‘வஞ்சி’ அடைமொழியாக வருவதால், பொய்யாமொழி என்பது கங்க மன்னனைக் குறித்தது ஆகாது. எனவே தேவரின் காலத்தை அறிய இது சரியான சான்றாகாது. ‘நீம்’ போன்ற மிகப்பழைய சொல் வழக்குகள் கையாளப்படுவதாலும், யாப்பு நடை நெகிழ்ச்சியின்றிச் செறிவுடனும் கடுமையாகவும் இருப்பதால் தேவார காலத்துக்கு முற்பட்டவர் தேவர் என்பதே பொருந்தும். பக்திப் பாடல்கள் தோன்றிய பிறகு தமிழ்ப்பாக்கள் நெகிழ்ந்து விட்டமை இதற்குச் சான்றாகும்.

சிந்தாமணிக்கு மூலநூல்கள்

சிந்தாமணி, வடமொழி நூல்களாகிய சத்திர சூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி ஆகியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்பார். மேற்கண்ட நூல்களைக் குறிப்பிடும் சிரவண பெல்கோலா கல்வெட்டு, கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. எனவே,

சிந்தாமணிக் கதையை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துச் சத்திர சூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி என்ற நூல்களாக்கினர் என்பதே உண்மை. சீவகன் வர்த்தமான மகாவீரர் காலத்தில் வாழ்ந்தவன். அவரிடத்தில் சரணடைந்து துறவியானவன். சீவகனுடைய வரலாறு சுதன்மரால் பாடப்பட்டது என்று திருத்தக்கதேவர் குறிப்பிடுகிறார்.

காவல னாதியாக் கணங்கள் கைதொழும்

பாவமில் சுதன்மரால் பாடப்பட்டதே – 306

என்பன சிந்தாமணி அடிகள். ஆகவே வர்த்தமான மகாவீரரின் சீடருள் ஒருவரான சுதன்மர் பிராகிருதத்தில் சீவகன் வரலாறு பாடினார். என்றும், அதனைக் கொண்டு திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணி இயற்றினார் எனவும் கொள்ளவேண்டும். அதனாலேயே பிராகிருத சொற்கள் பரவலாகச் சிந்தாமணியில் காணப்படுகின்றன. எனவே, சிந்தாமணி சுதன்மர் பாடிய பிராகிருதக் கதையின் தழுவல் எனலாம்.

3.2 சிந்தாமணியின் கதைச்சுருக்கம்

இராசமாபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஏமாங்கத நாட்டைச் சச்சந்தன் ஆண்டு வந்தான். அவனுடைய அமைச்சனாகிய கட்டியங்காரனிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை விட்டுவிட்டு அரசி விசையை விட்டுப் பிரியாதவனாக அந்தப்புரத்திலேயே கிடந்தான். அரசி கருத்தரித்திருப்பது அறிந்த கட்டியங்காரன், அரசனைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தான். அரசியை மயில் பொறியில் செல்லுமாறு பணித்துச் சச்சந்தன் கட்டியங்காரனோடு பொருது மாண்டான். மயில் பொறியில் சென்ற விசையை அவலக்குரல் கேட்டு அரசன் இறந்தமை உணர்ந்து சுகொட்டில் இறங்கியவள் அங்கேயே குழந்தையைப் பெற்றாள். தோழியுருவில் வந்த பெண் தெய்வம் அவளுக்கு உதவியது. புதரில் குழந்தையைக் கிடத்தி மறைந்திருந்தாள். மாண்ட தன் குழந்தையைப் புதைக்க வந்த வணிகன் கந்துக்கடன் இக்குழந்தையைக் கண்டு அதன் கையில் இருந்த கணையாழியால் அரசன் குழந்தை என அறிந்து எடுத்துச் சென்று வளர்த்தான். அக்குழந்தை சீவகன் என்ற பெயரோடு கலை நலம் மல்க வளர்ந்தான். ஆசிரியரால் தன் உண்மை வரலாற்றை அறிந்தான் சீவகன். பின் காந்தருவதத்தை முதலாக ஏழுபேரை மணந்து இறுதியில் மாமன் கோவிந்த ராசன் துணையோடு கட்டியங்காரனை வீழ்த்தி அரசனானான். மாமன் மகளை எட்டாவதாக மணந்து மணிமுடி சூடி அரசாண்ட சீவகன் அரசின்பம் துறந்து துறவியாகி வீடுபேறு அடைகிறான்.

சிந்தாமணி – நூலமைப்பு

சீவகனின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மூவாயிரத்து நூற்று நாற்பத்தைந்து (3145) பாக்களில் திருத்தக்கதேவர் விளக்குகின்றார்.

1. நாமகள் இலம்பகம்
2. கோவிந்தையார் இலம்பகம்
3. காந்தருவ தத்தையார் இலம்பகம்
4. குணமாலையார் இலம்பகம்

5. பதுமையார் இலம்பகம்
6. கேமசரியார் இலம்பகம்
7. கனகமாலையார் இலம்பகம்
8. விமலையார் இலம்பகம்
9. சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்
10. மண்மகள் இலம்பகம்
11. பூமகள் இலம்பகம்
12. இலக்கணையார் இலம்பகம்
13. முத்தி இலம்பகம்

இக்காப்பியத்தின் உட்பிரிவு இலம்பகம் என்றுள்ளது. இலம்பகம் என்பது மகளிர் தலையில் அணியும் ஒருவகை அணி. சிந்தாமணி மணி ஆதலால் அம்மணி அழுத்தப்படும் அணி இலம்பகம் எனப்படும். எட்டு மனைவியர் பெயர்கள் எட்டு இலம்பகங்கட்கும், நாமகள், கோவிந்தை, பூமகள், மண்மகள், முத்திமகள் ஆகிய ஐவர் பெயர்கள் ஐந்து இலம்பகங்கட்கும் பெயராயின. பெண் அல்லது பெண்ணுருவகப் பெயர்கள் இலம்பகங்களின் பெயராயிருத்தல் குறிக்கத்தக்கது. இவற்றால் சிந்தாமணி காப்பியக் கட்டமைப்பில் சிறந்து விளங்குகிறது என்பர்.

சீவகசிந்தாமணி தமிழின் முதல் விருத்தக் காப்பியம். இதனைப் பின்பற்றியே கம்பர் சேக்கிழார் போன்றோர் தம் காப்பியங்களை விருத்தமாகப் பாடினர். அவ்வகையில் சிந்தாமணி முன்னோடி. நாட்டு வருணனை, நகர வருணனை ஆகியன சிந்தாமணியின் முகப்பில் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. உட்டோபியா என்ற இலட்சிய நாட்டை மேனாட்டார் கற்பனை செய்ததைப் போன்ற ஒரு தமிழ் முயற்சி இது என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுவர்.

சிந்தாமணி கதை சொல்லும் திறன், கற்பனை நலன், அறக்கருத்துகள், அணிநலன்கள், அகமரபுக் கூறுகள் போன்ற பல சிறப்புக் கூறுகளைப் பெற்றுச் செம்மாந்து நடைபோடுகிறது. இந்நூலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். சில சிறந்த பாடல்கள் மேற்கோள்களுக்காக வருமாறு:

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுகின் நெற்றி
 பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
 தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
 ஏமாங்கத மென்றிசையால் திசைபோய துண்டே – நாட்டுவளம்
 வெவ்வாய் ஓரிமுழுவாக விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
 ஒவ்வாச் சுகாட்டு உயரரங்கின் நிழல்போல் நுடங்கிப் பேயாட
 எவ்வாய் மருங்கும் இருந்திரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட
 இவ்வாறாகிப் பிறப்பதோ இதுவோ மன்னர்க்கு இயல்வேந்தே
 – சுகாட்டில் விசையை புலம்பல்

கைப்பொருள் கொடுத்தும் கற்றல் கற்றபின் கண்ணுமாகும்
மெய்ப்பொருள் விளக்கும் நெஞ்சின் மெலிவிற்கோர் துணையும் ஆகும்
பொய்ப்பொருள் பிறகள்; பொன்னாம் புகழுமாம்; துணைவியாகும்

– கல்வியின் சிறப்பு

மன்னும் நீர் மொக்குள் ஒக்கும் மானுடர் இளமை இன்பம்
மின்னின் ஒத்து இறக்கும் செல்வம் வெயிலுறு பனியின் நீங்கும்

– நிலையாமை

மெய்வகை தெரிதல் ஞானம், விளங்கிய பொருள்கள் தம்மை
பொய்வகை இன்றித்தேறல் காட்சி ஐம்பொறியும் வாட்டி
உய்வகை உயிரைத் தேயாது ஒழுகுதல் ஒழுக்கம்— சமணக் கொள்கை

விமலையார் இலம்பகம்

1. முருகுகொப் புளிக்குங் கண்ணி முறிமிடை படலை மாலைக்
குருதிகொப் புளிக்கும் வேலான் கூந்தன்மா விவாந்து செல்ல
உருவவெஞ் சிலையினாற்குத் தம்பியிஃதுரைக்கு மொண்பாற்
பருகுபைங் கழலி னாருட்பதுமுகன் கேட்க வென்றே. (1889)
2. விழுமணி மாசு மூழ்கிக் கிடந்ததில் வலகம் விற்பக்
கழுவினீர் பொதிந்து சிக்கக் கதிரொளி மறையக் காப்பிற்
றழுவுனீருலகமெல்லாந் தாமரை யுறையுஞ் செய்யாள்
வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் வாழ்கநூங் கண்ணி மாதோ. (1890)
3. தொழுததங் கையினுள்ளந் துறுமுடி யகத்துஞ் சோர்
அழுதகண் ணீரினுள்ள மணிகலத் தகத்து மாய்ந்து
பழுதுகண்ணரிந்து கொல்லும் படையுடனொடுங்கும் பற்றா
தொழிகயார் கண்ணுந் தேற்றந் தெளிசுற்றார் விளிசுற்றாரே. (1891)
4. தோய்தகை மகளிர் தோயின் மெய்யணி நீக்கித் தூய்நீர்
ஆய்முது மகளிர் தம்மா லரிதபத் திமிரி யாட்டி
வேய்நிறத் தோளினார்க்கு வெண்டுகின் மாலை சாந்தம்
தானல கலங்கள் சேர்த்தித் தடமுலை தோய்க வென்றான். (1892)
5. வண்ணப்பூ மாலை சாந்தம் வாலணி கலன்க ளாடை
கண்முகத் துறுத்தித் தூய்மை கண்டலாற் கொள்ள வேண்டா
அண்ணலம் புள்ளோ டல்லா வாயிரம் பேடைச் சேவல்
உண்ணுநீர் அமிழ்தம் காக்க யுகமோ டாய்க வென்றான். (1893)
6. அஞ்சனக் கோலி னாற்றா நாகமோர் அருவிக் குன்றிற்

- குஞ்சரம் புலம்பி வீழக் கூர்நுதி யெயிற்றிற் கொல்லும்
பஞ்சியின் மெல்லி தேனும் பகைசிறி தென்ன வேண்டா
அஞ்சித்தற் காத்தல் வேண்டு மரும் பொருளாக வென்றான். (1894)
7. பொருந்தலாற் பல்லி போன்றும் போற்றலாற் றாய ரொத்தும்
அருந்தவர் போன்று காத்து மடங்கலா லாமை போன்றும்
திருந்துவேற் றெவ்வர் போலத்தீதற வெறிந்துமின்ப
மருந்தினான் மனைவி யொத்து மதலையைக் காமினென்றான். (1895)
8. பூந்துகின் மாலை சாந்தம் புனைகலம் பஞ்ச வாசம்
ஆய்ந்தளந்து இயற்றப்பட்ட அடிசில்நீர் இன்னவெல்லாம்
மாந்தரின் மடங்க லாற்றற் பதுமுகன் காக்க என்றாங்கு
ஏந்துபூண் மார்பன் ஏவ இன்னணம் இயற்றினானே. (1896)
9. சிறுகண்யா னையினஞ் சேர்ந்துசே வகங்கொளத்
துறுகலென் றுணர்கலாத் துள்ளிமந் திம்மக
நறியசந் தின்றுணி நாறவெந் தனகள்கொண்
டெறியவெள் கிம்மயிர்க் கவரிமா இரியுமே. (1897)
10. புகழ்வரைச் சென்னிமேற் பூனையிற் பெரியன
பவளமே யனையன பன்மயிர்ப் பேரெலி
அகழுமிங் குலிகமஞ் சனவரைச் சொரிவன
கவளயா னையினுதற் றவழுங்கச் சொத்தவே. (1898)
11. அண்ணலங் குன்றின்மேல் வருடைபாய்ந் துழக்கலின்
ஒண்மணி பலவுடைந் தொருங்கவை தூளியாய்
விண்ணுளு வுண்டென வீழுமா நிலமிசைக்
கண்ணகன் மரமெலாம் கற்பக மொத்தவே. (1899)
12. மானிடம் பழுத்தன கிலுத்தமற் றவற்றயற்
பான்முரட் பயம்பிடைப் பனைமடிந் தனையன
காணிடைப் பாந்தள்கண் படுப்பன துயிலெழ
ஊனுடைப் பொன்முழை யாளிநின் றலம்புமே. (1900)
13. சாரலந் திமிசிடைச் சந்தனத் தழைவயின்
நீர தீம் பூமரம் நிரந்த தக்கோலமும்
ஏரி இல வங்கமும் மின்கருப் பூரமும்
ஒருநா விகலந் தோசனை கமழுமே. (1901)
14. மைந்தரைப் பார்ப்பன மாமகண் மாக்குழாம்

சந்தன மேய்வன தவழ்மதக் களிற்றினம்

அந்தழைக் காடெலாந் திளைப்பஆ மானினம்

சிந்தவால் வெடிப்பன சிங்கமெங் கும்முள.

(1902)

15. வருக்கையின் கனிதொறும் வானரம் பாய்ந்துராய்ப்

பொருப்பெலாம் பொன்கிடந் தொழுகிமேற் றிருவில் வீழ்ந்

தொருக்குலாய் நிலமிசை மிளிர்வவொத் தொளிர் மணி

திருக்கிள ரொளிகுலாய் வானகம் செகுக்குமே.

(1903)

16. வீழ்பனிப் பாறைக ணெறியெலாம் வெவ்வெயிற்

போழ்தலின் வெண்ணெய்போற் பொழிந்துமட் டொழுகுவ

தாழ்முகில் சூழ்பொழில் சந்தனக் காற்றசைந்

தாழ்துயர் செய்யுமவ் வருவரைச் சாரலே.

(1904)

17. கூகையும் கோட்டமும் குங்கும மும்பரந்

தேகலா காநிலத்தல்கிவிட் டெழுந்து போய்த்

தோகையு மன்னமும் தொக்குடன் ஆர்ப்பதோர்

நாகநன் காவினுள் நாயந்துவிட் டார்களே.

(1905)

வேறு

18. பூத்தகில் தவழும் போர்வை பூசுசாந்தாற்றி பொன்னூற்

கோத்துநீர் பிலிற்றும் காந்தங் குங்கும வைரப் பொற்கோய்

சாத்துறி பவழக் கன்னல் சந்தன ஆல வட்டம்

நீத்தவ ரிடத்துநாற்றி நிழன்மணி யுலகஞ் செய்தார்.

(1906)

19. நித்தில முலையி னார்தம்நெடுங்கணால் நோக்கப் பெற்றும்

கைக்கலந் தீண்டப் பெற்றும் கனிந்தன மலர்ந்த காண்க

வைத்தலர் கொய்யத் தாழ்ந்த மரமுயிரில்லை யென்பார்

பித்தல ராயிற் பேய்க ளென்றலாற் பேசலாமோ.

(1907)

20. பொறிமயி லிழியும் பொற்றார ருகனிற் பொலிந்து மாவின்

நெறிமையி னிழிந்து மைந்தன் மணிக்கை மத்திகையை நீக்கி

வெறுமையி னவரைப் போக்கி வெள்ளிடைப் படாத நீரால்

அறிமயி லகவும் கோயில் அடிகளைச் செவ்வி யென்றான்.

(1908)

21. எல்லிருட் கனவில் கண்டேன் கண்ணிட னாடுமின்னே

பல்லியும் பட்ட பாங்கர் வருங்கொலோ நம்பியென்று

சொல்லினள் தேவி நிற்பப் பதுமுகன் தொழுது சோந்து

நல்லடி பணிந்து நம்பி வந்தனன் அடிக ளென்றான்.

(1909)

22. எங்ஙணாள் ஐயன் என்றாட் கடியன்யானடி களென்னாப்
பொங்கிவில் லுமிழ்ந்து மின்னும் புனைமணிக் கடக மார்ந்த
தங்கொளித் தடக்கை கூப்பித் தொழுதடி தழுவி வீழ்ந்தான்
அங்கிரண்டற்பு முன்னீரலை கடல்கலந்த தொத்தார். (1910)
23. திருவடி தொழுது வீழ்ந்த சிறுவனைக் கண்ட போழ்தே
வருபனி சுமந்த வாட்கண் வனமுலை பொழிந்த தீம்பால்
முருகுடை மார்பில் பாய்ந்து முழுமெயு நனைப்ப மாதர்
வருகவென் களிநென்றேத்தி வாங்குபு தழுவிக் கொண்டாள். (1911)
24. காளையாம் பருவ மோராள் காதன்மீக் கூர்தலாலே
வாளையா நெடிய கண்ணாள் மகனைமார் பொடுங்கப் புல்லித்
தாளையா முன்பு செய்த தவத்தது விளைவிலாதேன்
தோளையாத் தீர்ந்த தென்றாள் தொழுதகு தெய்வ மன்னாள். (1912)
25. வாட்டிறற் குருசி றன்னை வாளம ரகத்து ணீத்துக்
காட்டகத் தும்மை நீத்த கயத்தியேற் காண வந்தீர்
சேட்டிளம் பருதி மார்பிற் சீவக சாமி யீரே
ஊட்டரக் குண்ட செந்தாமரையடி நோவ வென்றாள். (1913)
26. கெடலருங் குரைய கொற்றம் கெடப்பிறந் ததுவு மன்றி
நடலையுளடிகள் வைக நட்புடையவர்கள் நைய
இடைமகன் கொன்ற வின்னா மரத்தினேன் தந்த துன்பக்
கடலகத் தழுந்த வேண்டா களை கவிக் கவலை யென்றான். (1914)
27. யானலன் ஓளவை யாவாள் சுநந்தையே ஐயற் கென்றும்
கோனலன் தந்தை கந்துக் கடனெனக் குணத்தின் மிக்க
பானிலத் துறையுந் தீந்தேன் அனையவாய் அமிர்த மூற
மானலங் கொண்ட நோக்கி மகன்மன மகிழ்ச் சொன்னாள். (1915)
28. எனக்குயிரிச் சிறுவ னாவா னந்தனே ஐயனல்லை
வனப்புடைக் குமர னிங்கே வருகென மருங்கு சேர்த்திப்
புனக்கொடி மாலை யோடு பூங்குழல் திருத்திப் போற்றார்
இனத்திடை யேற னானுக் கின்னளி விருந்து செய்தாள். (1916)
29. சிறகராற் பார்ப்புப் புல்லித் திருமயி லிருந்த தேபோல்
இறைவிதன் சிறுவர் தம்மை இருகையி னாலும் புல்லி
முறைமுறை குமரர்க் கெல்லா மொழியமை முகமன் கூறி
அறுகவை அமிர்த மூட்டியறுபகல் கழிந்த பின்னாள். (1917)

வேறு

30. மரவ நாக மணம்கமழ் சண்பகம்
 குரவம் கோங்கம் குடம்புரை காய்வழை
 விரவு பூம்பொழில் வேறிருந் தாய்பொருள்
 உருவ மாத ருரைக்குமி தென்பவே. (1918)
31. நலிவில் குன்றொடு காடுறை நன்பொருட்
 புலிய னார்மகள் கோடலும் பூமிமேல்
 வலியின் மிக்கவர் தம்மகள் கோடலும்
 நிலைகொள் மன்னர் வழக்கென நோப்பவே. (1919)
32. நீதி யாலறுத் தந்நிதி யீட்டுதல்
 ஆதியாய அரும்பகை நாட்டுதல்
 மோதி முள்ளொடு முட்பகை கண்டிடல்
 பேது செய்துபி ளந்திடல் பெட்டதே. (1920)
33. ஒற்றர் தங்களை யொற்றரி னாய்தலும்
 கற்ற மாந்தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்
 கற்றம் சூழ்ந்துபெ ருக்கலும் சூதரோ
 கொற்றம் கொள்குறிக் கொற்றவற் கென்பவே. (1921)
34. வென்றி யாக்கலு மேதக வாக்கலும்
 அன்றி யும்கல்வி யோடழ காக்கலும்
 குன்றி னார்களைக் குன்றென வாக்கலும்
 பொன்றுஞ் சாகத்தி னாய்பொருள் செய்யுமே. (1922)
35. பொன்னி னாகும் பொருபடை யப்படை
 தன்னி னாகும் தரணி தரணியிற்
 பின்னை யாகும் பெரும்பொருள் அப்பொருள்
 துன்னுங் காலைத்துன் னாதன வில்லையே. (1923)
36. நிலத்தி னீங்கி நிதியினுந் தேய்ந்து நம்
 குலத்திற் குன்றிய கொள்கைய மல்லதூஉம்
 கலைக்க ணாளரு மிங்கில்லை காளை நீ
 வலித்த தென்னென வள்ளலும் கூறுவான். (1924)
37. ளரியொடு நிகர்க்கு மாற்ற லிடிக்குரற் சிங்க மாங்கோர்
 நரியொடு பொருவ தென்றால் சூழ்ச்சிநற் றுணையோ டென்னாம்
 பரியொடு கவல வேண்டா பாம்பவன் கலுழ னாகும்

- சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணிச் சூழ்கழ னந்த னென்றான். (1925)
38. கெலுமுனோ நந்த னென்னாக் கிளரொளி வனப்பினாணைக்
கலுமுத்தன் கையாற் றீண்டிக் காதலிற் களித்து நோக்கி வலி
கெழு வயிரத் தூண்போற் திரண்டுநீண் டமைந்த திண்தோள்
கலிகெழு நிலத்தைக் காவா தொழியுமோ காளைக் கென்றாள். (1926)
39. இடத்தொடு பொழுது நாடி வெவ்வினைக் கண்ணு மஞ்சார்
மடப்பட லின்றிச் சூழ மதிவல்லார்க் கரிய துண்டோ
கடத்திடைக் காக்கை யொன்றே யாயிரம் கோடி கூகை
இடத்திடை யழுங்கச் சென்றாங் கின்னுயிர் செகுத்த தன்றே. (1927)
40. இழைபொறை யாற்ற கில்லா திட்டிடை தளர நின்ற
குழைநிற முகத்தி னார்போல் குறித்ததே துணிந்து செய்யார்
முழையுறை சிங்கம் பொங்கி முழங்கிமேற் பாய்ந்து மைதோய்
வழையுறை வனத்து வன்க ணாரிவலைப் பட்டதன்றே. (1928)
41. ஊழிவாய்த் தீயோ டொப்பான் பதுமுக னுரைக்கு மொன்னார்
ஆழிவாய்த் துஞ்ச மற்றெம் மாற்றலா நெருங்கி வென்று
மாழைநீ ணிதியம் துஞ்ச மாநிலக் கிழமை யெய்தும்
பாழியாற் பிறரை வேண்டேம் பணிப்பதே பாணி யென்றான். (1929)
42. பொருவருங் குரைய மைந்தர் பொம்மென வுறறி மற்றித்
திருவிருந் தகன்ற மார்பன் சேவடி சேர்ந்த யாங்கள்
ளரியிருந் தயரு நீர்மை யிருங்கதி ரேற்ற தெவ்வர்
வருபனி யிருளுமாக மதிக்கவெம் மடிக ளென்றார். (1930)
43. கார்தோன்ற வேமலரு முல்லை கமலம் வெய்யோன்
தோர்தோன்ற வேமலருஞ் செம்மனின் மாமன் மற்றுன்
சீர்தோன்ற வேமலருஞ் சென்றவன சொல்லி னோடே
பார்தோன்ற நின்ற பகையைச் செறற்பாலை யென்றாள். (1931)
44. நன்றப் பொருளே வலித்தேன்மற் றடிக ணாளைச்
சென்றப் பதியு ளெமர்க்கேயென துண்மை காட்டி
அன்றைப் பகலே யடியேன்வந் தடைவ னீமே
வென்றிக் களிற்றா னுழைச்செல்வது வேண்டு மென்றான். (1932)
45. வேற்றைவந் தன்ன நுதிவெம்பரற் கான முன்னி
நூற்றைவ ரோடு நடந்தாணுதி வல்வின் மைந்தன்

- காற்றிற் பரிக்குங் கலிமாண்மிசைக் காவ லோம்பி
ஆற்றற் கமைந்த படையோடதர் முன்னி னானே. (1933)
46. மன்றற் கிடனா மணிமால்வரை மார்பன் வான்கண்
நின்றெத் திசையு மருவிப்புன னீத்த மோவாக்
குன்றும் குளிர்நீர்த் தடம்சூழ்ந்தன கோல யாறும்
சென்றப் பழனப் படப்பைப்புன னாடு சேர்ந்தான். (1934)
47. காவின் மேற் கடிமலர் தெகிழ்ந்த நாற்றமும்
வாவியு ளினமல ருயிர்த்த வாகமும்
பூவிரி கோதையர் புனைந்த சாந்தமும்
ஏவலாற் கெதிரெதிர் விருந்து செய்தவே. (1935)
48. கரும்பின்மேற் றொடுத்ததேன் கலிகொ டாமரைச்
கரும்பின்வாய்த் துளித்தலிற் றுவைத்த வண்டொடு
திருந்தியாழ் முரல்வதோர் தெய்வப் பூம்பொழில்
பொருந்தினான் புனைமணிப் பொன்செய் பூணினான். (1936)
49. பொறைவிலங் குயிர்த்தன பொன்செய் மாமணிச்
செறிகழலிளை ஞருஞ் செல்லல் நீங்கினார்
நறைவிரி கோதையர் நாம வேலினாற்
கறுசுவை நால்வகை யமுத மாக்கினார். (1937)
50. கட்டியி னரிசியும் புழுக்குங் காணமும்
புட்டில்வாய்ச் செறித்தனர் புரவிக் கல்லவும்
நெட்டிருங் கரும்பொடு செந்நெல் மேய்ந்துநீர்
பட்டன வளநிழற் பரிவு தீர்ந்தவே. (1938)
51. குழிமதுக் குவளையங் கண்ணி வார்ப்புழற்
பிழிமதுக் கோதையார் பேண வின்னமு
தழிமதுக் களிறனா னயின்ற பின்னரே
கழிமலர் விழித்தகண் கமலம் பட்டவே. (1939)
52. ளரிமணி யிமைத்தன எழுந்த தீம்புகை
பரிநரம் பிரங்கின புகன்ற தீங்குழல்
திருமணி முழுவமும் செம்பொற் பாண்டிலும்
அருமணி யின்குர லரவம் செய்தவே. (1940)

53. தெளித்தவின் முறுவலம் பவளஞ் செற்றவாய்க்
களிக்கயன் மழைக்கணார் காமம் காழ்கொளீஇ
விளித்தவின் னமிர்துறழ் கீதம் வேனலான்
அளித்தபின் அமளியஞ் சேக்கை எய்தினான். (1941)

54. தீங்கரும் பனுக்கிய திருந்து தோள்களும்
வீங்கெழிற் றோள்களு மிடைந்து வெம்முலை
பூங்குளிர் தாரொடு பொருது பொன்னுக
ஈங்கணங் கணையிரு னெல்லை நீந்தினான். (1942)

55. கனைக்கதிர்க் கடவுள்கண் விழித்த காலையே
நனைமலர்த் தாமரை நக்க வண்கையாற்
புனைகதிர்த் திருமுகம் கழுவிப் பூமழை
முனைவனுக் கிறைஞ்சினான் முருக வேளனான். (1943)

56. நாட்கடன் கழித்தபின் நாம வேலினான்
வாட்கடி யெழினகர் வண்மை காணிய
தோட்பொலி மணிவளைத் தொய்யின் மாதரார்
வேட்பதோர் வடிவொடு விரைவி யெய்தினான். (1944)

57. அலத்தகக் கொழுங்களி யிழுக்கி யஞ்சொலார்
புலத்தலிற் களைந்தபூ ணிடறிப் பொன்னிதழ்
நிலத்துகு மாலைகா றொடர்ந்து நீணகர்
செலக்குறை படாததோர் செல்வ மிக்கதே. (1945)

வேறு

58. கத்தி மைக்கழு நீர்கமழ் கோதையர்
பத்தி யிற்படு சாந்தணி வெம்முலை
சித்தி யிற்படர் சிந்தையி னாரையும்
இத்தி சைப்படர் வித்திடு நீரவே. (1946)

59. வஞ்சி வாட்டிய வான்மி னுசுப்பினார்
பத்தி யூட்டிய பாடகச் சீறடி
குஞ்சி சூட்டிய மைந்தர் குழாமலால்
இஞ்சி வட்டமி டம்பிறி தில்லையே. (1947)

60. மின்னி னீள்கடம் பின்னெடு வேள்கொலோ
மன்னு மைங்கணை வார்சிலை மைந்தனோ
என்ன னோவறி யோமுரை யீரெனாப்

பொன்னங் கொம்பனை யார்புலம் பெய்தினார். (1948)

61. விண்ணை கத்திளை யானன்ன மெய்ப்பொறி
அண்ணை லைக்கழி மீன்கவர் புள்ளொன
வண்ணை வார்புழ லேழையர் வாணெடுங்
கண்ணை லாங்கவர்ந்து உண்டிடு கின்றவே. (1949)

வேறு

62. புலால்தலைத் திகழும் வைவேற் பூங்கழற் காலினானை
நிலாத்தலைத் திகழும் பைம்பூ ணிழல்மணி வடத்தோ டேந்திக்
குலாய்த்தலைக் கிடந்து மின்னும் குவிமுலை பாய வெய்தாய்க்
கலாய்த்தொலைப் பருகுவார்போற் கன்னியர் துவன்றினாரே. (1950)
63. வேணெடுங் கண்களம்பா விற்படை சாற்றி யெங்கும்
தேநெடுங் கோதை நல்லார் மைந்தனைத் தெருவி லெய்ய
மானெடு மழைக்க ணோக்கி வானவர் மகளு மொப்பாள்
பானெடும் தீஞ்சொ லாளோர் பாவைபந் தாடு கின்றாள். (1951)

வேறு

64. குழன்ம லிந்த கோதை மாலை பொங்க வெங்கதிரீம்முலை
நிழன்ம லிந்த நோவ டந்நி ழற்படப்பு டைத்தர
எழின் மணிக் குழைவில் வீச வின்பொ ணோலை மின்செய
அழன்ம ணிக்க லாப மஞ்சிலம்பொ டார்ப்ப ஆடுமே. (1952)
65. அங்கையந்த லத்த கத்த வைந்து பந்த மர்ந்தவை
மங்கை யாட மாலை சூழும் வண்டு போல வந்துடன்
பெங்கி மீதெ ழுந்து போய்ப்பி றழ்ந்து பாய்த லின்றியே
செங்கயற்கண் புருவந் தம்முளுருவஞ் செய்யத் திரியுமே. (1953)
66. மாலை புட்க ரந்த பந்து வந்து கைத்தலத்தவாம்
ஏல நாறி ருங்கு ழற்பு றத்த வாண்மு கத்தவாம்
நூலி ணோந்து சுப்பு நோவ வச்சி மாலை யுள்ளவாம்
மேலெ ழுந்த மீநி லத்த விரலகைய வாகுமே. (1954)
67. கொண்டு நீங்கல் கோதை வேய்தல் குங்கு மம்மணிந்துராய்
எண்தி சையு மேணி யேற்றி லங்க நிறறல் பத்தியின்
மண்டி லம்வ ரப்பு டைத்தன் மயிலிற் பொங்கி இன்னணம்
வண்டும் தேனும் பாட மாதர் பந்து மைந்துற்றாடுமே. (1955)
68. பந்து மைந்துற் றாடு வாள்பணைம் முலையிற் குங்குமம்

சுந்த ரப்பொடிதெளித்த செம்பொற் சுண்ணம் வாணுதற்
 றந்து சுட்டி யிட்ட சாந்தம் வேரின் வார்ந்தி டைம்முலை
 இந்திரதி ருவி னெக்கு ருகி யென்ன வீழ்ந்தவே. (1956)

69. நன்ம ணிச்சி லம்பி னோடு கிண்கிணிந்த கந்தகும்
 மின்ம லர்ந்த முல்லை மாலை நக்கி மிக்கி றந்தெழுந்து
 பொன்ம லர்ந்த கோதை பந்து பொங்கி யொன்று போந்துபாய்ந்து
 வின்மலர்ந்த வேலினான் முன் வீதி புக்கு வீழ்ந்ததே. (1957)

70. வீழ்ந்த பந்தின் மேல்வி ரைந்து மின்னி னுண்ணு சுப்பினாள்
 சூழ்ந்த காசு தோன்ற வந்து கின்னெ கிழ்ந்து பூங் குழல்
 தாழ்ந்து கோதை பொங்கி வீழ்ந்து வெம்மு லைக டைவரப்
 போழ்ந்த கன்ற கண்ணி வந்து பூங்கொ டியினோக்கினாள் (1958)

வேறு

71. மந்தார மாலை மலர்வேய்ந்து மகிழ்ந்து தீந்தேன்
 கந்தாரஞ் செய்து களிவண்டு முரன்று பாடப்
 பந்தார்வஞ் செய்து குவளைக் கண் பரப்பி நின்றாள்
 செந்தா மரைமேற் றிருவின்னுரு எய்தி நின்றாள். (1959)

72. நீர்தங்கு திங்கள்மணிநீணிலந் தன்னு னோங்கிச்
 சீர்தங்கு கங்கைத் திரு நீர்த்தண்டு வலை மாந்திக்
 கார்தங்கி நின்ற கொடிகா ளையைக் காண்டலோடு
 பீர்தங்கிப் பெய்யா மலரிற்பிறி தாயினாளே. (1960)

73. பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப்பிரி யாத நாணும்
 திண்பா னிறையும் திருமாமையும் சேர்ந்த சாயல்
 கண்பாற் கவினும் வனையுங்கவர்ந் திட்ட கள்வன்
 மண்பா லிழிந்த மலரைங்கணை மைந்த னென்றாள். (1961)

74. என்றாள் நினைந்தா ளிதுபோலுயிவ் வேட்கை வண்ணம்
 சென்றே படினும் சிறந்தார்க்கு முரைக்க லாவ
 தன்றா யரிதா யகத்தேசுட் டுருக்கும் வெந்தீ
 ஒன்றே யுலகத் துறுநோய்மருந் தில்ல தென்றாள். (1962)

75. நிறையாது மில்லை நெருப்பிற்சுடுங் காம முண்டேற்
 குறையா நிறையி னொருகுன்றியுங் காம மில்லை
 பறையா யறையும் பசப்பென்று பகர்ந்து வாடி
 அறையாய்க் கடல்போல லகன்காம மலைப்ப நின்றாள். (1963)

76. நெஞ்சங் கலங்கி நிறையாற்றுப் பறித்து நின்றாள்
அஞ்செங் கழுநீ ரலர்ந்தம்மதி வாண்முகத்தே
வஞ்சம் வழங்கா தவன் கண்களி னோக்க மாதோ
தஞ்சம் வழங்கித் தலைக்கொண்டது காம வெந்தீ. (1964)
77. பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச்சிலை கோலி யெய்ய
ஏவுண்ட நெஞ்சிட் கிடுபுண்மருந் தென்கொ லென்னா
மாவுண்ட நோக்கின் மடவாளை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற்றல னாயி னானே. (1965)
78. காமக் கடுநோய்க் கனல்குழ்ந்துடம் பென்னு மற்றிவ்
வீமத்தி னோடு முடனேசுட வேக லாற்றான்
தூமத்தி னார்ந்த துகிலேந்திய வல்கு றாதை
பூமொய்த் திருந்த கடைமேற்புலம் புற்றி ருந்தான். (1966)
- வேறு**
79. நாவினோய் செய்த நறுங்குழலால் நாள்நீலக்
காவினோய் செய்த கருங்கயற்கண் பூங்கொடியென்
ஆவினோய் செய்த வணங்கென் றறியாதேன்
மேவினோய் தீர வினாத்தருவா ரில்லையே. (1967)
80. தெண்ணீர்ப் பனிக்கயத்து மட்டவிழ்ந்த தேங்குவளைக்
கண்ணீர்மை காட்டிக் கடல்போ லகன்றவென்
உண்ணீர்மை யெல்லா மொருநோக்கி னிற்கவார்ந்த
பெண்ணீர்மை மேனாட் பிறந்து மறியுமோ. (1968)
81. கருங்குழலுஞ் செவ்வாயுங் கண்மலருங் காதும்
அரும்பொழுகு பூண்முலையு மாருயிர்க்கே கூற்றம்
விருந்தினராய் வந்தாரை வெற்றுடலா நோக்கும்
பெருந்திருவி யார்மகள்கொல் போயாதாங் கொல்லோ. (1969)
82. வாருடுத்த மெம்முலைய வண்டார்பூங் கோதையைப்
போர்கொடுத்தார் பெண்ணென்றார் கூற்றமே யென்றிட்டாற்
றாருடுத்த நீண்மார்பர் தம்முயிர்தாம் வேண்டுபவேல்
நீருடுத்த விந்நகரை நீத்திட் டொழியாரோ. (1970)
83. பைங்கண் மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கண் முகத்திலங்கச் செவ்வா யெயிறிலங்கக்
கொங்குண் குழறாமுக் கோட்டெருத்தஞ் செய்தநோக்

கெங்கெங்கே நோக்கினு மங்கங்கே தோன்றுமே. (1971)

84. வாளார் மதிமுகத்த வாளோ வடுப்பிளவோ
தாளார் கழுநீரோ நீலமோ தாமரையோ
நீள்வேலோ வம்போ கயலோ நெடுங்கண்ணோ
கோளார்ந்த கூற்றமோ கொல்வான் றொடங்கினவே. (1972)

வேறு

85. என்றாங்கொன் மாதர் நலமெய்துவ தென்று சிந்தித்
தொன்றார்க் கடந்தான் புலம்புட் கொண் டிருத்தலோடும்
அன்றே யமைந்த பசும்பொன்னட ராறு கோடி
குன்றாமல் விற்றான் குளிர்சாகர தந்த னென்பான். (1973)

86. திருமல்க வந்த திருவேயெனச் சேர்ந்து நாய்கள்
செருமல்கு வேலாய்க் கிடமாலிது வென்று செப்ப
வரிமல்கி வண்டுண் டறைமாமலர்க் கண்ணி மைந்தன்
எரிமல்கு செம்பொ னிலமாமனொ டேறி னானே. (1974)

87. நம்பன் சிறிதே யிடைதந்திது கேட்க நாளும்
அம்பொன் னகரு ளமைந்தேன்மற் றெனக்க மைந்தாள்
கம்பம் இலா தாள் கமலைக்கு விமலை யென்பாள்
செம்பொன் வியக்கு நிறத்தாடிரு வன்ன நீராள். (1975)

88. பூம்பாவை வந்து பிறந்தாளப் பிறந்த போழ்தே
ஆம்பால வெல்லா மறிவாரன் றெழுதி யிட்டார்
தூம்பியாது மில்லாக் குளம்போன்றதென் றோமில்பண்டம்
கூம்பாத செவ்வக் கொடியேயிது கேண்மோ வென்றான். (1976)

89. மங்கைக் குரியான் கடை யேறும்வந் தேற லோடும்
வங்கந் நிதிய முட ன்வீழுமற் றன்றி வீழா
தெங்குத் தனக்கு நிகரில்லவ னேற்ற மார்பம்
நங்கைக் கியன்ற நறும்பூவணைப் பள்ளியென்றான். (1977)

90. ஏழாண்டின் மேலு மிரண்டாண்டிரன் டெய்தி நின்றாள்
விழா நிதியு முட ன்வீழ்ந்தது வில்வலாய்க்கே
ஊழாயிற் றொல்கு நுகுப்புக வுருத்து வீங்கிச்
சூழாரம் வைத்த முலையாணலஞ் சூழ்க வென்றான். (1978)

வேறு

91. ஏற்ற கைத்தொடி வீழ்ந்தென வேந்தலைத்

- தேற்றி னான்திரு மாநலஞ் செவ்வனே
தோற்ற மாதருந் தோன்றலைக் காண்டலும்
ஆற்றி னாடன தாவியுந் தாங்கினாள். (1979)
92. அம்பொற் கொம்பனை யாளையும் வாய்கழற்
செம்பொற் குன்னை யானையுஞ் சீர்பெறப்
பைம்பொ னீணைகர்ப் பல்லிய மார்த்தெழு
இம்ப ரில்லதொ ரின்பமி யற்றினார். (1980)
93. கட்டி லேறிய காமரு காளையும்
மட்டு வாயவிழ் மாமலர்க் கோதையும்
விட்டு நீங்குத லின்மையின் வீவிலார்
ஒட்டி யீருடம் போருயி ராயினார். (1981)
94. நிலவு வெண்கதிர் நீர்மைய பூந்துகில்
கலவங் கண்புதை யாதுக னற்றலின்
உலக மூன்றுமு றுவிவைத தென்பவே
புலவு வேற்கண்ணி னாண்முலைப் போகமே. (1982)
95. தேன வாஞ்சுமழ் கண்ணியுந் தெவ்வர்தம்
ஊன வாங்கதிர் வேலுறு காளையும்
கான வாங்கடி நாறுமென் பள்ளிமேல்
வான வாம்வகை யால்வைகி னார்களே. (1983)

வேறு

96. வெண்மதி நெற்றி தேய்த்து விழுத்தமும் பிருப்ப நீண்ட
அண்ணனன் மாடத் தங்க ணகிற்புகை அமளி யேறிப்
பண்ணமை மகர வீணை நரம்புரீஇப் பாவை பாட
மண்ணமை முழவுத் தோளான் மகிழ்ச்சியுண் மயங்கினானே. (1984)
97. இன்னரிச் சிலம்போ டேங்கிக் கிண்கிணி யிகலி யார்ப்பப்
பொன்னரி மாலை தாழப் பூஞ்சிகை யவிழ்ந்து சோர
மின்னிருங் கலாபம் வீங்கி மிளிர்ந்துகண் ணிரங்க வெம்பித்
துன்னருங் களிகொள் காமக் கொழுங்கனி சுவைத்து விள்ளான். (1985)
98. தொழித்துவண் டிமிருங் கோதை துணைமுலை முள்கப் பூம்பட்
டழித்துமட் டொழுகுந் தாரான் மணிவள்ளத் தாய்ந்த தேறல்
எழிற்பொலி மாதர்க் கேந்தல் இனிதினி நுகர்ந்து காமக்
கொழித்திரை கடலுள் மூழ்கிக் கோதைகண் டுயின்ற அன்றே. (1986)

99. பாசிலை சுருட்டி மைந்தன் கொடுக்கிய பரந்து மின்னும்
 தூசலா மல்கு றீண்டத் துயிற்கண்கள் விழித்த தோற்றம்
 வாசவான் குவளை மெல்ல வாய்விடா நின்ற தொக்கும்
 ஏசுவ தொன்று மில்லா விணைவட முலையி னாட்கே. (1987)
100. கங்குற்பாற் புகுந்த கள்வ னிவனெனக் கதுப்பிற் றாழ்ந்த
 தொங்கலான் முன்கை யாத்துச் சொல்லு நீ வந்த தென்ன
 நங்கையான் பசித்து வந்தே னெப்பொரு ணையப் தென்றாட்
 கங்குலும் மேனி யாய்நின் னணிநல வமிழ்த மென்றான். (1988)
101. செயிர்த்தவள் சிவந்து சீறடி சென்னி சேர்த்தி
 அயிர்ப்பதென் பணிசெய் வேனுக் கருளிறுப் பொருள தென்ன
 உயிர்ப்பது மோம்பி யொன்று முரையலையாகி மற்றிப்
 பயிர்ப்பில்பும் பள்ளி வைகு பகட்டெழின் மார்ப வென்றாள். (1989)
102. உள்ளிழு தடைய வெம்பி யுற்பல வுருவு கொண்ட
 வெள்ளியிற் புனைந்த கோல விளக்கொளி வெறுவி தாக
 வள்ளிதழ்க் கோதை வல்லான் வட்டிகை நுதியின் வாங்கிப்
 பள்ளிமேலெழுதப் பட்ட பாவைபோ லாயினாளே. (1990)
103. மங்கையர் பண்ணிய மருத யாழ்குழல்
 நங்கையைப் பிரியுமிந் நம்பி யின்றென
 அங்கதற் கிரங்கின வாரும் பேகுறக்
 கங்குல்போய் நாட்கடன் கழிந்த தென்பவே. (1991)
104. ஏந்து பூங்கோதைக டிருத்தி யோர்படச்
 சாந்துகொண் டிளமுலை யெழுதித் தையறன்
 சாந்தள முகிழ்விரல் கையி னாற்பிடித்
 தாய்ந்தவட் கிதுகொலு மலங்கல் வேலினான். (1992)
105. பூவினுட் டாழ்குழற் பொன்செ யேந்தல்குல்
 மாவினுட் டாழ்தளிர் மருட்டு மேனியாய்
 காவினுட் டோழரைக் கண்டு போதர்வேன்
 ஏவினுட் டாழ்சிலை யெறிந்த கோலினே. (1993)
106. என்றவ னுரைத்தலு மெழுது கண்மலர்
 நின்றநீ ரிடைமணிப் பாவை நீந்தலின்
 மன்றனா றரிவையைத் தெருட்டி மாமணிக்
 குன்றனான் கொடியவள் குழைய வேகினான். (1994)

3.3 விமலையார் இலம்பகம்

சீவகசிந்தாமணியில் விமலையார் இலம்பகம் பாடப்பகுதியாக அமைந்துள்ளது. சீவகன் தோழரோடு விசையைக் கண்டு வணங்கி மகிழ்கிறான். விசையை மகனை ஆரத் தழுவி அன்பு சொரிந்து பகையை வெல்லும் வழியினை அரச நீதியோடு குறிப்பிட்டுக் கூறினான். பின்னர் தன் தாயைத் தன்னுடைய மாமன் நகருக்கு அனுப்பி விட்டுக் குதிரை ஏறி இராசமாபுரம் செல்கிறான். ஒரு நாள் நகரவீதியில் சென்று கொண்டிருக்கும்போது விமலை என்பவள் ஆடிய பந்து ஒன்று தெருவில் இவன் முன்னே விழப் பின் இருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு விரும்பினர். அப்பொழுது விமலையின் தந்தை சாகரத்தன் சீவகன் வருகையால் தன் வாணிகம் சிறப்புற, மகிழ்ச்சியுற்று, அவன்பால் விமலையின் நிலை கூறிப் பின்னர் நன்னாளில் இருவருக்கும் மணம் செய்வித்தான். இப்பகுதியில் விசையை சீவகனுக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் அரசியல் நெறிகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன.

3.4 நந்தட்டன் பதுமுகனை அழைத்துக் கூறுதல்

சீவகனின் தம்பியாகிய நந்தட்டன் என்பான் நண்பர்களில் ஒருவனான பதுமுகனை அழைத்து சீவகனைக் காக்க வேண்டிய முறை பற்றி விளக்கிக் கூறுகிறான்.

விழுமணி : நண்பர்களே! நீங்கள் மாசு படிந்த மாணிக்கமணியை அதன் மாசினைப் போக்கி வெளிப்படச் செய்துவிட்டீர்கள்! இனி அதன் ஒளி மறையுமாறு காப்பீர்களாக! அவ்வாறு காத்தீர்கள் என்றால் நீங்கள் இவ்வலகத்தையே பெற்றவராக ஆவீர்கள். அவ்வாறு காவாதவரைத் திருமகள் சேரமாட்டாள். உங்கள் தலைமாலை வாழ்வதாகுக! என்று நந்தட்டன் கூறினான். மேலும் பின்வரும் செய்திகளையும் கூறுகிறான்.

எவரிடத்தும் நம்பிக்கை கூடாது : வணங்கிய கைகளிலும், மயிர் முடியிலும், அழுத கண்ணீரிலும் பிற அணிகலன்களிலும் கொல்லும் கொலைக்கருவிகள் மறைந்திருக்கும். இதனை நன்கு ஆராய்ந்து அத்தீய நட்பை விலக்காமல் எவரிடத்தும் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள் அழிவை அடைவர்.

மகளிரோடு கவனம் : கூடுதற்குரிய மகளிரைக் கூடும்போது அவர்கள் அணிந்திருந்த அணிகளை நீக்கி, நம்புதற்குரிய முதுமகளிரைக் கொண்டு வாசமிகு நன்னீராட்டி, மூங்கில் போன்ற தோளுடைய மகளிர்க்கு வெண்மையான ஆடை, நறுமண மலர், சந்தனம், நல்ல அணிகலன்கள் ஆகியவற்றால் அழகு செய்த பின்னரே, கொங்கையுடைய அம்மகளிரைச் சீவக மன்னன் கூடித் தழுவுதல் வேண்டும்.

அணியும் உணவும் : பூமாலை, சந்தனம், அணிகள், ஆடை ஆகியவற்றை அன்னம், சக்கரவாகப் பறவை ஆகியவற்றின் கண்ணிலும் முகத்திலும் முறையாகக் காட்டித் தூய்மை கண்டாலன்றி அவற்றைக் கொள்ள வேண்டா. உண்ணும் நீர், உணவு ஆகியவற்றால் தீமை வராமல் காப்பதற்கு அவற்றைக் கரிய குரங்கிற்கு இட்டு ஆராய்ந்து பார்த்து உண்ணச் செய்க.

பாம்பும் பகையும் : மை தீட்டும் சிறிய கோலால் அடித்தற்கும் பற்றாத சிறிய நாகப்பாம்பு மலை போன்ற யானையைக் கதறி விழுமாறு பற்களால் கடித்துக்

கொன்றுவிடும். எனவே, பகை பஞ்சைவிட மெலியதாக இருப்பினும் அதைச் சிறிது என்று கருதாமல், வெல்வதற்கு அரியதாக எண்ணிப் பயந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தாய்போல் காக்க : சீவகனை விட்டு நீங்காமல் இருப்பதில் பல்லியைப் போலவும், வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துப் போற்றுவதில் தாயினைப் போலவும், முனிவர் தம் ஒழுக்கம் முதலியவற்றைக் காப்பது போல இவனிடம் அவை பொருந்துமாறு காத்தும், ஐம்புலன்கள் அடக்கும் முறையால் ஆமையைப் போலவும், பகைவரைப் போல இடித்து அறிவுரை கூறியும் உணவை உண்ணச் செய்வதில் மனைவியைப் போலவும் இருந்து காக்க வேண்டும்.

நந்தட்டன் பதுமுகனிடம் மேற்கண்டவாறு கூறுகிறான். அவனும் நண்பர்களை ஆராய்ந்து, ஆடை, மாலை, சந்தனம், அணிகள், முகவாசம் ஆகியவற்றையும் நீர், உணவு முதலியவற்றையும் பாதுகாத்து வருவானாக என்று நந்தட்டன் கட்டளையிட்டான். பதுமுகனும் அவ்வாறே பாதுகாத்தான்.

அடர்ந்த காட்டுப் பகுதி

யானைகளின் கூட்டம் ஒன்று சேர்ந்து உறக்கம் கொண்டது. அதனை அறியாத குரங்கு குட்டிகள், அதனைப் பெரிய கல் என்று எண்ணி அந்தக் கூட்டத்தின் மேல் ஏறித்துள்ளிப் பாயும் நறுமணத்தை உடைய எரிந்த சந்தனக் கட்டைகளை எடுத்து ஒன்றின்மேல் ஒன்று வீசும் அதைக்கண்ட கவரிமா என்னும் விலங்கு அஞ்சி அகலும். பவழம் போன்ற மயிரினையுடைய பூனையைக் காட்டிலும் பெரிய எலிகள் மலையுச்சியிலிருந்து தோண்டும் சாதிலிங்கம், கரிய தாழ்வரையில் விழ, அத்தோற்றம், யானையின் நெற்றியில் பட்டுக் கச்சை போல இருந்தது. பெரிய மலையின்மேல் வருடை மாண்கள் துள்ளிப் பாய்ந்து மிதித்தன. அதனால் மாணிக்க மணிகள் உடைந்து தூளாகின்றன. அத்தூள் தேவர் உலகம் உளுத்துத் துண்டுகளாகச் சிதறுகின்றன என்னும்படியாக இவ்வுலக மரங்களின் மேல் படிந்து செந்நிறமாக மாறிக் கற்பக மரங்களைப் போன்று விளங்கின.

மக்களின் வடிவத்தைப் போன்று கிலுத்தம் என்ற மரங்கள் பழுத்துள்ளன. அத்தகைய காட்டில் மேடும் பள்ளமும் என்று உள்ள குழிகளில் பனைமரம் கிடந்தது போன்று உறங்க, அவை உறக்கத்தினின்றும் எழும்படி பொன்னிறத்தை உடைய குகைகளிலிருந்து யாளிகள் முழங்கும்.

மலைச்சாரலில் திமிசு மரங்களால் சூழப்பெற்ற சந்தன மரத்தழைகளின் இடையே நின்ற தீம்பு மரமும் தக்கோல மரமும் இலவங்க மரமும், கருப்பூரமும் புழுகுடன் கலந்து நான்கு காத தொலைவு வரை மணம் வீசும். அந்தக் காட்டில் செல்லும் ஆடவரைப் பார்க்கும் மகண்மாக்களின் கூட்டமும், சந்தனத் தழையை மேயும் யானைக் கூட்டமும், ஆமான் கூட்டமும் சிதறி ஓடுமாறு முழங்கும் சிங்கங்கள் எங்கும் இருந்தன.

அம்மலையின் பலாக் கனிகள் தோறும் குரங்குகள் பாய்கின்றன. அதனால் அப்பழத்தின் சாறு வெள்ளமாய் ஓடுகிறது. அவ்வெள்ளத்துடன் பொந்துகள்களும் மணிகளும் கிடக்கின்றன. அவை பலவகை நிறத்துடன் ஒளியை வீசுகின்றன. அவற்றின் தோற்றம் இந்திர வில் (வானவில்) நிலத்தில் விழுந்து ஒளிர்வதைப் போன்று விண்ணையும் ஒளியால் வெல்வதாகத் தோன்றியது.

செல்லுதற்கரிய மலைச்சாரலில் உள்ள வழியிடம் எங்கும் விழுந்த பனிக்கட்டிகள் வெயிலால் உருகி ஓடும். சோலையில் சந்தன மரங்களில் காற்று வீசும். அவற்றால் அங்குச் செல்பவர்க்குத் துன்பம் உண்டாகும்.

தோழர்களுடன் காட்டில் சீவகன் தங்கியது : கூகை என்ற கொடியும், கோட்டம், குங்குமம் என்னும் மரங்களும் பரவி அழகு மிக்கிருந்த அவ்விடத்தில் தோழர்கள் தங்கினார்கள். பின்னர் மயிலும் அன்னமும் உள்ள நாகமரச் சோலையை அடைந்தார்கள். போர்வை, சிற்றாலவட்டம், பொன்நூல், சந்திகாந்தக்கல், பொற்சிமிழ், பரணிக்கூடு, பவழக்கரகம், சந்தனப் பேராலவட்டம் ஆகியவற்றைத் துறவியர் பள்ளியில் அமைத்து அதைத் தேவருலகமாக ஆக்கினார்கள்.

பித்தரல்லர் பேய்கள் : முத்தணிந்த கொங்கையுடைய மகளிரின் பெருங்கண்களால் பார்க்கப்பட்டும், கைகளால் தொடப்பட்டும் கனியாத காய்கள் அனைத்தும் கனிந்தன. மலராதனவெல்லாம் மலர்ந்தன. இவற்றைக் காண்பீர்! மகளிர் கை நீட்டி மலர் பறிப்பதற்கு ஏற்றவாறு தாழ்ந்து தழைத்து விளங்கும் மரங்களுக்கு உயிர் இல்லை என்று கூறுபவர்களைப் ‘பித்தர் அல்லர்’ என்றால் அவர்களைப் ‘பேய்கள்’ என்று கூறுவதைத் தவிர வேறெப்படிக் கூற முடியும்? என்று அவர்கள் தம்முள் பேசிக் கொண்டனர்.

முருகனும் சீவகனும் : சீவகனும், மயிலிலிருந்து இறங்கும் முருகனைப் போல குதிரையிலிருந்து இறங்கினான். குதிரைச் சம்மட்டியை நீக்கினான். தான் விசையையின் மகன் என்பது வெளிப்படாமல் இருப்பதற்காக அண்மையில் இருந்த அறிவற்றவரைப் போகும்படி செய்தான். பிறகு, பதுமுகனை நோக்கி, “நீ சென்று தேவியைக் காண்பதற்கு ஏற்ற காலத்தை அறிந்து கொண்டு வருக” என்று அவனைப் பணிந்தான்.

நன்னிமித்தம் : விசையமாதேவி “விடியற்காலத்து இருளில் கனவைக் கண்டேன். இடக்கண் துடிக்கின்றது. பல்லியும் நல்லதையே கூறுகின்றது. அதனால் சீவக நம்பி வருவானோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க பதுமுகன் உள்ளே சென்று அவளை வணங்கி, “சீவக நம்பி வந்துள்ளான்” என்று சொன்னான்.

அன்னையைச் சந்தித்தல் : விசையமாதேவி “என் மகன் எங்கு உள்ளான்?” என்று கேட்டாள். “பெரியீர், யான் இங்குதான் உள்ளேன்” என்று சொன்ன வண்ணம் மணிகள் அணிந்த கைகளைக் கூப்பி வணங்கித் தாயின் அடிகளில் வீழ்ந்தான் சீவகன். அங்கு அவர்கள் அன்புக் கடல்கள் இரண்டு கலந்ததைப் போன்று விளங்கினர்.

அவ்வாறு தன் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிய சீவகனைக் கண்டபோதே தனது ஒளியுற்ற கண்கள் சுமந்து பெருகிய கண்ணீரும், அழகிய கொங்கைகள் பெய்த பாலும் அவனுடைய மார்பிலே பாய்ந்து உடல் முழுவதையும் நனைக்குமாறு விசையை “களிறே வருக” என்று புகழ்ந்து மகனை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டாள்.

நல்வினைப்பயன் : வாள் போன்ற நீண்ட கண்களையுடைய, தொழத்தக்க தெய்வம் போன்ற விசையை, தன் மகன் வாலிப்பருவம் அடைந்து விட்டான் என்பதனையும் உணராதவளாய், அவனைத் தன் மார்புடன் சேர்த்துக் குழந்தை

போலத் தழுவிக்கொண்டு “ஐயனே! முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினைப் பயன் இல்லாத என் தோள்களின் வருத்தம் இப்போது நீங்கியது.” என்றாள்.

சீவகனின் அன்பு : விசையமாதேவி, “சீவக சாமியீர்! மன்னனைப் போரில் கைவிட்டுச் சுடுகாட்டில் எம்மைக் கைவிட்டு விட்ட கொடியனேனான என்னைக் காணத் தாமரை போன்ற அடிகள் வருந்துமாறு வந்தீர்! உம் அன்பு இருந்தவாறு என்னே!” என்றாள்.

துன்பம் கைவிடுக : “சச்சந்த மன்னன் இறக்கும்படிப் பிறந்ததே அன்றி, நீங்கள் துன்பத்தில் வருந்தவும், நண்பர்கள் வருந்தவும், இடையன் வெட்டிய மரத்தைப் போன்ற நான் உண்டாக்கிய துன்பக் கடலில் மூழ்கித் துன்பப்பட வேண்டாம். இத்துன்பத்தைக் கைவிடுக” என்று சீவகன் கூறினான்.

வளர்ப்புத்தாயும் தந்தையும் : விசையை மகனை நோக்கி, உனக்குத் தாய் கருந்தை என்பவளே! நான் அல்லள்; தந்தை கந்து கடன் என்பவனாவான். சச்சந்தன் அல்லன்; என்று சீவகனின் மனம் மகிழும்படியாகக் கூறினாள்.

தன் மகன் நந்தட்டன் எனல் : விசையை, “எனக்கு மகன் நந்தட்டனே!” என்று சீவகனிடம் கூறி நந்தட்டனை வருக என்று கூறி அவனை அருகே அழைத்து அவனது மாலையையும் கூந்தலையும் திருத்தி இனிய தண்ணளியாகிய விருந்தைச் செய்தாள்.

மயிலும் விசையையும் : விசையை, மயில் ஒன்று தன் சிறகுகளால் குஞ்சுகளைத் தழுவிக்கொண்டிருந்தது போல, சீவகனையும் நந்தட்டனையும் தழுவிக்கொண்டாள். சீவகனின் மற்ற நண்பர்களுக்கெல்லாம் இனிய முகமன் சொற்களை முறையாகக் கூறினாள். அறுசுவை உணவை உண்ணச் செய்தாள். இவ்வாறு ஆறு நாட்கள் கழிந்தன.

விசையை கூறிய அறிவுரை : குங்குமமும், புன்னை மரமும், சண்பகமரமும், குராமரமும், கோங்கமரமும் சுரபுன்னை மரமும் என மரங்கள் செறிந்து விளங்கும் அழகிய சோலையில் விசையை தனியே இருந்து தன் சிறுவர்க்குப் பின்வரும் அறிவுரைகளைக் கூறினாள்.

திருமணம் : “மலையிலும், காட்டிலும் வாழ்ந்து வரும் குறுநில மன்னர்களின் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுதலும் வன்மை மிகுந்த பெருநில வேந்தர்களின் மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுதலும், தம்மம் முன்னோர்களைப் போல நிலை பெற வேண்டிய மன்னர்களின் முறைமையாகும் என நூல் வல்லார் கூறுவர்” என்று விசையை கூறினாள்.

அரசு தந்திரங்கள் : குடிமக்களிடமிருந்து வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு பொருள் ஈட்டுதலும், அரிய பகையைத் தம் நெஞ்சில் இருத்துதலும், முள்ளைக் கொண்டு முள்ளை எடுப்பது போலத் தமக்குப் பகையான இருவர்க்கு பகை உண்டாகுமாறு செய்து அப்பகைவர் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொள்ளும்படி செய்வதும் பகையை அழித்தலாகும். மேலும் ஒன்று பட்டு எதிர்க்கும் பகைவருள் ஒருவரைப் பிரித்துத் தம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்ளுதல், மன்னர்கள் விரும்பிச் செய்யத்தக்க செயல்களே ஆகும்.

அரசனுக்கு வெற்றி தருபவை : ஓர் ஒற்றரைப் பிரித்தோர் ஒற்றரால் ஆராய்தலும், கற்ற அமைச்சர்களைக் கண்களைப் போலக் கொள்ளுதலும்,

மந்திரிச் சுற்றம் தந்திரிச் சுற்றம் என்ற இருவகைச் சுற்றங்களையும் பெருக்கிக் கொள்ளுதலும், வெற்றியை விரும்பும் அரசாக்குரியன என்று நூல் வல்லார் கூறுவர் என்று விசையை கூறினாள்.

பொருளால் முடியும் : சீவகா! “வெற்றியை உண்டாக்குவதும், மேம்பாட்டை உண்டாக்குதலும் கல்வி, அழகு ஆகியவற்றை உண்டாக்குவதும், வன்மை குறைந்தவர்களை வன்மை உடையவர் ஆக்குதலும் பொருளால் இயலும்” என்று விசையை கூறினாள். பொருளால் படைவன்மை உண்டாகும். அப்படை வன்மையால் நாடு கிடைக்கப்பெறும். அந்நாட்டாலே மிக்க செல்வம் கிட்டும். அச்செல்வம் கிடைக்குமாயின் கிட்டாதன இல்லை.

விசையையின் வேட்கை : காளை போன்றவனே! நம் நாட்டை இழந்து செல்வத்தில் குறைந்து நம் குலத்தில் தாழ்ந்த தன்மை உடையோம். இவையன்றி நல்லமைச்சரும் இங்கு இல்லை. இந்நிலையில் நீ செய்யத் துணிந்தது எது? என்று விசையை வினவினாள். அதற்குச் சீவகன் பின்வருமாறு பதில் கூறுகிறான்.

சீவகன் கூற்று : “தீயைப் போன்ற ஆற்றலும் இடி போன்ற குரலும் உடைய சிங்கம் நரியுடன் போர் செய்வதாயின், சூழ்ச்சியும் துணையும் வேண்டுமல்லவா? கட்டியங்காரனாகிய பாம்பு நந்தட்டன் என்ற கருடனால் அழிக்கப்படும் இது குறித்து நீங்கள் கவலை கொள்ள வேண்டாம்” என்று சீவகன் கூறினான்.

நந்தட்டன் கருடனா : சீவகன் கூறியதைக் கேட்ட விசையை “நந்தட்டன் கலுழனோ?” எனக் கேட்டு, அழகு விளங்கும் நந்தட்டனை அன்பினால் மகிழ்ந்து பார்த்து, அவன் மனம் உருகுமாறு தன் கைகளால் தொட்டு, வன்மையுடைய வயிரத்தால் ஆகிய தூண் போன்று திரண்டு நீண்டு பொருந்திய இந்த வன்மையான தோள்கள் ஏற்றைப் போன்றவனாகிய உனக்குக் கட்டியங்காரனிடம் பொருந்திய நாட்டைக் கொண்டு வந்து தந்து காவாமல் ஒழியுமோ? ஒழியாது. என்றாள்.

பகல் வெல்லும் காக்கை : காட்டில் உள்ள ஒரு காக்கையே அளவற்ற கோட்டான்கள் இருக்கும் இடத்தில், அக்கூகைகள் வருந்துமாறு பகற்பொழுதில் சென்று அங்கே அவற்றின் உயிரை அழித்தது அல்லவா? ஆதலால் இடத்தையும் காலத்தையும் ஆராய்ந்து ஆங்குச் செய்யும் எத்தொழிலிலும் அஞ்சாதவராய் அறியாமையினின்று நீங்கிச் செயலைச் செய்யும் அறிவை உடையவர்க்குச் செய்வதற்கு அரிய செயல் எதுவும் இல்லை.

முழையுறை சிங்கம் : குகையில் தங்கியிருக்கும் சிங்கம் இடம் அறியாமல் மேகம் தங்கிய சுரபுன்னை மரங்களையுடைய காட்டில் சினத்தால் ஆரவாரம் செய்து தன் நிழல் மேல் பாய்ந்து கொடுமை பொருந்திய நரியின் சூழ்ச்சியாகிய வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டது அல்லவா? ஆகையால், அணிகளின் சுமையைத் தாங்க மாட்டாமல் தன் இடை சோர்வு அடையுமாறு நின்ற காதணிகளையும் ஒளிமிக்க நிறத்தையும் உடைய மகளிரைப் போல அறிவுடையோர் இடம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாமல் நினைத்ததை நினைத்த படி செய்ய முற்பட மாட்டார்கள்.

பணிப்பதே பாணி : யுக முடிவில் உலகங்களை எரிக்கின்ற ஊழித் தீயைப் போன்றவனான பதுமுகன், “எம் ஆற்றலால் பகைவரை நெருங்கித் தப்பாமல் கொல்லும் சக்கரப்படையால் பகைவரை வென்று செல்வம் மிக்க பெருநில

ஆட்சியை அடைவோம். வன்மைக்காக மற்றவரின் துணையை விரும்ப மாட்டோம். உடனே செயல்பட அடிகள் ஆணையிட வேண்டும்” என்று மொழிந்தான்.

பணியும் இருளும் : பதுமுகன் அல்லாத சீவகனின் மற்றத் தோழர்கள் முழங்கி, “எம் அடிகளே திருமகள் தங்கிய மார்பை உடைய சீவகனின் அடியை அடைந்த நாங்கள், வெப்பத்தினால் ஆற்ற முடியாத நெருப்புத் தங்கியிருந்து வருந்தும் தன்மையை உடைய சூரியனாகவும் எங்களை எதிர்த்த பகைவர் பணியும் இருளுமாகவும் நீங்கள் எண்ணுவீராக” என்று முழங்கினார்.

பகையைச் செற்ற்பாலை : “சீவகனே! கார்காலம் தோன்ற முல்லை மலர்கள் மலரும். வெம்மையான கதிர்களையுடைய சூரியனின் தேர்தோன்றியவுடனே தாமரை மொட்டுகள் மலரும். உன் மாமன் உன் குடிச் சிறப்புத் தோன்றியபோதே தன் அகமலர் மலரப் பெறுவான். ஆதலால் அவனிடம் சென்று அவன் ஆணைப்படியே அவன் துணைக்கொண்டு நிலையற்ற உன் பகையைக் கொண்டு ஒழிப்பாயாக!” என்று விசயமாதேவி கூறினாள்.

அன்றைப் பகல் : “பெரியார், நீவிர் கூறியது நல்லது. என் நண்பர்கள் எனக்கு அறிவித்த அக்காலத்திலே அச்செயலைச் செய்யத் துணிவு கொண்டேன். இனி நாளையே அந்த இராசமாபுரம் சென்று, என் சுற்றத்தார்க்கு மட்டும் நான் உயிருடன் இருப்பதை அறிவித்து பின் வந்து அடைவேன். நீங்கள் என் மாமனிடம் செல்லுதல் வேண்டும்” என்று சீவகன் தாயை நோக்கிக் கூறினான்.

காற்றில் பறக்கும் கலிமான் : வரிய விற்படையையுடைய சீவகன் காற்றைப் போலச் செல்லும் குதிரைகளில் ஏறிப் படைகளைக் காவல் இடவேலின் கூரிய முனைபோன்ற கொடிய பருக்கைக் கற்களையுடைய காட்டில் செல்ல எண்ணி, நூற்றைந்து மகளிருடன் தன் மகனாகிய சீவகன் செல்வதற்கு முன்பே விசையை சென்றாள். பின்னர் சீவகன் வன்மை பொருந்திய படைகளுடன் தான் செல்ல வேண்டிய வழியில் சென்றான்.

மணிமால் வரை மார்பன் : திருமணத்திற்கு இடமாகிய மணிகளையுடைய பெரியமலை போன்ற மார்பினை உடைய சீவகன், வானம் தவறாமல் பெய்வதால் அருவி நீர்ப்பெருக்கு நீங்கப் பெறாத குன்றையும், குளிர்ந்த நீரையுடைய குளங்களைச் சூழக் கொண்டிருக்கும் ஆறுகளையும் கடந்து சென்று, வயல்களையும் தோட்டங்களையும் தன்னிடத்துக் கொண்ட ஏமாங்கத நாட்டை அடைந்தான்.

விருந்து செய்தன : சோலையில் உள்ள நறுமணம் பொருந்திய மலர்கள் கட்டவிழ்ந்து மலர்வதால் உண்டாகும் மணமும், நீர் நிலையில் தொகுதியாகிய மலர்கள் வெளியிட்ட மணமும், மலரையுடைய கூந்தலையுடைய மகளிர் அணிந்த சந்தனமும் சீவகனுக்கு எதிரில் வீசி விருந்துட்டின.

பொன்செய் பூணினான் : மணிகள் வைத்து இழைக்கப்பெற்ற பொன் அணிகளை அணிந்த சீவகன் சுரும்பில் வண்டுகளால் வைக்கப்பட்ட தேன் மலரில் உள்ள சுரும்புகளின் வாயில் துளித்துளியாகச் சிந்துவதால் ஒலித்த வண்டுகளுடன் யாழிசை போலும் ஒலிப்பதாகிய ஒப்பில்லாத பூஞ்சோலையில் தங்கினான்.

அமுதமாக்கினார் : குதிரை முதலிய விலங்குகள் தாம் சுமத்தலை விட்டு இளைப்பாறின. பொன்னால் செய்து மணிகள் பதித்த வீரக்கழலை அணிந்த வீரரும் வழியில் உண்டான துன்பம் நீங்கப் பெற்றார்கள். தேன் சிந்தும் மலரைச் சூடிய கூந்தலையுடைய பெண்டிர் வேல் படையுடைய சீவகனுக்கு ஆறு வகைப்பட்ட சுவையுடன் கூடிய நான்கு வகைப்பட்ட உணவைச் சமைத்தார்கள்.

பரிவு தீர்ந்தன : வீரர் சிலர் கரும்புக் கட்டியுடன் கூடிய அரிசியும் அவிந்த கொள்ளும் கலந்த புட்டலைக் குதிரைகளின் வாயில் கட்டினார்கள். எருதுகள் முதலியனவும் பெரிய கரும்பு வயல்களிலும் செந்நெல் வயல்களிலும் நீரில் படிந்தனவாய் நல்ல நிழலில் தங்கித் துன்பம் நீங்கப் பெற்றன.

தாமரைப்பூக்கள் குவிந்தன : குழிந்த நீர்நிலைகளில் தோன்றும் நீல மலரால் ஆன அழகிய மாலையைச் சூடிய நீண்ட கூந்தலையும் பிழியத்தக்க தேன் பொருந்திய மலர் மாலைகளையும் அணிந்த பெண்டிர் விரும்பி (சீவகனை) அழைக்க ஆண் யானையை ஒத்த சீவகன் இனிய உணவை உண்டான். பின்பு கழியில் உள்ள நெய்தல் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்தன. தாமரைப்பூக்கள் குவிந்தன.

கதிரவன் மறைந்த அம்மாலை நேரத்தில் மாணிக்க மணிகள் ஒளிவீசின. அகிலின் இனிய புகை மணம் வீசின. யாழ் நரம்புகள் ஒலித்தன. அழகிய சிறந்த முழுவமும் கஞ்சத்தாளமும் குதிரைகளின் மணியோசையுடன் சேர்ந்து ஓசை செய்தன.

சீவகன் படுக்கச் சென்றான் : இனிய புன்முறுவலையும், பவளத்தை வென்ற சிவந்த வாயையும் களிப்புடைய கயல் போன்ற குளிர்ந்த விழியையும் உடைய மகளிர் காமம் கொள்ளப் பாடிய இன்னமுதை வென்ற இசையால், காமனைப் போன்ற சீவகன் பாராட்டிய பின், படுக்கையாகிய தங்கும் இடத்தைச் சார்ந்தான். இனிய கரும்பை வென்ற மகளிர் தோள்களும் பருந்து அழகிய சீவகன் தோள்களும் இணைய, மகளிரின் விருப்பமூட்டும் கொங்கைகள் நம்பியின் குளிர்ந்த மலர்மாலையுடன் மோத, அதனால் அணிகள் சிந்தின. இவ்வாறு சீவகன், இன்பம் நுகர்ந்து நீண்ட இருண்ட இராப்பொழுதைக் கடந்தான்.

முருகவேளானான் : முருகப் பெருமானைப் போன்றவனான சீவகன், கதிரவனால் உலகம் கண்விழித்தபோது தோளையுடைய தாமரை மலரை இகழ்ந்த வண்மை பொருந்திய கையால் அழகொளி நிரம்பப் பெற்ற முகத்தைக் கழுவி அருகக்கடவுளுக்கு மலர்மழையைப் பொழிந்து வணங்கினான்.

நாமவேலினான் : சீவகன் காலைக் கடன்களை முடித்த பின் ஒளியும் அழகும் மிக்க இராசமாபுரத்தின் வனத்தினைக் காணும் பொருட்டுத் தோளில் அழகு செய்யும் வளையங்களையும், மார்பிலே தொய்யில் கொடிகளையும் உடைய மகளிர் விரும்பக் கூடிய அழகிய வடிவத்துடன் விரைந்து சென்றான்.

குறைபடாச் செல்வம் : அவ்வாறு செல்லும்போது, செம்பஞ்சுக் குழம்பாகிய சேற்றிலே வழக்கி, மகளிர் ஊடலின் போது வீசியெறிந்த பூண்களில் இடறி நிலத்தில் சிதறிக் கிடக்கும் நறுமண மாலைகள் காலில் சிக்கித் தொடர்ந்து வர, செல்லத் தொலையாத அளவு நீண்டு செல்வச் சிறப்புடன் காணப்பட்டது அவ்விராசமாபுரம்.

கோதையர் : கத்திகையாகத் தொடுத்த செங்கழுநீர் மலர்மாலை அணிந்த மகளிர் சாந்து பூசிய கொங்கைகள் தவநிலையில் இருப்பவருடைய சிந்தனையையும் குலைத்து இல்லறத்தில் ஈடுபடுத்தும் இயல்புடையன. வஞ்சிக் கொடியையும் மென்மையால் பழிக்கும் மின்னலைப் போன்ற இடையுடைய மகளிரின் செம்பஞ்சுக் குழம்பு தோய்ந்த பாடகம் அணிந்த சிற்றடிகளைத் தம் தலையில் சூட்டிய ஆடவரின் கூட்டமே அல்லாது அந்நகர மதிப்புறத்தில் வேறு கூட்டம் இல்லை.

சீவகனைக் கண்டபோது : கடம்பு மாலை சூடிய முருகப்பெருமானோ அல்லது கரும்பு வில்லையுடைய ஐந்து மலரம்புகளையும் உடைய காமனோ? யாரோ அறியோம். அறிந்தார்கள் கூறுவீராக! என்று வருந்தினார் சீவகனைக் கண்ட மகளிர். விண்ணகத்து முருகப்பிரானைப் போல உத்தம இலக்கணங்களைக் கொண்ட சீவகனைக் கண்ட கருங் கூந்தலையுடைய மகளிரின் நீண்ட கண்கள், நீர்நிலையில் உள்ள மீனைக் கவர நோக்கும் மீன் கொத்திப் பறவை போல அவனையே நோக்கின. அவனழகைப் பருகின. கூரிய நுனி பொருந்திய வேலையும், கழல் அணிந்த கால்களையும் உடைய சீவகனை, நிலவு போல் ஒளி வீசும் முத்தாரம் அசையும் கொங்கைகள் பாய, ஊடல் கொண்ட மகளிர், அவ்வூடல் நீங்கிய பின் விரைந்து கூடுவார் போல் சூழ்ந்து மொய்த்துக் கொண்டனர்.

பந்தாடினாள் : தேன் பொருந்திய மலர் மாலையை அணிந்த மகளிர் வேற்படையைப் போன்ற நீண்ட கண்களே அம்பாக, புருவங்களாகிய வில்படையை அமைத்துச் சீவகனைத் தெருவில் எங்கும் நின்று எய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது மான் போன்ற கண்களை உடையவளும் தேவ மகளைப் போன்றவளும் பால் போன்ற இனிய சொற்களை உடையவளும் ஆகிய பாவை போன்ற ஒருத்தி பந்தாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

பந்தாட்டம் : கூந்தலில் இருந்த மாலையும், மார்பில் அணிந்த மாலையும் எங்கும் பரவ, விருப்பமுட்டும். கொங்கைகள் மேல் அணிந்த அழகிய முத்துச்சரங்களின் ஒளி எங்கும் பரவ, காதுக் குண்டலங்கள் ஒளிவீச மேகலையும் சிலம்பும் ஆர்ப்பப் பந்தாடுகின்றாள்.

கயல்மீன் கண் : அப்பாவையானவள் அகங்கையாகிய அழகிய இடத்தில் பொருந்தியுள்ள ஐந்து பந்துகளைக் கொண்டு ஆடுவதால் மாலையைச் சூழ்ந்த வண்டுகளைப் போல் அவளைச் சுற்றிக் கீழ் வந்து உடனே கிளர்ச்சி பெற்று மேலே எழுந்து சென்ற முறை குலைந்து வீழ்தல் இல்லாமல் (அவளின்) சிவந்த கயல்மீன் போன்ற கண்களிடத்தில் அழகுடன் திரியும்.

பந்தாட்டம் : மாலையில் மறைந்த பந்துகள் வந்து கையில் உள்ளனவாயின. மயிர்ச்சாந்தின் மணம் வீசும் கரிய கூந்தலின் இடத்துச் சென்ற பந்துகள் முகத்தில் உள்ளனவாயின. இடை வருந்துமாறு தலையிடம் சென்ற பந்துகள் மார்பில் உள்ள மாலையிடத்து வந்து சேர்ந்தன. மாலையின் மேலே போய் உயர்ந்த பந்துகள் விரலினித்தனவாயின. கையில் உள்ளனவாயின.

பந்தாட்டச் சிறப்பு : அம்மங்கை வண்டும் தேனும் மதுவை நுகராமல் நின்று பாட, மயில்போல் கிளர்ந்து எட்டுத் திசைகளிலும் பந்துகளைக் கொண்டு உலாவுதல், இடையிலே மாலை அணிதல், குங்குமம் அணிந்து பரந்து சென்று,

படிமுறை விளங்கப் பந்தடித்துக் கொண்டிருத்தல், அப்பக்தியுடன் தன்னைச் சூழ்ந்து வருமாறு பந்தடித்தல், இந்நிலைமைகளிலே வன்மையுற்றுப் பந்தாடினாள். இவ்வாறு வலிமையுடன் பந்தாடுகின்ற விமலையின் பருத்த மார்பில் பூசிய குங்குமமும், சிந்தூரப்பொடியும், பொற்கண்ணமும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியிலேயிட்ட சந்தனமும், வியர்வையால் கரைந்து ஒழுகிக் கொங்கைகளிடையே வானவில் போல வழிந்து ஓடின.

சீவகன் முன் விழுந்தது : அழகிய மணிகளையுடைய சிலம்பும் கிண்கிணியும் விளங்கப் பொன்னால் செய்த அணிகலன்களுடன் மலர்மாலை அணிந்த அப்பெண்ணினது ஒரு பந்து மலர்ந்த முல்லை மாலையைத் தொட்டு எல்லை கடந்து சென்று தெருவில் பறந்து வேற்படையையுடைய சீவகனின் முன்பு வீழ்ந்தது.

விமலை நோக்கினாள் : மின்னலைப் போன்ற இடையுடைய விமலை, அழகிய ஆடை நெகிழ், மேகலையின் காசுகள் வெளித்தோன்ற கூந்தல் சரிதலின் அதிலுள்ள மாலை தாழ்ந்து மார்பில் அசைய, விரைந்து வந்து தெருவில் விழுந்த பந்தை, மலர்க்கொடி போல் நின்று நோக்கினாள்.

திருமகள் – விமலை : தேனை உண்ணும் வண்டுகள் மந்தார மாலை மேல் மொய்த்து இனிய தேனைக் குடித்து மகிழ்ந்து, காந்தாரம் என்னும் பண்ணை அமைத்து இனிமையாக இசைத்துப் பாடுமாறு பந்தின்மேல் விருப்பம் கொண்டு குவளை மலர் போன்ற கண்களை அகல விழித்து நான்கு திசையையும் பார்த்து நிற்கின்ற விமலை செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளைப் போன்று காட்சி தந்தாள்.

விமலை நிறம் வேறுபட்டாள் : சிறப்புடைய கங்கை ஆற்றின் நீர்த்துளிகளை உண்டு சந்திரகாந்தக் கல்லால் ஆகிய நீண்ட நிலத்தில் ஓங்கி வளர்ந்து நின்ற பசுமையுடைய கொடி போன்றவளாகிய விமலை என்பவள் சீவகனைப் பார்த்த அளவில் பசலை பூத்து பழம்பூவைப் போன்று நிறம் வேறுபட்டாள்.

மன்மதனோ : பெண்களுக்கு அணியாக நீங்காத நாணமும் திண்மையான நிறையும் மென்மையான சாயலும் உடைய விமலை, தன் கண்ணாலே எனது அழகையும் கை வளைகளையும் கவர்ந்து கொண்ட கள்வனாகிய இவன், மலரம்புகளுடன் மண்ணில் வந்து தோன்றிய மன்மதனோ ? என்றாள்.

மருந்தில்லா நோய் : மேலும் அவள், “காதலின் தன்மையே இதுதான் போலும், காதல் வெம்மையில் இறக்க நேர்ந்த போதும், பெற்றவர்க்கும் உரைக்க இயலாது பொறுக்கவும் முடியாது உள்ளே இருந்து தீயாகச் சுடுகிறது. உலகில் உள்ள நோய்களில் மருந்தில்லாத நோய் இது ஒன்றுதான்” என்றாள்.

கடலன்ன காமம் : “பெண்களைக் காமம் எனும் பெருந்தீப் பற்றினால் நிறை அறவே அழிகிறது. இக்காமப் பெருந்தீப் பற்றாவிட்டால் நிறையில் குறை நோர்வதில்லை. தோன்றும் காமநோயை மறைத்தால், மேனியெல்லாம் பசலை படர்ந்து பிறர்க்குப் பறையறைந்து தெரிவித்து விடுகிறது” என்று கூறிக் கடலன்ன காமத்தால் வருந்தி நின்றாள்.

காமம் இடம் பெயர்ந்தது : இவ்வாறு உள்ளம் கலங்கி நிறை அழிய நின்ற விமலையின் முகத்தைப் பொய்யுரையாத புண்ணியன் தன் கண்களால் நோக்க, அவளும் நோக்கினாள். அவ்வளவில், அவளைப் பற்றியிருந்த காமநோய் சீவகனைப் புகலிடமாகக் கொண்டு அவனை அடைந்தது.

மருந்து தேடல் : பகை மன்னரின் உயிரை உண்ட வேற்படையுடைய சீவகன், மலர் போன்ற கண்ணையுடைய விமலையின் புருவமாகிய வில்லை வளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பை எய்தலால் அவ்வம்பால் எய்யப் பெற்று உள்ளத்தின் புண்ணுக்கு இடக்கூடிய மருந்து யாதோ? என்று ஆராய்ந்து வேறு மருந்து இல்லாததால் மாவடு போன்ற விமலையைத் திரும்பவும் பார்த்து, அவளது காதல் குறிப்புடைய பார்வையால் ஆற்றாதவன் ஆனான்.

சாகரத்ததனின் கடை : கொடிய காமம் என்னும் பெருந்தீ உடம்பு என்னும் விறகைப் பற்றி உயிரைச் சுடுதலால், அவளை விட்டுச் செல்ல இயலாத சீவகன், அகிற்புகை மணம் கமழும் ஆடையணிந்த அல்குலையுடைய விமலையின் தந்தையான சாகரத்ததனின் மலர்மாலைகள் நிறைந்த கடையின் அருகே வந்து வருந்தி நின்றான்.

திருமல்க வந்த திரு : புழுகுக்கு வருத்தத்தைச் செய்த கூந்தலும், கருங்குவளை மலருக்கு வருத்தத்தைச் செய்த கயல் போன்ற கண்ணும் உடைய பூங்கொடி போன்றவளை, என் உயிர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்த மங்கை என்று சொல்லி, அறிவு மயக்கம் அடைந்த என்னை நெருங்கித் துன்பம் நீங்குமாறு என்ன துன்பத்தை அடைந்தாய்? என்று கேட்பவர் இல்லையே என்று சீவகன் வருந்தினான்.

முன்பு பிறந்தது உண்டோ? : தெளிந்த நீரையுடைய சிறுகுளத்தில் தேன் ஒழுகுமாறு மலர்ந்த இனியகுவளை மலர் போன்ற கண்ணின் தன்மையைக் கொண்டு அந்தக் கண்ணின் ஒரு பார்வையால் கடல்போலப் பரந்த என் உள் இருக்கும் அறிவையெல்லாம் பறித்துக் கொண்ட பெண் தன்மை முற்காலத்திலும் பிறந்தது உண்டோ? என்று சொல்லிச் சீவகன் வருத்தம் உற்றான்.

சிறுயிர்க்கு எமன் : “கரிய கூந்தலும் சிவந்த வாயும் மலர் போன்ற கண்ணும் காதும் அரும்பனைய பொன்னணி பூண்ட கொங்கையும் கொண்டு எனது சிறுயிர்க்கு எமனாகி, புதிதாகக் காண்பவருடைய உயிரைக் கவரும் இந்தச் செல்வ மகள் யார் மகளோ? இவள் பெயர் யாதோ?”

கச்சணிந்த விரும்பும் கொங்கையும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலையும் உடைய இவளைப் “பெண்” என்று கூறுகின்றனர். அவ்வாறின்றி இவளுக்கு “எமன்” என்று பெயரிட்டிருந்தால் இங்கு வாழும் மாலையணிந்த பரந்த மாப்புடைய ஆடவர்கள் தம் உயிர் மீது கொண்ட ஆசையால் இந்நகரை விட்டு நீங்கியிருப்பார்கள் அல்லவா?”

நோக்குபவை எல்லாம் அவளே! : “பசுமையான கண்களையுடைய மணிகளைப் பதித்த மகர குண்டலமும் பசிய பொன்னால் செய்த தோடும், திங்களைப் போன்ற முகத்தில் விளங்க சிவந்த வாயில் பற்கள் விளங்க, நறுமணத்தைக் கொண்ட குழல் தாழ்ந்து சரிய, சாய்ந்த கழுத்தை வளைத்துப் பார்த்த பார்வை எந்த எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும், அந்த அந்த இடத்தில் எல்லாம் தோன்றும்” என்று சீவகன் சொன்னான்.

கணையோ கயலோ : “இவளுடைய ஒளி பொருந்திய முகத்தில் உள்ளவை வானோ? மாவடுப் பிளவோ? காம்புடன் கூடிய செங்கழுநீரோ? நீலமலரோ? தாமரை மலரோ? நீண்ட வேலோ? கணையோ? கயலோ? நீண்ட கண்ணோ? கொல்லும் தொழிலையுடைய யமனோ? எனது உயிரைக் கொல்லத் தொடங்கி விட்டனவே” என்று சீவகன் சொன்னான்.

விற்பனை பெருகியது : பகைவரை வென்ற சீவகன் “இப்பெண்ணின் இன்பத்தை அடைவது என்று கூடுமோ” என எண்ணி வருந்திக் கொண்டிருந்தபோது, அந்த நாளில் சாகரத்தன் என்ற வணிகன் தான் விற்காமல் இருந்த பொருட்களைப் பசும்பொன் ஆறுகோடி என்ற எண்ணிக்கையில் குறையாமல் விற்கான்.

திருமகன் சீவகன் : தன்னிடமிருந்த விலை போகாத பொருட்கள் எல்லாம் விற்ப்பு போனதை உணர்ந்த சாகரத்தன் சீவகனை நோக்கி, “எனக்கு செல்வம் மிகுமாறு வந்த திருமகன் போன்றவனே” என்று அவனை அடைந்து, “போரில் வெற்றி நிரம்பிய வேலையுடைய உனக்கு என் இல்லம் இருப்பிடமாகும்” என்று கூற வண்டுகள் மொய்த்துத் தேன் உண்டு வரி என்னும் இசைபாடுவதற்கு இடமான சிறந்த மலர்களைக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த சீவகன் சாகரத்தனுடன் சென்றான்.

விமலை : சீவகனே, இந்தச் செய்தியைக் கேட்பாயாக! அழகு விளங்கும் இந்த நகரத்தில் பல நாளாக இருந்து வருகின்றேன். எனக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக அமைந்த கற்பில் அசைவற்றவளாகி கமலை என்பவளுக்குப் பொன்னோ என்று வியக்குமாறு திருமகளைப் போன்ற பண்பு மிக்க விமலை என்னும் பெயரினை உடைய பெண் பிறந்தாள்.

சோதிடர் குறிப்பு : பதுமையைப் போன்றவள் பிறந்தாள். பிறந்த அப்போதே பின்னால் நடப்பன எல்லாவற்றையும் அறியும் ஜோதிடர், “அவளது பிறந்த குறிப்பை எழுதி வைத்தனர். அக்குறிப்பு எழுதிய நாளிலேயே என் குற்றமற்ற பண்டங்கள், நீரானது வெளிச் செல்வதற்கு வழியற்ற குளத்தைப் போன்று நிறைந்து குவிந்து கிடந்தன. இப்பண்டங்கள் இவ்வாறு தேங்கிக் கிடப்பதும் உனக்குக் குறையாத செல்வம் வருவதற்குரிய வழியேயாகும்” என்று சோதிடர் கூறினார்.

பூவணைப் பள்ளி : இந்நங்கைக்குரியவன் உன் கடை அருகில் வந்து அமர்ந்த உடனே, கடல் கடந்து போய்த் திரட்டிக்கூடிய செல்வம் எல்லாம் உன்கடையில் வந்து குவியும். இவ்வகையிலன்றி வேறுவகையில் செல்வம் சேராது. இவ்வாறு உனது கடையருகே வந்து தங்குபவனுடைய மார்பே, உன் மகள் விரும்பித் தங்கும் பூவணைப் பள்ளியாகும் என்று கணி உரைத்தான்.

விமலைக்குப் பன்னிரண்டு வயது : அக்கணி உரைத்தவாறு இன்று செல்வம் குவிந்துவிட்டது. இவளும் பதினொரு ஆண்டுகளைக் கடந்து பன்னிரண்டாவது வயதை அடைந்துவிட்டாள். வில்லில் வல்லவனாகிய உனக்கு நல்வினையும் வாய்த்தது. எனவே, இடை மெலியுமாறு பருத்த ஆரம் தழுவும் இவளுடைய கொங்கைகளை ஆரத்தழுவி இன்பம் பெறுவாயாக” என்றான்.

போகும் உயிரைத் தடுத்து நின்றாள் : உயரத் தூக்கிய கையிலே தொடி என்ற அணி தானே வந்து வீழ்ந்ததைப் போன்று நமக்கும் இது வந்தது என்று

கருதுமாறு ஆண்களில் சிறந்த சீவகனை இவ்வாறு சொல்லித் தேற்றினான். மிக்க அழகை இழந்த விமலையும் சீவகனைக் கண்ட அளவில் வருத்தம் நீங்கப் பெற்றவளாய்த் தன் உயிரையும் போகாமல் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

திருமணம் : பொன்னால் ஆன பெரிய மலையில் பலவகைப்பட்ட இன்னியங்கள் ஒலிக்க, அழகிய பொற்கொடி போன்ற விமலையும் கட்டிய வீரக்கழலையுடைய சிவந்த பொன்மலை போன்ற சீவகனையும் இவ்வுலகத்தில் இதற்குமுன் இல்லாததான சிறப்புத் தோன்றத் திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

ஒருயிர் ஈருடல் : இவ்வாழ்க்கை என்னும் கட்டிலிலே பிணைக்கப்பட்ட காளை போன்ற சீவகனும் தேன் சொறியும் மலர் சூடிய விமலையும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாதவராய் ஒருயிர் ஈருடன் என்னுமாறு இனிது வாழ்ந்தனர்.

திருமணத்திற்குப் பின்

நிலவு போன்று வெண்கதிர் வீசும் இயல்புடைய அழகிய ஆடை நெகிழ்ந்து சீவகனைச் சுடுதலாலே, வேல் போன்ற கண்ணுடைய விமலையின் அழகிய கொங்கைப் போகமானது மூன்று உலகம் விலை கொள்ளும் தகுதியுடையது.

வண்டுகள் மொய்க்கும் நறுமணம் வீசும் தலைமாலை சூடிய விமலையும் பகைவர் மார்க்குப் பிளக்கும் வேலேந்திய சீவகனும் மனம் கமழப் பள்ளியில் விண்ணும் விரும்பும் வண்ணம் கூடி இன்பம் நுகர்ந்தனர்.

வெண்ணிலவு வரை நீண்டு உயர்ந்த மாடத்தில், அகில் மணம் கமழும் மனையில் அமர்ந்து விமலை மகர யாழிசைத்துப் பாட அதனைக் கேட்டு முரசு போன்ற தோளுடைய சீவகன் இன்பக்களிப்பில் மூழ்கினான்.

இனிய பரல்களுடைய சிலம்பொலியுடன் கிண்கிணி மாறுபட்டு ஒலிக்க, பொன்மாலை தாழ் மலர்க்கூந்தல் கரிய, ஒளியுடைய மேகலை விம்மிப் பிறழ்ந்து ஒலியெழுப்ப, புணர்ச்சி இன்பத்தில் திளைத்து, காமக்கனியைச் சுவைத்த விமலையைப் பிரியாதவன் ஆனான்.

விமலை உறங்கினாள் : வண்டுகள் மொய்த்துப் பாடும் பூ மாலையுடைய விமலையின் கொங்கைகளின் பூம்பாட்டை விலக்கி நீங்காமல் தழுவி, தேனொழுக்கும் மலர்மாலை அணிந்த சீவகன், மணிகள் பதித்த கிண்ணத்திலே தெளிந்த மதுவை அழகுடன் திகழும் விமலைக்குத் தர அவளும் அதை இனிதாகப் பருகிக் காமக் கடலில் மூழ்கிக் கண் உறங்கினாள். அவளுக்கு வெற்றிலையை மடித்துத் தருவதற்காகச் சீவகன் ஒளி மிகுந்த ஆடை அணிந்த அவளது அல்குலைத் தொட்டவுடனே குற்றமில்லாத முத்துமாலை புரளும் கொங்கையுடைய விமலை கண் விழித்த தோற்றம், மணமிகு குவளை மெல்ல மலரும் தன்மையை ஒத்திருந்தது.

சிறு நாடகம் : அவளை எழுப்பியதும் துயில் நீங்கி எழுந்த விமலை, “இரவிலே வந்து நுழைந்த கள்வன்” என்று கூறி அவனது முன் கையைக் கட்டி, “இனி வந்த வேலையைக் கூறுக” என வினவினாள். அதற்கு, “நான் பசியால் வந்தேன்” எனப் பதிலிறுத்தான். “எப்பொருளை நீ விரும்புகிறாய்?” என்று அவள் கேட்க, உடனே சீவகன், “உனது உடலாகிய அமிழ்தம் முழுவதையும் விரும்புகிறேன்” என்றான்.

ஊடல் தணிந்தது : “உன்னையே வேண்டினேன்” என்றதனால் ஊடல் கொண்டு கண்கள் சிவந்து நோக்கினாள் விமலை. ஊடலைத் தணிக்க விரும்பிய சீவகன், அவளது அடிகளில் விழுந்து, “உனக்குப் பணி செய்ய விரும்பும் எனக்கு நீ தரத்தக்கது அதுதான்” என்று வேண்டினான். மனம் இரங்கிய விமலை “அருவருப்பை அறியாத பெருமைமிக்க அழகிய மார்பனே!” நீ இரந்து படுதல் விலக்குக. பஞ்சணையில் வந்து அமர்க” என்றாள்.

நெய் வற்றுமாறு சுடர்விட்டு எரிந்த அரக்காம்பலின் நிறத்தைக் கொண்ட வெள்ளியாலான விளக்கொளி, பின்பு விடியற்காலமாதலின் அவ்வொளி கெட, விமலை பஞ்சணையில் ஓவியப்பாவை போலிருந்தாள். மகளிர் இசைத்த மருதயாழும் குழலும் இன்று விமலையைச் சீவகன் பிரிவான் என்று அதற்காக இரங்கின போன்றன. அப்போது வாடியவர் அனைவரும் பிரிவை நினைத்து வருந்த இரவு கழிந்து பொழுது புலர்ந்தது.

பிரிவை உணர்த்தினான் : மாலை அணிந்த வேலையுடைய சீவகன் அவளது மாலைகளை அழகுறத் திருத்தினான். சந்தனத்தால் மார்பில் தொய்யில் கொடி எழுதினான். காந்தள் அரும்பு போன்ற அவளது விரல்களைக் கையினால் பற்றித் தன் பிரிவை உணர்த்தினான்.

விரைந்து வருவேன் : மலர் அணிந்த கூந்தலும், மேகலை அணிந்த அல்கலும் மாந்தளிர் மேனியும் கொண்டவளே! சோலையில் என் தோழனைச் சந்தித்து வலி குறைந்த வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு போல் நான் விரைந்து வருவேன் என்று கூறினான். அதாவது சோலை அண்மையில் இருந்ததால் விரைவில் வருவதாகக் கூறினான் என்றும் வலிமையில்லாதவன் எய்த அம்பு திரும்பி வராதது போலச் சீவகன் வேறிடத்திற்குச் செல்வான் என்று குறிப்புப் பொருளை உணர்த்தலாம். இவ்வாறு கூறியதும் மையெழுதிய கண் மலரில் ததும்பிய கண்ணீரில் அவளது கண்மணிப் பாவை நீந்தி வருந்த விமலை ஆறுதல் சொல்லிக் குன்றையை சீவகன் பிரிந்து சென்றான்.

3.5 முடிவுரை

சீவகனுக்குத் தம்பியாகிய நந்தட்டன் பதுமுகனை அழைத்துச் சீவகனை எவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டும் என்று எடுத்துரைத்த செய்தியும், சீவகன் சென்ற பாதையின் பலவித காட்சிகளும் விசையை சீவகன் சந்திப்பின் அன்புப் பெருக்கமும், விசையை கூறிய அரசியல் ஆலோசனைகளும் அரசனுக்குரிய பண்புநலன்களும், பின்னர் சீவகன் ஏமாங்கத நாட்டின் இராசமாபுரம் செல்லுதலும், விமலையைக் கண்டு காதல் இன்பத்தில் திளைத்துத் திருமணம் புரிதலும், பின் விமலையைப் பிரிதலும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் காவியச் சிறப்புடன் விமலையார் இலம்பகத்தில் அமைக்கப்பட்டு உள்ளன.

NOTES

A series of horizontal dotted lines providing space for notes.

அலகு - 2

1. கம்பராமாயணம் - சும்பகர்ணன் வதைப்படலம்
2. பெருங்கதை - உஞ்சைக்காண்டம் - நருமதை கடந்தது
3. தேம்பாவணி - பாலைபுகு படலம்
4. சீறாப்புராணம் - நுபுவத்துக்காண்டம் - உடும்பு பேசிய படலம்

அலகு - 2

பாடம் - 4

கம்பராமாயணம் - சும்பகர்ணன் வதைப்படலம்

4.1 கம்பராமாயணம் நூலும் நூலாசிரியரும்

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தாம் இயற்றிய இராமாயணத்திற்கு இட்ட பெயர் இராமவதாரம் என்பதாகும். அவரே சில இடங்களில் இராமன் கதை, மாக்கதை என்றும் தம் காப்பியத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். பொதுவாக, இதனைக் கம்பராமாயணம் என்றே அழைப்பர். இந்நூலில் கற்பனை நலனும் ஆங்காங்கே நாடகப் போக்கும் சான்றாக விளங்குவதால் இதனைக் கம்பச்சித்திரம் என்றும், கம்ப நாடகம் என்றும் இக்காலத்தார் போற்றுவர்.

திருமணம் செல்வகேசவராய முதலியார் அவர்கள், “தமிழிற்குக் கதியாவார் இருவர். ககரத்தைக் கம்பராகவும் திகரத்தைத் திருவள்ளுவராகவும் கொள்ளுக” என்பார். கம்பராமாயணம் தமிழ்க் காப்பிய உலகில் தலைசிறந்தது. மேலைநாட்டு இலியது என்னும் காப்பியத்திற்கு நிகரானது. முதல் நூலான வால்மீகி இராமாயணத்தைக் காட்டிலும் கம்பராமாயணம் பலவகையில் சிறப்புடையது என வ.வே.சு. ஐயர் கூறுவார். இதனை,

“கம்பநாடன் கவிதையைப்போல்

கற்றோர்க்கு இதயம் களியாதே”

என்று கம்பர் தனியன் போற்றும். கம்பராமாயணத்தின் செல்வாக்கு தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது. இன்றும் கம்பன் கழகங்கள் பல. ஆங்காங்கே நடைபெறும் கம்பராமாயணப் பட்டிமன்றங்கள் பலப்பல. “கம்பன் புகழ் வாழ்க, கன்னித் தமிழ் வாழ்க” எனப் பாராட்டுக்கள் குவிகின்றன. “உலகத்திலேயே வேறொரு நாட்டில் இவ்வளவு பழமையான கவிஞன் இருபதாம் நூற்றாண்டு மக்களுடைய இதயத்தை இப்படி ஆட்கொண்டதில்லை” என்கிறார் எஸ்.மகாராஜன்.

கம்பர்

காப்பிய ஆசிரியராகிய கம்பரைக் கம்பநாடன், கம்பநாட்டாழ்வார், கம்பநாடுடைய வள்ளல் என்று அழைப்பர். கம்பனைப் பற்றிய பாராட்டுரைகள் வருமாறு :

“கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு - புகழ்க்

கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு” - பாரதி

“கம்பனைப் போல் வள்ளுவன்போல் இளங்கோவைப்போல்

பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை” – பாரதி

“கல்வியில் பெரியவர் கம்பர்” – பழமொழி

“கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்” – பழமொழி

“கம்பனாரிடைப் பெருமை உள்ளது

கம்பனோடு கவிதை போயிற்று”

“வெய்யிற் கேற்ற நிழலுண்டு

வீசம் தென்றற் காற்றுண்டு

கையில் கம்பன் கவியுண்டு” – கவிமணி

“விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவிற் கு உயர்கம்பன்” போன்ற புகழரைகள் கம்பரின் புகழை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கம்பரின் ஊர் சோழநாட்டுத் திருவழுந்தூர். தந்தையார் ஆதித்தன் என்னும் காளிகோயில் பூசாரி உவச்சர் குலம். திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்ப வள்ளலால் புரக்கப்பட்டவர். எனவே, அவரைப் பற்றிக் கம்பராமாயணத்தில் பத்து இடங்களில் புகழ்ந்து பேசுகிறார். காட்டாக, இராமனுக்கு மணிமகுடம் சூட்டும்போது, கம்பர்,

“விரிகடல் உலகம் ஏத்தும் வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள்

மரபுனோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மெளலி”

எனச் சடையப்ப வள்ளலின் குலத்தைப் பாராட்டுவதைக் கூறலாம்.

கம்பர், தமிழ், வடமொழி ஆகிய இருமொழிகளிலும் வல்லவர். “வடமொழி தென்மொழிக் காப்பிய நயங்களாகிய பொன்மையில் தம் சித்திரக் கோலைத் தோய்த்துத் தம் காப்பிய ஒவியத்தை வரைந்தவரே கம்பநாடார்” என்பார் மு. இராகவையங்கார்.

கம்பர் இறந்தநாளில் வாணிதாசன் பாடியதாகக் கூறப்படும் செய்யுள் ஒன்று உள்ளது.

“இன்றோ நம்கம்பன் இறந்தநாள்; இப்புலியில்

இன்றோ நம்புன்கவிகட்கு ஏற்றநாள் – இன்றேதான்

பூமடந்தை வாழப் புவிமடந்தை வீற்றிருக்க

நாமடந்தை நூல்வாங்கும் நாள்”

இப்பாடல் கம்பன் இறந்தமையால் கலைமகள் மங்கலஅணி இழந்தாள் எனக் கூறிக் கம்பரைப் பாராட்டுகிறது. ஒளவை கூழுக்குக் கவிபாடக் கம்பர் ஓரடிக்கு ஓராயிரம் பொன் பெற்றார் என்பார்.

கம்பர் பாடிய வேறு நூல்கள்

சரஸ்வதி அந்தாதி, சடகோபர் அந்தாதி, இலக்குமி அந்தாதி, திருக்கை வழக்கம் என்பன. கம்பரது மகன் அம்பிகாபதி – அமராவதிக்கோவை இயற்றினார் என்பார்.

“விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன்மறை வேதியருடன் ஆராய்ந்து

எழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன்கவி பாடினது எழுநூறே”

என்ற பாடல்கள் ஒரு நாளைக்கு 700 பாடல்கள் வீதம் 15 நாட்களில் இராமாயணத்தைக் கம்பர் பாடி முடித்தார் என்று தெரிவிக்கும். கம்பர் தம் காப்பியத்தைத் திருவரங்கத்தில் அரங்கேற்றினார் என்பார்.

“எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்று ஏழின்மேல் சடையன் வாழ்வு

நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்

பண்ணிய இராமகாதை பங்குனி அத்த நாளில்

கண்ணிய அரங்கர் முன்னே கவியரங்கேற்றினானே”

என்னும் கம்பர் தனியன், சாலிவாகன சகாப்தம் 807இல் கம்பராமாயணம் அரங்கேற்றப்பட்டது என்று கூறும். “ஆவின் கொடைச்சகரர் ஆயிரத்து நூறு ஒழித்து எனும் அடியும்” இக்கருத்துக்கு அரண் செய்யும். அரங்கேற்றிய ஆண்டு கி.பி. 856 என்றாகிறது. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் தொகுத்த நாதமுனிகள் கம்பருக்குக் “கவிச்சக்கரவர்த்தி” என்ற பட்டம் கொடுத்தார் எனக் கூறுவதுண்டு. நாதமுனிகளின் காலம் 9ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே கம்பரின் காலம் அதுவாக இருக்கலாம். எனினும் ஒட்டக்கூத்தருக்கும் இவருக்கும் போட்டி நிலவியது என்று கூறப்படுவதாலும், தனிப்பாடல் திரட்டில் உள்ள பாடல்கள் குலோத்துங்கன் காலத்தைச் சேர்ந்தவர் கம்பர் எனத் தெரிவித்தலாலும் கம்பரது காலம் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பார். எனவே கம்பர் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டாகவோ 12ஆம் நூற்றாண்டாகவோ இருக்கலாம்.

ஏகாம்பர நாதர் என்ற இறைவனைக் குறிக்கும் ஏகம்பன் என்பது முதற்குறைந்து கம்பன் என்ற பெயராயிற்று என்பார். கம்பங்கொல்லையைக் காத்ததாலும், கையில் கம்பு வைத்திருந்ததாலும், பிறந்து கம்பத்தின் அடியில் கிடந்ததாலும் கம்பர் என்ற பெயர் வந்தது எனப் பலரும் பலவாறாகக் கூறுவர். கம்பநாடன், கம்பநாடுடைய வள்ளல், என்னும் தொடர்கள் கம்பநாடு என்ற பகுதியைச் சார்ந்தவர் கம்பர் என்பதைக் காட்டும் என்பார்.

குலோத்துங்கச் சோழனுடன் மனக்கசப்புற்று சேரநாட்டில் தங்கினார் என்றும் கூறுவர். கம்பன் பற்றிய கதைகளில் பல கற்பனையானவை. கம்பர் பாடியனவாகத் தனிப்பாடல் திரட்டில் உள்ளவை அவர் பாடியவை தானா என்பது ஐயமாகவே உள்ளது. கம்பராமாயணத்தை வடமொழியிலுள்ள வால்மீகி இராமாயணத்தின் வழி நூல் என்பார். இதனைக் கம்பர்,

“தேவபாடையின் இக்கதை செய்தவர்

மூவரானவர் தம்முளும் முந்திய

நாவினானுரை யின்படி நான்தமிழ்ப்

பாவினால் இஃது உணர்த்திய பண்பரோ”

எனப் பாயிரத்திலும்,

“வாங்கரும் பாத நான்கும் வகுத்தவான் மீகி என்பான்

தீங்கவி செவிகளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான்

ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை அன்பெனும் நரவம்மாந்தி

முங்கையான் பேசலுற்றான் என்னயான் மொழிய லுற்றேன்”

என நாட்டுப் படலத் தொடக்கத்திலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கம்பர் காப்பியத்தை வழிநூல் என்பதினும் தழுவல் என்னலே சரியானது. அந்த அளவிற்கு வான்மீகி சொன்ன கதையைத் தமிழ் மரபிற்கேற்ப மாற்றி எழுதியுள்ளார், கம்பர். இந்தியிலுள்ள துளசி இராமாயணம் வான்மீகத்தைப் பின்பற்றாமல் கம்பரையே அடியொற்றிச் செல்கிறது.

வால்மீகி இராமாயணத்தில் இராமன் வில்லொடித்த பின்னரே, முன்பின் பார்க்காத இராமன் கழுத்தில் சீதை மாலையிட்டாள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், வில்லொடிப்பதற்கு முந்தைய நாளே சீதையும் இராமனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதலுற்றனர் என்பது கம்பன் தீட்டிய ஓவியம்.

“அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்

இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினர்”

என்ற காதல் ஓவியத்தைக் காணமுடியும்.

சீதையைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு இராவணன் சென்றான் என வால்மீகி கூறத் தீண்டாமல் பர்ணசாலையுடன் பெயர்த்தெடுத்துச் சென்றான் இராவணன் என்று கம்பர் கூறுவார்.

அங்கதன் அடைக்கலம், தாரையின் விதவைக் கோலம், மாயாசனகப் படலம் போன்றவை வால்மீகத்தில் இல்லாதவை. கம்பனின் கற்பனையில் தோன்றியவை. “கம்பர் உள்ளத்தில் அக்கதை, ஆரிய நாகரிகத்துக்குரிய அம்சங்கள் பலவும் நீக்கப் பெற்றுச் சோழர் காலத்துத் தமிழகத்திற்குரிய ஒரு கதையாகப் பரிணமித்தது” எனப் பாராட்டுவார், இலங்கையைச் சார்ந்த வி.செல்வநாயகம். வால்மீகியின் மானுட இராமனைக் கடவுளாக்கிக் காட்டினார் கம்பர்.

கம்பராமாயண அமைப்பு

கம்பராமாயணத்தில் உள்ள பாடல்கள் 10500, காண்டங்கள் 6, உட்பிரிவுகளாகிய படலங்கள் 113. “வரமிகு கம்பன்” சொன்ன வண்ணமும் தொண்ணூற்றாறே எனும் பாடலடி, 96 வகை ஓசை வகைகளைக் கம்பர் கையாண்டுள்ளார் என்று கூறும். எப்படிப் பார்த்தாலும், ஓசைவகை 60க்குக் குறையாது என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஏழாவது காண்டமாகிய உத்தர காண்டத்தைக் கம்பர் எழுதவில்லை. ஒட்டக்கூத்தர், வாணிதாசன் ஆகிய இருவரும் ஒருவர் பாடியிருப்பர் என்ற கருத்து உள்ளது.

கம்பராமாயணத்தில் பல இடங்களில் சிந்தாமணித் தொடர்களும் குறட்கருத்துகளும், விரவியுள்ளன. ஆழ்வார் பாசுரங்களின் தாக்கம் கம்பனில் மிகுதி. சங்க இலக்கிய ஈடுபாடுமிக்கவர் என்பதைப்

“புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள்தந்து புலத்திற்றாகி

அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவிச்

சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்று ஒழுக்கமும் தழுவிச்

சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரியிணை வீரர் கண்டார்”

என்ற பாடல் கூட்டும். இங்குச் சங்க இலக்கியத்தைச் சான்றோர் கவி எனக் குறிப்பிடுகின்றார் கம்பர்.

கம்பர் வைணவக் கதையாகிய இராமாயணத்தைத் தமிழில் உருவாக்கியவர் என்றாலும் சமயம் சாராத பொதுமையாளராகக் காட்சி அளிக்கிறார். கடவுள் வாழ்த்திலேயே அவரது பொதுமை நெறி புலப்படும்.

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே”

என்ற இக்கடவுள் வாழ்த்தில் தனி ஒரு சமயத் தெய்வத்தைச் சுட்டாது பொதுமையாகக் கடவுளைத் தலைவர் என்று அழைக்கிறார்.

கம்பரின் இயற்கை ஈடுபாடு

கம்பரின் இயற்கை ஈடுபாட்டை இராமாயணத்தின் பல இடங்களில் காணமுடியுமாயினும் சான்றுக்கு ஒரு பாடல் வருமாறு.

“தண்டலை மயில்கள் ஆடத்தாமரை விளக்கம் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை எழினி காட்டத் தேம்பிழி மதுரயாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட மருதம் வீற்றிருக்கும் மாதோ”
ஆணின் காம உள்ளம் பற்றிக்கூற வந்த கம்பர்,
“நஞ்சினும் கொடிய நாட்டம் அமிழ்தினும் நயந்து நோக்கிச்
செஞ்செவே கமலக் கையால் தீண்டலும் நீண்ட கொம்பர்
தஞ்சிலம்புஅடியில் மென்பூச் சொரிந்து உடன் தாழ்ந்தன்றால்
வஞ்சிபோல் மருங்குலார்மாட்டு யாவரே வணங்கலாதார்”

இத்தகைய கம்பரின் இராமாயணத்தில் கும்பகர்ணன் வதைப்படலம் பாடமாக வந்துள்ளது.

இராவணன் போர்க்களத்திலிருந்து இலங்கை மீளுதல்

திக்கு யானைகளுடன் போர் செய்யும் மார்பும், கயிலை மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த தோளும், இசையிலே வல்ல நாரத முனிவனும் “மிகச் சிறந்தது” என்று ஏற்றுக் கொள்ளும்படி இனிய இசை வழங்கும் நாவும், மாலை சூடிய மகுடங்கள் பத்தும், மகேசுவரன் வழங்கிய வாளும், தன்னிடமிருந்து அதுவரை அகலாத வீரமும் ஆகிய இவையனைத்தையும் போர்க்களத்திலேயே போட்டுவிட்டு இராவணன் வெறுங்கையுடனே தனது ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றான்.

இதனைக் கம்பர்,

“வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்

நாரத முனிவர்க்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்

தார் அணி மவுலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்

வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு மீண்டு போனான்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பொருந்திய போர் புரியும் ஆற்றல் பெற்றவரிடம் தோல்வி அடையாத தேவர்கள் அனைவரையும் வென்று நின்று, மூன்று உலகங்களையும் காக்கும் தொழிலில் வல்லவன் இராவணன் அத்தகைய இராவணன் தன்னைப் பின்பற்றி வருகின்ற பழியுடனும் தொங்க விட்ட கைகளுடனும், நடந்து சென்று, இலங்கை நகரத்துக்குள் புகுந்தான். அப்போது சூரியனும் அஸ்தமன மலையை அடைந்தான்.

இலங்கை நகரத்துக்குள் புகுந்த இராவணன், தோல்வியால் வந்த நாணத்தால் திக்குகள் எவற்றையும் பார்க்கவில்லை. செழுமை மிகுந்த தனது நகரத்தைப் பார்க்கவில்லை. தன் எதிரே வந்த புதல்வர்களைப் பார்க்கவில்லை. கடல் போலப் பரவி நின்ற படையைப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் மலர்கள் முறுக்கு அவிழ்கின்ற மயிர் முடியை உடைய மண்டோதரி முதலிய மனைவியரும் மங்கையர் பிறரும் தனித்தனியே தன்னைப் பார்க்க, தான் மட்டும் பூமி என்னும் மங்கையை மட்டுமே பார்த்தவாறு தனது அரண்மனைக்குள் புகுந்தான்.

இதனைக் கம்பர், அழகாக அடுக்கிக் கூறியுள்ளார்.

“மாதிரம் எவையும் நோக்கான் வளநகர், நோக்கான் வந்த

காதலர் தம்மை நோக்கான் கடல்பெருஞ் சேனைநோக்கான்

தாதவிழ் கூந்தல் மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தான் அப்

பூதலம் என்னும் நங்கைதன்னையே நோக்கிப் புக்கான்”

ஒன்பது கிரகங்களையும் ஒருங்கே சிறையிட்டு அடிமை கொண்ட வெற்றி வீரனாகிய இராவணனுக்கு அந்த நாளில் ஒருசேர மலர்ந்த புதிய தாமரை மலர் போன்ற முகத்தை உடையவரான மகளிரின் கண்கள் எல்லாம் வாளைப் போல வருத்தத்தை விளைவித்தன. புதல்வர்கள் சொல்லும் சொற்கள் யாவும் இராமனது அம்பைப் போலத் துன்பம் செய்தன. இரட்டையான மெல்லிய கொங்கைகள், தனது பார்வை அங்கே செல்லாமையாலே, போர்க்களத்தில் தனக்கும் பயன்படாத தன் தோள்களை ஒத்தன.

இராவணன் தூதரை அழைத்து வரக் கஞ்சுகியை ஏவுதல்

மந்திராலோசனை கூறுவோரும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய மனைவியரும், சேனைத் தலைவர்களும், தன்னுடைய உறவினர்களும், எந்திரத்தின் வலிமையால் இயங்கும் பொம்மைகளைப் போலத் திகைத்து நிற்க, எவரும் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வராமல், தான் மட்டும், சிந்தூரப்பொடி பூசப்பட்ட ஒரு யானை, கொட்டாரத்தை அடைவதைப் போல இராவணன் தனது அரண்மனையின் உள்ளிடத்தே அடைந்தான். அடைந்த இராவணன், அங்கே

செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து, தன் மனவருத்தம் சிறிது தணியப் பெற்று, மிக ஆழ்ந்த சிந்தனை உடையவனாகி அருகே நின்ற சட்டையணிந்திருந்த மெய்க்காப்பாளனைப் பார்த்து, “இப்பொழுதே நம் தூதர்களை இங்கு அழைத்து வா” என்றான். அக்கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்ட மெய்க்காப்பாளனும், விரைவிலேயே அவன் குறிப்பிட்ட தூதரை அழைத்துக் கொண்டு அங்கு வந்தான்.

வந்த தூதனிடம் அரக்கர் சேனையைக் கொணருமாறு கூறுதல்

மனகதி, வாயுவேகன், மருத்தன், மாமேகன், என்னும், செய்யும் தொழிலைச் செம்மையாகச் செய்ய வல்லவரான இவர்கள் முதலாக, அங்கு வந்து சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான தூதரைப் பார்த்து, இராவணன், “நீங்கள் நினைக்கும் காலத்துக்குள் சென்று பரந்துள்ள எட்டுத் திசைகளையும் கடந்து, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த அரக்கரின் சேனையை விரைவில் அழைத்து வாருங்கள்” என்றான்.

“ஏழு பெரிய கடல்களாலும் சூழப்பெற்ற ஏழு பெரிய தீவுகளிலும், கணக்கற்ற – வலிய – அழகிய மலைகளிலும், கீழ்ப்புறத்தில் பொருந்தியுள்ள பாதாள உலகத்திலும், சக்கரவாள மலையின் மீதும் உள்ள அரக்கர் அனைவரையும் தாமதமின்றி அழைத்து வாருங்கள்” என்றான் இராவணன். அத்தூதுவரும் அவனது கட்டளையைத் தலைமேல் கொண்டார்கள்.

முறைப்படி பணிவிடை செய்யும் மூவுலகத்தவரும், இராவணனின் மனக்கருத்து இன்னது என்று அறியாமல் நடுங்கித் துடிக்க, இராவணன், மாமிசம் நீங்காத கூரிய முனையை உடைய வேல் தன்னை நன்கு தொளைத்தலால், யானை தனது படுக்கும் இடத்தை அடைந்ததுபோல

“தூ அகலாத வைவாய் எஃகு உறத்தொளைக்கை யானை

சேவகம் சேர்ந்தது என்னச் செறிமலர் அமளி சேர்ந்தாள்”

மலர்கள் நிறைந்த படுக்கையை அடைந்தான். இன்னிசை நிறைந்ததும், பவளம் போலச் செந்நிறமாக இருப்பதுமான வாயையும், பசும்பொன்னால் செய்யப்பெற்ற வளையலையும் உடைய சீதை என்னும் பெண் முற்றிலும் நிறைந்திருக்கும் தனது நெஞ்சிலே, வெட்கம் நிறைந்த பின்பு இராவணன் செயலற்றுப் போவதற்குக் காரணமான வருத்தம் தன்னை வளைத்துக் கொண்டதால் சிறிதளவு கண் துயிலாதவனாகி மனத்துள்ளே நிறைந்த வெட்கத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, நெருப்புப் போல வெம்மையான பெருமூச்சு விடலானான்.

வயிரம் போல உறுதியான நீண்ட தோள்களையுடைய இராவணன், “என்னைக் கண்டு விண்ணுலகத்தினர் எல்லாம் சிரிப்பார்கள், மண்ணுலகத்தினர் எல்லாம் சிரிப்பார்கள். நான் ஏளனம் செய்யக்கூடிய எளிய பகைவர்கள் எல்லாம் சிரிப்பார்கள்” என்பதற்கு நாணம் கொள்ளாதவனாகி, “வேலை எள்ளி நகையாடத்தக்க நீண்ட கண்களையும் – சிவந்த வாயையும் மென்மையான இயல்பையும் உடைய மதிலை நகரத்திலிருந்து வந்தவளான சீதை சிரிப்பாள்” (வேல் நகுநெடுங்கண் செவ்வாய் மெல்லியல் மிதிலை வந்த சானகி நகுவள்

என்றே நாணத்தால் சாம்புகின்றான்) என்பதை எண்ணி நாணத்தால் வாடியவன் ஆனான்.

மாலியவான் “உற்றது என்” என இராவணனிடம் கேட்டல்

இராவணனின் பெரிய பாட்டனாகிய – முதுமை காரணமாக வளைந்து கூனிய, கட்டமைந்த வில்லைப்போல விளங்கப்பெற்ற மாலியவான் என்பவன் அங்கு வந்து இராவணன் படுத்திருக்கும் படுக்கையின் பக்கம் உள்ள ஒரு மெத்தை அமைக்கப்பட்ட பீடத்தை அடைந்தான்.

மாலியவான் இராவணனிடம், “எப்போதும் அழியாத சிறந்த தவப் பயனைப் பெற்ற ஐயனே! நெருங்க வந்து நிகழ்ந்த போரில் தோற்று விட்டாய் போலும் என்று எண்ணும்படி, வருத்தம் அடைந்து, மனமும் தோள்களும் வாடிப் பெற்றாய் நிகழ்ந்த செயல் யாது?” என்று கேட்டான்.

நிகழ்ந்தவற்றை இராவணன் கூறுதல்

மிகுந்த கோபத்தின் வெளிப்பாடாக,

*“நவையறு பாகை அன்றி அமுதினை நக்கினாலும்
சுவையற உலர்ந்த நாவான்”*

என இராவணன் இருந்தான். பின்வருமாறு நடந்தனவற்றைக் கூறுகின்றான்.

நமது குலத்துக்குத் தகாததான தோல்வி நேர்ந்துவிட்டது மட்டுமல்லாமல் பழிப்புரையும் வந்து சேர்ந்து விட்டது என்றான் இராவணன்.

சிவனும் மூவுலகத்தவரும் ஒன்றாகக் கூடிய பக்கபலமாய் நின்றாலும், எனது பெரியபடை வளைவுடன் கூடிய கட்டமைந்த வில்லிலிருந்து வெளிப்படும் அம்புகளை உடலில் பதியுமாறு எய்வானானால் இராமனுடைய தம்பி இலக்குமணனுக்கு எதிர் நிற்க முடியாது.

படைக் கருவிகளைக் கொண்டு செய்யும் போரில், கணக்கிலடங்காத அரக்கர்களின் உயிர்கள் ஒழியும்படி அவ்வுயிர்களைக் கவர்ந்த போதும் என்னை இந்த அவமானத்துக்கு உள்ளாக்கும் அம்பை எய்த போதும், அந்த இராமனுக்குக் கூனியின் கூன் நிற்கும்படி மண் உருண்டையை வில்லிலிருந்து தெறித்தபோது இருந்த நிலைமையை ஒத்திருந்ததே அல்லாமல் போருக்குரிய கோபம் இருந்த தன்மை தெரியவில்லை.

அரக்கர் கூட்டம் 102 வெள்ளம் என்னும் அளவை உடையதாக இருப்பினும் இராமன் செலுத்திய குறி தவறாமல் கூட்டமாகப் பாயும் அம்பு, குதிரைகளையும், யானைகளையும் காலாட்படையினரையும் தலை அறுபடுமாறு தண்டித்துக் கீழே விழும்படிச் செய்தலல்லது எந்த உடலிலும் தங்கவில்லை.

இராமனுடைய அம்புகள் அவன் வில்லிலிருந்து புறப்பட்டு, உலகமெல்லாம் நுழைந்து செல்வதல்லாது ஊழிக்காலத்தீயினும் வெம்மையானது. அவை செல்லும் திசையெல்லாம் தீய்த்து விடும். மாறாகக் கூறினால் அவ்வாறு கூறும் வாயையும் தீய்க்கும். மாறாக நினைத்தால் அந்த மனத்தையும் தீய்க்கும்.

மேரு மலையை இரு கூறாகப் பிளக்கலாம், ஆகாயத்தைக் கடந்து அப்பால் செல்லலாம்; பூமியை ஊடுருவிச் செல்லலாம். கடல்களைக் குடிக்க

விரும்பினாலும் குடிக்கலாம். எல்லாம் இராமனின் அம்புகளுக்குரிய ஆற்றலுக்கு ஏற்ற செயல்களே. அதன் வேகத்தைத் தாங்குவது என்றால், அதற்கு ஒரு மேரு – ஒரு வானம் – ஒரு பூமி – ஏழு கடல்கள் போதா. மிகப்பலகோடி மேரு, வானம், பூமி, கடல்கள் வேண்டும்.

இராமன் வில் எடுப்பதையோ, நாண் பூட்டுவதையோ அம்பு தொடுப்பதையோ எதனையும் தேவர்களும் அறியமாட்டார்கள். அவனது செயல்களை ஆய்ந்தறிய எவராலும் முடிவதில்லை. “போர் புரியும் அரக்கர் உயிர் சிதைக்கவே!” என்று இராமன் நினைக்கும் போதே உலகம் முழுவதும் அம்புமயமாகவே ஆகிவிடும்.

காகுத்தன் வழி வந்த இராமனுடைய அம்புகளானவை, நல்ல தன்மை பெற்ற சிறந்த கவிஞரின் நாவினிலே பொருளைக் குறித்துப் பொருந்திய – புகழ் அமைந்த சொற்கள் போலவும், அக்கவிஞரின் வாயிலிருந்து வருகின்ற செய்யுள்களில் பொருந்திய தொடையைப் போலவும் தொடையைத் தவிர்த்து அச்செய்யுளின் எல்லையில்லாத சிறப்பிலிருந்து நீங்காத இசையைப் போலவும் அமைந்து, குற்றமற்ற பலதிறப்பட்ட அலங்காரத்தின் தன்மை கொண்டவையே ஆகும்.

இந்திரனுடைய வச்சிராயுதமும், சிவபெருமான் கையில் உள்ள மூன்று இலைவடிவம் கொண்ட மந்திர சக்தி அமைந்த சூலாயுதமும், மாயோனாகிய திருமாலின் வட்டமான சக்கராயுதமும் ஆகியவற்றின் வருகையைப் பார்த்துள்ளேன். அவற்றிற்கும் இராமன் அம்பிற்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகுதி. வச்சிராயுதம் முதலியவற்றை எளிதில் பொறுத்துக் கொண்ட நானே தவசியான இராமனது அம்பின் வேகத்தைத் தாங்க முடியாமல் வருந்தினேன் என்றால், வேறு யார் அந்த அம்புகளைக் கண்கொண்டு பார்க்க முடியுமோ ?

பெய்களின் பெருங்கூட்டத்துடன் சுடுகாட்டில் வாழும் சிவனின் எட்டுத்தோள்களும், இந்திரனின் இரண்டு தோள்களும், பூமியை வயிற்றில் அடக்கிய திருமாலின் ஆயிரம் தோள்களும் இராமனது ஒரு விரலினது வலிமைக்கு ஈடாகாது.

சிறந்த வீரராய் விளங்குபவர், சிவந்த கண்களைப் பெற்ற திருமாலாக இருந்தாலும், அந்தக் கார்த்த வீரியார்ச்சுனனை ஒத்தவர் உள்ளனர் என்று நினைக்க மாட்டேன். நேரில் சென்று போரினைப் பார்த்த போது அந்தக் கார்த்த வீரியார்ச்சுனனும் அந்தக் தவக்கோல இராமனுக்குத் தம்பியான இலக்குவனின் பாதத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு உள்ள ஒரு துகளுக்குச் சமம் ஆகான் என்பது தெரியும். அவ்வாறாகும் போது அந்த இராமன் முன்பு எதிர்த்து நிற்க வல்லவர் யார் ?

ஐயனே! மூன்று புரங்களும் அழியும்படி சுட்டெரித்த வலிமை வாய்ந்த கொடிய வில்லில், வீரனாகிய இராமனது வியக்கத்தக்க வில்லுக்கு முன்னே வினோதத்துக்காகக் கொள்ளுவதற்கும் உதவாது. இராமனது வில்லுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லத்தக்க வேறொரு வில் இல்லை. வேதங்கள் பொய்த்துப் போனாலும், இராமனது வில் வெளிப்படுத்தும் அம்புகள் தப்பமாட்டா.

இராமனின் அம்புகள், வில்லிலிருந்து தோன்றும் போதும், நான்கு முகங்களை உடைய பிரமனை ஒத்திருக்கும். பகைவரை நோக்கி ஓடும்போது, ஆயிரம் முகங்களையுடைய திருமாலை ஒத்திருக்கும். பகைவரை அழிக்கச்

சேரும்போது, ஊழிக்காலத்தில் தோன்றும் அழிவுக் கடவுளான உருத்திரனை ஒத்திருக்கும். அந்த அம்புகள் செய்யும் செயல்கள், நம்மால் பேசத்தக்கபடி அற்பமானவையல்ல. என்னிடம் உள்ள, ஒருபோதும் நீங்காத அகங்காரத்தை அவை நீக்கிவிட்டன என்றால், அவற்றின் ஆற்றலுக்கு வேறு ஒரு சாட்சி வேண்டுமா ?

மானிடனாகிய இராமனது வில் எங்கு இருந்து கொண்டு அம்புகளைப் பொழிந்தது என்றே இந்நேரம் வரை நான் அறியவில்லை.

இராமன் காற்றையா, அக்கினியையா, எமனையா வாகனமாகக் கொண்டு போரிட்டான்? தெரியவில்லை. குரங்கினை வாகனமாகக் கொண்டிருக்கலாம். அந்தக் குரங்கு போர்க்களத்தில் செய்த வீரச்செயல்களைக் கருடனால் கூடச் செய்ய முடியாது.

போர்க்களம் சென்று தெரிந்து கொள்ள ஒன்றும் இல்லை. பொறுமையில் பூமிதேவியைப் போன்றவளும், மூங்கில் போன்ற தோளையுடையவளுமான சீதாதேவி இராமனது உடம்பைப் பார்த்து நெருப்புப் போலக் கொடுமை வாய்ந்த அவனது வீரச் செய்கையையும் பார்த்திருப்பதால், அவளுக்குக் காமனும் நாமும் ஆகிய அனைவரும் நாய் என்று சொல்வதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் ஆவோம்.

மாலியவானே! எனக்கு அழிவு வந்து சேர்ந்த காலத்தில், இந்திரன், திருமால், பிரம்மன், சிவன் என்று இப்படிப்பட்டவர்களால் அல்லாமல் சிறந்த ஒரு பகைவனைப் பெற்றுவிட்டேன். இதுவே இங்கு நிகழ்ந்தது ஆகும் என்றான் இராவணன்.

மாலியவான் அறிவுரை

“நெருப்பையும் மின்னலையும் மூடிவைக்க முடியாதது போல, ஒளியையுடைய வெற்றிமாலை அணிந்த வேலை உடையவனே! இராமனது வலிமையை முன்னரே சொன்ன என்னை வீணாகக் கோபித்தாய். எப்போதும் கோபம் கொள்ளாத உன் தம்பி விபீடணனுடைய இனிய சொற்களின் பொருளையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நாங்கள் இவ்வாறு கூறக்காரணம் உண்டு. ஆயினும் அவற்றை நீ ஆராயாமல் விட்டுவிட்டாய். உன்னுடைய சொல்லுக்கு எதிரான சொல் உண்டோ ?

உண்மையான உறவினர், முழுவதும் ஆராயாமல் மேலே நிகழப் போவதைச் சொல்ல மாட்டார்கள், அவ்வாறு ஆராய்ந்து சொன்ன போது, அவை மனத்துக்கு வருத்தம் தந்தாலும், நீ அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டாய். தொகுதியாக அமைந்த சுற்றத்தாரும் வெற்றியும் நட்பும் நமது கல்வியும், செல்வமும் மற்றவரால் அழிப்பதற்கு அரியதான படையோடு அழிந்து போவதை நீ காண்பாய்” என்று மாலியவான் இராவணனிடம் கூறினான்.

மகோதரன் உறுதிமொழிகள்

“மாயைகள் பலவற்றிலும் வல்லவனான மகோதரன் தீப்பொறி பிறக்கும் கண்களோடு மாலியவானைப் பார்த்து, இவ்வாறு சிறுமை பயக்கும் உரைகளை எதற்குச் சொல்கிறாய்? என்று கூறிவிட்டு இராவணனுக்கு நன்மை தராத பெரிய உறுதிமொழிகளைக் கூறினான்.

இனிய ஒன்றைப் பெற விரும்பினால் “இது நல்லது” என்று முடிவு செய்து தொடங்கிய செயலில் நன்மை ஏற்பட்டாலும் தீமை நேர்ந்தாலும் தாம் முதலில் மேற்கொண்ட ஒரு செயலில் உறுதியாக நிற்பதுதான் உத்தமருக்கு உரிய செயல். மனம் தளர்ந்து தான் மேற்கொண்ட செயலில் இருந்து பின் வாங்கினால் அது அவனுக்கு அப்போது பழியையும் பின்பு நரகத்தையும் கொடுக்கும்.

திரிபுரங்களை எரித்த சிவனும், மூன்றடியால் உலகளந்த திருமாலும் போரிட்டு உன்னிடம் தோற்றுப்போயினர். அரசனே! கயிலை மலையை அசைத்த நீ மனிதர்கள் புரியும் போருக்கு அஞ்சுகிறாயா ?

வென்றவர் தோற்பதும், தோற்றவர் மீண்டும் வெல்வதும், உயர்ந்து நின்றோர் தாழ்ச்சியுறுவதும், தாழ்ந்தவர் உயர்வு பெறுவதும் உலக நடைமுறையே ஆகும். வல்லமைக்கு எல்லையுண்டா ? புல்லிய தவத்தரான இராம இலக்குவனின் போரைப் புகழ்கிறாயோ ?

சீதையை சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்துவிட்டால், உனது வலிமை முற்றிலும் அழியும். விடாவிட்டால் உன் உயிர் விடுவதைத் தவிர வேறு ஒன்று நடக்காது. இதுவரை அறியாத உனது பெருமையை இப்போது இழிவாகப் பேசுவது ஏன் ? இதற்குக் காரணமான கவலையைக் கைவிடுவது நல்லது.

இனிச் சிறிதுநேரம் போரிடாமல் தாமதித்தால், இலங்கையும் அதில் உள்ள நாங்களும் பழமரங்களாக இருக்க, குரங்குக் கூட்டம் எம்மை வென்றுவிடும். குளிர்ச்சி பொருந்திய கடலின் சிறிதளவு நீரைச் சூரியன் பருகிவிட்டான் என்று வெறுப்புக் கொண்டு வருந்துவது எதற்காக ? துன்பத்தைத் துறந்துவிடு.

பிரம்மன் – திருமால் – சிவன் ஆகிய மூவரும் முன்பே உனக்குத் தோற்றுப் பணிவிடை செய்ய, மூவுலகும் உனக்குரிமையாய் அடைந்தாய். என் தந்தை போன்றவனே! புல்லின் நுனியில் ஒட்டிக் கொண்டுள்ள பனிநீரைப் போன்ற மனிதரை ஒரு பொருளாக மதித்து, உனக்கு இளையவனாக கும்பகர்ணனை இகழ்ந்தது ஏன் ?

அந்தக் கும்பகர்ணனை வரவழைத்தால் அவன் உடல் தோற்றத்தைப் பார்த்தே பகைவர்கள் பயந்துவிடுவர். எதிர்த்துப் போரிட்டாலும் அவ்விருவரையும் தான் ஒருவனே உயிர் போக்கி விடுவான் என்பதை மறந்து விட்டாயா ? என்றான் மாலியவான். அவன் சொன்னதை இராவணன் நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

இதனைக் கேட்ட இராவணன் அவனை நோக்கி சிறந்த அறிவுடையவனே! சிறந்த செயல்களை நீ அறிந்துள்ளாய். செல்வம் யாவையும் பெறவல்லாய். என்னிடம் நீ கொண்ட அன்புக்கு அளவேயில்லை. உறுதி பயக்கும் செயலையே நீ உரைத்தாய்” என்று பாராட்டி, தனது சோர்ந்த மனத்தை மாற்றிக்கொண்டான். (ஒருவனுக்கு அழிவுக்காலம் வந்தால் இடையில் பிறிதொன்றால் அந்த அழிவுக்குத் தடை உண்டாகுமா ?)

வீரர்கள் கும்பகர்ணனைத் துயில் எழுப்புதல்

கும்பகர்ணனைப் போருக்கு அனுப்புவதும் சரியான செயல்தான் என்று கருதிய இராவணன், “நீங்கள் ஓடிச் சென்று கும்பகர்ணனை அழைத்து வாருங்கள்” என்று தூதரிடம் கட்டளையிட்டான். அதனை ஏற்று நான்கு பேர் கும்பகர்ணனின் அரண்மனைக்குள் புகுந்தனர்.

அவனது அரண்மனைக்குள் புகுந்த அந்த நால்வரும் கும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்காகத் தம் கையில் வைத்திருந்த இரும்புத் தண்டினால் அவனது தலையிலும் காதிலும் தாக்கினார். அதன் பிறகும் தூங்குகின்ற அவனைப் பார்த்து அவர்கள் பின்வருமாறு பேசினார்கள்.

“உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் கும்பகர்ணனே! உங்களுடைய பொய்யான வாழ்வு எல்லாம் இன்று தாழ்வடையத் தொடங்கிவிட்டது. இதைக் காண்க! அதற்காக எழுந்திரு! எழுந்திரு! ஆயுதத்தைத் தாங்கியவாறு காற்றாடி போலத் திரிகின்ற எம் தூதர்களின் கையிலே உறங்கு! உறங்கு; இனிப் படுத்து உறங்கு! என்றும் அழிவில்லாதது போலத் தோன்றும் அரக்கரது பொய்யான வாழ்வு முழுவதும் இன்று அழிந்து போக, உம்முடைய தமையன் இராவணன் தீய தொழிலை நன்றாக உணர்ந்தே தேடிக் கொண்டான். இன்று நீ இறந்து போதல் உறுதியாக இருக்கவும் இன்னும் நீ உறங்குவதா?” என்று கூறி, அவனை அதுவரை எழுப்பித் துன்புற்று சிவந்து போன தம் கைகளால் மீண்டும் அசைத்து அசைத்து பணியாளர்கள் எழுப்பினர்.

இராவணனிடம் தெரிவித்தல்

பணியாளர்கள் இராவணனிடம் வந்து எவ்வளவு எழுப்பியும் எழுவில்லை என்று கூறினார். அதனைக் கேட்டு, யானை, குதிரை, யாளி என ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரக்கணக்கில் செலத்தி அதனை மிதிக்கச் செய்து எழுப்புங்கள் என்று கூறி அவ்விலங்குகளை அவர்களுடன் அனுப்பினான்.

அந்த விலங்குப்படை அவனை மிதித்துச் சென்றபோதும் அவனது உறக்கம் களையவில்லை. மீண்டும் மல்லர்கள் ஆயிரம் பேர் அனுப்பப்பட்டனர். எழுப்பச் சென்ற அவர்கள் கும்பகர்ணனின் மூச்சுக் காற்றால் உள்ளே செல்வதும், வெளியே வருவதுமாக இருந்தனர். பிறகு அனைவரும் கைகோர்த்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டனர். அவனது கொடிய வாயும் மூக்கும், பார்த்து நடுக்கம் கொண்டனர். அவனுடைய கைகளைத் தொட அஞ்சி, காதுகளுக்குள் சங்கு, தாரை சின்னம் முதலிய கருவிகளைப் பொருத்திப் பேரொலி எழுப்பினார்.

மலைச்சிகரம் போன்ற கதாயுதம், சம்மட்டி, ஈட்டி போன்ற கருவிகளைக் கொண்டு கும்பகர்ணனது தாடைகள், உடலில் உள்ள சந்துகள், மார்பு, தலை என்ற இடங்களைத் தாக்கினார். அப்போதும் உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்ப முடியாமல் போகவே வந்து இராவணனிடம் தெரிவித்தனர். மீண்டும் பெரிய குதிரைகளை எல்லாம் அவன் மீது நிறையுமாறு செலுத்துங்கள் என்றான்.

அவ்வாறு செலுத்திய போது புரண்டு படுத்துத் தூங்கினானேயன்றி எழவில்லை. இம்மறவர்களும் தங்கள் இயலாமையை இராவணனிடம் தெரிவித்து வேறு உபாயம் இருந்தால் சொல்லுங்கள் என்றனர். தொடர்ந்து தூங்குவதும் போர்க்களத்தில் வீரம் செறிந்தவனுமாகிய தம்பியை உறக்கத்திலிருந்து துயிலெழுப்பிக் கூட்டி வருமாறு ஆணை அளித்தான்.

உலக்கை கொண்டு கன்னத்தில் அடிக்க, கும்பகர்ணன் துயில் எழுதல்

ஆயிரம் அரக்கர்கள், உறங்குகின்ற கும்பகர்ணனின் அருகில் சென்றார்கள். நீண்ட உலக்கைகள் கொண்டு தாக்கினார்கள். அதனால் கும்பகர்ணன் இறந்தவன் உயிர் பெற்று எழுந்ததைப் போலத் தான் தூங்கும்

இடத்தை விட்டுப் புரண்டு எழுந்தான். எல்லாம் அஞ்சும்படி கும்பகர்ணனாகிய வீரன் எளிதாக எழுந்தான். இலங்கை வேந்தனின் தம்பியும், எவருடைய எண்ணத்திலும் பெரியவனாக விளங்குபவனுமாகிய கும்பகர்ணன் பூமியை ஓரடியால் அளந்த திருமாலைப்போல் ஓங்கி நின்றான்.

எழுந்ததும் உணவு கொள்ளுதல்

நித்திரை நீங்கி, உடனே உண்பதற்குரிய மாமிசமும், கள்ளும் கிடைக்கப் பெறாமல் வருந்தினான். ஆறு நூறு வண்டி சோற்றையும், பல நூறு குடங்கள் நிறைந்த கள்ளையும் உட்கொண்டு மிகுதியாகும் பசியை மேலும் வளரச் செய்தான்.

ஆயிரத்திருநூறு எருமைக் கடாக்களைச் சிற்றுண்டியாகத் தின்றான். கும்பகர்ணன் எழுந்து உட்கார்ந்தபோது இராவணன் நின்றாற் போல ஓங்கிக் காணப்படும் உடம்பை உடையவனாய் இருந்தான். நெற்கதிர் போல வாளினை ஏந்திய உறுதி வாய்ந்த பருத்த கைகள் உடையவன். சந்திரனுடைய ஒளியைப் போல ஒளி செய்கின்ற வயிரம் பதித்துச் செய்த வீரக்கழலை அணிந்த பாதங்களை உடையவன்.

இரும்பைத் தின்ன முயன்று தன் அறியாமைக்கு வருந்தி தன் அருகே வருகின்ற யானைகளைத் தின்று பசி மயக்கம் நீங்காமல் கள்ளைக் குடிக்க விரும்பினான். ஒப்பற்ற சூலப்படையைத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டான். கருமையாகத் தோன்றுபவன். எமனுடனேயே போருக்குப் போகிறவன். மேல் நோக்கி வளர்ந்த செம்பட்டை மயிர்த் தொகுதியை உடையவன்.

இந்திரனை அவனது மதில்சிகரம் உடையும்படி அதில் மோதியவன். சிங்கத்தின் மாமிசத்தை உண்பதற்காகத் திறந்த வாயினை உடையவன். கும்பகர்ணனுக்குப் போரில்லாக் காலத்தில் தேவர்களுக்குக் குடலும் உயிரும் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்காது. படுத்துக் கிடக்கும் கடல் எழுந்து நிற்பது போன்ற நிலையும் அதன் மேல் விரைந்து செல்லும் வடவைக்கனல் போல செம்பட்டை மயிரையும் உடையவன்.

திசைகளை வென்றவன். குகை போன்று இமைத்தோல் சுருங்க, உறக்கம் கொள்கின்றவன். மூங்கில் நிறைந்த பெரிய மலையின் குகை போன்ற உயர்ந்த மூக்கை உடையவன். பாம்பு தூங்குமாறு விரிந்த செவித் துவாரத்தை உடையவன்.

இராவணன் முன் சென்று வணங்குதல்

“உன் தமையன் உன்னை அழைத்தான்” என்று கூறியவுடன், மலை போன்ற அந்தக் கும்பகர்ணன் நகரம் முழுவதும் பொம்மென்று ஆரவாரம் உண்டாகும்படி புறப்பட்டு, வாயில் நுழைந்து சந்திரனைத் தொடுமளவு உயர்ந்துள்ள இராவணனது அரண்மனையை அடைந்தான். மதில்களையும், கோபுரங்களையும் உடைய கடலால் சூழப்பெற்ற இலங்கையில் உள்ளவர்க்கு அரசன் இராவணனை, மலையொன்று மண்ணில் படுத்ததுபோல் பூமியில் விழுந்து வணங்கினான். நிலத்தில் கிடந்த கும்பகர்ணனை இராவணன் ஆரத்தழுவித் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தினான். இதனைக் கம்பர்,

“நின்ற குன்று ஒன்று நீள் நெடுங்காலொடும்
சென்ற குன்றைத் தழீஇயன்ன செய்கையான்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

போர்க்கோலம் செய்தல்

கும்பகர்ணனை இராவணன் தன்னுடன் அமர்த்தி, இரத்தமும், கள்ளும் பிறவும் வழங்கி உண்ணச் செய்தான். கடல் நுரையைப் போன்ற வெண்பட்டாடையை அவனது இடுப்பில் உடுத்தி, ஒளிவீசும் நவமணியணிகளை அணிவித்தான்.

ஐராவதம் என்ற இந்திரனின் யானையின் நெற்றிப்பட்டத்தை, அவன் இராவணனிடம் தோற்றோடும் போது தவறி விட்ட அதனை “வீரப்பட்டம்” எனத் தம்பிக்கு அணிவித்தான்.

உடல் முழுதும் செஞ்சந்தனம் பூசப்பட்ட யானை போன்று சந்தனம் பூசி நறுமணமேற்றினான் இராவணன்.

நீண்ட ஆகாயத்தைத் தீண்டும்படி நிமிர்ந்துள்ள கும்பகர்ணனது மாப்பில் காளைமாட்டை ஊர்கின்ற எட்டு அழகிய தோள்களை உடைய சிவபெருமான் கொடுத்த கவசத்தையும் சுற்றி வந்து இராவணன் கட்டினான்.

கும்பகர்ணன் கேள்வி

மின்னலைப் போன்ற செம்பட்டை மயிரால் நிமிர்ந்து வளைந்துள்ள புருவமும், வானத்தை நெருங்கிய தோளும் இடப்புறம் துடிக்கின்ற தன்மையில் நின்ற கும்பகர்ணன், “போருக்கு ஆயத்தமாகின்ற இச்செயல் எல்லாம் என்ன காரணத்தால் செய்யப்படுகின்றன?” என்று இராவணனிடம் கேட்டான்.

போருக்குச் செல்லுமாறு இராவணன் கூறுதல்

“மனிதர் இருவர் பெரிய குரங்குப் படையை உடையவராய் நமது சிறந்த நகர்ப்புறத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். இதுவரை நடந்த போரில் அவர்களே வெற்றி பெற்றனர். நீ சென்று அவர்களின் இனிய உயிரைப் பருகுகின்ற செயலைச் செய்து முடிப்பாயாக” என்றான் இராவணன்.

கும்பகர்ணன் அறவுரை

(இராவணன் சொன்னதைக் கேட்ட கும்பகர்ணன் பின்வருமாறு வருந்தி, அவனுக்கு அறவுரை கூறினான்)

1. “கொடிய போர் தொடங்கிவிட்டதா? எல்லையில்லாத கற்புடைய சீதையின் சிறைத் துன்பம் இன்னும் தீரவில்லையா? வானத்திலும், வையத்திலும் ஓங்கிய உனது உயர்ந்த புகழ் அழிந்து போய்விட்டதா? அரக்கர்களுக்கு அழியும் காலம் வந்துவிட்டதா?
2. போர், சீதையைக் காரணமாகக் கொண்டதோ? முன்னமே நந்தியும் வேதவதியும் சொன்ன சாபம் மனத்தில் கொண்டு, கண்ணில் விடம் கொண்ட நாகம் போன்றவளான கற்பினையே செல்வமாகக் கொண்டவளான சீதையை நீ இன்னும் விட்டு விடவில்லையா? இச்செயல், உன் விதியின் வலிமையால் நடப்பதே!
3. உலகம் முழுமைக்கும் வேலி அமைக்குமாறு சொல்லலாம். அல்லது உலகத்திற்கு ஒரு போர்வை கூட செய்யலாம். ஆனால் சிறந்த வலிமை பெற்ற

இராமனுடைய தோள்களை வெல்லலாம் என்பது சீதையின் உடலைத் தழுவுலாம் என்பதைப் போன்ற அரிய செயலே ஆகும்.

4. புலத்திய முனிவரின் வழி தொடங்கி வந்த, வஞ்சனையில்லாத உனது குலத்தின் தன்மை உன்னால் குலைந்தது. உனது செயல், நம் குலத்தின் வெற்றித் தன்மை வீழ்ச்சியடைவதற்குக் காரணமாகும். அறம் தவறிய உனக்கு வெற்றி கிட்டுமா? இது குற்றமற்ற நிலத்தில் இயல்பே நீரினது இயல்பாகும் என்னும் முறைமைக்கு ஏற்றதாக உள்ளது.
5. உனது இந்த அறம் தவறிய செயலால் இந்திரனுக்கு அவனது அரசாட்சியினையும் வெற்றியினையும் கொடுத்துவிட்டாய். உனது பெரிய சுற்றத்தாரைக் கெடுத்து விட்டாய். உனக்கு நீயே அழிவைத் தேடிக்கொண்டாய். நீ சிறைப்படுத்தி வைத்துள்ள தேவர்களை விடுதலை செய். அதைவிட உன் தீச்செயலின் விளைவிலிருந்து வேறுவழியில் நீ விடுதலை பெற முடியாது.
6. இப்போது உனது செயல்களுக்குப் பயந்து அறம் மறைந்து கொண்டது. அந்த அறத்தின் கூறுபாட்டை நீ முன்பு வருந்தச் செய்தாய். அதனால் அந்த அறம் உனக்கு வலிமையையும் செல்வத்தையும் ஓர் உயர்வு உண்டாகுமாறு அளித்தது. அவ்வாறு அளித்த அறத்தை நீக்கிவிட்டு நீ அழிகின்றபோது உன்னை யார் முன்வந்து உயர்த்தி நிலைபெறச் செய்யவல்லார்?
7. அந்த மனிதரின் சொல்லும் செயலும் மனமும் என்ற மூன்றும் முறையே, பிறருக்கு எளியராவதும், அறம் மேற்கொள்வதும், நடுநிலையாக நன்மை தருவதும் என்னும் இவைகளே! அவ்வாறிருக்க, அவரைப் பகைத்துக் கொண்டு மிகுந்த வஞ்சனையும் பாவச் செயலும் பொய்யும் வல்ல நாம் பிழைக்க முடியுமா? அவர்களுடைய அறத்துக்கு ஒரு குறை உண்டாகுமா? உண்டாகாது.
8. கரிய காலைக் காற்றுபோல் கடந்து வந்த வல்லமை பெற்ற குரங்கு, நம் பகைவர்க்குத் துணையாக உள்ளது. நீ விடுதலை செய்யாமையால் சீதை வெளியே செல்லவில்லை. வாலியின் மார்பைக் கிழித்துச் செல்லும் வல்லமையுள்ள அம்புகளும் அப்பகைவரிடம் உள்ளன. அவற்றை ஏற்று இறந்துபோக நாமும் இருக்கிறோம். இனி என்ன குறை உண்டாகப் போகிறது?
9. நான் உனக்கு அறிவிக்க வேண்டியது ஒன்று உள்ளது தலைவனே! அதனை நீ உணர்ந்து ஏற்றுக் கொண்டால், நல்லது. ஏற்க விரும்பவில்லையாயின், வேறு புகலிடம் இல்லாதவனே! உன்னை இறந்தவனாகவே எண்ணிக்கொள்” என்று தொடர்ந்து கூறினான்.
10. “சீதையை விடுதலை செய்துவிட்டு, இராமனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து வணங்கி, சந்தேகிக்கத்தகாத உன் தம்பி வீடணனோடு நட்புக்கொண்டு பழகுதல் நீ உயிர் பிழைத்தற்கு உரிய வழியாகும். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால், செய்வதற்கு உரிய மற்றொரு செயலும் உண்டு.
11. வரிசை வரிசையாக நம் படைகளை அனுப்பிவிட்டு, அவைகள் அழிவதைக் கண்டு நீ இங்கிருந்து வருந்துவது ஆலோசனை அன்று. நம் வலிமை

முழுவதையும் ஒரு சேரப் பகைவர் மீது செலுத்துவதே செய்வதற்குரிய ‘போர்த்தொழில்’ என்று இராவணன் மனத்தில் பதியுமாறு கூறினான் கும்பகர்ணன்.

இராவணன் சினந்து மொழிதல்

“உன்னை இங்கே அழைத்தது இனி நடக்கப் போவதைத் தெரிந்து கொள்ள அன்று. அற்பச் செயல் புரியும் மனிதரைக் கொல்க. எனக்கு அறிவுரை கூற நீ சிறந்த அறிவு பெற்ற என் அமைச்சன் அல்லன். நீ போரிட அஞ்சினாய். உனது வீரம் வீணானது.

வீரம் சிறப்புற்று வெளிப்படுகின்ற போர் செய்வதற்குரிய உரிமையை, உன் சொற்களால், நீ இழந்துவிட்டாய், நிறைந்த மாமிசத்தோடு கள்ளையும் பெற்றாய். இனி நீ உறங்கப் போ!” என்று இராவணன் கூறக் கேட்ட கும்பகர்ணன் வருந்தினான்.

“அற்ப மனிதர் இருவரை வணங்கி, மேலும் அந்த உடல் வளைந்த குரங்கினையும் கும்பிட்டு உயிர் பிழைத்து வாழும் தொழில், உடம்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதையே விரும்பும் உன் தம்பி விபீடணனுக்கும், உனக்குமே கடமையாகும். மானமிழந்த செயலை நான் செய்ய மாட்டேன். நீ எழுந்து செல்க” என்றான் இராவணன்.

இவ்வாறு கூறிய இராவணன், “என்னுடைய தேரையும் போர்க் கருவியையும் கொணர்க. நான் போருக்குப் போகும் செய்தியை அனைவருக்கும் சொல்க. வானவரும் வையத்தாரும் மற்றவரும் இராம இலட்சுமணருடன் சேர்ந்து என்னுடன் போரிட்டும்” என்று சொல்லி தானே போருக்குக் கிளம்பினான்.

இராவணன் போருக்குப் புறப்பட்டதைக் கண்டு அவன் தம்பியான கும்பகர்ணன், அவனுடைய அழகிய பாதங்களை வணங்கி, “என் சொற்களை நீ பொறுத்துக் கொள்க” என்று கூறியவாறு போருக்குத் தானே, நீண்ட சூலத்தை வலப்புறம் ஏந்தியவனாய், “இன்னும் நான் சொல்ல வேண்டியது ஒன்று உள்ளது” என்று கூறினான்.

“போரில் வெற்றி பெற்று உன்னிடம் திரும்பி வருவேன் என்று சொல்லமாட்டேன். விதி என் பின்னே நிற்கிறது. அது என் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறது. அதனால் போரிலே நான் இறந்து போவேன். அவ்வாறு இறந்துவிட்டால், பொன் போன்ற அழகிய தோளையுடைய சீதையை விடுதலை செய்வதுதான் சிறந்த செயல் என்று கருதி விட்டுவிடுவாயாக. அதுவே மிகவும் நல்ல செயல்.

வேந்தனே! அப்பகைவர்கள் என்னை வென்று விடுவார்கள் என்றால் உன்னையும் வென்று விடுவது நிச்சயம். அதன் பின்னரும் நீ சீதையை விடுவிக்காமல் நின்று பலவாறு எண்ணமிடுதல் தவறு. சீதையை இராமனிடம் சமாதான முறையில் ஒப்படைத்து தவப்பயனை அடைவது சிறந்த செயலாகும்.

இந்திரனின் பகைவனான இந்திரசித்தும் இராமனுடைய தம்பி இலக்குவனது கையில் உள்ள மந்திர அம்பினால் மரணமடைவது உறுதி. அரக்கர் சேனை, காற்றில் மிதக்கும் சாம்பலாய்ச் சிதறி அழியும். நிலைமை இவ்வாறு

இருக்க, பின்பு உனக்கு ஏற்படப்போகும் அழிவை அறிந்து உனக்கு உறுதி தரும் செயலைச் செய்வாயாக.

வெற்றி வேந்தனே! முற்காலம் முதலாக இந்த நாள் வரையில் நான் செய்த தவறுகள் உண்டெனில் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக. இனி உன் முகத்தில் விழித்தல் அற்றுப்போனது. சிறந்தவனே! விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று கூறி அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனான் கும்பகர்ணன்.

அப்போது இராவணன் தன் விழிகள் அனைத்திலும் கண்ணீரும் செந்நீரான இரத்தத்தையும் நிறைத்துக் கொண்டான். உறவினர் ஏங்க, கும்பகர்ணன் நகரத்தின் வாயிலை அடைந்தான்.

கும்பகர்ணனுடன் பெரும்படை செல்ல ஆணை

“தம்பி கும்பகர்ணனுடன் போர் முரசு முழக்கமோடு பெரும்படை செல்லட்டும்” என்று இராவணன் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே பெரும்படையும் வந்தது. பலவித கொடிகளும் படைக்கலங்கள் பலவும், நால்வகைப் படைகளும் போர்க்களம் நோக்கிச் சென்றன.

கும்பகர்ணனை இராமன் நோக்கி, அவனைப் பற்றி வீடணனிடம் கேட்டல்

மேருமலை போன்ற பெரிய தேரில் தோன்றும் கும்பகர்ணனை இராமன் கண்டான். “விண்ணைத் தொடுமளவு உயர்ந்த கொடி. அது வீணைக் கொடியோ என்று பார்த்தால், அது வெற்றி விளங்கும் சிங்கக்கொடி. முழுதாகக் காண்பதற்கு அரிதாகத் தோன்றும் இவன் யார்? இவனுடைய ஒரு தோளிலிருந்து மறுதோள் வரையில் தொடர்ந்து பார்ப்பதற்குப் பலநாள் கழியும். பூமியின் நடுவே நிற்கும் கால்களுடன் கூடிய மேருமலையே இவ்வாறு வந்துள்ளதோ? போர் விரும்பி வந்துள்ள ஒரு வீரன் இவன் என்று எண்ண முடியவில்லை இவன் யார்? மலையிலிருந்து உதயமாகும் சூரியன் இவன் உடலில் மறைந்து போக, எல்லா இடத்தும் இருள் பரவிற்று. நமது சேனை இவன் உடலைக் கண்டு அஞ்சி மனம் வருந்துகின்றன, துன்பம் வரும்போதும் வருந்தாத வீரம் பெற்ற மனத்தை உடையவன். இவன் யார்?”

இராவணனே தன் சொந்த வடிவத்தை விடுத்து, குரங்குச் சேனை அஞ்சுமாறு எடுத்து வந்த உருவமா இது? இந்த வடிவம் இவருடையது என்று என்னால் உணரமுடியவில்லை. வீடணனே! நான் தெரிந்து கொள்ளுமாறு கூறுக” என்றான் இராமன்.

வீடணன் கும்பகர்ணனின் தன்மையைக் கூறுதல்

இராமனிடம் வீடணன் வணங்கி, “இவன் பெருந்தகுதி வாய்ந்த இலங்கை வேந்தனுக்குத் தம்பி எனக்கு அண்ணன். கரிய நிறமுடைய எமன் போன்றவன். கூரிய சூலம் ஏந்தியவன். வீரக்கழல் அணிந்தவன். இவன் கும்பகர்ணன்” என்றான்.

திருமால் அறிதூயில் நீங்கி எழுகின்ற காலத்தில் அரக்கர்கள் அழிவார்கள். ஆனால் இந்தக் கும்பகர்ணன் தனது ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்து எழுந்துவிட்டால் தேவர்கள் அழிவார்கள்.

“எங்கள் தமையன் இராவணனுக்குத் தாழ்ச்சி ஏதும் வந்தால் பொருத்துக் கொள்ளாத தம்பியாவான். இவன் ஓர் ஊழிக்காலம் வரை உறங்கும் இயல்பினன். இவன் எமனது உயிரை அபகரித்துக் கொள்ளும் இன்னொரு எமன் போன்றவன். காற்றைவிட விரைந்து நடக்கும் கால்களைக் கொண்டவன். இந்திரன் தோற்குமாறு சூலப்படையால் வெற்றி மாலையைச் சூடிக்கொண்டவன்.

நான்கு தந்தம், நான்கு கால் கொண்ட மலை போன்ற ஐராவதம் என்ற தனது யானையிலிருந்து விழுந்துவிடாமல் இந்திரன் தொங்கிக் கொண்டிருக்க, அவ்யானையை நின்றனுகொண்டே சுழற்றியவன். தீயுடன் காற்றையும் பிழிந்து சாறு எடுக்க வல்லவன். கடல் மீன்கள் அழியுமாறு இறங்கி காலால் எற்றி உதைப்பவன். உடல் வலிமை எவரைக்காட்டிலும் மிகுதி, மனஉறுதி உடையவன். தான் செய்த தவத்தால் மிகச் சிறந்த வரங்கள் பெற்றவன்.

பல வகையான சாரிகை திரிந்த காலத்தில், காற்றாடியைத் தவிரப் பிறிதொன்றின் தன்மை பெறாதவன். இவன் இந்த நாள் வரையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்ததால் இந்த உலகம் பிழைத்தது. அவனிடம் உள்ள சூலப்படை தேவர்கள் பலரது உயிரை உண்டது. அச்சூலப்படையை சிவனே கொடுத்தான். தேவர்கள், “எமக்கு முன்னே எதிர்த்து நில்” என்று கூறிப் போர் தொடங்கினால், எப்போதும் அவர்களின் முதுகிலே விழிப்பானே அல்லாமல் அவர்களது முகத்திலே விழிக்கமாட்டேன். “பிறன் மனைவியை விரும்புவது தருமம் அன்று. இச்செயலால் நமக்கு இழப்பு உண்டாகும்” என்று இராவணனிடம் இருமுறைக்கு மேல் கூறினான்.

சீதையை விடுதலை செய்ய மறுத்த தன் தமையனான இராவணனைத் தன் வாய்ச்சொற்களால் கண்டித்து, முடிந்த வரை நல்லறிவுரை கூறினான். இராவணன் ஏற்காமையால் வெறுப்படைந்து, “நாம் இறப்பது உண்மை” என்று உறுதியாக உரைத்துவிட்டு, இப்போது உன் எதிரே வந்து நிற்கிறான். பிறன் மனைவியைச் சிறையிடுவது நமக்கு நன்மை தரும் செயலன்று என்று ஒப்பற்ற நீதியை இராவணனுக்குப் போதித்துச் சொல்லியும் பயனின்மையால் இப்போது எமனுக்கு எதிரே வந்துவிட்டான்” என்று இராமனிடம் வீடணன் கூறினான்.

சுக்கிரீவன் கருத்துப்படி கும்பகர்ணனைச் சேர்த்துக் கொள்ள இராமன் இசைதல்

சுக்கிரீவன், “இன்று இவனுடன் போர் செய்வதால் பயன் ஒன்றும் விளைப்போவதில்லை. இவன் நம்முடன் வந்து சேர்ந்து விடுவானானால் சேர்த்துக் கொள்வோம். சேர்த்துக் கொண்டால் அரக்கர் அரசன் வீடணனது துன்பமும் ஒழியும். இதுவே நல்லது என நான் நினைக்கிறேன்” என்றான். இராமனும், “நீ கூறியது நீதியானது” என்று ஏற்றுக்கொண்டான்.

“கும்பகர்ணனிடம் செல்லத்தக்கவர் யார்?” என்று இராமன் கேட்டான். வீடணன், “நானே சென்று என் அறிவின் ஆற்றலால் அவனது அறியாமையைத் துடைத்து நம்மோடு சேருவானானால் இங்கு கொண்டு வந்து சேர்ப்பேன்” என்று கூறினான். இராமனும், “நல்லது, நீயே அவனிடம் செல்க” என்று கூறி விடையளித்தான்.

கும்பகர்ணனின் மறுப்புரைகள்

வீடணன் குரங்குப்படையைக் கடந்து, தன் பெரிய அரக்கர் படையை அடைந்தான். பணியாளர்கள் கும்பகர்ணனிடம் வீடணன் வருவதைச் சொன்னார்கள். வரம்பிலா மகிழ்ச்சி கொண்ட கும்பகர்ணனைத் தம்பி வீடணன் வணங்கினான்.

வந்திருந்த வீடணனை மழை போன்ற நீர் பெருகும் கண்களோடு, உச்சிமோந்து, உயிர் ஒன்றுபடுமாறு இறுகத் தழுவிக்கொண்டான். “நீ ஒருவனாவது எங்களை விட்டு விலகிப்போய், அதனால் பிழைத்தாய் என்று மனமகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் என் எண்ணம் அழியுமாறு சிந்தனைத் தெளிவற்றவரைப் போலத் திரும்பவும் தனித்து இங்கு ஏன் வந்தாய்” என்று கேட்டான். தொடர்ந்து பின்வருமாறு பேசினான்.

“நீ இராமனிடம் அபயம் பெற்ற தன்மையைத் தேவரும் பெற முடியாது. இம்மையும் மறுமையும் பெற அரிய பெருஞ்செல்வம் பெற்றதை அறிந்து நான் மகிழ்ந்தேன். கவிஞரினும் அறிவு மிகுந்தவனே! எமன் வாயில் இருந்து மகிழ்கின்ற எம்மிடம் துன்பம் அனுபவிக்க இப்போது வந்திருக்கிறாயா? அமுதம் உண்ண வேண்டியநீ விடத்தை உண்பாயோ?

குமரா! பிறன் மனைவியை விரும்பியதால் எமது குலத்தின் பெருமை அழிந்துவிட்டது. மன்னவனே! அதன் பின்பும் இராமனை அடைந்த உன் மூலமாக புலத்திய முனிவரின் குலம் அழியாத நற்பெயரை அடைந்தது என்று எண்ணி, மகிழ்கின்ற என் வாயினது ஈரமும் புலர்ந்து போகுமாறு மறுபடியும் வந்தாய், அதனால் என் உள்ளம் வருந்துகின்றது.

அறத்துக்குச் சிறந்த துணைவரான இராமன் தமது அரிய உயிரை இழக்க நேர்ந்தாலும் தம்மை அபயம் என்று அடைந்த உன்னைக் கைவிடத் துணியமாட்டார். நீ முன்பே பெற்ற வரத்தால் இறப்பு என்னும் அச்சத்தை அகற்றிவிட்டாய்! இராமனைப் பற்றாகக் கொண்டு அரக்கப் பிறப்பு என்னும் இழிவை நீக்கினாய். இப்படி இருக்க எதை நினைத்துத் திரும்பி வந்திருக்கிறாய்?

தருமமே உருவமாக நின்ற இராமனுக்கு அடிமையாகும் பேறு பெற்று, அவனால் பாவத்திற்குக் காரணமான ஐயம் – திரிபு – அறியாமை என்னும் மூன்றினையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் போக்கி, மேலும், வலிமையோடு நின்ற தீமையை இப்பிறப்பிலேயே அகற்றிக் கொண்ட செல்வனே! பிறர் மனைவியைப் பேராசையோடு பார்க்கின்ற எங்களை இன்னமும் உறவாக ஏற்றுக் கொள்வாயோ?

தகுதி வாய்ந்தவனே! நீதியும் தருமமும் பொருந்தி நிற்கும் இயல்பினையும் நல்லறிவினையும் அரிய தவம் செய்து அதன் பயனாக, ஆதி இறைவனான பிரமன் மூலம் அடைந்தாய். அந்தப் பிரம்மனின் சொல்லால் அழிவில்லாத ஆயுளை அடைந்தாய். அதன் பின்பும் சாதியின் இழிந்த குணத்தை நீ இன்னும் விட்டுவிடவில்லை போலும்.

எம்மைக் கொல்வதற்காக எல்லோர்க்கும் இறைவனான இராமன் நாண் ஏற்றிய வில்லோடு காத்திருக்கிறான். ஒப்பில்லாத அவன் தம்பி இலக்குவனும் காத்து நிற்கிறான். அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த வானரர்களும்

காத்திருக்கிறார்கள். அதற்கேற்ப எமனும் (ஆயுதமாக) ஆயத்தமாக அங்கிருக்கிறான். அவர் தம் செயலை நிறைவேற்ற விதியும் சித்தமாக நிற்கிறது. ஐயனே! இந்தச் சூழ்நிலையில் உனது சிறந்த வலியைச் சிதைத்துக் கொள்வதற்காகவா தோல்வி கண்ட எம்மிடம் வந்தாய் ?

ஐயனே! இந்த அரக்கராய் இருக்கின்ற நாங்கள் எல்லோரும் இராமன் செலுத்தும் அம்பு மழையால் அழியப் போகிறோம். அப்போது இராமனுக்கு நீ அடைக்கலமாகி உயிர் வாழாவிட்டால் இறக்கும் எமக்குக் கையினால் எள்ளுடன் கூடிய நீரைக் கொடுத்து நீர்க்கடனை நிறைவேற்ற வேறு யார் உள்ளனர் ?

இதே இலங்கைக்கு நீ மீண்டும் வரவேண்டியது இப்போது அன்று. அரக்கர் அனைவரும் இறந்த பின்னர், திருமகள் உறையும் இராமனுடன் இலங்கைக்குள் புகுந்து பின்னர் எப்போதும் முடிவிலா செல்வத்தை அனுபவிக்க வருக. இப்போது நீ விரைவாகச் சென்றுவிடு” என்றான் கும்பகர்ணன். அதனைக் கேட்ட வீடணன், “நான் உன்னிடம் உரைக்க வேண்டியது ஒன்று உள்ளது” என்றான். “என்ன அது ? உரைப்பாய்” என்றான் கும்பகர்ணன்.

இராமனைச் சரண்புகுமாறு வேண்டுகல்

“அறியாமை பொருந்திய மனத்தை உடைய எனக்கும் இனிய அருளைப் பொழிந்த வீரனாகிய இராமன், நீ வந்து சேர்ந்தாலும் உனக்கும் அருள் புரிவான்; உனக்கு அபயம் அளிப்பான். அதைத் தவிர அஞ்ஞானம் நிறைந்த பிறவி என்னும் பிணிக்கு அவன் மருந்தாகவும் அமைவான். உருண்டு செல்லும் வண்டிச்சக்கரம் போல இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி வரும் தன்மை உடைய மண்ணுலக வாழ்க்கையை நீக்கி மோட்ச இன்பத்தைத் தருவான்.

எனக்கு இராமன் கொடுத்த செல்வம், செழிக்கும் இலங்கையையும் அதன் ஆட்சியையும் நான் உனக்குக் கொடுப்பேன். உன் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நிற்பேன். உனக்கு இதனைக் காட்டிலும் நன்மை தருவது வேறு யாரும் இல்லை. உன் தம்பியாகிய என் மனத்துன்பத்தை நீக்கி, நாம் பிறந்த குலத்தை விளங்கச் செய்வாயாக.

அறமும் நீதியும் மேற்கொண்டவனே! நீ இராமனைச் சரணடையாவிட்டால் உயிருடன் திரும்பிச் செல்ல முடியாது. அப்படியே தப்பிப் போனாலும் சரணடையக்கூடிய இடம் வேறு எதுவும் இல்லை. இங்கே விரைந்து இறந்துபோவது உறுதி. ஆகையால் உள்ள உயிரை வீணாக இழந்து என்ன பயன் ? ஐயனே! நீ வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள நல்லொழுக்கத்தையே உறுதியாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

தருமத்தையே இலட்சியமாகக் கொண்டவர்கள், ஒருவர் ஒரு தீய செயலைச் செய்வாராயின், செய்தவர் நம்மிடம் சிறந்த அன்பு செலுத்தும் உடன் பிறந்தவர், ஓளவை எனப்படும் தாயார், தந்தை என்றெல்லாம் ஆலோசிப்பார்களா ? நீ அந்தத் தன்மைகளை அறிவாய் அல்லவா ? உனக்கு நான் எடுத்துச் சொல்ல என்ன உள்ளது ? பரிசுத்தமான செயல்களைச் செய்யத் துணிந்தபோது பழி வந்து பற்றிக் கொள்ளுமா ?

இந்தப் பந்த பாசம் துன்பத்தையே தொடர்ந்து தரும் என்னும் உறுதியான எண்ணம் கொண்டவர்கள், தாம் பெற்ற மக்களையும், தம்மைப் பெற்ற தாய்

தந்தையரையும், மனைவியையும், மற்றுள்ள உறவினரையும், உயிர் ஒத்த நண்பர்களையும், உதவி செய்தவர்களையும் உட்படத் துறந்து விடுவார்கள். அவர்கள் கைவிடாமல் எஞ்சியிருப்பது தருமமாகவே இருக்கும். அத்தகைய துறவே அவர்களுக்கு மோட்சமாகிய உறுதிப் பொருளைத் தரும்.

ஒருவன் தான் இறப்பதற்குக் காரணமான தீவினையைச் செய்தால், அத்தீவினையில் பங்கு பெறாதோரும் சேர்ந்து அவனோடு அழிந்து போதல் சிறந்ததா? தாழ்ந்ததா? நீ எதையும் ஆராய்ந்து செய்யும் ஆற்றல் உடையவன் அல்லவா! தன்னைப் பெற்ற தாய் தீய செயலைச் செய்ததால் அல்லவா பரகராமன் அறத்தைக் கருதி அவளைக் கொன்றான்?

நெற்றிக் கண்ணுடைய சிவன், தனக்கு ஒரு தீங்கு செய்த, தாமரையில் தோன்றிய மூதாதையாகிய பெருமை மிகுந்த பிரம்மனுடைய ஐந்து தலைகளில் ஒன்றை அறுப்பதற்கு உடன்பட்டான் அல்லவா? புண்ணை உண்டாக்க, அதனால் புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற வேலைக்கொண்டவனே! பழியோடு பொருந்தி, பிறகு எண்ணிப் பார்க்கவும். இயலாத கொடிய நரகத்தில் விழுவதற்குக் காரணமான செயலை, அறிஞர்கள் செய்வார்களோ?

மாலையணிந்த மாப்பினையுடையவனே! உடலில் உண்டான ஒரு கட்டியை அதன் விடநீர் உடலில் பரவாதவாறு அறுத்து, அதிலுள்ள அசுத்த இரத்தத்தை வெளியேற்றி, காரம் பொருந்திச் சுட்டுப் புண்ணை ஆற்றும் வேறொர் மருந்தினால், தான் அடைந்த துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்வர் உலகினர். நறுமணம் மிகுந்த கோட்டத்தைக் கடலிலே தேய்த்து வீணாகுமாறு விடுவது அறிவுடையோர் செயலன்று.

உம்முடைய தமையனாகிய இராவணனை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றலாம் என்றால் அதற்கு ஒரு வழியும் தெரியவில்லை. அல்லது அவனது பாவச்செயலை இல்லாதாக்கும்படி மாற்றலாம் என்றால், அதுவும் நடக்கக்கூடிய செயலன்று. எல்லாத் திசைகளிலும் நின்றுள்ள தேவர்கள் நம் நிலையைக் கண்டு நகைக்கலாம். நடக்கும் போரில் நீ உன் உயிரை இழக்கலாம். பிறகு நரகத்திற்குள் புகலாம். இவற்றைத் தவிர, பொருந்திய செயல் வேறு உண்டோ?

வீரம் விளங்கக்கூடிய போரில் வெற்றி கொண்டு இந்தப் பூமியில் வாழவில்லை. இன்றளவும் தாழ்வுற்று, இளமைப் பருவம் வீணாகும்படி உறங்கினாய். அறம் அழியுமாறு, அறமற்ற இராவணனுக்காக உயிரை இழந்து அதனால் நீ பெறக்கூடியது எது? நரகம் ஒன்றுதானே!

இலக்குமியும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மச்சத்தையும் பெற்ற மாப்பினையுடைய திருமாலின் அவதாரமான இராமன் அருள் செய்ய அதனால் உன் நீண்ட உறக்கத்தை நீக்கிக் கொண்டு, செல்வத்தால் சேரும் பெருமையினைப் பெற்று, அழிவில்லாத ஆயுளையும் பெற்று வாழ்வாய். நீ ஒருவனே ஒப்பற்றவனாய் ஆட்சி செய்வாய். எல்லா உரிமைகளும் உனக்கே சொந்தமாகும். இவற்றில் செய்வதற்கு அரியது எதுவுமில்லை. அவ்வாறு செய்யத்தக்க காலமும் ஏற்பட்டு விட்டது.

திருமால் தருமத்தைக் காப்பதற்காக, காசுத்தன் வடிவமான இராம அவதாரம் செய்துள்ளான். தேவாதிதேவனான அந்த இராமனே கொடுக்க, இலங்கைச் செல்வத்தை நீ பெற்றால் நீ எவருக்கும் தாழ்ந்தவனாக மாட்டாய். உன்னைத் துன்புறுத்தக் கூடியவரும் எவரும் இல்லை.

நீ அரக்கர்களின் கொள்கையான மறத்தை மேற்கொண்டு இராவணனுடன் சேராமல் அறிவுடைய தேவர்கள் கொள்கையான அறத்தை மேற்கொண்டால், நம்மூவரது மக்களும் சிறப்பாக விளங்குவர்.

அப்போது முனிவர்களும் உன்னிடம் கருணை காட்டுவர். மூன்று உலகங்களிலும் இனிப் பகைவர் எவரும் இல்லை. உனக்கு இறப்பு ஏற்படும் என்று எண்ணவேண்டாம். வெறுத்த பகைவரான தேவர்களும் நண்பர்களாவர். இவ்வாறு நடக்கப்போவது உறுதி. இனிக்கும் பழங்கள் தோன்றும் காலத்தில் வெறும் மலர்களைப் பறிப்பதற்கு நினைக்கலாமோ ?

இராமனே, தனக்கு இயல்பான கருணையினாலும், என் மீது கொண்ட அன்பினாலும், உன்னிடம் கொண்ட அருளினாலும், உன்னை இவ்வாறு வேண்டிக்கொள்ளுமாறு என்னை அனுப்பினார். அறநெறியைப் புறக்கணிக்காமல், இராவணனை நீக்கிவிட்டு இராமனைக் காண நீயே வருவாயாக!” என்று கூறிய வீடணன் கும்பகர்ணனைத் தலையால் வணங்கினான்.

காலில் விழுந்து வணங்கிய தம்பி வீடணனைத் தூக்கி, கும்பகர்ணன் தன் மார்புடன் அனைத்துக் கொண்டு தன் கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீருடன் பின்வருமாறு கூறினான்.

அண்ணனுக்காக உயிர் கொடுப்பேன்

நீண்ட காலம் என்னை அருமையாக வளர்த்து இன்று போர்க்கோலம் செய்து போர்க்களத்துக்கு அனுப்பிய இராவணனுக்காக உயிரை விடாமல், நீர்மேல் எழுதிய கோலத்தைப் போல நிலையற்ற வாழ்க்கையை விரும்பி அந்த இராமனிடம் சேரமாட்டேன். என் துன்பத்தை நீக்க விரும்பினால் நீ, கார்க்கோலம் போன்ற அழகிய உடம்பைப் பெற்ற அந்த இராமனை விரைந்து சென்று அடைவாயாக.

*“நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப்
போர்க்கோலம் செய்து விட்டாற்கு உயிர்கொடாது அங்குப் போகேன்
தார்க்கோல மேனி மைந்த என் துயர் தவிர்த்தி ஆயின்
கார்க்கோல மேனியானைக் கூடுதி கடிதின் ஏகி”*

“பிரம்மனது வரத்தால் நீ அழிவில்லாத தருமத்தை மேற்கொண்டாய். அதனால் உலகம் உள்ள வரை வாழ்வாய். நீ எல்லா உலகத்திற்கும் தலைவன். எனவே, இராமனை அடையும் செயல் உனக்கு ஏற்றது. இங்கே இழிவான மரணத்தை அடைவது எனக்குப் புகழைத் தருவதேயாகும்.

ஆலோசனை இல்லாத தலைவன் ஒரு தீய செயல் செய்ய நினைத்தால், அச்செயல் செய்யாமல் தடுத்து திருத்துவது முடியுமானால் திருத்துவது நல்லது. முடியாமல் போனால், அவனுடைய பகைவரை அடைந்து பெறக்கூடிய பயன் உண்டோ? ஒருவன் இட்ட சோற்றை உண்டவர்க்கு உரிய செயல், போர்த்தொழிலுக்கு உரியவராகிப் போரிட்டு, அன்னமிட்டவர்க்கு முன்னம் இறத்தலேயாகும்.

மூன்றுலகையும் ஒருசேர ஆட்சி செய்யும் தமையன் இராவணன், இராமனது சுட்டெரிக்கும் அம்புகளைச் செலுத்தும் போதும், சுற்றிலும் வாடுகின்ற கொடுஞ்சேனையோடும் மற்றுள்ளவரான சுற்றத்தாரோடும், உடன் பிறந்த தம்பி அருகே இல்லாமல், பகைவரான தேவரும், பிறரும் பார்க்குமாறு அனாதையாக மண் மீது மாண்டு கிடப்பதற்கு உரியவனா ?

சிவனும் பார்வதியும் பொருந்தியிருக்கும் கைலாய மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த திரண்ட தோள்கள், எமனது பாசத்தால் பிணிக்கப்பட்டு செல்லும் போது – முன்பு அஞ்சிய தேவர்கள் (பகைவர்கள்) இப்போது நகைத்து ஆரவாரம் செய்ய, இராவணன் அச்சம் கொண்டு, தம்பியும் இல்லாமல், முன்பு தனக்குத் தோற்றவனான கூற்றுவனது இடத்துக்குச் செல்லுதல் நன்றாகவா உள்ளது ?

ஐயனே, எமனது வலியையும் அடக்கியவனாகிய நான், செம்பினால் செய்த மதிலையுடைய அழகிய இலங்கையின் செல்வத்தை நிலையானது என்று எண்ணி, என் தமையனது உயிரைப் போக்கிய பகைவனை வாழ்த்திக் கொண்டு, அம்பு பட்டதால் புண்பட்ட நெஞ்சத்தோடு, அப்பகைவனைக் கைகூப்பி உயிர் வாழ்வதற்கு உடன்படமாட்டேன். (கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்)

அனுமன், வாலி மகன் அங்கதன், சுக்கிரீவன், இராம இலக்குவர், நீலன், ஜாம்பவான், பழங்களை நோக்கிப் பாயும் குரங்குச் சேனையாகிய கடலையும் வென்று, பின்பு மூடும் பனியைப் போக்கி உலகத்தைச் சுற்றி வருகின்ற சூரியனைப் போன்று திரிவேன். இதனை நீ காண்பாயாக.

ஆலகால விடத்தைப் பாற்கடலில் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சி ஓடியது போல என்னைக் கண்டு குரங்குகள் ஓடவும், ஒரு கடல் கையில் சூலத்துடன் இன்னொரு கடலைத் தொடர்வது போலவும், கடலே தன் இடத்தை விட்டு ஓடவும், காற்றும் நெருப்பும் தம் நிலை கெட்டு ஓடவும், பிரளய காலத்தைப் போல உலகம் ஓடவும், நான் காற்றாடி போலத் திரிவேன். இதனை நீ காண்பாய்.

போர்க்களத்தில் எனக்குப் பயப்படாமல் என் கண்ணின் முன்னே வந்து சேர்வரானால் அந்த இராம இலக்குவனைத் தவிர வேறு எவரும் நிற்க முடியாது. அப்படி நின்றால் அவர்களில் ஒருவர் கூட உயிர் தாங்கி உலகில் உலவும்படி விடாமல் அழிப்பேன்” என்றான் கும்பகர்ணன்.

“எவரும் வணங்கத்தக்க சிறப்புடையவனே! என் சொல் தலைமேல் கொள்ளத்தக்கது என்று மதித்துக் கேட்பாயானால், மேலும் தாமதம் செய்யாமல் சென்று, இராம இலக்குவரோடு ஏற்பட்ட நட்பினையே விரும்புவாயாக. இனி, என்னுடன் ஒரு சொல் பேசினாலும் நான் மனம் மாறுவேனோ என்று எண்ணினால் அது தவறு” என்று கும்பகர்ணன் கூறினான்.

“இங்கிருந்து நீ இராமனிடம் செல். பிறகு வேதியர்களுக்குத் தலைவனாகிய இராமனை வேண்டி அவன் அனுமதி பெற்று, மெய்மையான பழைமையான நூல்களில் கூறியுள்ளவாறு, போரில் இறந்தவர்களுக்கான, இறுதிக் கடன்களைச் செய்து அவர்கள் அடையவுள்ள நரகத்தை அடையாதவாறு காப்பாயாக” என்றான் கும்பகர்ணன்.

வீடணன் மீளுதல்

மேற்கண்டவாறு கூறிய கும்பகர்ணன், வீடணனைத் திரும்பவும் தூக்கி, மார்புற நன்கு அணைத்து, விட்டுவிட்டு அழுது, ஏக்கங்கொண்டு, நீர் நிறைந்த விழிகளால் நீண்டநேரம் பார்த்து, “உடன்பிறப்பு என்னும் தொடர்பு இன்றோடு போயிற்று அன்றோ” (இன்றொடும் தவிர்ந்தது அன்றே உடன்பிறப்பு) என்று கூறி, அவனைத் தழுவுதலை விட்டான். வெற்றியும் கொடிய ஆற்றலும் பெற்றவனான வீடணன் மீண்டும் கும்பகர்ணனின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

வணங்கி, கண்களும், முகமும், மனமும், வாயும் உலரப் பெற்றான். வயிரம் போன்ற உடலும் ஒடுங்கப்பெற்றான். “மேலும் பேசி வாதாடுவதால் விளையக்கூடிய பயன் ஒன்றும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து இங்கிருந்து திரும்பிச் செல்வதே நல்லது” என்று கும்பகர்ணனின் சேனைக்கடல் வணங்க, வீடணன் இராமனிடம் சேர்ந்தான்.

கும்பகர்ணன் கண்ணீர்

“வஞ்சக இயல்பு பொருந்திய வாழ்க்கையை உடைய எங்களைக் கைவிட்டு, தான் பிறந்த அரக்க மரபின் தன்மையைத் துறந்தான். பெரியரின் சிறந்த அறிவைப் பெற்றான்” என்று நினைத்து, துன்பறும் மனத்தனாகிய கும்பகர்ணன் பாசம் மிகுதியால் கண்ணீர் சிந்தினான்.

வீடணன் இராமன் உரையாடல்

இராமனை அடைந்த வீடணன் அவனை வணங்கி, “என் தந்தையே! தீமையிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்கும் தகுதியுடையவர்க்கு அல்லவா, மனம் அறநெறியில் செல்லும்? என் சொல்லாற்றல் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்திக் கும்பகர்ணனிடம் பேசிப்பார்த்தேன். அவன் தன் மனக்கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. தன் குலப்பற்றைச் சிறிதளவும் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை” என்று உரைத்தான்.

இராமன், தலையைச் சிறிது அசைத்து, “ஐயனே! உன் கண் முன்னே உன் அண்ணனை அறுத்து வீழ்த்துதல் இனிது அன்று என்று எண்ணி, இத்தன்மையான சொற்களைச் சொன்னேன். இனி நாம் செய்யக்கூடியது வேறு உண்டோ? விதியை விலக்குபவர் யார்? எவரும் இல்லை” என்றார்.

மேற்கண்டவாறு சொல்லி முடித்ததும் இருதிரத்துப் போர்ப் படைகளும் தயாராகப் போருக்கு நின்றன. வானரப்படையும், அரக்கப்படையும் மோதிக்கொண்டன.

கும்பகர்ணன் போர் தொடங்குதல்

புயற்காலத்தில் மழைநீரை ஓட்டுகின்ற காற்றும், அக்காற்றுக்கு எதிராக நிற்கும் மழை நீரும் தம் போருக்கு உவமையாக அரக்கரும் வானரரும் ஏற்று மோதுகின்ற போரினைப் பார்த்து, திருமகளைத் தேவர்களின் ஊரில் தன் பார்வையைச் செலுத்தாதபடி செய்யும் இரத்தம் படிந்த தனது வேலினைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கும்பகர்ணன் அங்கு தனது நெடுந்தேரினைச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தான்.

வானரங்கள் பூமியில் அகப்பட்டுத் தவித்தன. இரத்தக்கடலில் அகப்பட்டும், ஒளி வீசும் ஓடையுடன் கூடிய நெற்றியினை உடைய யானைகளின் கால்களிலும், தேர்ச்சக்கரங்களிலும் அகப்பட்டு இறந்தன.

கும்பகர்ணன் குரங்குகளைப் பற்றி மலைமீது எறிவான். பூமியில் புடைப்பான். ஒரு குரங்கை மற்றொன்றோடு மோதுவான். சிலவற்றைக் காலினால் உதைப்பான். ஓடவிட்டு சிலவற்றை மிதிப்பான். சிலவற்றை வாரித்தின்று உமிழ்வான். சிலவற்றின் தலைகளைப் பற்றித் திருகுவான். கடல் நீருக்குள் சிலவற்றை மூழ்கடிப்பான். கையில் வாரி எடுத்து பூமியில் அடிப்பான். நெருப்பில் காட்டி வீசுவான். சிலவற்றைத் தேரில் மோதுவான். எட்டுத் திசைகளிலும் சிலவற்றை இறைத்து விடுவான்.

கும்பகர்ணன் கொலைத் தொழிலைக் கண்டு தேவர்கள் பயந்தோடிப் போனார்கள். பெரிய பிணங்களைத் தழுவிப் பறவைகள் நிறைந்தன. அதனால் திசைகள் மறைந்தன. குரங்குகளாகிய கடல் வற்றியது. இவ்வாறு எமனும் அஞ்சமாறு கும்பகர்ணன் குரங்குகளைக் கொன்றான்.

இனிமேல் ஒருவர் மீது எறிவதற்கு ஒரு மரமோ கல்லோ இல்லை. இருக்கின்றவற்றைக் கொண்டு எறிவோம். இன்றே பெறத்தக்க எதையும் பெறுக. தீமைகள் தீர்ந்தன என்று கூறிக்கொண்டே, வானர வீரர்கள் பற்றி மோதியனவும் வீசியனவுமாகிய மரம், கல் ஆகிய அனைத்தையும் கும்பகர்ணன், தன் இரு பெரும் தோள்களில் ஏற்றுக்கொண்டான். இனி எறிந்து தாக்க எதுவும் இல்லாத நிலையில் குரங்குகள் பற்களோடு பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு கும்பகர்ணன் மீது மோதின. குரங்குகளில் சில, மலையின் மேல் விழுக்கின்ற குருவிக் கூட்டங்களைப் போலக் கூட்டமாகக் கூடிப் போய்க் கும்பகர்ணன் மீது ஏறிப் பலவாறு குத்தின, கடித்தன, நகங்களால் கீறின. நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது என அறிந்து அவனது உடம்பிலிருந்து இறங்கி ஓடின.

நீலனுடன் போர்

நீலன் என்ற வானரவீரன் அடிப்பகுதி பூமியில் புதைந்து கிடப்பதான ஒரு மலையை உலகம் அழியும் காலத்தில் மேலெழுந்து வீசிய கடுங்காற்றைப் போலத் தன் கையினால் வேகமாகப் பெயர்த்து விண்ணில் ஓங்கிய ஒரு நெருப்புப்போல வெம்மையுண்டாகும்படி சுற்றி விட்டெறிந்தான். கும்பகர்ணன் தன் சூலத்தால் அதனைத் தூளாக்கிப் புன்னகைத்தான்.

நீலன் தன் தோள்களே போர்க்கருவிகளாகக் கொண்டு, கும்பகர்ணனது தேரின் எதிரே ஓடிச் சென்று, இசைக்கருவிகள், கடல், இடி, பின்னடையப் பேரொலி பிறக்குமாறு, எவரும் பயப்படுமாறு, நீலன் தன் கைகளை உயர்த்திக் குத்தினான், கால்களால் பல முறை உதைத்தான். நீலனது முயற்சி எல்லாம் தோற்றுப் போனது. “இவன் ஆயுதம் இல்லாமல் வெறுங்கையுடன் இருக்கிறான்” என்று எண்ணி வலியவனான அந்தக் கும்பகர்ணன் தனது சூலத்தை நீலன் மீது எறியவில்லை.

அங்கதன் வந்து பொருதான்

நிலத்திலிருந்து ஒரு நீண்டு உயர்ந்த மலையைப் பெயர்த்துக் கும்பகர்ணன் மீது வீசி எறிந்து நின்றான். அதனைக் கும்பகர்ணன் தனது ஒரு தோளிலே

எளிதாகத் தாங்கிக் கொண்டான். அம்மலையைத் தாங்கிப் பிடித்த கும்பகர்ணன் தூளாகிச் சிதறுமாறு செய்தான். “எமக்கு வலிமை தருவது எதுவுமில்லை” என்று அக்காட்சியைக் கண்ட குரங்குகள் அஞ்சின. அங்கதன் கோபத்தோடு எதிரே நின்றான். கும்பகர்ணன், “அங்கதனது உயிரை ஒழிப்பாய்” என்று இடக்கையால் வீசிய வயிரத் தண்டைத் தனது கையினால் பிடித்துக் கொண்டான் அங்கதன். இடி, மலையின்கண் நெருப்பைப் பரப்பிக் கொண்டு செல்வது போல அங்கதன், கும்பகர்ணனின் தோர் எதிரே நெருங்கி நின்றான்.

கும்பகர்ணன், அங்கதன் உரையாடல்

“நீ இறந்து போவதற்காக என் எதிரே வந்துள்ள தலைவன் சுக்கிரீவனா? அல்லது அவன் புதல்வன் அங்கதனா? அல்லது எமது, இலங்கைத் தீவினைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திய அனுமன்தானோ? யார் நீ? உடனே சொல்லி விடு” என்றான் கும்பகர்ணன்.

அதற்கு, “உன் தமையன் இராவணனைத் தனது வாலினால் கட்டிப் பிணைத்து, நான்கு திசைகளிலும் தாவிச் சென்று, மும்முனையைக் கொண்ட வேலினை ஏந்திய சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் பணிந்த கொடும் போரில் வல்ல வாலியின் புதல்வன். நானும் உன்னை என் வாலால் கட்டிப் போர்க்களத்தில் நின்றுள்ள இராமனின் திருவடியினைப் பணியுமாறு செய்வேன்” என்றான் அங்கதன்.

கும்பகர்ணன், இகழ்ச்சியாக அங்கதனிடம், “உன் தந்தையை ஓர் அம்பினால் மறைந்து நின்று உயிர் பறித்தவனுக்கு அவனது பகையை அழிக்க வேண்டி நீ வந்திருக்கிறாய். உன்னைப் பார்க்கும் மாசற்ற வீரர்கள் வணங்குவார்கள் அல்லவா?” என்றான்.

“நீ இந்தப் போர்க்களத்திற்கு வந்திருப்பது என்னை உன் வாலால் கட்டி இராமனை வணங்கச் செய்ய அல்ல, தேவர்களின் மார்பில் பாய்ந்த எனது சூலத்தின் நுனி உன் முதுகு வழியே பாய்ந்து அது ஒரு வால் போல் விளங்கி உயிரிழந்து சூலத்தில் தொங்கப் போவதைக் கருதியே வந்துள்ளாய்” என்றான் கும்பகர்ணன்.

மலையில் இடி விழுந்ததுபோல, வயிரத் தண்டைக் கொண்டு கும்பகர்ணனை அடித்தான். அந்த வயிரத்தண்டு தீப்பொறிபோலச் சிதறி நூறு கூறாய் முறிந்தது.

அங்கதன் தோற்றான்; அனுமன் துணை வந்தான்

அங்கதன் கையிலிருந்த தண்டு முறியவே, கும்பகர்ணனின் உயிரை எடுப்பேன் என்று அவனைப் பிடிப்பதற்காகத் தலையை நன்கு வளைத்து நின்றான். கும்பகர்ணன் அவனைப் புண்ணாகுமாறு கையால் அடிக்க, பூமியில் விழுந்தான். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அனுமன் அங்கு தோன்றினான். அங்கதனைக் கொல்ல சூலாயுதம் வீசத் தொடங்கியபோது கும்பகர்ணனின் நெற்றியில் படுமாறு ஒரு மலையைப் பெயர்த்து வீசினான். வீசப்பட்ட மலை, கும்பகர்ணனின் இன்னொரு தலைபோலத் தோன்றி, அம்மலையைத் தன் கையால் எடுத்தான். அதனை அனுமனின் மார்பில் எறிந்து தன் தோளைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தான். வானர வீரர்கள் அங்கதனைத் தூக்கிக் கொண்டு

சென்றார்கள். அனுமன் ஒரு மலையைப் பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு பின்வருமாறு பேசுகின்றான்.

அனுமனும், சும்பகர்ணனும்

“இம்மலையை உன்மேல் எறியப் போகிறேன். அது கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் உனது ஆற்றல்களை அழித்துவிடும். அவ்வாறு நேராமல் நீ இம்மலையைத் தடுத்துவிட்டால் அதன் பிறகு உன்னோடு போர் செய்ய மாட்டேன். போய்விடுவேன். இவ்விரண்டில் ஒன்றைச் செய்து புகழடைந்து கொள்” என்றான் அனுமன். அனுமன் சொற்களைக் கேட்டு, சும்பகர்ணன் மலைக்குகை பிறந்தது போன்று தோன்றுகின்ற எமனது பிளவு பட்ட வாயைப் போன்ற தனது வாயைத் திறந்து சிரித்தான். “நீ பெயர்த்த மலையைத் தாங்கிக் கொள்ளும்போது அதனால் சிறிதளவு தளர்ச்சியடைந்தால் நான் தோற்றவன் ஆவேன். உன் வலிமைக்கு எனது வலிமை குறைந்ததாகும்” என்று உரைத்தான்.

“நீ வல்லவனாகில் மலையை ஏற்க நில். இல்லையென்றால் உயிர் பிழைத்து அப்பால் செல்” என்று அனுமன் உரைத்தான். அனுமன் வீசிய மலையைக் சும்பகர்ணன் தோளில் ஏற்றுக் கொண்டான். அப்போது அம்மலை உதிர்ந்து சிதறியது. எவராலும் வெல்ல முடியாத இவனை இராமனது அம்பால் மட்டுமே பிளக்க நினைத்தால் பிளக்கலாம் என்று எண்ணிய அனுமன் அங்கிருந்து விலகினான். அதன் பின்னர் வானரசேனை அழிந்தது.

இலக்குவன் சும்பகர்ணன் போர்

போரிடுவோர் எடுத்து வீசியமையால் மலைகளும் மரங்களும் குறைந்தன. வெற்றி மிக்க அந்தப் பெரிய குரங்குப்படை அன்று ஒரு பாதிக்குமேல் அழிந்துவிட்டது என்று தேவர்கள் உரைத்தபோது தேவர்கள் கண்டு களிக்குமாறு ஒப்பற்ற சுமித்திரை பெற்ற சிறந்த சிங்கமான இலக்குவன் சும்பகர்ணன் எதிரே சென்று அவனைத் தாக்கினான்.

இலக்குவன் தனது வில்லில் நாண் ஏற்றி ஒலி எழுப்பினான். அப்போது அரக்கர்களில் பலர் மடிந்தனர். இடி தாக்கியதைப் போன்று திசைகள் செவிடாயின. பேய்கள் தாம் உண்ணும் மாமிசத் துண்டுகளை எறிந்து விட்டுத் துணங்கைக்கூத்து ஆடின. இலக்குவன் செலுத்திய அம்புகளுக்கு இரை கிடைக்காததால், அவை எட்டுத் திசைகளிலும் உள்ள யானைகளின் உடலில் மூழ்கி, அவற்றின் குருதியைக் குடித்தன. இலக்குவன் செலுத்திய அம்புகளில் சில, அரக்கரின் கழுத்தை அரிந்தன; தலைகளைத் துண்டித்தன; போர்க்களத்தில் விழாதபடி திக்குகளின் எல்லைவரை கொண்டு செலுத்தின.

உருவத்தால் சூரியனைப் போன்ற அம்புகள் யானைகளையும், மரங்களையும் துளைத்து, அரக்கர்களின் பல தலைகளை வீழ்த்தி, குகைக்குள் செல்லும் பாம்புபோல நுழைந்து மறைந்து போயின. இலக்குவனின் அம்பு தோலால் மூடப்பட்ட பேரிகைகளின் கண்ணிடத்தில் பாய்ந்தன. காளம் எனப்படும் ஊதுகருவியின் திரண்ட வடிவாய் ஊதுகின்ற வாயில் பாய்ந்தன. கைகளிலும், யானைகளின் கழுத்திலும், குதிரைகளின் தலையிலும் பாய்ந்தன. இவற்றைக் காண்போர் கண்களிலும் பாய்ந்தன.

இலக்குவன் செலுத்திய அம்பினால், தந்தங்களை இழந்தன யானைகள்; வால்களையும் காதுகளையும் இழந்தன. நெருப்பை உமிழும் கண்களை இழந்தன. நீண்ட துதிகைகளை இழந்தன. இவ்வாறு உறுப்பிழந்த யானைகள் பூமியில் புரண்டன. இலக்குவன் செலுத்திய அம்புகள் சிலருடைய மூக்குகளையும் சிலரது கண்களையும் கவர்கின்ற செய்கையினால், நிலத்தின் எல்லையில் தமக்குத் தரும் செல்வத்துக்குத் தக்கவாறு குளிர்ந்த தமிழ்ச் செய்யுள்களை இயற்றித் தருகின்ற புலவர்களின் சொல்லினது துறையை விரும்பினவற்றையும் ஒத்திருந்தன.

இலக்குவனின் வில்லாண்மையைக் கும்பகாணன் வியத்தல்

போரில் இறந்து போனோர் பெருக்கமும், இலக்குவன் வெளிப்படுத்திய ஒப்பற்ற ஆண்மையையும் பார்த்த புலத்திய முனிவரின் குலத்தோன்றலான கும்பகாணன் “திரிபுரங்களை எரித்த சிவனும் இந்த இலக்குவனுமே போர் புரிவதில் ஒப்பற்ற வில் வீரர்கள்” என்று ஆயிரம் முறை கூறினான்.

கும்பகாணன் தனது தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு இலக்குவன் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தான். அதன் மீது நின்று கொடும் போர் செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது, “இலக்குவன் தரையிலிருந்து போரிடுவது சிறப்பாகாது” என்று எண்ணிய அனுமன் இலக்குவனை அடைந்து, “இளைய வள்ளலே! என் தோள் மீது ஏறிக் கொள்க” என்றான். இளைய சிங்கம் போன்ற இலக்குவனும் அனுமனது வலிய தோள் மீது ஏறிக்கொண்டான்.

தனக்கு நிகர் தானையாகிய அனுமனின் தோள் மீது இலக்குவன் அமர்ந்திருந்த காட்சியானது, வெள்ளிமயமான கயிலை மலையின் மீது பொன்மயமான மேருமலை பொருந்தியது என்றுதான் உவமை உரைக்க முடியும்.

கும்பகாணனும் இலக்குவனும் – வீரவாதம்

“நீ இராமனுக்குத் தம்பி, நான் இராவணனின் தம்பி; நாம் இருவரும் இப்போது போரிடுவதற்காக நிற்கிறோம். இதனைப் பார்க்கத் தேவர்களும் வந்துள்ளனர். புகழ்த்தக்க பழையையான போர் முறையில் நம் வலிமைக்கு உரிய வார்த்தைகளை வழங்கி, கை கலந்த சிறந்த போரினைப் புரிவோம் நாம்” என்று கும்பகாணன் கூறினான்.

“நாங்கள் செய்த தவத்தின் பயனாக எம்முடன் பிறந்த கொடி போன்ற ஒரு பெண்ணான சூர்ப்பணகை, செய்த குற்றம் எதுவும் அற்றவள். அவளது மூக்கினை, கொடுங்கோபத்தால் அறுத்த வெற்றி வீரனே! அவளது கூந்தலைத் தீண்டி இழுத்த உனது கையை மண்ணில் வீழ்த்துவேன் முடிந்தால் காத்துக் கொள்” என்று கும்பகாணன் கூறினான்.

கும்பகாணன் அவ்வாறு சொல்ல, மற்போர் செய்ததனால் திண்மை கொண்ட தோளினைப் பெற்ற இலக்குவன் “உம்மிடம் மறுமொழியை வில்லினால் சொல்வது அல்லாமல், வீரத்திற்குக் குறைவு உண்டாக, வெறும் சொல்லினால் சொல்ல யாம் கற்கவில்லை” என்று உரைத்தான்.

இருவரும் பெரும் போர் செய்தனர். அதனால் போர்க்கள அழிவுகள் ஏராளமாக இருந்தன. அரக்கரின் தலைகளாகிய அணைகளிலிருந்து இரத்தமாகிய வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அப்படி ஓடாமல் யானையின்

துதிக் கைகள், குதிரையின் கால்கள், தேர்ச்சக்கரங்கள் முதலியன தடுத்து நிறுத்தின.

கும்பகர்ணன் மற்றொரு முனையில் சுக்கிரீவனோடு பெரும் போர் புரிதல்

கும்பகர்ணன் சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவனுடன் கடும்போர் புரிந்தான். “இப்போர் கண்டு இரசிக்கத்தக்கது” என்று தேவர்கள் கூட்டமாகக் கூடி நின்று அதைப் பார்த்தார்கள். சுக்கிரீவன் சீற்றம் கொண்டு திகழ்ந்தான். “கும்பகர்ணனின் வலிமை மிகுந்த பெரிய தோள்கள் முறிந்தன” என்று கண்டோர் கருதுமாறு ஒரு பெரிய மலையை எடுத்து வானத்திலிருந்து கொண்டு அதைக் கும்பகர்ணன் மீது எறிந்தான். அம்மலையிலிருந்து வந்த யானைகளும் அரக்கர் தம் மலை போன்ற யானைகள் போரிட்டன. அம்மலையிலிருந்து கிளம்பிய பாம்புகள் அவ்யானைகளை விழுங்கின. அந்த மலையைக் கும்பகர்ணன் தன் உள்ளங்கையில் ஏற்றுக் கொண்டான். அதனை நொறுக்கிப் பொடியாக்கித் தூற்றினான். தேவர்கள் அஞ்சினர்.

கும்பகர்ணன் மீது எறிய இன்னொரு மலையை எடுக்கலாமா என்று யோசிக்கும் போது, குறையில்லா விரதம் உடையவரது சாபச் சொல் தப்பாதது போல, குறி தவறாமல் சூலத்தை அவன் மீது எறிந்தான். அச்சூலம் வான்வழி வரும்போதே அனுமன் அதனை இடைமறித்துப் பிடித்து ஒடித்து வீசினான். சூலத்தை ஒடித்த ஓசையானது இராமன் சிவதனுசை ஒடித்த ஓசையைப் போன்று இருந்தது.

கும்பகர்ணன் போருக்கு அறைகூவ அனுமன் மறுத்தல்

சூலத்தை ஒடித்த அனுமனது ஆற்றலைக் கண்ட கும்பகர்ணன், “உனது கைத்திறம் எண்ணிப் பார்க்கவும் எடுத்துச் சொல்லவும் இயலாதது. இந்த உனது ஆற்றலுக்கு எந்த உவமை உள்ளது?” என்று கூறி, “என்னோடு நீ போரிட்டால் போரில் நீ சொன்னவற்றைச் சொன்னபடி செய்வேன்” என்று அனுமனிடம் கும்பகர்ணன் கூற, “முன்பு இனி உன்னை எதிர்த்துப் போரிடமாட்டேன் என்று கூறிப் போரை முடித்துக் கொண்ட பிறகு உன்னுடன் போரிடுவது பிழையாகும்” என்று கூறிவிட்டு அனுமன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

சுக்கிரீவனும் கும்பகர்ணனும் போரிட சுக்கிரீவனுக்குச் சிறிது உணர்வு நீங்குதல்

சூலத்தை இழந்த கும்பகர்ணன் வேறு ஆயுதம் பெறவில்லை. அங்கிருந்து அகலவும் இல்லை. அப்போது சுக்கிரீவன் எதிரே பாய்ந்து வந்த அவனைப் பற்றிக் கொண்டு குத்தினான். மிகுந்த கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் கும்பகர்ணன், சுக்கிரீவனிடம் “உன் வீரம் சிறந்தது. ஆனால் இப்போதுள்ள உனது செருக்கு இன்றோடு அழிந்து போகும்” என்று கூறிச் சுக்கிரீவன் தப்பிப் போகாதபடி அவனை நெருக்கி, இறுக்கிப் பிடித்தான். இப்படியே வலதும் இடதுமாகச் சுற்றி வந்தார்கள். அந்த வேகத்தில், இருவருடைய வாய்களும் இரத்தம் கக்கின. பிறகு கும்பகர்ணன் மேலும் இறுக்கவே, சுக்கிரீவன் சிறிதளவு அறிவும் நீங்க மூர்ச்சித்தான்.

சுக்கிரீவனைக் கும்பகர்ணன் இலங்கைக்கு எடுத்துச்செல்ல, அதனைக் கண்டு வானரரும், வானவரும் வருந்துதல்

சுக்கிரீவனைத் தூக்கிச் சென்றால், போர் இன்றோடு முடியும், அரசன் இல்லாமல் வானரச் சேனை சிதறிப் போகும். எனவே இதுவே சரியான செயல் என்று சுக்கிரீவனைத் தூக்கிக் கொண்டு கும்பகர்ணன் இலங்கை நோக்கிச் சென்றான்.

வல்லூறு தாய்ப் பறவையைத் தூக்கிச் செல்ல, அலறுகின்ற குஞ்சுகள் போல, வானரசேனை அலறியது. கும்பகர்ணன் எளிதாக சுக்கிரீவனைத் தூக்கிச் சென்றான். சுக்கிரீவன் பாம்பினால் விழுங்கப்பட்ட நிலவைப் போல மெலிந்து தோன்றினான். ஒருநேரம் மிகுந்தும் ஒருநேரம் குறைந்தும் சுக்கிரீவனின் உடல் காணப்பட்டதால் மேகத்துள் நுழைந்தும் வெளிப்பட்டும் விளங்கும் சந்திரனைப் போன்று இருந்தது. அனுமன், கும்பகர்ணனிடம் உன்னோடு போரிடமாட்டேன் என்று சொன்னதை நினைத்து வருந்திய வண்ணம் உடன் சென்றான்.

இராமன் கும்பகர்ணன் செல்லும் வழியை அம்புகளால் தடுத்தல்

வானரசுகள், சுக்கிரீவனைக் கும்பகர்ணன் தூக்கிச் செல்வதை இராமனிடம் முறையிட்டனர். மிகுந்த கோபமுற்ற இராமன் ஓரம்பினால் இலங்கையின் வாயிலை அடைத்தான். “தன் நண்பன் சுக்கிரீவனை உயிரோடு எடுத்துக் கொண்டு, பிறர் எளிதில் நுழைய முடியாத இலங்கை நகருக்குள் கும்பகர்ணன் நுழைந்துவிட்டால் தீங்கு சேரும்” என்று எண்ணிய இராமன், இலங்கைக்குச் செல்லும் ஆகாய வழிகளையும் அடைத்தான். அதனால் திசைகள் மறைந்தன. சூரியஒளி மறைந்தது. வான் வழியே எவையும் செல்லவில்லை.

கும்பகர்ணன் இராமனைக் கண்ணெதிரே காணுதல்

மனத்தைக் காட்டிலும் வேகமாகச் செல்லும் கும்பகர்ணன், அம்பினாலாகிய மதிலை அடைந்தான். மதிலைப் பார்த்ததும், இதனை அசைக்க முடியாது என்று திரும்பிப் பார்த்தான். தாமரை பூத்த தடாகம் போலத் தன் முகம் வாய், கண், கை, கால் முதலிய யாவையும் தாமரைபோல் மலர்ந்து வில்வட்டம் தொடர்பெற்று, ஒரு மேகம் போல அழகிய வடிவம் பெற்ற இராமனைக் கண்டான்.

கும்பகர்ணனின் முழக்கம்

இராமனைக் கண்டதும் கும்பகர்ணன் மிகுந்த கோபம் கொண்டான். அவன் செய்த வீரமுழக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் குன்றுகள் இடிந்து சரிந்தன. “பெரிய கவந்தனும் உரிய வலிமை இழந்த வாலி என்னும் பூவைப் பரித்து உண்ணும் குரங்கும் போன்றவன் நான் என்று எண்ணி இச்சுக்கிரீவனைக் காப்பதற்காக என்னை எதிர்க்க வந்துள்ளாய். உன் செயல் இரசிக்கத்தக்கது” என்று இராமனிடம் கும்பகர்ணன் கூறினான். “இராமனே! அம்புடன் அமைந்தவனே! எனக்குப் புகழ் தரும் செயலன்று என்பதால், போர்க்களத்தில், நான் உனது தம்பியின் மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. அவனுக்கு வாகனமாக அமைந்த அனுமன் மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. உன்னை விரும்புகின்ற வாலியின் தம்பியாகிய சுக்கிரீவன் மீதும் கோபம் கொள்ளவில்லை.

போர்க்களத்தில் உன்னைத் தேடித் திரிந்தேன். உன் சேனை என் முன் நிற்க முடியாது. திசைகளைக் கடந்து ஓடியது. உன் தம்பி வலியிழந்து ஒரு புறமாய் ஒதுங்கிச் சென்றான். அனுமன் ஆற்றல் அடங்கினான். வலியொடுங்கிய இச்சுக்கிரீவனை எளிதாக எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். சுக்கிரீவனை

என்னுடன் போரிட்டுக் காப்பதற்காக நீ வந்திருக்கிறாய் என்றால் உன்னை என்னிடம் சேர்ப்பித்தது எனது நற்பேறே ஆகும். முன்பு பலமுறை நான் செய்துள்ள போர்களையெல்லாம் உன்னுடன் புரிந்து என் அண்ணனது மனத்தில் உள்ள துன்பம் தரும் காமநோயினைப் போக்குவேன். போர்த்திறமை பெற்றவனே! தேவர்களின் முன்னிலையில் உள்ளம் கலங்கிய சுக்கிரீவனை நான் பிடித்துள்ள பிடியை, உன் வில்லாற்றலால் விடுதலை செய்வாயானால் சீதையும் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றவள் ஆவாள்” என்று கும்பகர்ணன் கூறினான்.

கும்பகர்ணன் மீது இராமன் அம்பு எய்துதல்

அதனைக் கேட்ட இராமன், “நான் பெற்றுள்ள இனிய துணைவரான சுக்கிரீவனைத் தூக்கிச் செல்லும் உனது தோள் என்னும் குன்றை அறுத்து வீழ்த்தாவிடில், உனக்கு நான் தோற்றுப் பின் வாங்கியவன் ஆவேன். அதன் பிறகு வில்லைத் தொடமாட்டேன்” என்று உரைத்தான்.

கும்பகர்ணன் மீண்டும் வழியின் குறுக்கே உள்ள அம்பு மதிலைப் பிரிக்க முயன்றபோது, இராமன் இரண்டு அம்புகளைத் தன் வில்லில் ஏற்றி கும்பகர்ணனது உயர்ந்து பரந்த நெற்றியில் பதியுமாறு செலுத்தினார்.

கும்பகர்ணன் மயக்கம்; சுக்கிரீவன் தெளிவு

நெற்றியில் அம்பு பட்டு இரத்தம் கொட்ட கும்பகர்ணன் நிற்கின்ற காட்சியானது முதிர்ந்த சூரியன் தோன்றுவதற்கு முன்னர் பொருந்துகின்ற அருணனது உதயம் போலத் திகழ்ந்தான். நெற்றியிலிருந்து அருவிபோல விழும் இரத்தமானது மயங்கிய நிலையில் உள்ள சுக்கிரீவன் முகத்தில் பட்டு மயக்கம் நீங்கியது. அதுவரை பிடிவிலக்காத கும்பகர்ணனுக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டது. மயக்கம் தெளிந்த சுக்கிரீவன் இராமனுடைய அம்பைப் பார்த்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்து இராமனைக் கண்டு வணங்கி வாழ்த்தினான்.

இராமனைக் கண்டதும் நீங்காத மானமும் நாணமும் பெற்றவனாகி, பகைவனான கும்பகர்ணனுடைய மூக்கையும் காதுகளையும் வேரோடு கடித்து எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து எழுந்து போய்த் தம்மவரை அடைந்தான். சுக்கிரீவனைக் கண்டதும் குரங்குகளும், தேவரும், முனிவரும் ஆரவாரம் செய்து கொண்டாடினர். சீதை விடுதலை பெற்று வந்துவிட்டாள் என்று கூறுமாறு துன்பம் நீங்கியவனாக இராமன் மகிழ்ந்தான். நெற்றி பிளந்து வாய் வழியே இரத்தம் பெருகுமாறு இராமன் அம்புகளைச் செலுத்தியதால் கும்பகர்ணன் மெலிவடைந்தான். அப்போது காதுகளையும், மூக்கையும் கவர்ந்து கொண்டு சுக்கிரீவன் சென்றான். மயங்கித் தளர்ந்திராமல், கும்பகர்ணன் விழித்திருந்தால் இச்செயலைச் செய்யமுடியாது.

கும்பகர்ணன் வாள்போர்

இரத்தத்தால் போர்த்தப்பட்ட கும்பகர்ணன் உணர்வு வந்து பார்க்கிறான். கையிலிருந்த சுக்கிரீவனையும், தன் மூக்கையும், காதினையும் காணாதது தெரிந்து கொண்டான்.

நெற்றியிலிருந்து வழியும் செந்நீர் அருவி போன்றும், அவனது பெருமூச்சு, அருவியருகில் உள்ள ஊதைக்காற்று போலவும் இருந்தது. தன்னுடைய நிலைக்காக வருந்தினான். சீ சீ என்று கூறிக்கொண்டே, தூற்றிக்கொண்டே எழுந்து தேவர்களைப் பார்க்கிறான். தனது மூக்கை நோக்குகிறான். முன்பு நடந்த கெட்டகாலத்தைப் பார்க்கிறான், இந்த பூமியைப் பார்க்கிறான்.

“என் முகத்தை இராமன் பார்ப்பதற்கு முன்னால் நான் அந்த இராமன் முகத்தைப் பார்ப்பது நல்லது” என்று நினைத்த கும்பகர்ணன் ஒரு கேடயத்தையும் முகம் தெரியத் தீட்டிய வாளையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆயிரம் பேர் தூக்கி வந்த கேடயத்தை இடக்கையிலும் வாளை வலக்கையிலும் ஏந்திக் கொண்டான். ஆரவாரம் செய்தான்.

கும்பகர்ணன் வீசியெறிந்த கேடயத்தின் முகத்திலிருந்து பெருகி எழுந்த காற்று, குரங்குகளை வாரிக் கடலில் வீசியது. அவை யாவும் கடலில் விழுந்து மேடாக்கின. எஞ்சியவை அம்மேட்டில் தங்கின. வானரங்கள் நிலைகுலைந்தன. ஆயுதம் வீசியதால், பகைவர்கள் துண்டாக்கப்படுவதும், மிகுந்த இரத்தம் வெள்ளமாகத் திரண்டு ஆறுகள் தோன்றியதும், பூமியைத் தாங்கியுள்ள ஆதிசேனின் தலை சேறுப்பட்டதும் ஆகிய எல்லாச் செயல்களும் ஒரு கணப்பொழுதில் நடந்தது. இதனால் கலங்கிப் போன சாம்பன் இராமனிடம் படையின் அழிவை எடுத்தக்கூறிப் போரிடத் தூண்டினான்.

இராமன் கும்பகர்ணனுடன் போரிடுதல்

இராமன், குரங்குப்படையின் அழிவினையும், கும்பகர்ணனது உறுதி மிக்க வலியினையும் வெற்றியினையும் கவனித்து “எமனை இன்று இவன் கண் முன்னே நிறுத்துவேன்” என்று முடிவு செய்தவனாய் அவன் முன்னே சென்றான். இராமன் அனுப்பிய 13 அம்புகளையும் பருந்து உதறுகின்ற சிறகு போன்று வானத்தில் சிதறும்படி அந்த அம்புகளைத் தூளாக்கினான்.

இராமன் அனுப்பிய வெம்மையான சூரியன் போன்ற கொழுமையான அம்புகளை அவை ஓடிந்து விழுமாறு கேடயத்தால் பின்னாலிருந்து தாக்கினான். இராமன் அனுப்பிய ஓர் அம்பு கும்பகர்ணனின் கையில் இருந்த வாள் கருடனைப்போய் வெட்டிச் சிதறச் செய்தது. பிரளய காலத்துப் பெருந்தீயை அணையச் செய்யுமாறு பெருமூச்சுவிட்ட கும்பகர்ணன் தன் கையிலிருந்த வாள் துண்டான பிறகும் விரைவாக இன்னொரு வைரவாளினைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். பின்பு அனைவரையும் அழித்துவிட்டேன்; அழித்து விட்டேன் என்று முழங்கியபடி, களத்தின் முன்பக்கம் வந்தான்.

கும்பகர்ணனின் வாளைத் துண்டித்ததோடு, இராமன் அவனது கேடயத்தையும் கீழே விழச் செய்தான். அதே நேரம் இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட பெரும் அரக்கர் சேனை வெகுதூரத்திலிருந்து வந்தது. இக்கும்பகர்ணனை அழிக்கும் காலம் இதே என்று நினைத்து அதையே ஆழ்ந்து சிந்தித்தான்.

அப்போது அச்சேனை பலவாகிய தீவினைகள் பரவி நின்றபோது அவற்றை அகற்ற வந்த நல்லவினையை ஒத்திருந்தது.

கும்பகர்ணனை வந்த படைகள் சூழ்ந்து காத்தன. வந்த பெரிய படையானது, பதினான்கு கோடிக்கடல்கள் ஒன்று சேர்ந்து, ஊழிக்காலத்தும் அழியாமல் நிலைக்கவல்ல இராமன், அப்படைக்கு எதிரே சென்று போரிட நின்றான்.

ஆயுட்காலம், எமன், எண்ணற்ற தீமை என்னும் இம்மூல காரணங்கள் மூன்றும் இலைகளாக அமையப்பெற்று, முழுவடிவம் கொண்டதும், மண்ணுலகத்தையும், பாதாளத்தையும், விண்ணுலகத்தையும் உண்டு அழிக்க வல்லதுமான சூலம் ஒன்றைக் கையில் ஏந்தியவனாய்க் கும்பகர்ணன் காட்சியளித்தான்.

படை ஒழிய கும்பகர்ணன் தனித்து நிற்கல்

இராமன் நடத்திய போரினால் போர்க்களத்தில் உயிருடன் திரிபவர் ஒருவரையும் பார்க்க முடியவில்லை. இராமனின் அம்புகள் அரக்கரின் ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் துண்டாக்கின. அவற்றை இரத்த வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றது. யானைகளின் வயிறுகள் தண்டாகி தந்தங்களை இழந்து காணப்பட்டவற்றை தேவர்கள் பார்த்தார்களே அன்றி உயிருடன் நடந்த மத யானைகளை எங்கும் பார்க்கவில்லை. குதிரைகளும், தேர்களும் அவ்வாறே சிதைந்து போயின. சுருக்கமாகச் சொன்னால், கொடிய போர்க்களத்துக்கு வந்து சேர்ந்த அரக்கரை, தேவர்கள் அவர்களது அன்புக்குரிய விண்ணுலகத்திலே கண்டார்களே தவிர, அவ்வரக்கரைப் போர்க்களத்தில் பார்க்கவில்லை. ஆனால், தத்தம் கணவரின் உடலைத் தேடித் திரியும் மகளிர் கூட்டத்தையே அப்போர்க்களத்தில் பார்த்தார்கள். எவரிடமும் தோல்வி அடையாத கும்பகர்ணன் இனி இறப்பது உறுதி என்று அதுவரை மகிழ்ந்த அரக்கர் அப்போது ஏக்கமுற்றனர். ஐயோ! இந்தக் கும்பகர்ணன், தனித்து விடப்பட்டான் என்று உணர்ந்த ஒப்பற்ற தலைவனான இராமன் அவனது முகத்தை நோக்கி அவனிடம் ஒரு கருத்தை உரைத்தான்.

இராமன் வினாவும் கும்பகர்ணன் விடையும்

“உன் படைக் கருவிகளோடு எதிர்த்துப் போரிட்டு அழிக்கப் பெருந்துணையாக நிற்கும் படையையும் இழந்தனை. இப்போது என் எதிரே நீ ஒருவனாய் தனித்து நிற்கின்றாய். நீதிமானாகிய விபீடணனுடன் பிறந்தவன் நீ. அதனால் உன்னை உயிருடன் விடுகிறேன். இப்போதே இறக்கின்றாயா? இல்லை என்னுடன் மீண்டும் போரிட்டு பிறகு இறக்கின்றாயா? உனக்குப் பொருத்தமானதை நன்றாக ஆராய்ந்து தெளிவாகச் சொல்.

நீ செய்த பாவங்கள் தீரவில்லை. அதனால், நான் உன் தம்பி விபீடணன் மூலம் உன்னை அழைத்த போதும் வரவில்லை. எமன் விதித்த ஆணைக்கு உட்பட்டு நின்றாவிட்டாய். நீண்ட ஆயுளும் நிலையான செல்வமும் உனக்கில்லாமல் போயிற்று. நீண்ட உறக்கம் கொள்ள இறப்பதற்கு நிற்கிறாய். உன் மனத்தில் தோன்றும், எண்ணத்தைச் சொல்” என்று இயம்பினான் இராமன்.

“நீ உரைத்த பிறவெல்லாம் இருக்கட்டும். தகுதியும் மானமும் வீரத்திலிருந்து விலகாத வெற்றியோடு பொருந்திய நீதியும், குலத்துக்கு முதன்மையான தருமமும் என்னும் இவை குடியிருக்கும் இடமாகப் பெற்ற உங்களாலே எங்களைப் பிரிந்துச் சென்ற, என்னுடைய பெரிய காதுகள், மூக்குடன் அறுபட்ட என் தங்கை சூர்ப்பணகை போல எனது உறுப்பிழந்த முகத்தைக் காட்டி இந்த உலகில் உயிர் வாழமாட்டேன்.

முடிவற்றவனே! தேவர்கள் அனைவரும் அச்சத்தால் எம்மை நிமிர்ந்து பார்க்கும் பார்வையை இழந்துவிட்டார்கள். அந்த நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு தாக்கித் துன்புறுத்தும் தெய்வப் பெண் போன்ற சீதை, பிறன் மனைவி என்று கூறித் தடுத்தேன். என் சொல்லைக் கேளாது தகுதி வாய்ந்தவர்க்கு முன்னே செம்மையான பேச்சு போய்விட்டது என்று துன்புறுகின்ற நான், பகைவர்களால் செவிகளோடு மூக்கையும் இழந்த பிறகு நகரத்துக்குத் திரும்பிச் செல்லுதல் என்றால் அது முடியுமா? முடியாது. உங்களுடைய தோளையும், தலையையும் வாளினால் வெட்டி உயிரினைப் பருகி, என் தமையன் மகிழ்ச்சியடையுமாறு சீதையின் அழகை, அவனுக்குக் கொடுப்பதற்காக வந்துள்ள நான், தேவர்கள் சிரிக்க, செவ்விய கரத்தால் தலையைத் தாங்கிக் கொண்டு, கண்ணீரைக் குருதியாக செந்நீரோடு சேர்த்துத் தேக்கிக் கொண்டு, என் தங்கை சூர்ப்பணகை போலக் கூவி அழைத்துக் கொண்டு, நான் இராவணன் முன்பு விழுவதற்கு உரியவனோ? ஒப்பற்ற மூன்று உலகங்களுக்கும் நீயே ஒரு தலைவனாயினும், பழியினை ஆராய்ந்து உணரும் உள்ளத்தோடு வருகின்ற வீரனல்லவோ? ஒரு வீரனின் கடமையை உணராதவன் போல் பேசுகின்றாய். போரிடும் உறுதியான வாளினால் கூறு கூறாக இப்போர்க்களத்தில் உங்கள் தலைகளை வெட்டிவிட்டு, மீண்டும் ஒட்ட வைத்தால் அது ஒட்டுமா? நீ தகுதியான சொற்களைச் சொல்லவில்லை” என் கூறினான் கும்பகர்ணன்.

கும்பகர்ணனுக்கும் இராமனுக்கும் பெரும் போர்

பிறகு கும்பகர்ணன் வலக்கையிலிருந்த சூலத்தை இடக்கைக்கு மாற்றிக்கொண்டு, வலக்கையில் பூமியின் குடலைப் பிடுங்குவது போல ஒரு மலையைப் பெயர்த்துக் கையில் எடுத்து இராமன் மேல் படுமாறு வீசினான். அம்மலையைத் துகளாக்கிய இராமன் வலக்கைக்கு மாறிய சூலத்தைத் துண்டாக்குமாறு அம்பு செலுத்தி அழித்தான். பிறகு இராமன் செலுத்திய அம்புகள் அனைத்தும் சிவனால் கொடுக்கப்பட்ட கவசத்தில் பட்டு உடலுக்குள் செல்ல முடியாமல் விழுந்தன. இதனை அறிந்த இராமன் சிவனது கொல்லும் அம்பைச் செலுத்தி அக்கவசத்தை அறுத்துத் தள்ளினான். அது மேருமலையைச் சுற்றி வரும் சூரியன் விழுந்ததைப் போலக் கீழே விழுந்தது.

ஒளி வீசுகின்ற சூரியனைப்போல கவசம் அறுபட்டுக் கீழே விழுந்ததும், விழிதோறும் நெருப்புக் கக்கி உயர்ந்த வலிய நீண்ட தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்து, ஒரு கூரிய முனை உடையதும், உறுதி வாய்ந்ததும், போருக்குப் பொருத்தமானதுமான வலிமையான நீண்ட கதாயுதத்தைக் கைக்கொண்டு குரங்குப்படை முழுவதையும் சாந்துபோல் அரைத்திடுவேன் என்று கும்பகர்ணன் கூறி அதன்படி முறையாக அரைக்கத் தொடங்கினான்.

பத்து அம்புகளை இணைத்துக் கதாயுதத்தை முறித்தான் இராமன். மலைபோன்ற சும்பகர்ணனின் தோளை வெட்டுக என்று ஒரு அம்பை செலுத்தினான். அவ்வம்பு இருகரங்களையும் துண்டித்தது. கால்களை இராமனின் அம்புகள் அறுத்தன. பெரிய மலைபோன்ற அவனது உடல் இரண்டு இலட்சம் அம்புகளால் முதுகு வழியே வெளிப்படுமாறு துளைக்கப்பட்டன.

கால்களையும் கரங்களையும் இழந்த சும்பகர்ணன் பூமியிலிருந்து பலதொலைவு உள்ள மலைகளும் பெயருமாறு கொடுங்கோபத்தின் மிகுதியாக காற்றினால் வேகமாகத் திசைகளில் செல்லுமாறு ஊத, ஊத, குரங்குப்படைகள் இறந்துபோயின. பிறகு சும்பகர்ணனின் தீச்சவாலை வீசும் கண்களால் திசைகள் யாவும் தீய்ந்து போக, மூங்கில்கள் நிறைந்த மலை ஒன்றை தனது நாக்கால் நீட்டி எடுத்துக்கொண்டு போர்க்களம் தீய்ந்து போகத் தன் வாயினால் ஊதினான். அந்த வீரனின் செயலைக் கண்டு இராமன் தனது தாமரை போன்ற கரங்கள் நடுங்க நின்றான்.

சும்பகர்ணன் இராமனை வேண்டுகல்

“இராமனது வில்லாற்றலுக்கு ஆயிரம் இராவணர்கள் எதிர்த்து நின்றாலும் சமம் ஆகார். இனி போரிட முடியாத வகையில் கைகளையும், கால்களையும் இராமனது வில்லால் இழந்து விட்டேன். இராவணன் சீதை மீது கொண்ட ஆசையால் எனக்கு அழிவு வந்து சேரும் முறைதான் என்ன வியப்பு! எப்போதும் அழிவில்லாமல் வாழ வேண்டிய இராவணனுக்கு இனி உயிர் பிழைக்க வழி இல்லை” என்று சும்பகர்ணன் தன் மனத்தில் நினைத்துத் துன்புற்றான்.

தன்னுடைய அத்தனை படைகளும் இரத்த வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்வதைப் பார்த்த சும்பகர்ணன், தன் எதிரே நின்ற அழகிய அணிகலன்களை அணிந்த இராமனை நேராகப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினான். “தன்னைச் சரணடைந்த ஒரு புறாவின் பொருட்டு நேராகத் தட்டில் ஏறி அமர்ந்த, கறுத்த மதநீரை மேகம் போல் பொழியும் யானையினையும் வாளினையும் உடைய சிபி என்னும் மன்னனின் குலத்தில் வந்தவரே! அம்மன்னன் போன்றே சிறந்த கடமைகளைப் பெற்றுள்ள நீங்கள், எங்கள் அனைவரையும் அழித்தாலும் எம்முடன் தோன்றியதால் விளைந்த தீவினையை நீக்கிக் கொண்டு, உன் பக்கத்தில் அடைந்துள்ள விபீடணனுடைய உயிரைப் பாதுகாப்பீராக.

மூலமானவனே! அரசன் வடிவங்கொண்ட வேதமானவனே! முறையாக உயர்ந்த தரும நெறியைத் தவிர, மற்றையதான பாபநெறியை அறியாதவன் என் தம்பி விபீடணன். அவன் உன்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு அடைந்தான். அவனுக்கு அடைக்கலம் அளிக் குமாறு மீண்டும் நான் உன்னை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

தருமநெறி தவறாதவனே! வெற்றி பெற வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற வேலினையுடைய இராவணன், இந்த விபீடணன் தன்னை அடியோடு அழிக்க முயல்கின்றான் என்று இவனிடம் கறுவு கொண்டுள்ளான். உடன்பிறப்பின் பயனை உணராத அவ்விராவணன் இவனைக் கைப்பற்ற நேர்ந்தால் நிச்சயம் கொன்றுவிடுவான். ஆகையால் இவனை எச்சரிக்கையோடு பாதுகாப்பீராக. நற்பண்புகளற்ற இராவணன், விபீடணனைத் தன் தம்பி என்று நினைத்து இரக்கம் கொண்டு இவனைக் கொல்லாமல் விடமாட்டான். சிறிதளவும் கருணை

காட்டமாட்டான். உன் தம்பி இலக்குவனையும், உன்னையும், அனுமனையும் என் தம்பி விபீடணன் எப்போதும் பிரியாமல் இருக்குமாறு அருள்செய்வாயாக இது எனது வேண்டுகோள்.”

கும்பகர்ணன் வரம் கேட்டல்

“எம் பகைவரான முனிவர்களும் தேவர்களும் மூக்கில்லாத முகம் என்று ஏளனத்தோடு என் முகத்தைப் பார்ப்பார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு காணாதபடி என் கழுத்தை அறுத்திடுக. அறுத்த பின்பு என் பெரிய தலையைக் கரிய கடலுக்குள் மறைத்து விடுவாயாக. உன்னிடம் எனக்காக நான் வேண்டிக்கொள்வது இதுவே” என்று கூறி முடித்தான் கும்பகர்ணன்.

“இவன் என்னிடம் ஒரு வரம் கொண்டான். அதை மறுப்பது முறையன்று” என்று இராமன் எண்ணி, வலிமை வாய்ந்த பெரிய வில்லில், உயர்ந்த நீண்ட நாணைப் பூட்டி, ஓர் அம்பைச் செலுத்தி, அதனால் கும்பகர்ணனின் தலையைக் கொய்தான். கொய்த தலையை, கடைய வாயு அத்திரத்தினால், பாதாளம் வரையில் ஆழ்ந்துள்ள கரிய கடலின் ஆழமான பகுதியில் அழுந்துமாறு செய்தான்.

கும்பகர்ணன் முகம் கடலில் மூழ்குதல்

மிருகங்கள் கூடியுள்ள இடம் அகன்ற கடலில் கரையிலே மோதி மடங்குகின்ற அலைகளை ஒதுக்கித் தள்ளி மேற்கிலும் கிழக்கிலும் மீதமுள்ள வடக்கு, தெற்கு ஆகிய திசைகளிலும் போவதை விலக்கி, இரு விழிகளின் புகையோடு, அம்பின் புகையும் வெளிப்பட மூக்கின் வழியாக நீர் நுழைய கடலின் ஆழத்தில் அழுந்தி மூழ்கியது. கும்பகர்ணன் இறந்தமையால் தேவர்கள் ஆனந்தத்தில் ஆடினார்கள். தேவ மகளிர் இனிய இசைப்பாடலைப் பாடினர். தவசிகள், அந்தணர் அச்சம் நீங்கப் பெற்றனர். வானரப் படைத் தலைவர்கள், வாகையடைந்த இராமனைச் சுற்றிக் கூடினார்கள். வலிமை மிகுந்த அரக்கர்கள் குடல் கலங்க, கும்பகர்ணனது மரணத்தை இராவணனுக்கு அறிவிக்க ஓடினார்கள்.

இராவணன் இலங்கை மீளுதல்

1. வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற்கு ஏற்ப நயம் பட உரைத்த நாவும்
தார் அணி மவுலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங் கையோடு மீண்டு போனான்.
2. கிடந்த போர் வலியார் மட்டமே கெடாத வானவரை எல்லாம்
கடந்து போய் உலகம் மூன்றும் காக்கின்ற காவலாளன்
தொடர்ந்து போய் பழியினோடும் தூக்கிய கரங்களோடும்
நடந்து போய் நகரம் புக்கான் அருக்கனும் நாகம் சேர்ந்தான்.
3. மாதிரம் எவையும் நோக்கான் வள நகர் நோக்கான் வந்த
காதலர்தம்மை நோக்கான் கடல் பெருஞ் சேனை நோக்கான்
தாது அவிழ் கூந்தல் மாதர் தனித் தனி நோக்கத் தான் அப்

- பூதலம் என்னும் நங்கைதன்னையே நோக்கிப் புக்கான்
4. நாள் ஒத்த நளிணம் அன்ன முகத்தியர் நயனம் எல்லாம்
வாள் ஒத்த மைந்தர் வார்த்தை இராகவன் வாளி ஒத்த
கோள் ஒத்த சிறை வைத்து ஆண்ட கொள்வதற்கு அற்றைநாள் தன்
தோற் ஒத்த துணை மென்கொங்கை நோக்கு அங்குத் தொடர்கிலாமை.
- இராவணன் தூதரை அழைத்து வரக் கஞ்சுகியை ஏவுதல்**
5. மந்திரச் சுற்றத்தாரும் வாணுதல் சுற்றத்தாரும்
தந்திரச் சுற்றத்தாரும் தன்கிளைச் சுற்றத்தாரும்
எந்திரப் பொறியின் நிற்ப யாவரும் இன்றித் தான் ஓர்
சிந்திரக் களிறு கூடம் புக்கெனக் கோயில் சேர்ந்தான்.
6. ஆண்டு ஒரு செம்பொன் பீடத்து இருந்து தன் வருத்தம் ஆறி
நீண்டு உயர் நினைப்பன் ஆகிக் கஞ்சுகி அயல் நின்றானை
ஈண்டு நம் தூதர் இவ்வழித் தருதி என்றான்
பூண்டது ஓர் பணியன் வல்லை அனையரைக் கொண்டு புக்கான்.
- வந்த தூதரிடம் அரக்கர் சேனையைக் கொணருமாறு கூறுதல்**
7. மனகதி வாயுவேகன் மருத்தன் மாமேகன் என்று இவ்
வினை அறி தொழிலர் முன்னா ஆயிரம் விரவினாரை
நினைவதன் முன்னர் நீர் போய் நெடுந்திசை எட்டும் நீந்தி
கனை கழல் அரக்கர் தானை கொணருதிர் கடிதின் என்றான்
8. ஏழ்பெருங் கடலும் சூழ்ந்த ஏழ்பெருந் தீவும் எண்ணில்
பாழிஅம் பொருப்பும் கீழ்பால் அடுத்த பாதாளத் துள்ளும்
ஆழிஅம் கிரியின் மேலும் அரக்கர் ஆனவரை எல்லாம்
தாழ்வு இலிர் கொணர்திர் என்றான் அவர் அது தலைமேல்கொண்டார்.

இராவணன் வருந்தி இருத்தல்

9. மூவகை உலகுளோரும் முறையில் நின்று ஏவல் செய்வார்
பாவகம் இன்னது என்று தெரிகிலர் பதைத்து விம்ம
தூ அகலாத வைவாய் எஃகு உறத் தொளைக் கையாணை
சேவகம் சேர்ந்தது என்னச் செறி மலர் அமளி சேர்ந்தான்.
10. பண் நிறை பவளச் செவ்வாய்ப் பைந் தொடி சீதை
பெண் இறைகொண்ட நெஞ்சில் நாண் நிறை கொண்ட பின்னர்
கண் இறை கோடல் செய்யான் கையறு கவலை சுற்ற
உள் நிறை மானம்தன்னை உமிழ்ந்து எரி உயிர்ப் பதானான்.
11. வான நகும் மண்ணும் எல்லாம் நகும் நெடு வயிரத் தோளான்
நான் நகு பகைஞர் நகுவர் என்று அதற்கு நாணான்
வேல் நகு நெடுங் கண் செவ்வாய் மெல்லியல் மிதிலை வந்த
சானகி நகுவள் என்றே நாணத்தால் சாம்பு கின்றான்

மாலியவான் உற்றது என் என இராவணனிடம் கேட்டல்

12. ஆங்கு அவன் தன் மூதாதை ஆகிய மூப்பின் யாக்கை
வாங்கிய வரிவில் அன்ன மாலியவான் என்று ஒதும்
பூங்கழல் அரக்கன் வந்து பொலங் கழல் இலங்கை வேந்தைத்
தாங்கிய அமளிமாட்டும் ஓர் தவிசடைப் பீடம் சார்ந்தான்.
13. இருந்தவன் இலங்கை வேந்தன் இயற்கையை எந்த நோக்கி
பொருந்த வந்துற்ற போரில் தோற்றனை போலும் என்னா
வருந்தினை மனமும் தோளும் வாடினை நாளும் வாடாப்
பெருந் தவம் உடைய ஐயா என் உற்ற பெற்றி என்றான்.

நிகழ்ந்தவற்றை இராவணன் கூறுதல்

14. கவைஉறு நெஞ்சன் காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன் பத்துச்
சிவையின் வாய் என்னச் செந்தீ உயிர்ப்பு உறத் திறந்த மூக்கன்
நவை அறு பாகை அன்றி அமுதினை நக்கினாலும்
சுவை அற உலர்ந்த நாவான் இணையன சொல்ல லுற்றான்;
15. சங்கம் வந்து உற்ற கொற்றத் தாபதர்தம்மோடு எம்மோடு
அங்கம் வந்து உற்றது ஆக அமரர் வந்து உற்றார் அன்றே
கங்கம் வந்து உற்ற செய்ய களத்து நம் குலுத்துக்கு ஒவ்வாய்
பங்கம் வந்துற்ற ஒன்றோ பழியும் வந்துற்றது என்றான்.
16. முளை அமை திங்கள் சூடும் முக்காணான் முதல்வன் ஆக

- கிளை அமை புவனம் மூன்றும் வந்து உடன் கிடைத்த வேணும்
வளை அமை வரி வில் வாளி மெய்உற வழங்கும் ஆயின்
இளையவன் தனக்கும் ஆற்றாது என் பெருஞ் சேனை – நம்ப,
17. எறிந்த போர் அரக்கர் ஆவி எண்ணிலா வெள்ளம் எஞ்சப்
பறித்த போது என்னை இந்தப் பரிபவம் முதுகில் பற்றுப்
பொறித்த போது அன்னான் அந்தக் கூனி கூன் போக உண்டை
தெறித்த போது ஒத்தது அன்றிச் சினம் உண்மை தெரிந்தது இல்லை
18. மலை உறப் பெரியர் ஆய் வான் எயிற்று அரக்கர் தானை
நிலையுறச் செறிந்த வெள்ளம் நூற்று இரண்டு எனினும் நேரே
குலை உறக் குளித்த வாளி குதிரையைக் களிற்றை ஆளைத்
தலைஉறப் பட்டது அல்லால் உடல்களில் தங்கிற்று உண்டோ.
19. போய பின் அவன் கை வாளி உலகு எலாம் புகுவது அல்லால்
ஓயும் என்று உரைக்கலாமோ ஊழி சென்றாலும் ஊழித்
தீயையும் தீய்க்கும் செல்லும் திசையையும் தீய்க்கும் சொல்லின்
வாயையும் தீய்க்கும் முன்னின் மனத்தையும் தீய்க்கும் மன்னோ!
20. மேருவைப் பிளக்க வேண்டில் விண் கடந்து ஏக வேண்டில்
பாரினை உருவ வேண்டில் பௌவத்தைப் பருக வேண்டில்
ஆருமே அவற்றின் ஆற்றுமேல் அனந்த கோடி
மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும் வேண்டும் அன்றே.
21. வரிசிலை நாணில் கோத்து வாங்குதல் விடுதல் ஒன்றும்
தொரிகிலர் அமரரேயும் ஆர் அவன் செய்கை தேர்வார்
பொரு சினத்து அரக்கர் ஆவி போக்கிய போக என்று
கருதவே உலகம் எங்கும் சரங்களாய்க் காட்டும் அன்றே
22. நல்லியல் கவிஞர் நாவில் பொருள் குறித்த அமர்ந்த நாமச்
சொல் எனச் செய்யுள் கொண்ட தொடை எனத் தொடையை நீக்கி
எல்லையில் சென்றும் தீரா இசை எனப் பழுது இலாத
பல் அலங்காரப் பண்பே காசுத்தன் பகழி மாதோ
23. இந்திரன் குலிச வேலும் ஈசன்கை இலை மூன்று என்னும்
மந்திர அயிலும் மாயோன் வளை எஃகின் வரவும் கண்டேன்
அந்தரம் நீளிது அம்மா, தாபதன் அம்புக்கு ஆற்றா
நொந்தனென் யானே என்றால் ஆர் அவை நோக்ககிற்பார்
24. பேய் இருங் கணங்களோடு சுடுகளத்து உறையும் பெற்றி

ஏயவன் தோள்கள் எட்டும் இந்திரன் இரண்டு தோறும்

மொஇரு ஞாலம் முற்றும் வயிற்றிடை வைத்த மாயன்

ஆயிரம் தோறும் அன்னான் விரல் ஒன்றின் ஆற்றல் ஆற்றா.

25. சீர்த்த வீரியராய் உள்ளார் செங்கண் மால் எனினும் யான் அக்
கார்த்த வீரியனை நோர்வார் உளர் எனக் கருதல் ஆற்றேன்
பார்த்தபோது அவனும் மற்று அத் தாபதன் தம்பி பாதத்து
ஆர்த்தது ஓர் துகளுக்கு ஒவ்வான் ஆர் அவற்கு ஆற்றுகிற்பார்.
26. முப்புரம் முருங்கச் சுட்ட மூரிவெஞ் சிலையும் வீரன்
அற்புத வில்லுக்கு ஐய அம்பு எனக் கொளலும் ஆகா
ஒப்பு வேறு உரைக்கல் ஆவது ஒரு பொருள் இல்லை வேதம்
தப்பின போதும் அன்னான் தனு உமிழ் சரங்கள் தப்பா.
27. உற்பத்தி அயனே ஒக்கும் ஓடும்போது அரியே ஒக்கும்
கற்பத்தின் அரனே ஒக்கும் பகைஞரைக் கலந்த காலை
சிற்பத்தின் நம்மால் பேசச் சிறியவோ என்னத் தீராத்
தற்பத்தைத் துடைத்த என்றால் பிறிது ஒரு சான்றும் உண்டோ
28. குடக்கதோ குணக்கதேயோ கோணத்தின் பாலதேயோ
தடத்த போர் உலகத்தேயோ விசும்பதோ எங்கும் தானோ
வடக்கதோ தெற்கதோ என்று உணர்ந்திலன் மனிதன் வல்லில்
இடத்ததோ வலத்ததோ என்று உணர்ந்திலேன் யானும் இன்னும்
29. ஏற்றம் ஒன்று இல்லை என்பது ஏழைமைப் பாலது அன்றே
ஆற்றல் சால் கலுழனேதான் ஆற்றுமே அமரின் ஆற்றல்
காற்றையே மேற்கொண்டானோ கனலையே கடாவினானோ
கூற்றையே ஊர்கின்றானோ குரங்கின் மேல் கொண்டு நின்றான்.
30. போய் இனித் தெரிவது என்னே பொறையினால் உலகம் போலும்
வேய் எனத் தகைய தோளி இராகவன் மேனிநோக்கி
தீ எனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை கண்டால்
நாய் எனத் தகுதும் அன்றே காமனும் நாமும் எல்லாம்
31. வாசவன் மாயன் மற்றை மலருளோன் மழு வாள் அங்கை
ஈசன் என்று இணைய தன்மை இளிவரும் இவரால் அன்றி
நாசம் வந்து உற்ற போதம் நல்லது ஓர் பகையைப் பெற்றேன்
பூசல்வண்டு உறையும் தாராய் இது இங்குப் புகுந்தது என்றான்

மாலியவான் அறிவுரை

32. முன் உரைத்தேனை வாளா முனிந்தனை முனியா உம்பி
இன் உரைப் பொருளும் கேளாய் ஏது உண்டு எனினும் ஓராய்
நின் உரைக்கு உரைவேறு உண்டோ நெருப்பு உரைத்தாலும் நீண்ட
மின் உரைத்தாலும் ஒவ்வா விளங்கு ஒளி அலங்கல் வேலோய்

33. உளைவன எனினும் மெய்மை உற்றவர் முற்றும் ஓர்ந்தார்
விளைவன சொன்னபோதும் கொள்கிலாய் விடுதல் கண்டாய்
கிளைதரு சுற்றம் வெற்றி கேண்மை நம் கல்வி செல்வம்
களைவு அருந் தானையோடும் கழிவது காண்டி என்றான்

மகோதரன் உறுதிமொழிகள்

34. ஆயவன் உரைத்தலோடும் அப்புறத்து இருந்த ஆன்ற
மாயைகள் பலவும் வல்ல மகோதரன் கடிதின் வந்து
தீ எழ நோக்கி என் இச் சிறுமை நீ செப்பிற்று என்னா
ஒவ்வறு சிந்தையானுக்கு உறாத பேர் உறுதி சொன்னான்

35. நன்றி ஈது என்று கொண்டால் நயத்தினை நயந்து வேறு
வென்றியே ஆக மற்றுத் தோற்று உயிர் விடுதல் ஆக
ஒன்றியே நின்றல் போலாம் உத்தமர்க்கு உரியது ஒல்கிப்
பின்றுமேல் அவனுக்கு அன்றோ பழியொடு நரகம் பின்னை

36. திரிபுரம் எரிய ஆங்கு ஓர் தனிச் சரம் துரந்த செல்வன்
ஒருவன் இப் புவனம் மூன்றும் ஓர் அடி ஒடுக்கிக் கொண்டோன்
பொருது உனக்கு உடைந்து போனார் மானிடர் பொருது போர்க்கு
வெருவுதி போலும் மன்ன கயிலையை வெருவல் கண்டாய்

37. வென்றவர் தோற்பார் தோற்றோர் வெல்குவர் எவர்க்கும் மேலாய்
நின்றவர் தாழ்வார் தாழ்ந்தோர் உயர்குவர் நெறியும் அஃதே
என்றனர் அறிஞர் அன்றே ஆற்றலுக்கு எல்லை உண்டோ
புந்தவர் இருவர் போரைப் புகழ்ந்தியோ புகழ்க்கு மேலோய்

38. தேவியை விடுதி ஆயின் திறல் அது தீரும் அன்றே
ஆவியை விடுதல் அன்றி அல்லது ஒன்று ஆவது உண்டோ
தாஅரும் பெருமை அம்மா நீ இனித் தாழ்த்தது என்னே
காவல் விடுதி இன்று இக் கையறு கவலை நொய்தின்

39. இனி இறை தாழ்த்தி ஆயின் இலங்கையும் யாமும் எல்லாம்
கனியுடைய மரங்கள் ஆகக் கவிக் குலம் கடக்கும் காண்டி
பணியுடை வேலைச் சிலநீர் பருகினன் பரிதி என்னத்

துணி உழந்து அயாவது என்னோ துறத்தியால் துன்பம் மன்னோ
 40. முன் உனக்கு இறைவன் ஆன மூவரும் தோற்றார் தேவர்
 பின் உனக்கு ஏவல் செய்ய உலகு ஒரு மூன்றும் பெற்றார்
 புல் நுனைப் பணிநீர் அன்ன மனிசரைப் பொருள் என்று உன்னி
 என் உனக்கு இளைய கும்பகருணனை, இகழ்ந்தது எந்தாய்

41. ஆங்கு அவன் தன்னைக் கூவி ஏவுதிஎன்னின் ஐய
 ஒங்கலே போல்வான் மேனி காணவே ஒளிப்பார் அன்றே
 தாங்குவார் செருமுன் என்னின் தாபதர் உயிரைத் தானே
 வாங்கும் என்று இளைய சொன்னான் அவன் அது மனத்துக்

கொண்டான்

42. பெறுதியே எவையும் செல்வம் பேர் அறிவாள சீரிற்று
 அறிதியே என்பால் வைத்த அன்பினுக்கு அவதி உண்டோ
 உறுதியே சொன்னாய் என்னா உள்ளமும் வேறுபட்டான்
 இறுதியே இயைவது ஆனால் இடை ஒன்றால் தடை உண்டாமோ ?

வீரர்கள் கும்பகர்ணனைத் துயில் எழுப்புதல்

43. நன்று இது கருமம் என்னா நம்பியை நணுக ஓடிச்
 சென்று இவண் தருதிர் என்றான் என்றலும் நால்வர் சென்றார்
 தென் திசைக் கிழவன் தூதர் தேடினர் செல்வார் என்ன
 குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கொற்றமாக் கோயில் புக்கார்.

கையாலும் இருப்புத் தண்டாலும் எழுப்பியமை

44. கிங்கரர் நால்வர் சென்று அக் கிரி அனான் கிடந்த கோயில்
 மங்குல் தோய் வாயில் சார்ந்து மன்ன நீ உணர்தி என்ன
 தம் கையின் எழுவினாலே தலை செவி தாக்கப் பின்னும்
 வெங்கணான் துயில்கின்றாளை வெகுளியால் இளைய சொன்னார்

கிங்கரர் சினந்து கூறியவை

45. உறங்குகின்ற கும்பகன்ன உங்கள் மாய வாழ்வு எலாம்
 இறங்குகின்றது இன்று காண் எழுந்திராய் எழுந்திராய்
 கறங்கு போல வில் பிடித்த கால தூதல் கையிலே
 உறங்குவாய் உறங்குவாய் இனிக் கிடந்து உறங்குவாய்

46. என்றும் ஈறுஇலா அரக்கர் இன்ப மாய வாழ்வு எலாம்
 சென்று தீய நும்முனோன் தெரிந்து தீமை தேடினான்
 இன்று இறத்தல் திண்ணமாக இன்னும் உன் உறக்கமே
 அன்று அலைத்த செங்கையால் அலைத்து அலைத்து உணர்த்தினார்

இராவணனிடம் தெரிவித்தல்

47. என்று சொல்ல அன்னவன் எழுந்திராமை கண்டு போய்
மன்றல் தங்கு மாலை மார்ப வந்துயில் எழுப்பலம்
அன்று கொள்கை கேண்மின் என்று மாவொடு ஆளி ஏவினான்
ஒன்றன்மேல் ஓர் ஆயிரம் உழக்கி விட்டு எழுப்புவீர்.

மல்லரை அனுப்புதல்

48. அணைய தானை அன்று செல்ல ஆண்டுநின்று பேர்ந்திலன்
இணைய சேனை மீண்டது என்று இராவணற்கு இயம்பலும்
வினையம் வல்ல நீங்கள் உங்கள் தானையோடு சென்மின் என்று
இணைய மல்லர் ஆயிராரை ஏவிநின்று இயம்பினான்.

49. சென்றனர் பத்து நூற்றுச் சீரிய வீரர் ஓடி
மன்றல் அம் தொங்கலான்தன் மனம்தனில் வருத்தம் மாற
இன்று இவன் முடிக்கும் என்னா எண்ணினார் எண்ணி ஈண்ட
குன்று என உயர்ந்த தோளா கொற்றமாக் கோயில் புக்கார்

50. திண் திறல் வீரன்வாயில் திறத்தலும் சுவாத வாதம்
மண்டுற வீரர் எல்லாம் வருவது போவதாக
கொண்டதம் தடக்கைபற்றிக் குலமுடை வலியினாலே
கண் துயில் எழுப்ப எண்ணிக் கடிது ஒரு வாயில் புக்கார்

51. இங்கு இவன் தன்னை யாம் இன்று எழுப்பல் ஆய்வகை ஏது என்று
துங்க வெவ் வாயும் மூக்கும் கண் மெய்துணுக்கமுற்றார்
அங்கைகள் தீண்ட அஞ்சி ஆழ்செவி அதனினூடு
சங்கொடு தாரை சின்னம் சமைவுறச் சாற்றலுற்றார்

கும்பகருணன் மீது குதிரைகளைச் செலுத்தி எழுப்புமாறு பணித்தல்

52. கோடு இகல் தண்டுகூடம் குந்தம் வல்லோர்கள் கூடி
தாடைகள் சந்து மார்பு தலை எனும் இவற்றில் தாக்கி
வாடிய கையர் ஆகி மன்னவற்கு உரைப்ப பின்னும்
நீடிய பாரிகள் எல்லாம் நிரைத்திடும் விரைவின் என்றான்

எதற்கும் அசையாது கும்பகருணன் இனிது உறங்குதல்

53. கட்டுறு கவன மாஓர் ஆயிரம் கடிதின் வந்து
மட்டுஅற உறங்குவான்தன் மார்பிடை மாலைமான
விட்டுஉற நடத்தி ஓட்டி விரைவு உற சாரி வந்தார்
தட்டுறு குறங்கு போலத் தடந் துயில் கொள்வதானா

**ஆயுதங்களை எறிந்தாவது கும்பகருணனைத்
துயில் எழுப்பிக் கொணர்க எனல்**

54. கொய்யம் மலர்த் தொங்கலான்தன் குரை கழல் வணங்கி, ஐய
உய்யவாம் வகைகள் என்று அங்கு எழுப்பல் ஆம் வகையே செய்தும்
கய்ளலாம் வலியும் கவன மாகாலும் ஓய்ந்த செய்யலாம்
வகை வேறு உண்டோ செப்புதி தெரிய என்றார்

55. இடை பேரா இளையானை இணை ஆழி மணி நெடுந்தோர்
படை பேரா வரும்போதும் பதையாத உடம்பானை
மடை பேராச் சூலத்தால் மழு வாள் கொண்டு எறிந்தாலும்
தொடை பேரா துயிலானைத் துயில் எழுப்பிக் கொணர்க என்றான்
உலக்கை கொண்டு கன்னத்தில் அடிக்க, கும்பகருணன் துயில் எழுதல்
56. என்றலுமே அடிஇறைஞ்சி ஈர் ஐஞ்நூற்று இராக்கதர்கள்
வன் தொழிலால் துயில்கின்ற மன்னவன்தன் மாடு அணுகி
நின்று இரண்டு கதுப்பும் உறநெடு முசலம் கொண்டு அடிப்ப
பொன்றினவன் எழுந்தாற்போல் புடை பெயர்ந்து அங்கு எழுந்திருந்தான்
57. மூவகை உலகும் உட்க முரண் திசைப் பனைக்கை யானை
தாவரும் திவையின் நின்று சலித்திட, கதிரும் உட்க
பூவுளான் புணரி மேலான் பொருப்பினான் முதல்வர் ஆய
யாவரும் துணுக்குற்று ஏங்க எளிதினின் எழுந்தான் வீரன்
58. விண்ணினை இடறும் மோலி விசும்பினை நிறைக்கு மேனி
கண்ணெனும் அவை இரண்டும் கடல்களின் பெரிய ஆகும்
எண்ணினும் பெரியன் ஆன இலங்கையர் வேந்தன் பின்னோன்
மண்ணினை அளந்து நின்ற மால் என வளர்ந்து நின்றான்
எழுந்த கும்பகருணன் உணவு கொள்ளுதல்
59. உறக்கம் அவ்வழ நீங்கி உணத் தகும்
வறைக்கு அமைந்தன ஊனொடு வாக்கிய
நறைக் குடங்கள் பெறான் கடை நக்குவான்
இறக்க நின்ற முகத்தினை எய்துவான்
60. ஆறு நூறு சகடத்து அடிசிலும்
நூறு நூறு குடங் களும் நூங்கினான்
ஏறுகின்ற பசியை எழுப்பினான்,
சீறுகின்ற முகத்து இரு செங்கணான்
61. எருமை ஏற்றை ஓர் ஈர் அறுநூற்றையும்
அருமை இன்றியே தின்று இறை ஆறினான்
பெருமை ஏற்றது கோடும் என்றே பிறங்கு
உருமை ஏற்றைப் பிசைந்து எரி ஊதுவான்
கும்பகருணன் தோற்றம்

62. இருந்த போதும் இராவணன் நின்றெனத்
தெரிந்த மேனியன் திண் கடலின் திரை
நெரிந்தது இன்ன புருவத்து நெற்றியான்
சொரிந்த சோரி தன் வாய் வரத் தூங்குவான்
63. உதிர வாரியொடு ஊனொடு எலும்பு தோல்
உதிர வாரி நுகர்வது ஓர் ஊனினைன்
கதிர வான் வயிரப் பணைக் கையினால்
கதிர வான் வயிரக் கழற் காலினான்
64. இரும் பசிக்கு மருந்து என எஃகினோடு
இரும்பு அசிக்கும் அருந்தும் எயிற்றினான்
வரும் களிற்றினைத் தின்றனான் மால் அறா
அருங் களில் திரிகின்றது ஓர் ஆசையான்
65. சூலம் ஏகம் திருத்திய தோளினான்
சூல மேகம் பொலி தோற்றத்தான்
காலன்மேல் நிமிர் மத்தன் கழல் பொரு
காலன்மேல் நிமிர் செம் மயிர்க் கற்றையான்
66. எயில் தலைத் தகர தலத்து இந்திரன்
எயிறு அலைத்த கரதலத்து எற்றினான்
அயில் தலைத் தொடர் அங்கையன் சிங்க ஊன்
அயிறலைத் தொடர் அங்கு அகல் வாயினான்.
67. உடல் கிடந்துழி உம்பார்க்கும் உற்று உயிர்
குடல் கிடந்து அடங்கா நெடுங் கோளினான்
கடல் கிடந்தது நின்றதன்மேல் கதழ்
படர்கடுங் கனல் போல் மயிர்ப் பங்கியான்
68. திக்கு அடங்கலும் வென்றவன் சீறிட
மிக்கு அடங்கிய வெங் கதிர் அங்கிகள்
புக்கு அடங்கிய மேருப் புழை என
தொக்கு அடங்கித் துயில்தரு கண்ணினான்
69. காம்பு இறங்கும் கன வரைக் கைம்மலை
தூம்பு உறங்கு முகத்தின் துய்த்துஉடல்
ஓம்பறும் முழை என்று உயர் மூக்கினன்
பாம்பு உறங்கும் படர் செவிப் பாழியான்

இராவணன் முன் சென்று கும்பகருணன் வணங்குதல்

70. கூயினன் நும் முன் என்று அவர் கூறலும்
போயினன் நகர் பொம்மென்று இரைத்து எழ
வாயில் வல்லை நுழைத்து மதி தொடும்
கோயில் எய்தினன் குன்று அன கொள்கையான்
71. நிலை கிடந்த நெடு மதில் கோபுரத்து
அலை கிடந்த இலங்கையர் அண்ணலைக்
கொலை கிடந்த வேல் கும்பகருணன் ஓர்
மலை கிடந்தது போல வணங்கினான்

தம்பியைத் தழுவிப் போர்க்கோலம் செய்தல்

72. வன் துணைப் பெருந் தம்பி வணங்கலும்
தன் திரண்ட தோள் ஆரத் தழுவினன்
நின்ற குன்று ஒன்று நீள் நெடுங் காலொடும்
சென்ற குன்றைத் தழீஇயன்ன செய்கையான்
73. உடன் இருத்தி உதிரத்தோடும் ஒள் நறைக்
குடன் நிரைத்தவை ஊட்டித் தசைக் கொளிஇ
கடல் நுரைத் துகில் சுற்றிக் கதிர்க் குழாம்
புடை நிரைத்து ஒளிர் பல் கலன் பூட்டினான்
74. பேர விட்ட பெரு வலி இந்திரன்
ஊர விட்ட களிற்றொடும் ஒடு நாள்
சேர விட்ட சுடர் மணி ஓடையை
வீரபட்டம் என நுதல் வீக்கினான்
75. மெய் எலாம் மிளிர் மின் வெயில் வீசிட
தொய்யில் வாசத் துவர் துதைந்து ஆடிய
கையின் நாகம் எனக் கடல் மேனியில்
தெய்வம் நாறு செஞ் சாந்தமும் சேர்த்தினான்
76. விடம் எழுந்ததுபோல் நெடு விண்ணினைத்
தொட உயர்ந்தவன் மார்பிடைச் சுற்றினான்
இடபம் உந்தும் எழில் இரு நான்கு தோள்
கடவுள் தந்த கவசமும் கட்டினான்

கும்பகர்ணன் வினா

77. அன்ன காலையின் ஆரம்பம் யாவையும்

என்ன காரணத்தால் என்று இயம்பினான்
மின்னின் அன்ன புருவமும் விண்ணினைத்
துன்னு தோளும் இடம் துடியா நின்றான்

போருக்குச் செல்லுமாறு இராவணன் கூறுதல்

78. வானரப் பெருந் தானையர் மானிடர்
கோ நகர்ப் புறம் சுற்றினர் கொற்றமும்
ஏனை உற்றனர் நீ அவர் இன் உயிர்
போனகத் தொழில் முற்றுதி போய் என்றான்

கும்பகர்ணன் இராவணனுக்கு அறிவுரை கூறுதல்

79. ஆனதோ வெஞ் சமம் அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயர் இனம் தவிர்ந்தது இல்லைபோ ?
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான் புகழ்
போனதோ புகுந்ததோ பொன்றும் காலமே
80. கிட்டியதோ செரு கிளர் பொன் சீதையைச்
கட்டியதோ முனம் சொன்ன சொற்களால்
திட்டியின்விடம் அன்ன கற்பின் செல்வியை
விட்டியைபோ இது விதியின் வன்மையே
81. கல்லலாம் உலகினை வரம்பு கட்டவும்
சொல்லலாம் பெரு வலி இராமன் தோள்களை
வெல்லலாம் என்பது சீதை மேனியைப்
புல்லலாம் என்பது போலுமால் ஐயா
82. புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த பொய் அறு
குலத்து இயல்பு அழிந்தது கொற்றம் முற்றுமே
வலத்து இயல் அழிவதற்கு ஏதுமை அறு
நிலத்து இயல் நீர்இயல் என்னும் நீரதால்
83. கொடுத்தனை இந்திரற்கு உலகும் கொற்றமும்
கெடுத்தனை நின் பெருங் கிளையும் நின்னையும்
படுத்தனை பல வகை அமரர்தங்களை
விடுத்தனை வேறு இனி வீடும் இல்லையால்
84. அறம் உனக்கு அஞ்சி இன்று ஒளித்ததால் அதன்
திறம் முனம் உழத்தலின் வலியும் செல்வமும்
நிறம் உனக்கு அளித்தது இங்கு அதனை நீக்கி நீ

- இறலின் இங்கு யார் உனை எடுத்து நாட்டுவார்
85. தஞ்சமும் தருமமும் தகவுமே அவர்
நெஞ்சமும் கருமமும் உலையுமே நெடு
வஞ்சமும் பாவமும் பொய்யும் வல்ல நாம்
உஞ்சமோ அதற்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ ?
86. காலினின் கருங் கடல் கடந்த காற்றது
போல்வன குரங்கு உள சீதை போகிலள்
வாலியை உரம் கழித்து ஏக வல்லன
கோல் உள யாம் உளேம் குறை உண்டாகுமோ ?
87. என்று கொண்டு இனையன இயம்பி யான் உனக்கு
ஒன்று உளது உணர்த்துவது உணர்ந்து கோடியேல்
நன்று அது நாயக நயக்கிலாய் எனின்
பொன்றினை ஆகவே கோடி போக்கு இலாய்
88. தையலை விட்டு அவன் சரணம் தாழ்ந்துநின்
ஐயறு தம்பியோடு அளவளாவுதல்
உய் திறம் அன்று எனின் உளது வேறும் ஓர்
செய் திறம் அன்னது தெரியக் கேட்டியால்
89. பந்தியில் பந்தியில் படையை விட்டு அவை
சிந்துதல் கண்டு நீ இருந்து தேம்புதல்
மந்திரம் அன்று நம் வலி எலாம் உடன்
உந்துதல் கருமம் என்று உணரக் கூறினான்.

இராவணன் சினந்து மொழிதல்

90. உறுவது தெரிய அன்று உன்னைக் கூயது
சிறு தொழில் மனிதரைக் கோறி சென்று எனக்கு
அறிவுடை அமைச்சன் நீ அல்லை அஞ்சினை
வெறுவிது உன் வீரம் என்று இவை விளம்பினான்.
91. மறங்கிளர் செருவினுக்கு உரிமை மாண்டனை
பிறங்கிய தசையொடு நறவும் பெற்றனை
இறங்கிய கண் முகிழ்த்து இரவும் எல்லியும்
உறங்குதி போய் என உளையக் கூறினான்.
92. மானிடர் இருவரை வணங்கி மற்றும் அக்
கூனுடைக் குரங்கையும் கும்பிட்டு உய் தொழில்

ஊனுடை உம்பிக்கும் உனக்குமே கடன்
யான் அது புரிகிலேன் எழுக போக என்றான்.

93. தருக என் தேர் படை சாற்று என் கூற்றையும்
வருக முன் வானமும் மண்ணும் மற்றவும்
இரு கை வன் சிறுவனோடு ஒன்றி என்னொடும்
பொருக வெம்போர் எனப் போதல் மேயினான்.

**இராவணனை வணங்கிக் கும்பகருணன்
போருக்குச் செல்ல விடை பெறுதல்**

94. அன்னது கண்டு அவன் தம்பியானவன்
பொன் அடி வணங்கி நீபொறுத்தியால் எனா
வல் நெடுஞ் சூலத்தை வலத்து வாங்கினான்
இன்னம் ஒன்று உரை உளது என்னக் கூறினான்.
95. வென்று இவண் வருவென் என்று உரைக்கினேன்; விதி
நின்றது பிடர் பிடித்து உந்த நின்றது
பொன்றுவென் பொன்றினால் பொலன் கொள் தோளியை
நன்று என நாயக விடுதி நன்று அரோ.
96. என்னை வென்றுளார் எனில் இலங்கை காவல
உன்னை வென்று உயருதல் உண்மை ஆதலால்
பின்னை நின்று எண்ணுதல் பிழை அப் பெய்வளை
தன்னை நன்கு அளிப்பது தவத்தின் பாலதே.
97. இந்திரன் பகைகுணும் இராமன் தம்பி கை
மந்திர அம்பினால் மடிதல் வாய்மையால்
தந்திரம் காற்றறு சாம்பல் பின்னரும்
அந்தரம் உணர்ந்து உனக்கு உறுவது ஆற்றுவாய்.
98. இற்றைநாள் வரை முதல் யான் முன் செய்தன
குற்றமும் உள எனின் பொறுத்தி கொற்றவ
அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல் ஆரிய
பெற்றவனென் விடை எனப் பெயர்ந்து போயினான்

கும்பகர்ணனுடன் பெரும்படை செல்லுமாறு இராவணன் கட்டளையிடல்

99. அவ் வழிஇராவணன் அனைத்து நாட்டமும்
செவ் வழி நீரொடும் குருதி தேக்கினன்
எவ் வழிபோர்களும் இரங்கி ஏங்கினார்
இவ் வழி அவனும் போய் வாயில் எய்தினான்.

100. இரும் படை கடிப்பு எடுத்து எற்றி ஏகுக!
பெரும் படை இளவலோடு என்ற பேச்சினால்
வரும் படை வந்தது வானுளோர்கள்தம்
சுரும்பு அடை மலர் முடி தூளி தூர்க்கவே.

படைப் பெருக்கம்

101. தேர்க் கொடி யானையின் பதாகை சேண் உறு
தார்க் கொடி என்று இவை ததைந்து வீங்குவ-
போர்க் கொடுந் தூளி போய்த் துறக்கம் புக்கன
ஆர்ப்பன துடைப்பன போல ஆடுவ.

102. எண்ணுறு படைக்கலம் இழுக எற்றிட
நண்ணுறு பொறிகளும் படைக்கு நாயகர்
கண்ணுறு பொறிகளும் கதுவ கண் அகல்
விண்ணுறு மழை எலாம் கரிந்து வீழ்ந்தவால்.

103. தேர் செலக் கரி நெருக்கிச் செம் முகக்
கார் செலத் தேர் புரவிக் கால் செல
தார் செலக் கடை செலச் சென்ற தானையும்
பார் செலற்கு அரிது என விசும்பல் பாய்ந்ததால்.

கும்பகர்ணன் தேரில் ஏறினான்

104. ஆயிரம் கோள் அரி ஆளி ஆயிரம்
ஆயிரம் மத கரி பூதம் ஆயிரம்
மா இரு ஞாலத்தைக் கமப்ப வாங்குவது
ஏய் இருஞ் சுடர் மனித் தேர் ஒன்று ஏறினான்.

ஆயுதங்களைச் சேனைகள் சுமந்து செல்லுதல்

105. தோமரம் சக்கரம் சூலம் கோல் மழு
நாம வேல் உலக்கை வாள நாஞ்சில் தண்டு எழு
வாம வில் வல்லையாம் கணையம் மற்று உள
சேம வெம் படை எலாம் சுமந்து சென்றவால்.

106. நறையுடைத் தசும்பொடு நறிதின் வெந்த ஊன்
குறைவு இல்நல் சகடம் ஓர் ஆயிரம் கொடு
பிறைபுடை எயிற்றவன் பின்பு சென்றனர்
முறை முறை கைக்கொடு முடுகி நீட்டுவார்.

107. ஒன்று அல பற்பலர் உதவும் ஊன் நறை

பின்ற அரும் பிலனிடைப் பெய்புமாறுபோல்
வன் திறல் இரு கரம் வாங்கி மாந்தியே
சென்றனன் யாவரும் திடுக்கம் எய்தவே.

108. கணம் தரு குரங்கொடு கழிவது அன்று இது
நிணம் தரு நெடுந் தடிக்கு உலகு நேருமோ
பிணம் தலைப்பட்டது பெயர்வது எங்கு இனி
உணர்ந்தது சுற்றம் என்று உம்பர் ஓடினார்.

**கும்பகர்ணனை இராமன் நோக்கி
அவனைப் பற்றி வீடணனிடம் கேட்டல்**

109. பாந்தளின் நெடுந் தலை வழுவிப் பாரொடும்
வேந்து என விளங்கிய மேரு மால் வரை
போந்ததுபோல பொலந் தேரில் பொங்கிய
ஏந்தலை ஏந்து எழில் இராமன் நோக்கினான்.
110. வீணை என்று உணரின் அஃது அன்று விண் தொடும்
சேண் உயர் கொடியது வய வெஞ் சீயமால்
காணிணும் காலின் மேல் அரிய காட்சியன்
பூண் ஒளிர் மார்பினன் யாவன் போலுமால்.
111. தோளொடு தோள் செலத் தொடர்ந்து நோக்குறின்
நாள் பல கழியுமால் நடுவண் நின்றது ஓர்
தாளுடை மலைகொலாம் சமரம் வேட்டது ஓர்
ஆள் என உணர்கிலேன் ஆர்கொலாம் இவன்.
112. எழும் கதிரவன் ஒளி மறைய எங்கணும்
விழுங்கியது இருள் இவன் மெய்ப்பினால் வொரி
புழுங்கும் நம் பெரும்படை இரியல்போகின்றது
அழுங்கல் இல் சிந்தையால் ஆர் கொலாம் இவன்.
113. அரக்கன் அவ் உரு ஒழித்து அரியின் சேனையை
வெருக் கொளத் தோன்றுவான் கொண்ட வேடமோ
தெரிக்கிலேன் இவ் உரு தெரியும் வண்ணம் நீ
பொருக்கென வீடண புகறியால் என்றான்.

வீடணன் கும்பகர்ணனது தன்மையைக் கூறல்

114. ஆரியன் அனைய கூற, அடி இணை இறஞ்சி ஐய
போர் இயல் இலங்கை வேந்தன் பின்னவன் எனக்கு முன்னோன்
கார் இயல் காலன் அன்ன கழல் கும்பகருணன் என்னும்

- கூரிய சூலத்தான் என்று அவன் நிலை கூறலுற்றான்.
115. தவன் நுணங்கியரும் வேதத் தலைவரும் உணரும் தன்மைச் சிவன் உணர்ந்து அலரின் மேலைத் திசைமுகன் உணரும் தேவன் அவன் உணர்ந்து எழுந்த காலத்து அசுரர்கள் படுவது எல்லாம் இவன் உணர்ந்து எழுந்த காலத்த இமையவர் படுவர் எந்தாய்.
116. ஆழியாய் இவன் ஆகுவான் ஏழை வாழ்வுடைய எம்முனோன் தாழ்வு இலா ஒரு தம்பியேன் ஊழி நாளுந் உறங்குவான்.
117. காலனார் உயிர்க் காலனால் காலின் மேல் நிமிர் காலினான் மாலினார் கெட வாகையே சூலமே கோடு சூடினான்.
118. தாங்கு கொம்பு ஒரு நான்கு கால் ஒங்கல் ஒன்றினை உம்பர்கோன் வீங்கு நெஞ்சன் விழுந்திலான் தூங்க நின்று சுழற்றினான்.
119. கழிந்த தீயொடு காலையும் பிழிந்து சாறு கொள் பெற்றியான் அழிந்து மீன் உக ஆழி நீர் இழிந்து காலினின் எற்றுவான்
120. ஊன் உயர்ந்த உரத்தினான் மேல் நிமிர்ந்த மிடுக்கினான் தான் உயர்ந்த தவத்தினால் வான் உயர்ந்த வரத்தினான்.
121. திறம் கொள் சாரி திரிந்த நாள் கறங்கு அலாது கணக்கு இலான் இறங்கு தாரவன் இன்றுகாறு உறங்கலால் உலகு உய்ந்ததால்.
122. சூலம் உண்டு அது சூர் உளோர் காலம் உண்டது கைக் கொள்வான் ஆலம் உண்டவன் ஆழிவாய்

ஞாலம் உண்டவ நல்கினான்.

123. மின்னின் ஒன்றிய விண்ணுளோர்
முன் நில் என்று அமர் முற்றினார்
என்னில் என்றும் அவ் எண்ணிலார்
வென்னில் அன்றி விழித்திலான்.
124. தருமம் அன்று இதுதான் இதால்
வரும் நமக்கு உயிர் மாய்வு எனா
உருமின் வெய்யவனுக்கு உரை
இருமை மேலும் இயம்பினான்.
125. மறுத்த தம்முனை வாய்மையால்
ஒறுத்தும் ஆவது உணர்த்தினான்
வெறுத்தும் மாள்வது மெய் எனா
இறுத்து நின் எதிர் எய்தினான்.
126. நன்று இது அன்று நமக்கு எனா
ஒன்று நீதி உணர்த்தினான்
இன்று காலன் முன் எய்தினான்
என்று சொல்லி இறைஞ்சினான்.

**சுக்கிரீவன் கருத்துப்படி சும்பகர்ணனைச்
சேர்த்துக் கொள்ள இராமன் இசைதல்**

127. என்று அவன் உரைத்தலோடும் இரவி சேய் இவனை இன்று
கொன்று ஒரு பயனும் இல்லை கூடுமேல் கூட்டிக் கொண்டு
நின்றது புரிதும் மற்று இந் நிருதர்கோன் இடரும் நீங்கும்
நன்று என நினைந்தேன் என்றான் நாதனும் நயன் ஈசு என்றான்.

சும்பகருணனை அழைத்துவர வீடணன் செல்லுதல்

128. ஏகுதற்கு உரியார் யாரே என்றலும் இலங்கை வேந்தன்
ஆகின் மற்று அடியனே சென்று அறிவினால் அவனை உள்ளம்
சேகு அறத் தெருட்டி ஈண்டுச் சேருமேல் சேர்ப்பென் என்றான்
மேகம் ஒப்பானும் நன்று போக என்று விடையும் ஈந்தான்.

சும்பகர்ணன் மறுத்தல்

129. தந்திரக் கடலை நீந்தித் தன் பெரும் படையைச் சார்ந்தான்
வெந்திறலவனுக்கு, ஐய வீடணன் விரைவில் உன்பால்
வந்தனன் என்னச் சொன்னார் வரம்பு இலா உவகை கூர்ந்து
சிந்தையால் களிக்கின்றான்தன் செறிகழல் சென்னி சேர்ந்தான்.

130. முந்தி வந்து இறைஞ்சினானை மோந்து உயிர் மூழ்கப் புல்லி
உய்ந்தனை ஒருவன் போனாய் என மனம் உவக்கின்றேன் தன்
சிந்தனை முழுதும் சிந்தத் தெளிவு இலார் போல மீள
வந்தது என் தனியே என்றான் மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணான்.
131. அவயம் நீ பெற்றவாறும் அமரரும் பெறுதல் ஆற்றா
உவயலோகத்தினுள்ள சிறப்பும் கேட்டு உவந்தேன் உள்ளம்
கவிஞரின் அறிவு மிக்காய் காலன் வாய்க் களிக்கின்றேம்பால்
நவைஉற வந்தது என் அமுது உண்பாய் நஞ்சு உண்பாயோ.
132. குலத்து இயல்பு அழிந்ததேனும் குமர மற்று உன்னைக் கொண்டே
புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் பொருந்திற்று என்னா
வலத்து இயல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன் மன்ன வாயை
உலர்த்தினை திரிய வந்தாய் உளைகின்றது உள்ளம் அந்தோ!
133. அறப் பெருந் துணைவர் தம்மை அபயம் என்று அடைந்த நின்னைத்
துறப்பது துணியார் தங்கள் ஆர் உயிர் துறந்த போதும்
இறப்பு எனும் பயத்தை விட்டாய் இராமன் என்பானைப் பற்றிப்
பிறப்பு எனும் புன்மை தீர்ந்தாய் நினைந்து என்கொல் பெயர்ந்த
வண்ணம் ?
134. அறம் என நின்ற நம்பற்கு அடிமை பெற்று அவன்தனாலே
மறம் என நின்ற மூன்றும் மருங்கு அற மாற்றி மற்றும்
திறம் என நின்ற தீமை இம்மையே தீர்ந்த செல்வ
பிறர் மனை நோக்குவேமை உறவு எனப் பெறுதி போலாம்.
135. நீதியும் தருமம் நின்ற நிலைமையும் புலமைதானும்
ஆதி அம் கடவுளாலே அருந் தவம் ஆற்றிப் பெற்றாய்
வேதியர் தேவன் சொல்லால் விளிவு இலா ஆயுப் பெற்றாய்
சாதியின் புன்மை இன்னும் தவார்ந்திலை போலும் தக்கோய்!
136. ஏற்றிய வில்லோன் யார்க்கும் இறையவன் இராமன் நின்றான்
மாற்ற அருந் தம்பி நின்றான் மற்றையோர் முற்றும் நின்றார்
கூற்றமும் நின்றது எம்மைக் கொல்லிய விதியும் நின்ற
தோற்ற எம் பக்கல் ஐய வெவ்வலி தொலைய வந்தாய்.
137. ஐய நீ அயோத்தி வேந்தற்கு அடைக்கலம் ஆகி ஆங்கே
உய்கிலை என்னின் மற்று இவ் அரக்கராய் உள்ளோம் எல்லாம்
எய்கணை மாரியாலே இறந்து பாழ் படுவேம் பட்டால்

கையினால் எள் நீர் நல்கிக் கடன் கழிப்பாரைக் காட்டாய்.

138. வருவதும் இலங்கை மூதுர்ப் புலை எலாம் மாண்ட பின்னை
திருவுறை மாப்பனோடும் புகுந்துபின் என்றும் தீராப்
பொருவ அருஞ் செல்வம் துய்க்கப் போதி நீ விரைவின் என்றான்
கருமம் உண்டு உரைப்பது என்றான், உரை எனக் கழறலுற்றான்.
இராமனைச் சரண் புகுமாறு வீடணன் கும்பகாணன் வேண்டுகல்
139. இருள் உறு சிந்தையேற்கும் இன் அருள் சுரந்த வீரன்
அருளும் நீ சேரின் ஒன்றோ அபயமும் அளிக்கும் அன்றி
மருள் உறு பிறவி நோய்க்கு மருந்தும் ஆம், மாறிச் செல்லும்
உருளுறு சகட வாழ்க்கை ஒழித்து வீடு அளிக்கும் அன்றே.
140. எனக்கு அவன் தந்த செல்வத்து இலங்கையும் அரசும் எல்லாம்
நினக்கு நான் தருவேன்; தந்து உன் ஏவலின் நெடிது நின்றேன்
உனக்கு இதின் உறுதி இல்லை உத்தம, உன்பின் வந்தேன்
மனக்கு நோய் துடைத்து வந்த மரபையும் விளக்குவாழி.
141. போதலோ அரிது போனால் புகலிடம் இல்லை வல்லே
சாதலோ சரதம் நீதி அறத்தொடும் தழுவி நின்றாய்
ஆதலால் உளதாம் ஆவி அநாயமே உகுத்து என் ஐய ?
வேதநூல் மரபுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்க வேண்டும்.
142. தீயவை செய்வார் ஆகின் சிறந்தவர் பிறந்த உற்றார்
தாய் அவை தந்தைமார் என்று உணர்வரோ தருமம் பார்ப்பார்
நீ அவை அறிதி அன்றே நினக்கு நான் உரைப்பது என்னோ ?
தூயவை துணிந்து போது பழிவந்து தொடர்வது உண்டோ ?
143. மக்களை, குரவார், தம்மை மாதரை மற்றுளோரை
ஒக்கும் இன் உயிர் அன்னாரை உதவி செய்தாரோடு ஒன்ற
துக்கம் இத் தொடர்ச்சி என்று துறப்பரால் துணிவு பூண்டோர்
மிக்கது நலனே ஆக வீடுபேறு அளிக்கும் அன்றே.
144. தீவினை ஒருவன் செய்ய அவனோடும் தீங்கு இலாதோர்
வீவினை உறுதல், ஐய மேன்மையோ கீழ்மை தானோ ?
ஆய்வினை உடையை அன்றே, அறத்தினை நோக்கி ஈன்ற
தாய்வினை செய்ய அன்றோ கொன்றனன் தவத்தின் மிக்கான் !
145. கண்ணுதல் தீமை செய்ய, கமலத்து முளைத்த தாதை
அண்ணல்தன் தலையின் ஒன்றை அறுக்க அன்று அமைந்தான்

- புண்உறு புலவு வேலோய் பழியொடும் பொருந்திப் பின்னை
எண்ணுறு நரகின் வீழ்வது அறிஞரும் இயற்றுவாரோ ?
146. உடலிடைத் தோன்றிற்று ஒன்றை அறுத்து அதன் உதிரம் ஊற்றிச்
சுடல் உறச் சுட்டு வேறு ஓர் மருந்தினால் துயரம் தீர்வார்
கடலிடைக் கோட்டம் தேய்த்துக் கழிவது கருமம் அகன்றால்
மடலுடை அலங்கல் மார்ப் மதி உடையவர்க்கு மன்னோ !
147. காக்கலாம் நும்முன்தன்னை எனின் அது கண்டது இல்லை
ஆக்கலாம் அறத்தை வேறே என்னினும் ஆவது இல்லை !
தீக்கலாம் கொண்ட தேவர் சிரிக்கலாம், செருவில் ஆவி
போக்கலாம், புகலாம் பின்னை நரகு அன்றிப் பொருந்திற்று உண்டோ ?
148. மறம் கிளர் செருவில் வென்று வாழ்ந்திலை மண்ணின்மேலா
இறங்கினை இன்றுகாறும், இளமையும் வறிதே ஏக
உறங்கினை என்பது அல்லால் உற்றது ஒன்று உளதோ ? என்றீ
அறம் கெட உயிரை நீத்து மேற்கொள்வான் அமைந்தது ஐயா ?
149. திருமறு மார்பன் நல்க அனந்தரும் தீர்ந்து செல்வப்
பெருமையும் எய்தி வாழ்தி ஈறு இலா நாளும் பெற்றாய்
ஒருமையே அரசு செய்வாய் உரிமையும் உனதே ஒன்றும்
அருமையும் இவற்றின் இல்லை காலமும் அடுத்தது ஐயா.
150. தேவர்க்கும் தேவன் நல்க இலங்கையின் செல்வம் பெற்றால்
யாவர்க்கும் சிறியை அல்லை யார் உனை நலியும் ஈட்டார்
மூவர்க்கும் தலைவர் ஆன மூர்த்தியார் அறத்தை முற்றும்
காவதற்குப் புகுந்து நின்றார் காசுத்த வேடம் காட்டி.
151. உன் மக்கள் ஆகி உள்ளார் உன்னொடும் ஒருங்கு தோன்றும்
என் மக்கள் ஆகி உள்ளார் இக் குடிக்கு இறுதி சூழ்ந்தான்
தன் மக்கள் ஆகி உள்ளார் தலையொடும் திரிவர் அன்றே
புன்மக்கள் தருமம் பூணாப் புல மக்கள் தருமம் பூண்டால் ?
152. முனிவரும் கருணை வைப்பர் மூன்று உலகத்தும் தோன்றி
இனிவரும் பகையும் இல்லை ஈறு உண்டு என்று இரங்க வேண்டா
துனிவரும் செறுநர் ஆன தேவரே துணைவர் ஆவர்
கனிவரும் காலத்து ஐய பூக் கொய்யக் கருதலாமோ ?
153. வேத நாயகனே உன்னைக் கருணையால் வேண்டி விட்டான்

காதலால் என்மேல் வைத்த கருணையால் கருமம் ஈதே
ஆதலால் அவனைக் காண அறத்தொடும் திறம்பாது ஐய
போதுவாய் நீயே என்னப் பொன் அடிஇரண்டும் பூண்டான்.

**இராவணனுக்காக உயிர் ஈதலே எனக்கு ஏற்றது
எனக் கும்பகர்ணன் கூறுதல்**

154. தும்பி அம் தொடையல் மாலைச் சுடர் முடி படியில் தோய
பம்பு பொற் கழல்கள் கையால் பற்றினன் புலம்பும் பொன் தோள்
தம்பியை எடுத்து மார்பில் தழுவித் தன் தறுகணூடு
வெம்புணர் சொரிய நின்றான் இனையன விளம்பலுற்றான்.
155. நீர்க் கோல வாழ்வை நச்சி நெடிது நாள் வளர்த்துப் பின்னைப்
போர்க் கோலம் செய்து விட்டாற்கு உயிர் கொடாது அங்குப் போகேன்!
தார்க் கோல மேனி மைந்த, என் துயர் தவிர்த்தி ஆயின்
கார்க் கோல மேனியானைக் கூடுதி கடிதின் ஏகி.
156. மலரின் மேல் இருந்த வள்ளல் வழு இலா வரத்தினால் நீ
உலைவு இலாத் தருமம் பூண்டாய் உலகு உளதனையும் உள்ளாய்
தலைவன் நீ உலகுக்கு எல்லாம் உனக்கு அது தக்கதேயால்
புலைஉறு மரணம் எய்தல் எனக்கு இது புகழதேயால்.
157. கருத்து இலா இறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக் காத்துத்
திருத்தலாம் ஆகின் அன்றே திருத்தலாம்? தீராது ஆயின்
பொருத்து உறு பொருள் உண்டாமோ? பொரு தொழிற்கு உரியார் ஆகி
ஒருத்தரின் முன்னம் சாதல் உண்டவர்க்கு உரியது அம்மா.
158. தும்பி அம் தொடையல் வீரன் சுடுகணை துரப்பச் சுற்றும்
வெம்பு வெஞ்சேனையோடும் வேறுஉள கிளைஞரோடும்
உம்பரும் பிறரும் காண ஒருவன் மூவுலகை ஆண்டு
தம்பியை இன்றி மாண்டு கிடப்பனோ தமையன் மண்மேல்.
159. அணை இன்றி அயர்ந்த வென்றி அஞ்சினார் நகை செய்து ஆர்க்க
பிணை ஒன்று கண்ணாள் பங்கன் பெருங்கிரி நெருங்கிப் பேர்த்த
பணை ஒன்று திரள் தோள் காலபாசத்தால் பிணிப்பக் கூசி
துணை இன்றிச் சேரல் நன்றோ தோற்றுள கூற்றின் குழல்!
160. செம்பு இட்டுச் செய்த இஞ்சித் திருநகர்ச் செல்வம் தேறி
வம்பு இட்ட தெரியல் ம்முன் உயிர் கொண்ட பகையை வாழ்த்தி
அம்பு இட்டுத் துன்னம் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடு ஐய
கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்.

161. அனுமனை வாலி சேயை அருக்கன் சேய்தன்னை அம்பொன் தனு உடையவரை வேறு ஓர் நீலனை சாம்பன்தன்னை கனி தொடர் குரங்கின் சேனைக்கடலையும் கடந்து மூடும் பனி துடைத்து உலகம் சுற்றும் பரிதியின் திரிவென் பார்த்தி.
162. ஆலம் கண்டு அஞ்சி ஓடும் அமரர்போல் அரிகள் ஓட சூலம் கொண்டு ஓடி வேலை தொடர்வது ஓர் தோற்றம் தோன்ற நீலம்கொள் கடலும் ஓட நெருப்போடு காலும் ஓட காலம் கொண்டு உலகும் ஓட கறங்குஎனத் திரிவென் காண்டி.
163. செருவிடை அஞ்சார் வந்துஎன் கண் எதிர்சேர்வர் ஆகின் கருவரை கனகக் குன்றம் என்னல் ஆம் காட்சி தந்த இருவரும் நிற்க மற்று அங்கு யார் உளர் அவரை எல்லாம் ஒருவரும் திரிய ஓட்டேன் உயிர் சுமந்து உலகில் என்றான்.
164. தாழ்கிற்பாய் அல்லை என் சொல் தலைக்கொளத் தக்கது என்று கேட்கிற்பாய் ஆகின் எய்தி அவரொடும் கெழீஇய நட்பை வேட்கிற்பாய் இனி ஓர் மாற்றம் விளம்பினால் விளைவு உண்டு என்று சூழ்க்கிற்பாய் அல்லை யாரும் தொழ நிற்பாய் என்னச் சொன்னான்.
165. போதி நீ ஐய பின்னைப் பொன்றினார்க்கு எல்லாம் நின்ற வேதியர் தேவன் தன்னை வேண்டினை பெற்று மெய்யம்மை ஆதி நூல் மரபினாலே கடன்களும் ஆற்றி ஏற்றி மாதூயர் நகரம் நண்ணா வண்ணமும் காத்தி மன்னோ!
166. ஆகுவது ஆகும் காலத்து ஆகும்; அழிவதும் அழிந்து சிந்திப் போகுவது அயலே நின்று போற்றினும் போதல் திண்ணம்! சேகு அறத் தெளிந்தோர் நின்னில் யார் உளர்? வருத்தம் செய்யாது ஏகுதி எம்மை நோக்கி இரங்கலை என்றும் உள்ளாய்.

வீடணன் மீளுதல்

167. என்று அவன் தன்னை மீட்டும் எடுத்து மார்பு இறுகப் புல்லி நின்று நின்று இரங்கி ஏங்கி நிறை கணால் நெடிது நோக்கி இன்றொடும் தவிர்ந்தது அன்றே உடன்பிறப்பு என்று விட்டான் வென்றி வெந் திறலினானும் அவன் அடித்தலத்து வீழ்ந்தான்.
168. வணங்கினான், வணங்கிக் கண்ணும் வதனமும் மனமும் வாயும் உணங்கினான்; உயிரோடு யாக்கை ஒடுங்கினான்; உரைசெய்து

இன்னும்

பிணங்கினால் ஆவது இல்லை பெயர்வது என்று உணர்ந்து போர்ந்தான்
குணங்களால் உயர்ந்தான் சேனைக் கடல் எலாம் கரங்கள் கூப்ப

கும்பகர்ணன் கண்ணில், உதிர நீர் பெருகுதல்

169. கள்ள நீர் வாழ்க்கையேமைக் கைவிட்டுக் காலும் விட்டான்
பிள்ளைமை துறந்தான் என்னப் பேதறும் நிலையன் ஆகி
வெள்ள நீர் வேலைதன்னில் வீழ்ந்த நீர்வீழ் வெங்கண்
உள்ள நீர் எல்லாம் மாறி உதிர நீர் ஒழுக நின்றான்.
170. எய்திய நிருதர் கோனும், இராமனை இறைஞ்சி எந்தாய்
உய்திறம் உடையார்க்கு அன்றோ அறன் வழி ஒழுகும் உள்ளம்
பெய்திறன் எல்லாம் பெய்து பேசினென் பெயருந் தன்மை
செய்திலன் குலத்து மாணம் தீர்ந்திலன் சிறிகும் என்றான்.
171. கொய்திறச் சடையின் கற்றை கொந்தளக் கோலக் கொண்டல்
நொய்தினில் துளக்கி ஐய நுண் எதிர் நும்முனோனை
எய்து இறத் துணித்து வீழ்த்தல் இனிது அன்று என்று இனைய

சொன்னேன்

செய்திறன் இனி வேறுஉண்டோ ? விதியை யார் தீர்க்ககிற்பார் ?

172. என இனிது உரைக்கும் வேலை இராக்கதர் சேனை என்னும்
கனை கடல் கவியின் தானைக் கடலினை வளைந்து கட்டி
முனை தொழில் முயன்றதாக மூவகை உலகும் முற்றத்
தனி நெடுந்தூளி ஆர்க்க ஆர்த்தில பரவை தள்ளி.
173. ஓடின புரவி வேழம் ஓடின உருளைத் திண் தேர்
ஓடின மலைகள் ஓட ஓடின உதிரப் போர் ஆறு
ஆடின கவந்த பந்தம் ஆடின அலகை மேல்மேல்
ஆடின பதாகை ஓங்கி ஆடின பறவை அம்மா.
174. மூளையும் தசையும் என்பும் குருதியும் நிணமும்மூரி
வானொடும் குழம்பு பட்டார் வாள் எயிற்று அரக்கர் மற்றுஅவ்
ஆள் அழி குருதி வெள்ளத்து அழுந்தின கவிகள் அம்பொன்
தோளொடு மரணும் கல்லும் சூலமும் வேலும் தாக்க.
175. எய்தனர் நிருதர் கல்லால் எறிந்தனர் கவிகள் ஏந்திப்
பெய்தனர் அரக்கர் பற்றிப் பிசைந்தனர் அரிகள் பின்றா
வைதனர் யாதுதானர் வலித்தனர் வானரேசர்
செய்தனர் பிறவும் வெம்போர் திகைத்தனர் தேவர் எல்லாம்!

கும்பகாண்டன் போர் தொடங்குதல்

176. நீரினை ஓட்டும் காற்றும் காற்று எதிர் நிற்கும் நீரும்
போர் இணை ஆக என்று பொருகின்ற பூசல் நோக்கி
தேரினை ஓட்டி வந்தான் திருவினைத் தேவர் தங்கள்
ஊரினை நோக்காவண்ணம் உதிரவேல் நோக்கியுள்ளான்!
177. ஊழியில் பட்ட காலின் உலகங்கள் பட்டால் ஒப்ப
பூமியில் பட்டுச் செந்தீர்ப் புணரியில் பட்டுப் பொங்கும்
சூழியின் பட்ட நெற்றிக் களிற்றொடும் துரந்த தேரின்
ஆழியில் பட்ட அன்றே அவனியில் பட்ட எல்லாம்!
178. குன்றின்மீது எறியும் பாரில் புடைக்கும் வெங் குரங்கைப் பற்றி
ஒன்று கொண்டு ஒன்றை எற்றும் உதைக்கும் விட்டு உழக்கும் வாரித்
தின்று தின்று உமிழும் பற்றிச் சிரங்களைத் திருகும் தேய்க்கும்
மென்று மென்று உமிழும் விண்ணில் வீசும் மேல் பிசைந்து பூசும்!
179. வாரியின் அழுக்கும் கையால் மண்ணிடை அடிக்கும் வாரி
நீரிடைக் குமிழி ஊட்டும் நெருப்பிடை நிமிர வீசும்
தேரிடை எற்றும் எட்டுத் திசையினும் செல்லச் சிந்தும்
துரரிடை மரத்து மோதும் மலைகளில் புடைக்கும் சுற்றி.
180. பறந்தனர் அமரர் அஞ்சி, பல்பெரும் பிணத்தைப் புல்லி
நிறைந்தன பறவை எல்லாம் நெடுந் திசை நான்கும் நான்கும்
மறைந்தன பெருமை தீர்ந்த மலைக் குலம் வற்றி வற்றிக்
குறைந்தன குரக்கு வெள்ளம் கொன்றனன் கூற்றும் வீச.
181. மற்று இனி ஒருவர்மேல் ஓர் மரனொடும் கற்கள் வீச
பெற்றிலம் ஆதும் அன்றே இன்றொடும் பெறுவது ஆதும்
அற்றன தீங்கும் என்னா அரிக் குலத் தலைவர் பற்றி
எற்றின எறிந்த எல்லாம் இணை நெடுந் தோளின் எற்றான்.
182. கல்லொடு மரனும் வேரும் கடடையும் காலில் தீண்டும்
புல்லொடு பிறவும் எல்லாம் பொடிப் பொடி ஆகிப் போன
இல்லை மற்று எறியத் தக்க எற்றுவ சுற்றும் என்ன
பல்லொடு பல்லு மென்று பட்டன குரங்கும் உட்கி.
183. குன்றின் வீழ் குரீஇக் குழாத்தின் குழாம் கொளக் குறித்துக் கூடி
சென்று மேல் எழுந்து பற்றிக் கைத்தலம் தேயக் குத்தி
வன் திறல் எயிற்றால் கவ்வி வள் உகிர் மடியக் கீளா

ஒன்றும் ஆகின்றது இல்லை என்று இரிந்து ஓடிப்போன.

நீலன் கும்பகருணனுடன் போரிட்டுத் தோற்றல்

184. மூலமே மண்ணில் மூழ்கிக் கிடந்தது ஓர் பொருப்பை முற்றும்
காலம் மேல் எழுந்த கால்போல் கையினால் கடிதின் வாங்கி
நீலன் மேல் நிமிர்ந்தது ஆங்கு ஓர் நெருப்பு எனத் திரித்து விட்டான்
சூலமே கொண்டு நூறி முறுவலும் தோன்ற நின்றான்.
185. பெயர்ந்து ஒரு சிகரம் தேடின அச்சம் ஆம் பிறர்க்கும் என்னா
புயங்களை படைகள் ஆகத் தோர் எதிர் ஓடிப் புக்கான்
இயங்களும்க் கடலும் மேகத்து இடிகளும் ஒழிய யாரும்
பயம் கொளக் கரங்கள் ஓச்சிக் குத்தினான் உதைத்தான் பல்கால்.
186. கைத்தலம் சலித்துக் காலும் குலைந்து தன் கருத்து முற்றான்
நெய்த்தலை அழலின் காந்தி எரிகின்ற நீலன் தன்னை
எய்த்து உயிர் பதைப்ப அன்னான் ஏற்றினான் இடது கையால்
மெய்த்தலைச் சூலம் ஓச்சான் வெறுங் கையான் என்று வெள்கி.

அங்கதன் வந்து பொருதல்

187. ஆண்டு அது நோக்கி நின்ற அங்கதன் ஆண்டுச் சால
நீண்டது ஓர் நெடுந் திண் குன்றம் நில முதுகு ஆற்ற வாங்கி
மாண்டனன் அரக்கன் தம்பி என்று உலகு ஏழும் வாழ்த்தத்
தூண்டினன் அதனை அன்னான் ஒரு தனித் தோளின் ஏற்றான்.
188. ஏற்றபோது அனைய குன்றம் எண்ண அருந் துகளது ஆகி
வீற்று வீற்று ஆகி ஓடி விழுதலும் கவியின் வெள்ளம்
ஊற்றம் ஏது நமக்கு என்று எண்ணி உடைந்தது குமரன் உற்ற
சீற்றமும் தானும் நின்றான் பெயர்ந்திலன் சென்ற பாதம்.
189. இடக் கையால் அரக்கன் ஆங்கு ஓர் எழு முனை வயிரத் தண்டு
தடுக்கல் ஆம் தரத்தது அல்லா வலியது தருக்கின் வாங்கி
மடக்குவாய் உயிரை என்னா வீசினன் அவனை மைந்தன்
தடக்கையால் பிடித்துக் கொண்டான் வானவர் தன்னை வாழ்த்த.
190. பிடித்தது சுழற்றி மற்றுஇப் பெரு வலி அரக்கன் தன்னை
இடித்து உரும் ஏறு குன்றத்து எரி மடுத்து இயங்குமா போல்
அடித்து உயிர் குடிப்பென் என்னா அனல் விழித்து ஆர்த்து மண்டி
கொடித் தடந்தோரின் முன்னாக் குதித்து எதிர் குறுகி நின்றான்.

கும்பகர்ணனும் அங்கதனும் உரையாடல்

191. நின்றவன் தன்னை அன்னான் நெருப்பு எழு நிமிர நோக்கி
பொன்ற வந்து அடைந்த தானைப் பரவலன் ஒருவன் தானோ
அன்று அவன் மகனோ எம் ஊர் அனல் மடுத்து அரக்கர் தம்மை
வென்றவன் தானோ யாரோ விளம்புதி விரைவின் என்றான்.
192. நும்முனை வாலின் சுற்றி நோன் திசை நான்கும் தாவி
மும்முனை நெடு வேல் அண்ணல் முளரி அம் சரணம் தாழ்ந்த
வெம்முனை வீரன் மைந்தன் நின்னை என் வாலின் வீக்கி
தெம்முனை இராமன் பாதம் வணங்கிடச் செல்வென் என்றான்.
193. உந்தையை மறைந்து ஓர் அம்பால் உயிருண்ட உதவி யோற்குப்
பந்தனைப் பகையைச் செற்றுக் கொடுக்கிலை என்னின் பாரோர்
நிந்தனை நின்னை செய்வார் நல்லது நினைந்தாய் நேரே
வந்தனை புரிவர் அன்றே வீரராய் வசையின் தீர்த்தார்.
194. இத்தலை வந்தது என்னை இராமன்பால் வாலின் ஈர்த்து
வைத்தலைக் கருதி அன்று வானவர் மார்பின் தைத்த
முத்தலை அயிலின் உச்சி முதுகுஉற மூரிவால் போல்
கைத்தலம் அவையும் நால கிடைத்தலைக் கருதி என்றான்.

அங்கதனின் தண்டு, பல துண்டமாதல்

195. அற்று அவன் உரைத்தலோடும் அனல் விழித்து அசனி குன்றத்து
உற்றது போலும் என்னும் ஒலிபட உலகம் உட்க
பொன் தடந் தோளின் வீசிப் புடைத்தனன் பொறியின் சிந்தி
இற்றது நூறு கூறாய் எழு முனை வயிரத் தண்டு.

அங்கதன் தோல்வி கண்டு அனுமன் அங்கு வந்து எதிர்த்தல்

196. தண்டு இற தடக்கை ஒச்சி தழுவி அத்தறுகணானைக்
கொண்டு இறப்புறுவென் என்னா தலையறக் குனிக்குங் காலை
புண் திறப்புற வலாளன் கையினால் புகைந்து குத்த
மண் திறப்பு எய்த வீழ்ந்தான் மாருதி இமைப்பின் வந்தான்.
197. மறித்து அவன் அவனைத் தன் கை வயிர வான் சூலம் மார்பில்
குறித்துற எறியலுற்ற காலையில் குன்றம் ஒன்று
பறித்து அவன் நெற்றி முற்றப் பரப்பிடை பாகம் உள்ளே
செறித்தெனச் சுரிக்க வீசித் தீர்த்தனை வாழ்த்தி ஆர்த்தான்.
198. தலையினில் தைத்து வேறு ஓர் தலை என நின்றதன்ன
மலையினைக் கையின் வாங்கி மாருதி வயிர மார்பின்

உலை உற வெந்த பொன் செய் கம்மியர் கூடம் ஒப்ப
குலை உறு பொறிகள் சிந்த வீசித் தோள் கொட்டி ஆர்த்தான்.

199. அவ்வழி வாலி சேயை அரிகுல வீரர் அஞ்சார்
வவ்வினார் கொண்டு போனார் மாருதி வாளை முற்றும்
கவ்வியது அணையது ஆங்கு ஓர் நெடுவரை கடிதின் வாங்கி
எவ்வம்இல் ஆற்றலானை நோக்கி நின்றுஇனைய சொன்னான்.

அனுமன், சும்பகர்ணன் வீரவாதம்

200. எறிகுவென் இதனை நின்மேல் இமைப்பறும் அளவில் ஆற்றல்
மறிகுவது அன்றி வல்லை மாற்றினை என்னின் வன்மை
அறிகுவார் எவரும் பின்னை யான் உன்னோடு அமரும் செய்யேன்
பறிகுவென் உலகில் வல்லோய் பெரும் புகழ் பெறுதி என்றான்.
201. மாற்றம் அஃது உரைப்பக் கேளா மலை முழை திறந்தது என்னக்
கூற்று உறழ் பகுவாய் விள்ள நகைத்து நீ கொணர்ந்த குன்றை
ஏற்றனென் ஏற்ற காலத்து இறை அதற்கு ஒற்கம் எய்தின்
தோற்றனென் உனக்கு என் வன்மை சுருங்கும் என்று அரக்கன்
சொன்னான்.

சும்பகர்ணனின் வலிமை கண்டு அனுமன் விலகிப் போதல்

202. மாருதி வல்லை ஆகின் நில் அடா மாட்டாய் ஆகின்
பேருதி உயிர்கொண்டு என்று பெருங் கையால் நெருங்கவிட்ட
கார் உதிர் வயிரக் குன்றைக் காத்திலன் தோள் மேல் ஏற்றான்
ஓர் உதிர் நூறு கூறாய் உக்கது எவ் உலகம் உட்க.
203. இளக்கம் ஒன்று இன்றி நின்ற இயற்கை பார்த்து இவனது ஆற்றல்
அளக்குறற்பாலும் ஆகா குலவரை அமரின் ஆற்றா
துளக்குறும் நிலையன் அல்லன் சுந்தரத் தோளன் வாளி
பிளக்கு மேல் பிளக்கும் என்னா மாருதி பெயர்ந்து போனான்.

வானரச் சேனையின் அழிவு

204. எழுபது வெள்ளத்துள்ளார் இறந்தவர் ஒழிய யாரும்
முழுவதும் மாள்வர் இன்றே இவன் வலத்து அமைந்த முச்சூல்
கழுவினில் என்று வானோர் கலங்கினார் நடுங்கி இற்றைப்
பொழுதினின் உலகம் மூன்றும் திரியும் என்று உள்ளம் பொங்கி.
205. தாக்கினார் தாக்கினார் தம் கைத்தலம் சலித்தது அன்றி
நூக்கினார் இல்லை ஒன்றும் நோவு செய்தாரும் இல்லை

- ஆக்கினான் களத்தின் ஆங்கு ஓர் குரங்கினது அடி இன்றிப்
போக்கினான் ஆண்மையாலே புதுக்கினான் புகழை அம்மா.
206. சங்கத்து ஆர் குரங்கு சாய தாபதர் என்னத் தக்கார்
இங்கு உற்றார் அல்லரோதான் வேறும் ஓர் இலங்கை உண்டோ
எங்குற்றார் எங்குற்றார் என்று எடுத்து அழைத்து இமையோர் அஞ்ச
துங்கத் தோள் கொட்டி ஆர்த்தான் கூற்றையும் துணுக்கம் கொண்டான்.
207. பறந்தலை அதனின் வந்த பல் பெருங் கவியின் பண்ணை
இறந்தது கிடக்க நின்ற இரிதலின் யாரும் இன்றி
வறந்தது சோரி பாய வளர்ந்தது மகர வேலை
குறைந்துளது உவாவுறுத்து ஓதம் கிளர்ந்து மீக்கொண்டது என்ன.
- இலக்குவன், சும்பகர்ணன் போர்**
208. குன்றும் கற்களும் மரங்களும் குறைந்தன குரங்கின்
வென்றி அம் பெருங் சேனை ஓர் பாதியின் மேலும்
அன்று தேய்ந்தது என்று உரைத்தலும் அமரர் கண்டு உவப்பச்
சென்று தாக்கினன் ஒரு தனிச் சுமித்திரைச் சிங்கம்.
209. நாண் எறிந்தனன் சிலையினை அரக்கியர் நகு பொன்
பூண் எறிந்தனர் படியிடை இடி பொடித்தென்ன
சேண் எறிந்து எழு திசை செவிடு எறிந்தன அலகை
தூண் எறிந்தன கையெடுத்து ஆடின துணங்கை.
210. இலக்குவன் கடிது ஏவின இரை பெறாது இரைப்ப
சிலைக் கடுங் கணை நெடுங் கணம் சிறையுடன் செல்ல
உலைக் கொடுங் கனல் வெதும்பிட வாய் எரிந்து ஓடி
குலக் கயங்களில் குளித்தன குடித்தன குருதி.
211. அலை புடைத்த வான் அரக்கரைச்சில் கழுத்து அரிவ
சில சிரத்தினைத் துணித்து அவை திசைகொண்டு செல்வ
கொலை படைத்த வெங் களத்திடை விழா கொடு போவ
தலை படைத்தன போன்றனவால் நெடுங் சரங்கள்.
212. உருப்பதங்களை ஒப்பன சில கணை ஓடைப்
பொருப்பதங்களை உருவி மற்று அப்பறம் போவ
செருப் பதம் பொரும் அரக்கர் தம் தலை பல சிந்தி
பருப்பதங்கள் புக்கு ஒளிப்பன முழை புகு பாம்பின்.
213. மின் புகுந்தன பல் குழுவாம் என மிளிர்வ

பொன் புகுந்து ஒளிர் வடிம்பின கடுங்கணை போவ
முன்பு நின்றவர் முகத்திற்கும் கடைக் குழை முதுகின்
பின்பு நின்றவர் பிடர்க்கும், இந்நிசை ஒக்கும் பிறழா.

214. போர்த்த போரியின் கண்ணன காளத்தின் பொகுட்ட
ஆர்த்த வாயன கையன ஆனையின் கழுத்த
ஈர்த்த தேரன இவளியின் தலையன எவர்க்கும்
பார்த்த நோக்கின கலந்தன இலக்குவன் பகழி.

215. மருப்பு இழந்தன களிறு எலாம் வால் செவி இழந்த
நெருப்புஉகும் கண்கள் இழந்தன நெடுங்கரம் இழந்த
செருப்புக்கும் கடுங் காத்திரம் இழந்தன சிகரப்
பொருப்பு உருண்டனவாம் எனத் தலைத்திடைப் புரண்ட.

216. நிரந்தரம் தொடை நெகிழ்த்தலின், திசை எங்கும் நிறைந்த
சரம் தலைத்தலைப் படப்பட மயங்கின சாய்ந்த
உரம் தலத்துற உழைத்தவால் பிழைத்தது ஒன்று இல்லை
குரம் தலத்தினும் விசும்பினும் மிதித்திலாக் குதிரை.
217. பல்லவக் கணைபட படு புரவிய பல்கால்
வில்லுடைத் தலையாளொடு சூதரை வீழ்த்த
எல்லை அற்ற செங் குருதியின் ஈர்ப்புண்ட அல்லால்
செல்லகற்றில நின்றில கொடி நெடுந்தேர்கள்.
218. பேழை ஒத்து அகல் வாயன பேய்க் கணம் முகக்கும்
மூழை ஒத்தன கழுத்து அற வீழ்ந்தன முறை சால்
ஊழை ஒத்தன ஒரு கணை தைத்தன உதிரத்
தாழி ஒத்த வெங் குருதியில் மிதப்பன தலைகள்.
219. ஒட்டி நாயகன் வென்றி நாள் குறித்து ஒளிர் முளைகள்
அட்டி வைத்தன பாலிகை நிகர்த்தன அழிந்து
நட்டவாம் என வீழ்ந்தன துடிகளின் நடுவண்
வட்ட வாய்களில் வயங்கிய வருண சாமரைகள்.
220. எரிந்த வெங் கணை நெற்றியில் படுதொறும் யானை
அரிந்த அங்குசத்து அங்கையின் கல்வியின் அமைவால்
திரிந்த வேகத்த பாகர்கள் தீர்ந்தன செருவில்
புரிந்த வானரத் தானையில் புக்கன புயலின்.
221. வேனிலான் அன்ன இலக்குவன விடுங் கணை விலக்க
மானவெள் எயிற்று அரக்கர்தம் படைக்கல வாரி
போன போனவன் திசைதொறும் பொறிக் குலம் பொடிப்ப
மீன் எலாம் உடன் விசும்பின்நின்று உதிர்த்தென வீழ்ந்த.
222. கரம் குடைந்தன தொடர்ந்து போய்க் கொய் உளைக் கடுமாக்
குரம் குடைந்தன வெரிநூறக் கொடி நெடுங் கொற்றத்
தரம் குடைந்தன அணி நெடுந் தேர்க் குலம் குடைந்த
அரம் குடைந்தன அயில் நெடு வாளிகள் அம்மா!
223. துரக்கும் மெய்யுணர் இரு வினைகளை எனும் சொல்லின்
கரக்கு வீரத்தை தீமையைஎனும் இது கண்டோம்
இரக்கம் நீங்கினர் அறத்தொடு திறம்பினர் எனினும்
அரக்கர் ஆக்கையை அரம்பையர் தழுவினர் விரும்பி.

224. மறக் கொடுந் தொழில் அரக்கர்கள் மறுக்கிலா மழைபோல்
நிறக் கொடுங் கணை நெருப்போடு நிகர்வன நிமிர
இறக்கம் எய்தினர் யாவரும் எய்தினர் எனின் அத்
துறக்கம் என்பதின் பெரியது ஒன்று உளது எனச் சொல்லேம்.

225. ஒருவரைக் கரம் ஒருவரைச் சிரம் மற்று அங்கு ஒருவர்
குரை கழல் துணை தோள் இணை பிற மற்றும் கொளலால்
விரவலர்ப் பெறா வெறுமைய ஆயின வெவ்வேறு
இரவு கற்றன போன்றன இலக்குவன் பகழி.

226. சிலவரைக் கரம் சிலவரைச் செவி சிலர் நாசி
சிலவரைக் கழல் சிலவரைக் கண் கொளும் செயலால்
நிலவரைத் தரு பொருள் வழித் தண் தமிழ் நிரப்பும்
பிலவர் சொல் துறை புரிந்தவும் போன்றன சரங்கள்.

227. அறத்தின் இன் உயிர் அணையவன் கணை பட அரக்கர்
இறத்தும் இங்கு இறை நிற்பின் என்று இரியலின் மயங்கி
திறத்திறம் படத் திசைதொறும் திசைதொறும் சிந்திப்
புறத்தின் ஓடினர் ஓடின குருதியே போல்.

இலக்குவனது வில் ஆண்மையைக் கும்பகருணன் வியத்தல்

228. செருவில் மாண்டவர் பெருமையும் இலக்குவன் செய்த
வரிவில் ஆண்மையும் நோக்கிய புலத்தியன் மருமான்
திரிபுரஞ் செற்ற தேவனும் இவனுமே செருவின்
ஒரு விலாளர் என்று ஆயிரம் கால் எடுத்து உரைத்தான்.

229. படர் நெடுந் தடந் தட்டிடைத் திசைதொறும் பாகர்
கடவுகின்றது காற்றினும் மனத்தினும் கடியது
அடல் வயங் கொள் வெஞ் சீயம் நின்று ஆர்க்கின்றது அம்பொன்
வட பெருங்கிரி பொருவு தோர் ஓட்டினன் வந்தான்.

அனுமன் தோள்மேல் இலக்குவன் ஏறிப் போரிடல்

230. தொளை கொள் வான் நுகச் சுடர் நெடுந் தோர் மிசைத் தோன்றி
வளை கொள் வெள் எயிற்று அரக்கன் வெஞ் செருத் தொழில் மலைய
கிளை கொளாது இகல் என்று எண்ணி மாருதி கிடைத்தான்
இளைய வள்ளலே ஏறுதி தோள்மிசை என்றான்.

231. ஏறினான் இளங் கோளரி, இமையவர் ஆசி
கூறினார் எடுத்து ஆர்த்தது வானரக் குழுவும்

நூறு பத்துடைப் பத்தியின் நொறில் பரி பூண்ட

ஆறு தேரினும் அகன்றது அவ் அனுமன் தன் தடந்தோள்.

232. தன்னின் நேர் பிறர் அலா இல்லவன் தோள்மேல்
துன்னு பேர் ஒளி இலக்குவன் தோன்றியதோற்றம்
பொன்னின் மால் வரை வெள்ளி மால் வரை மிசைப் பொலிந்தது
என்னுமாறு அன்றி பிறிது எடுத்து இயம்புவது யாதோ ?

233. ஆங்கு வீரனோடு அமர் செய்வான் அமைந்த வாள் அரக்கன்
தாங்கு பல் கணைப் புட்டிலும் தகை பெறக் கட்டி
வீங்கு தோள் வலிக்கு ஏயது விசும்பில் வில் வெள்க
வாங்கினான் நெடு வடவரை புரைவது ஓர் வரி வில்.

கும்பகருணன் இலக்குவன் வீரவாதம்

234. இராமன் தம்பி நீ இராவணன் தம்பி நான் இருவேம்
பொரநின்றேம் இது காணிய வந்தனர் புலவோர்
பராஷம் தொல் செரு முறை வலிக்கு உரியன பகர்ந்து
விராவு நல் அமர் விளைக்குதும் யாம் என விளம்பா.

235. பெய் தவத்தினோர் பென்கொடி எம்முடன் பிறந்தாள்
செய்த குற்றம் ஒன்று இல்லவள் நாசி வெஞ் சினத்தால்
கொய்த கொற்றவ மற்று அவள் கூந்தல் தொட்டு ஈர்த்த
கை தலத்திடைக் கிடத்துவென் காக்குதின்றான்.

236. அல்லினால் செய்த நிறத்தவன் அனையது பகர
மல்லினால் செய்த புயத்தவன் மாற்றங்கள் நும்பால்
வில்வினால் சொல்லின் அல்லது வெந் திறல் வெள்கச்
சொல்லினால் சொலக் கற்றிலம் யாம் எனச் சொன்னான்.

இருவாள்தம் பெரும் போர்

237. விண் இரண்டு கூறு ஆயது பிளந்தது வெற்பு
மண் இரண்டு உறக் கிழிந்தது என்று இமையவர் மறுக
கண் இரண்டினும் தீ உக கதிர் முகப் பகழி
எண் இரண்டினோடு இரண்டு கோத்து ஒரு தொடை எய்தான்.

238. கொம்பு நாலுடைக் குலக்கரிக் கும்பத்தில் குறித்த
உம்பர் ஆற்றலை ஒதுக்கிய உரும் எனச் செல்வ
வெம்பு வெஞ் சினத்து இராவணற்கு இளையவன் விட்ட
அம்பு பத்தினோடு எட்டையும் நான்கினால் அறுத்தான்.

239. அறுத்த காலையின் அரக்கனும் அமரரை நெடு நாள்
ஒறுத்தது ஆயிரம் உருவது திசைமுகன் உதவப்
பொறுத்தது ஆங்கு ஒரு புகர் முகங் கணைப் புத்தேள்
இறுத்து மாற்று இது வல்லையேல் என்று கோத்து எய்தான்.
240. புரிந்து நோக்கிய திசைதொறும் பகழியின் புயலால்
எரிந்து செல்வதை நோக்கிய இராமனுக்கு இளையான்
தெரிந்து மற்ற அதுதன்னை ஓர் தெய்வ வெங் கணையால்
அரிந்து வீழ்த்தலும் ஆயிரம் உருச் சரம் அற்ற.
241. ஆறு இரண்டு வெங் கடுங் கணை அனுமன்மேல் அழுத்தி
ஏறு வெஞ்சரம் இரண்டு இளங் குமரன்மேல் ஏற்றி
நூறும் ஐம்பதும் ஒரு தொடை தொடுத்து ஒரு நொடியில்
கூறு திக்கையும் விகம்பையும் மறைத்தனன் கொடியோன்.
242. மறைத்த வாளிகள் எவற்றையும் அவற்றினால் மாற்றி
துறைத் தலம் தொறும் தலம் தொறும் நின்று தேர் சுமக்கும்
பொறைக்கு அமைந்த வெங் கரி பரிஆளி மாப்பூதம்
திறத் திறம் படத் துணித்து அவன் தேரையும் சிதைத்தான்.
243. தேர் அழிந்தது செங் கதிர்ச் செல்வனைச் சூழ்ந்த
ஊர் அழிந்தது போல் துரந்து ஊர்பவர் உலந்தார்
நீர் அழிந்திடார் நெடு மழைக் குழாத்திடை நிமிர்ந்த
பார வெஞ் சிலை அழிந்தெனத் துமிந்தது அப் பருவில்.
244. செய்த போரினை நோக்கி இம் தேரிடைச் சேர்ந்த
கொய் உளைக் கடுங் கோள் அரி முதலிய குழுவை
எய்து கொன்றனனோ நெடு மந்திரம் இயம்பி
வைது கொன்றனனோ என வானவர் மயர்ந்தார்.
245. ஊன்று தேரோடு சிலை இலன் கடல் கிளர்ந்தது ஒப்பான்
ஏன்று மற்று அவன் இன் உயிர் குடிப்பென் என்று உலகம்
மூன்றும் வென்றமைக்கு இடுகுறி என்ன முச்சிகைத் தாய்த்
தோன்றும் வெஞ்சுடர்ச் சூலவெஞ் கூற்றினைத் தொட்டான்.
246. இழியப் பாய்ந்தனன் இரு நிலம் பிளந்து இரு கூறா
கிழியப் பாய் புனல் கிளர்ந்தெனக் கிளர் சினத்து அரக்கன்
பழி அப்பால் இவன் பதாதி என்று அனுமன்தன் படர் தோள்
ஒழியப் பார்மிசை இழிந்து சென்று இளவலும் உற்றான்.

247. உற்ற காலையின் இராவணன் தம்பி மாடு உதவ
இற்ற தானையின் இரு மடி இகல் படை ஏவ
முற்றி அன்னது முழங்கு முந்நீர் என முடுகிச்
சுற்றி ஆர்த்தது கமித்திரை சிங்கத்தைத் தொடர்ந்து.
248. இரிந்து வானரம் இரியலின் மயங்கின எங்கும்
சொரிந்த வெம்படை துணித்திட தடுப்ப அருந் தொழிலால்
பரிந்த அண்ணலும் பரிவிலன் ஒரு புடை படர
பரிந்த அந் நெடுஞ் சேனை அம் கருங்கடல் புக்கான்.
249. முருக்கு நாள் மலர் முகை விரிந்தாலன முரண்கண்
அரக்கர் செம் மயிர்க் கருந் தலை அடுக்கலின் அணைகள்
பெருக்கினான் பெருங் கடலிடைப் பெய்து பெய்து எருவை
உருக்கினால் அன்ன குருதி நீர் ஆறுகள் ஓட.
250. கரியின் கைகளும் புரவியின் கால்களும் காலின்
திரியும் தேர்களின் சில்லியும் அரக்கர்தம் சிரமும்
சொரியும் சோரியின் துறைதொறும் துறைதொறும் கழிப்ப
நெரியும் பல் பிணப்பெருங் கரை கடந்தில நீத்தம்.
251. கொற்ற வான் எழு தண்டு வேல் கோல் மழுகுலிசம்
மற்றும் வேறு உள படைக்கலம் இலக்குவன் வாளி
கற்றும் ஓடுவ தொடர்ந்து இடை துணித்திட தொகையாய்
அற்ற துண்டங்கள் படப் படத் துணிந்தன அனந்தம்.
252. குண்டலங்களும் மவுலியும் ஆரமும் கோவை
தண்டை தோள்வளை கடகம் என்று இனைய தறுகண்
கண்ட கண்டங்களொடும் கணை துரந்தன கதிர் சூழ
மண்டலங்களை மாறுகொண்டு இமைத்தன வானில்.
253. பரந்த வெண்குடை சாமரை நெடுங் கொடி பதாகை
சரம் தரும் சிலை கேடகம் பிச்சம் மொய்சரங்கள்
துரந்து செல்வன குருதி நீர் ஆறுகள் தோறும்
நிரந்த பேய்க்கணம் கரைத்தொறும் குவித்தன நீந்தி.
- கும்பகருணன் மற்றொரு முனையில்
சுக்கிரீவனோடு பெரும் போர் புரிதல்**
254. ஈண்டு வெஞ்செரு இனையன நிகழ்வழி எவர்க்கும்
நீண்ட வெள் எயிற்று அரக்கன் மற்றொரு திசை நின்றான்
பூண்ட வெஞ்செரு இரவி காண்முறையொடு பொருதான்

காண்தகும் என இமையவர் குழுக்கொண்டு கண்டார்.

255. பொறிந்து எழு கண்ணினன், புகையும்வாயினன்
செறிந்து எழு கதிரவன் சிறுவன் சீறினான்
முறிந்தன அரக்கன் மா முரண் திண்தோள் என
எறிந்தனன் விசும்பில் மாமலை ஒன்று ஏந்தியே.
256. அம் மலைநின்று வந்து அவனி எய்திய
செம் மலை அனைய வெங் களிறும் சேனையின்
வெம் மலை வேழமும் பொருத வேறு இனி
எம் மலை உளது அவற்கு எடுக்க ஒணாததே.
257. இவ்வகை நெடு மலை இழிந்த மாகணம்
கவ்விய நிருதார்தம் களிறும் கட்டு அற
அவ் வகை மலையினை ஏற்று ஓர் அங்கையால்
வவ்வினன் அரக்கன் வாள் அவுணர் வாழ்த்தினார்.
258. ஏற்று ஒரு கையினால் இதுகொல் நீ அடா
ஆற்றிய குன்றம் என்று அளவு இல் ஆற்றலான்
நீற்று இயல் நுணுகுறப் பிசைந்து நீங்கு எனா
தூற்றினன் இமையவர் துணுக்கம் எய்தினார்.

சுக்கிரீவன் மீது கும்பகருணன் எறிந்த சூலத்தை அனுமன் முறித்தல்

259. செல்வெனோ நெடுங் கிரி இன்னும் தோந்து எனா
எல்லவன் காண்முளை உணரும் ஏல்லையில்
கொல் என எறிந்தனன் குறைவு இல் நோன் பினோர்
சொல் எனப் பிழைப்பு இலாச் சூலம் சோர்வு இலான்.
260. பட்டனன் பட்டனன் என்று பார்த்தவர்
விட்டு உலம்பிட நெடு விசும்பில் சேறலும்
எட்டினன் அது பிடித்து இறுத்து நீங்கினான்
ஒட்டுமோ மாருதி அறத்தைஓம்புவான்.
271. சித்திர வன முலைச் சீதை செவ்வியால்
முத்தனார் மிதிலை ஊர் அறிவு முற்றிய
பித்தன் வெஞ் சிலையினை இறுத்த போர் ஒலி
ஒத்தது சூலம் அன்று இற்ற ஒசையே.

கும்பகருணன் போருக்கு அறைகூவ அனுமன் மறுத்தல்

272. நிருதனும் அனையவன் நிலைமை நோக்கியே

கருதவும் இயம்பவும் அரிது உன் கை வலி
அரியன முடிப்பதற்கு அனைத்து நாட்டினும்
ஒரு தனி உளை இதற்கு உவமை யாது என்றான்.

273. என்னோடு பொருதியேல் இன்னும் யான் அமர்
சொன்னன புரிவல் என்று அரக்கன் சொல்லவும்
முன் இனி எதிர்க்கிலேன் என்று முற்றிய
பின் இலை பழுது எனப் பெயர்ந்து போயினான்.

**சுக்கிரீவனும் கும்பகருணனும் பொர,
சுக்கிரீவன் சிறிது உணர்வு நீங்குதல்**

274. அற்றது காலையில் அரக்கன் ஆயுதம்
பெற்றிலன் பெயர்ந்திலன் அனைய பெற்றியில்
பற்றினன் பாய்ந்து எதிர் பருதி காண்முளை
எற்றினன் குத்தினன் எறுழ் வெங்கைகளால்.

275. அரக்கனும் நன்று நின் ஆண்மை ஆயினும்
தருக்கு இனி இன்றொடும் சமையும் தான் எனா
நெருக்கினன் பற்றினன் நீங்கொணாவகை
உருக்கிய செம்பு அன உதிரக் கண்ணினான்.

276. திரிந்தனர் சாரிகை தேவர் கண்டிலர்
புரிந்தனர் நெடுஞ் செரு புகையும் போர்த்து எழ
எரிந்தன உருவு எலாம் இருவர் வாய்களும்
சொரிந்தன குருதி தாம் இறையும் சோர்ந்திலார்.

277. உறுக்கினர் ஒருவரை ஒருவர் உற்று இகல்
முறுக்கினர் முறை முறை அரக்கன் மொய்ப்பினால்
பொறுக்கிலாவகை நெடும் புயங்களால் பிடித்து
இறுக்கினான் இவன் சிறிது உணர்வும் எஞ்சினார்.

**சுக்கிரீவனைக் கும்பகருணன் இலங்கைக்கு எடுத்துச்
செல்ல அது கண்டு வானவர் வருந்துதல்**

278. மண்டு அமர் இன்றொடு மடங்கும் மன் இலாத்
தண்டல் இல் பெரும் படை சிந்தும் தக்கது ஓர்
எண்தரு கருமம் மற்று இதனின் இல் என
கொண்டனன் போயினன் நிருதர் கோநகர்.

279. உற்றின பறவையை ஊறு கொண்டு எழ
சிரற்றின பார்ப்பினின் சிந்தை சிந்திட
விரல் துறு கைத்தலத்து அடித்து வெய்துயிர்த்து
அரற்றின கவிக் குலம் அரக்கர் ஆர்த்தனர்.

280. நடுங்கினார் அமரரும் நா உலர்ந்து வேர்த்து
 ஒடுங்கினார் வானரத் தலைவர் உள் முகிழ்த்து
 இடுங்கின கண்ணினார் எரிந்த நெஞ்சினார்
 மடங்கினவாம் உயிர்ப்பு என்னும் மாண்பினார்
கும்பகருணன் சுக்கிரீவனைத் தூக்கிச் சென்ற காட்சி
281. புழுங்கிய வெஞ் சினத்து அரக்கன் போகுவான்
 அழுங்கல் இல் கோள் முகத்து அரவம் ஆயினான்
 எழும் கதிர் இரவிதன் புதல்வன் எண்ணுற
 விழுங்கிய மதி என மெலிந்து தோன்றினான்.
282. திக்குஉற விளங்குவான் சிறுவன் தீயவன்
 மைக்கரு நிறத்திடை மறைந்த தன் உரு
 மிக்கதும் குறைந்ததும் ஆக மேகத்துள்
 புக்கதும் புறத்ததும் ஆம் மதியும் போன்றனன்.
283. ஒருங்கு அமர் புரிகிலேன் உன்னொடு யான் என
 நெருங்கிய உரையினை நினைத்து நோக்கிலன்
 கருங் கடல் கடந்த அக் காலன் காலன் வாழ்
 பெருங் கரம் பிசைந்து அவன் பின்பு சென்றனன்.
இராமன் கும்பகருணன் செல்லும் வழியை அம்புகளால் தடுத்தல்
284. ஆயிரம் பெயரவன் அடியில் வீழ்ந்தனர்
 நாயகர் எமக்கு இனி யாவர் நாட்டினில்
 காய் கதிர்ப் புதல்வனைப் பிணித்த கையினன்
 போயினன் அரக்கன் என்று இசைத்த பூசலார்.
285. தீயினும் முதிர்வுறச் சிவந்த கண்ணினான்
 காய் கணை சிலையொடும் கவர்ந்த கையினான்
 ஏ எனும் மாத்திரத்து இலங்கை மா நகர்
 வாயில் சென்று எய்தினான் மழையின் மேனியான்.
286. உடைப் பெருந் துணைவனை உயிரின் கொண்டு போய்
 கிடைப்ப அருங் கொடி நகர் அடையின் கேடு என
 தொடைப் பெரும் பகழியின் மாரி தூர்த்து இறை
 அடைப்பென் என்று அடைத்தனன் விசம்பின் ஆறு எலாம்.
287. மாதிரம் மறைந்தன வயங்கு வெய்யவன்
 சோதியின் கிளர் நிலை தொடர்தல் ஒவின

யாதும் விண் படர்ச்சில் இயங்கு கார் மழை
மீது நின்று அகன்றன விசும்பு தூர்த்தலால்.

கும்பகருணன் இராமனைக் கண் எதிரே காணுதல்

288. மனத்தினும் கூடியது ஓர் விசையின் வான் செல்வான்
இனக் கொடும் பகழியின் மதிலை எய்தினான்
நினைத்து அவை நீக்குதல் அருமை இன்று என
சினக் கொடுந் திறலவன் திரிந்து நோக்கினான்.
289. கண்டனன் வதனன் வாய் கண் கைகால் எனப்
புண்டரீகத் தடம் பூத்து பொன்சிலை
மண்டலம் தொடர்ந்து மண் வயங்க வந்தது ஓர்
கொண்டலின் பொலிதரு கோலத்தான்தனை.

கும்பகருணன் முழக்கம்

290. மடித்த வாய் கொழும் புகை வழங்க மாறு இதழ்
துடித்தன புருவங்கள் கறுக் கொண்டு ஏறிட
பொத்த தீ நயனங்கள் பொறுக்கலாமையால்
இடித்த வான் தெழிப்பினால் இடிந்த குன்று எலாம் .
291. மாக் கவந்தனும் வலி தொலைந்த வாலி ஆம்
பூக் கவர்ந்து உண்ணியும் போலும் என்று எனைத்
தாக்க வந்தனை இவன் தன்னை இன் உயிர்
காக்க வந்தனை இது காணத் தக்கதால்.
292. உம்பியை முனிந்திலேன், அவனுக்கு ஊர்தியாம்
நம்பியை முனிந்திலேன், நயக்கும் வாலிதன்
தம்பியை முனிந்திலேன், சமரம் தன்னில் யான்
அம்பு இயல் சிலையினாய் புகழ் அன்று ஆதலால்.
293. தேடினேன் திரிந்நென் நின்னை திக்கு இறந்து
ஓடியது உன் படை உம்பி ஓய்ந்து ஒரு
பாடுஉற நடந்தனன் அனுமன் பாறினன்
ஈடுறும் இவனைக் கொண்டு எளிதின் எய்தினேன்.
294. காக்கிய வந்தனை என்னின் கண்ட என்
பாக்கியம் தந்தது நின்னை பலமுறை
ஆக்கிய செரு எலாம் ஆக்கி எம்முனைப்
போக்குவென் மனத்தறு காதல் புன்கண் நோய்.

295. ஏதி வெந் திறலினோய்! இமைப்பிலார் எதிர்
 பேது உறு குரங்கை யான் பிணித்த கைப் பிணி
 கோதை வெஞ் சிலையினால் கோடி வீடு எனின்
 சீதையும் பெயர்ந்தனன் சிறை நின்றாம் என்றான்.

இராமன் கும்பகருணன் மீது அம்பு எய்தல்

296. என்றலும் முறுவலித்து இராமன் யானுடை
 இன் துணை ஒருவனை எடுத்த தோள் எனும்
 குன்றினை அரிந்து யான் குறைக்கிலேன் எனின்
 பின்றினென் உனக்கு வில் பிடிக்கிலேன் என்றான்.

297. மீட்டு அவன் சரங்கள் ஆம் விலங்கல் ஆரையை
 மூட்டு அற நீக்குவான் முயலும் வேலையில்
 வாள் தலை விடர்த்தலை வயங்கு வாளிகள்
 சேட்டகல் நெற்றியின் இரண்டு சேர்த்தினான்.

கும்பகருணன் மயக்கம் அடைதலும், சுக்கிரீவன் தெளிவு பெறுதலும்

298. சுற்றிய குருதியின் செக்கர் சூழ்ந்து எழ
 நெற்றியின் நெடுங்கணை ஒளிர நின்றவன்
 முற்றிய சுதிரவன் முளைக்கும் முந்து வந்து
 உற்று எழும் அருணானது உதயம் போன்றனன்.

299. குன்றின் வீழ் அருவியின் குதித்துக் கோத்து இழி
 புன்தலைக் குருதி நீர் முகத்தைப் போர்த்தலும்
 இன் துயில் உணர்ந்தென உணர்ச்சி எய்தினான்
 வன் திறல் தோற்றிலான் மயக்கம் எய்தினான்.

**சுக்கிரீவன் கும்பகருணனது மூக்கையும் காதையும்
 கடித்து எடுத்துச் செல்லல்**

300. நெற்றியில் நின்று ஒளி நெடிது இமைப்பன
 கொற்றவன் சரம் எனக் குறிப்பின் உன்னினான்
 கற்றுற நோக்கினான் தொழுது வாழ்த்தினான்
 முற்றிய பொருட்கு எலாம் முடிவுளான்தனை.

301. கண்டனன் நாயகன் தன்னைக் கண்ணுறா
 தண்டல் இல் மானமும் நாணும் தாங்கினான்
 விண்டவன் நாசியும் செவியும் வேரொடும்
 கொண்டனன் எழுந்து போய்த் தமரைக் கூடினான்.

சுக்கிரீவனைக் கண்டவர் மகிழ்தல்

302. வானரம் ஆர்த்தன மறையும் ஆர்த்தன
தான் அர மகளிரும் தவமும் ஆர்த்தன
மீன் நரல் வேலையும் வெற்பும் ஆர்த்தன
வானவரோடு நின்று அரமும் ஆர்த்தன.
303. காந்து இகல் அரக்கன் வெங் கரத்துள் நீங்கிய
ஏந்தலை அகம் மகிழ்ந்து எய்த நோக்கிய
வேந்தனும் சானகி இலங்கை வெஞ் சிறைப்
போந்தனளாம் எனப் பொருமல் நீங்கினான்.
304. மத்தகம் பிளந்து பாய் உதிரம் வார்த்து எழ
வித்தகன் சரம் தொட மெலிவு தோன்றிய
சித்திரம் பெறுதலின் செவியும் மூக்கும் கொண்டு
அத் திசைப் பெயர்ந்தனன் அல்லது ஒண்ணுமோ.
- கும்பகருணன் வாள் ஏந்திப் போரிடுதல்**
305. அக் கணத்து அறிவு வந்து அணுக அங்கைநின்று
உக்கனன் கவி அரசு என்னும் உண்மையும்
மிக்கு உயர் நாசியும் செவியும் வேறு இடம்
ஸபக்கதும் உணர்ந்தனன் உதிரப் போர்வையான்.
306. தாது ராகத் தடங் குன்றம் தாரை சால்
கூதிர் கால் நெடு மழை சொரிய கோத்து இழி
ஊதையோடு அருவிகள் உமிழ்வது ஒத்தனன்
மீது உறு குருதி யாறு ஒழுகும் மேனியாள்
307. எண்ணுடைத் தன்மையன் இனைய கண் இலாப்
பெண்ணுடைத் தன்மையது ஆய பீடையால்
புண்ணுடைச் செவியோடு மூக்கும் போனவால்
கண்ணுடைச் சுழிகளும் குருதி கால்வன.
308. ஏசியற்று எழும் விசம்பினரைப் பார்க்கும் தன்
நாசியைப் பார்க்கும் முன் நடந்த நாளுடை
வாசியைப் பார்க்கும் இம் மண்ணைப் பார்க்குமால்
சீ சீ உற்றது எனத் தீயும் சிந்தையான்.
309. என் முகம் காண்பதன் முன்னம் யான் அவன்
தன் முகம் காண்பது சரதம்தான் என
பொன் முகம் காண்பது ஓர் தோலும் போரிடை

- வன் முகம் காண்பது ஓர் வாளும் வாங்கினான்.
310. ஆயிரம் பேய் சுமந்து அளித்தது ஆங்கு ஒரு
மா இருங் கேடகம் இடத்து வாங்கினான்
பேய் இரண்டாயிரம் சுமந்து போவது ஓர்
காய் ஒளி வயிர வாள் பிடித்த கையினான்.
311. விதிர்த்தனன் வீசினன் விகம்பின் மீன் எலாம்
உதிர்த்தனன் உலகினை அனந்தன் உச்சியோடு
அதிர்த்தனன் ஆர்த்தனன் ஆயிரம் பெருங்
கதிர்த் தலம் சூழ் வடவரையின் காட்சியான்.
312. வீசினன் கேடகம் முகத்து வீங்குகால்
கூசின குரங்கு வெங்குமுனைக் கொண்டு எழுந்து
ஆசைகள் தோறும் விட்டு எறிய ஆர்த்து எழும்
ஓசை ஒண் கடலையும் திடர் செய்து ஓடுமால்.
313. தோல் இடைத் துரக்கவும் துகைக்கவும் சுடர்
வேலுடைக் கூற்றினால் துணிய வீசவும்
காலிடைக் கடல் எனச் சிந்தி கை கெட
வாலுடை நெடும் இரிந்து மாய்ந்ததால்.
314. ஏறுபட்டதும் இடை எதிர்த்துளோர் எலாம்
கூறுபட்டதும் கொழுங் குருதி கோத்து இழிந்து
ஆறு பட்டதும் நில அனந்தன் உச்சியும்
சேறு பட்டதும் ஒரு கணத்தில் தீர்ந்தவால்.
சேனையின் அழிவைச் சாம்பன் இராமனுக்கும் புலப்படுத்துதல்
315. இடுக்கு இலை எதிர் இனி இவனை இவ் வழித்
தடுக்கிலையாம்எனின் குரங்கின் தானையை
ஒடுக்கினை அரக்கரை உயர்த்தினாய் என
முடுக்கினன் இராமனைச் சாம்பன் முன்னியே.
இராமன் கும்பகருணனுடன் பொருதல்
316. அண்ணலும் தானையின் அழிவும் ஆங்கு அவன்
திண் நெடுங் கொற்றமும் வலியும் சிந்தியா
நண்ணினன் நடந்து எதிர் நமனை இன்றுஇவன்
கண்ணிடை நிறுத்துவென் என்னும் கற்பினான்.
317. ஆறினோடு ஏழு கோல் அசனிஏறு என

ஈறு இலா விசையன இராமன் எய்துனன்
பாறு உகு சிறை என விகம்பில் பாறிட
நூறினான் வாளினால் நுணங்கு கல்வியான்.

318. ஆடவர்க்கு அரசனும் தொட அவ் வழி
கோடையின் கதிர் எனக் கொடிய கூர்ங்கணை
ஈடு உறத் துரந்தனன் அவையும் இற்று உக
கேடகப் புறத்தினால் கிழிய வீசினான்.
319. சிறுத்தது ஓர் முறுவலும் தெரிய செங் கணாக்
மறுத்து ஒரு வடிக் கணை தொடுக்க மற்று அவன்
ஓறுத்து ஒளிர் வாள் எனும் உரவு நாகத்தை
அறுத்தது கலுமுனின் அமரர் ஆர்க்கவே.
320. அற்றது தடக்கை வாள் அற்றது இல் என
மற்று ஒரு வயிர வாள் கடிதின் வாங்கினான்
முற்றினென் முற்றினென் என்று முன்பு வந்து
உற்றனன் ஊழித் தீ அவிய ஊதுவான்
321. அந் நெடு வாளையும் துணித்த ஆண்தகை
பொன் நெடுங்கேடகம் புரட்டி போர்த்தது ஓர்
கல் நெடுங் கவசத்து நாம வெங்கணை
மின்னொடு நிகர்ப்பன பலவும் வீசினான்.

கும்பகருணன் வாள் இழந்தபோது பெரும் படை
உதவிக்கு வந்து சேருதல்

322. அந்தரம் அன்னது நிகழும் அவ் வழி
இந்திரன் தமரொடும் இரியல் எய்திட
சிந்துவும் தன்நிலை குலைய சேண்உற
வந்தது தசமுகன் விடுத்த மாப் படை.
323. வில் வினை ஒருவனும் இவனை வீட்டுதற்கு
ஓல் வினை இது எனக் கருதி ஊன்றினான்
பல் வினை தீயன பரந்த போது ஒரு
நல்வினை ஒத்தது நடந்த தானையே.

சேனையை இராமன் எதிர்க்க கும்பகருணன்
சூலப்படை கொண்டு தோன்றுதல்

324. கோத்தது புடை தெறும் குதிரை தேரொடு ஆள்
பூத்து இழி மதமலை மிடைந்த போர்ப்படை
காத்தது கருணனை கண்டு மாய மாக்
கூத்தனும் வருக எனக் கடிது கூவினான்.

325. குழிவெங் கடகரி பரவி தூண்டு தேர்
ஆழி வெம் பெரும் படை மிடைந்த ஆர்கலி
ஏழ் இரு கோடி வந்து எய்திற்று என்பரால்
ஊழியின் ஒருவனும் சென்று ஊன்றினான்.

326. காலமும் காலனும் கணக்கு இல் தீமையும்
மூலம் மூன்று இலை என வகுத்து முற்றிய
ஞாலமும் நாகமும் விசும்பும் நக்குறும்
சூலம் ஒன்று அரக்கனும் வாங்கித் தோன்றினான்.

படை ஒழிய கும்பகர்ணன் தனித்து நின்றல்

327. அரங்கு இடந்தன அறு குறை நடிப்பன
அல்ல என்று இமையோரும்
மரம் கிடந்தன மலைக் குவை கிடந்தன
வாம் என மாறாடி
கரம் கிடந்தன காத்திரம் கிடந்தன
கறை படும்படிக் கவ்விச்
சிரம் கிடந்தன கண்டனர் கண்டிலர்
உயிர்கொடு திரிவாரை.

328. இற்ற அல்லவும் ஈர்ப்புண்ட அல்லவும்
இடை இடை முறிந்து எங்கும்
தற்ற அல்லவும் துணிபட்ட அல்லவும்
சுடு பொறித் தொகை தூவி
வெற்ற வெம் பொடி ஆயின அல்லவும்
வேறு ஒன்று நூறு ஆகி
அற்ற அல்லவும் கண்டிலர் படைக்கலம்
அடு களம் திடர் ஆக.

329. படர்ந்த கும்பத்துப் பாய்ந்தன பகழிகள்
பாகரைப் பறிந்து ஓடி
குடைந்து வையகம் புக்குறத் தேக்கிய
குருதியால் குடர் சோரத்
தொடர்ந்து நோயொடும் துணை மருப்பு இழந்து தம்
காத்திரம் துணி ஆகிக்
கிடந்த அல்லது நடந்தன கண்டிலர்

கிளர் மதக்கிரி எங்கும்.

330. வீழ்ந்த வாளான விளிவுற்ற பதாகைய
வெயில் உமிழ் அயில் அம்பு
போழ்ந்த பல் நெடும் பரவிய முறை முறை
அச்சொடும் பொறி அற்று
தாழ்ந்த வெண் நிணம் தரங்கு வெங் குழம்பிடைத்
தலைத்தலை மாறாடி
ஆழ்ந்த அல்லது பெயர்ந்தன கண்டிலர்
அதிர் குரல் மணித் தேர்கள்.
331. ஆடல் தீர்ந்தன வளை கழுத்து அற்றன
அதிர் பெருங் குரல் நீத்த
தாள் துணிந்தன தறுகண் வெங்கரி நிரை
தாங்கிய பிணத்து ஒங்கல்
கோடு அமைந்த வெங் குருதி நீர் ஆறுகள்
சுழிதொறும் கொணர்ந்து உந்தி
ஓடல் அன்றி நின்று உகள்வன கண்டிலர்
உருகெழு பரி எல்லாம்.
332. வேதநாயகன் வெங் கணை வழக்கத்தின்
மிகுதியை வெவ்வேறு இட்டு
ஓதுகின்றது என் உம்பரும் அரக்கர் வெங்
களத்து வந்து உற்றாரைக்
காதல் விண்ணிடைக் கண்டனர் அல்லது
கணவர் தம்உடல் நாடும்
மாதர் வெள்ளமே கண்டனர் கண்டிலர்
மலையினும் பெரியாரை.
333. பனிப் பட்டவெனக் கதிர் வரப் படுவது
பட்டது அப் படை பற்றார்
துனிப்பட்டார் எனத் துளங்கினர் இமையவர்
யாவர்க்கும் தோலாதான்
இனிப்பட்டான் என வீங்கின அரக்கரும்
ஏங்கினர் இவன் அந்தோ
தனிப்பட்டான் என அவன் முகம் நோக்கி ஒன்று

உரைத்தனன் தனி நாதன்.

இராமன் வினாவும், கும்பகர்ணன் விடையும்

334. எதியோடு எதிர் பெருந் துணை இழந்தனை
எதிர் ஒரு தனி நின்றாய்
நீதியோனுடன் பிறந்தனை ஆதலின்
நின் உயிர் நினக்கு ஈவென்
போதியோ பின்றை வருதியோ அன்று எனின்
போர் புரிந்து இப்போதே
சாதியோ உனக்கு உறுவது சொல்லுதி
சமைவுறத் தெரிந்து அம்மா.
335. இழைத்த தீவினை இற்றிலது ஆகலின்
யான் உனை இளையோனால்
அழைத்த போதினும் வந்திலை அந்தகன்
ஆணையின் வழி நின்றாய்
பிழைத்ததால் உனக்கு அருந்திரு நாளொடு
பெருந் துயில் நெடுங் காலம்
உழைத்து விடுவது ஆயினை என் உனக்கு
உறுவது ஒன்று உரை என்றான்.
336. மற்று எலாம் நிற்க வாசியும் மானமும்
மறத்துறை வழுவாத
கொற்ற நீதியும் குலமுதல் தருமமும்
என்று இவை குடியாகப்
பெற்ற நூல்களால் எங்களைப் பிரிந்து தன்
பெருஞ் செவி மூக்கோடும்
அற்ற எங்கைபோல் என் முகம் காட்டி நின்று
ஆற்றலென் உயிர் அம்மா.
337. நோக்கு இழந்தனர் வானவர் எங்களால்
அவ் வகை நிலை நோக்கி
தாக்கு அணங்கு அனையவள் பிறர் மனை எனத்
தடுத்தனென் தக்கோர் முன்
வாக்கு இழந்தது என்று அயர்வுறுவேன் செவி
தன்னோடு மாற்றாரால்

முக்கு இழந்தபின் மீளல் என்றால் அது
முடியுமோ முடியாதாய்.

338. உங்கள் தோள் தலை வாள்கொண்டு துணித்து
 உயிர் குடித்து எம்முன் உவந்து எய்த
 நங்கை நல் நலம் கொடுக்கிய வந்த நான்
 வானவர் நகை செய்ய
 செங்கை தாங்கிய சிரத்தொடும் கண்ணின் நீர்
 குருதியினொடு தேக்கி
 எங்கைபோல் எடுத்து அழைத்து நான் வீழ்வெனோ
 இராவணன் எதிர் அம்மா.
339. ஒருத்தன் நீ தனி உலகு ஒரு மூன்றிற்கும்
 ஆயினும் பழி ஒரும்
 கருத்தினால் வரும் சேவகன் அல்லைபோ
 சேவகர் கன் ஓராய்
 செருத் திண் வாளினால் திறத் திறன் உங்களை
 அமர்த் தறைச் சிரம் கொய்து
 பொருத்தினால் அது பொருந்துமோ தக்கது
 புகன்றிலைபோல் என்றான்.
 கும்பகர்ணனுக்கும் இராமனுக்குப் பெரும்போர்
340. என்று தன் நெடுஞ் சூலத்தை இடக்கையின்
 மாற்றினன் வலக் கையால்
 குன்று நின்றது போர்த்து எடுத்து இருநிலக்
 குடர் கவர்ந்தெனக் கொண்டான்
 சென்று விண்ணொடும் பொறியொடும் தீச்செல
 சேவகன் செனி நேரே
 வென்று தீர்க என விட்டனன் அது வந்து
 பட்டது மேல் என்ன.
341. அனைய குன்று எனும் அசனியை யாவார்க்கும்
 அறிவு அரும் அரன் மேனி
 புனையும் நல் நெடு நீறு என நூறிய
 புரலவன் போர் வென்று
 நினையும் மாத்திரத்து ஒரு கைநின்று ஒரு கையின்
 நிமிர்கின்ற நெடு வேலை
 தினையின் மாத்திரைத் துணிபட வரன்முறை

சிந்தினன் சரம் சிந்தி.

342. அண்ணல்வில் கொடுங்கால் விசைத்து உதைந்தன
அலை கடல் வறளாக
உண்ணகிற்பன உருமையும் சுடுவன
மேருவை உருவிப் போய்
விண்ணகத்தையும் கடப்பன பிழைப்பு இலா
மெய்யல மேல் சேர்ந்த
கண்ணுதல் பெருங் கடவுள்தன் கவசத்தைக்
கடந்தில கதிர் வாளி.
343. தாக்குகின்றன நுழைகில தலையது
தாமரைத் தடங் கண்ணான்
நோக்கி இங்கு இது சங்கரன் கவசம் என்று
உணர்வுற நுனித்து உன்னி
ஆக்கி அங்கு அவன் அடு படை தொடுத்து விட்டு
அறுத்தனன் அது சிந்தி
வீக்கு இழந்தது வீழ்ந்தது வரை கழல்
விரி சுடர் வீழ்ந்தென்ன.
344. காந்து வெஞ்சுடர்க் கவசம் அற்று உகுதலும்
கண்தொறும் கனல் சிந்தி
ஏந்து வல் நெடுந்தோள் புடைத்து ஆர்த்து அங்குஓர்
எழு முனை வயிரப் போர்
வாய்ந்த வல் நெடுந் தண்டு கைப்பற்றினான்
வானரப் படை முற்றும்
சாந்து செய்குவனாம் என முறை முறை
அரைத்தனன் தரையோடும்.
345. பறப்ப ஆயிரம் படுவன ஆயிரம்
பகட்டு எழில் அகல் மார்பம்
திறப்ப ஆயிரம் திரிவன ஆயிரம்
சென்று புக்கு உருவாது
மறைப்ப ஆயிரம் வருவன ஆயிரம்
வடிக் கணை என்றாலும்
சிறப்ப ஆயிரதைத் தெழித்துறத் திரிந்தனன்

கறங்கு எனப் பெருஞ் சாரி.

346. தண்டு கைத் தலத்து உளதுஎனின் உளதன்று
 தானை என்று அது சாயக்
 கொண்டல் ஒத்தவன் கொடுங் கணை பத்து ஒரு
 தொடையினில் கோத்து எய்தான்
 கண்டம் உற்றது மற்று அது கருங் கழல்
 அரக்கனும் கனன்று ஆங்கு ஓர்
 மண்டலச் சுடராம் எனக் கேடகம்
 வாங்கினன் வானோடும்.
347. வான் எடுத்தலும் வானர வீரர்கள்
 மறுகினர் வழிதோறும்
 தான் எடுத்தனர் சமழ்த்தனர் வானவர்
 தலை எடுத்திலர் தாழ்ந்தார்
 கோள் எடுத்தது மீள என்று உரைத்தலும்
 கொற்றவன் குன்று ஒத்த
 தோள் எடுத்தது துணித்தி என்று ஒரு சரம்
 துரந்தனன் சுரர் வாழ்த்த.
- கும்பகாண்டம் இரு கைகளும் இழந்தான்**
348. அலக்கணுற்றது தீவினை நல்வினை
 ஆர்த்து எழுந்தது வேர்த்துக்
 கலக்கமுற்றனர் இராக்கதர் கால வெங்
 கருங் கடல் திரை போலும்
 வலக் கை அற்றது வானோடும் கோளுடை
 வான மாமதி போலும்
 இலக்கை அற்றது அவ் இலங்கைக்கும் இராவணன்
 தனக்கும் என்று எழுந்து ஓடி.
349. மற்றும் வீரர்கள் உளர் எனற்கு எளிது அரோ
 மறத்தொழில் இவன் மாடு
 பெற்று நீங்கினர் ஆம் எனின் அல்லது
 போர் எழில் தோளோடும்
 அற்று வீழ்ந்த கை அறாத வெங்கையினால்
 எடுத்து அவன் ஆர்த்து ஓடி
 எற்ற வீழ்ந்தன எயிறு இளித்து ஓடின

வானரக் குலம் எல்லாம்

350. வள்ளல் காத்து உடன் நிற்கவும் வானரத்
தானையை மறக் கூற்றும்
கொள்ளை கொண்டிட பண்டையின் மும்மடி
குமைக்கின்றபடி நோக்கி
வெள்ளம் இன்றொடும் வீந்தறும் என்பதோர்
விம்மலுற்று உயிர் வெம்ப
உள்ள கையினும் அற்ற வெங் கரத்தையே
அஞ்சின உலகு எல்லாம்!
351. மாறு வானரப் பெருங்கடல் ஓடத் தன்
தோள்நின்று வார் சோரி
ஆறு விண் தொடும் பிணம் சுமந்து ஓட மேல்
அமரரும் இரிந்து ஓட
கூறு கூறு பட்டு இலங்கையும் விலங்கலும்
பறவையும் குலைந்து ஓட
ஏறு சேவகன்மேல் எழுந்து ஓடினன்
மழைக் குலம் இரிந்து ஓட.
352. ஈற்றுக் கையையும் இக் கணத்து அரிதி என்று
இமையவர் தொழுது ஏத்த
தோற்றுக் கையகன்று ஒழிந்தவன் நாள் அவை
தொலையவும் தோன்றாத
கூற்றுக்கு ஐயமும் அச்சமும் கெட நெடுங்
கொற்றவன் கொலை அம்பால்
வேற்றுக் கையையும் வேலையில் இட்டனன்
வேறும் ஓர் அணை மான.
353. சந்திரப் பெருந் தூணொடுஞ் சார்த்தியது
அதில் ஒன்றும் தவறு ஆகாது
அந்தரத்தவர் அலை கடல் அமுது எழக்
கடைவறும் அந் நாளில்
சந்தரத் தடந்தோள் வளை மாசுணம்
சுற்றிய தொழில் காட்ட
மந்தரத்தையும் கடுத்தது மற்று அவன்

மணி அணி வயிரத் தோள்.

354. சிவண வண்ண வான் கருங்கடல் கொண்டு உய்த்த
 செயலினும் செறி கற்றைச்
 சுவண வண்ண வெஞ் சிறையுடைக் கடு விசை
 முடுகிய தொழிலாலும்
 அவண அண்ணலது ஏவலின் இயற்றிய
 அமைவினும் அயில் வாளி
 உவண அண்ணலை ஒத்தது மந்தரம்
 ஒத்தது அவ் உயர் பொன் தோள்.
கும்பகர்ணனின் கால்களை இராமன் அம்பினால் அறுத்தல்
355. பழக்க நாள் வரும் மேருவை உள்ளுறத்
 தொளைத்து ஒரு பணை ஆக்கி
 வழக்கினால் உலகு அளந்தவன் அமைத்தது ஓர்
 வான் குணில் வலத்து ஏந்தி
 முழக்கினாலென முழங்கு பேர் ஆர்ப்பினான்
 வானர முந்நீரை
 உழக்கினான் தசை தோல் எலும்பு எனும் இவை
 குருதியொடு ஒன்றாக.
356. நிலத்த கால் கனல் புனல் விகம்பு இவை முற்றும்
 நிருதனது உரு ஆகி
 கொலத் தகாதது ஓர் வடிவு கொண்டாலென
 உயிர்களைக் குடிப்பானை
 சலத்த காலனை தறுகணாக்கு அரசனை
 தருக்கினின் பெரியானை
 வலத்த காலையும் வடித்த வெங் கணையினால்
 தடிந்தனன் தனு வல்லான்.
357. பந்தி பந்தியின் பற் குலம் மீன் குலம்
 பாகுபாடு உற பாகத்து
 இந்து வெள் எயிறு இமைத்திட குருதி யாறு
 ஒழுக்கல் கொண்டு எழு செக்கர்
 அந்தி வந்தென அகல் நெடு வாய் விரித்து
 அடி ஒன்று கடிது ஒட்டி
 குந்தி வந்தனன் நெடு நிலம் குழி பட

சூரை கடல் கோத்து ஏற.

358. மாறு கால் இன்றி வாணுற நிமிர்ந்து மாடு
உள எலாம் வளைத்து ஏந்தி
சூறை மாருதம் ஆம் எனச் சுழித்து மேல்
தொடர்கின்ற தொழிலானை
ஏறு சேவகன் எரி முகப் பகழியால்
இரு நிலம் பொறை நீங்க
வேறு காலையும் துணித்தனன் அறத்தொடு
வேதங்கள் கூத்தாட.

359. கை இரண்டொடு கால்களும் துணிந்தன
கரு வரை பொருவும் தன்
மெய் இரண்டு நூறாயிரம் பகழியால்
வெரிந் உறத் தொளை போன
செய்ய கண் பொழி தீச் சிகைஇரு மடி
சிறந்தது தெழிப்போடும்
பெய்யும் வானிடை இடியினும் பெருத்தது
வளர்ந்தது பெருஞ் சீற்றம்.

இராமன் கை நடுங்குதல்

360. பாதம் கைகளோடு இழந்தனன் படியிடை
இருந்து தன் பகு வாயால்
காதம் நீளிய மலைகளைக் கடித்து இறுத்து
எடுத்து வெங் கனல் பொங்கி
மீது மீது தன் அகத்து எழு காற்றினால்
விசைகொடு திசை மெல்ல
ஊத ஊதப்பட்டு உலந்தன வானரம்
உருமின் வீழ் உயிர் என்ன.

361. தீயினால் செய்த கண்ணுடையான் எழும்
சிகையினால் திசை தீய
வேயினால் திணி வெற்பு ஒன்று நாவினால்
விகம்புற வளைத்து ஏந்தி
பேயின் ஆர்ப்புடைப் பெருங் களம் எரிந்து எழ
பிலம் திறந்தது போலும்

வாயினால் செலவீசினன் வள்ளலும்
மலர்க் கரம் விதிப்புற்றான்.

கும்பகர்ணன் இராமனை வேண்டுகல்

362. ஐயன் வில் தொழிற்கு ஆயிரம் இராவணர்
அமைவிலர் அந்தோ யான்
கையும் கால்களும் இழந்தனென் வேறு இனி
உதவல் ஆம் துணை காணேன்
மையல் நோய்கொடு முடிந்தவாதான் என்றும்
வரம்பு இன்றி வாழ்வானுக்கு
உய்யுமாறு அரிது என்றும் தன் உள்ளத்தின்
உணர்ந்து ஒரு துயருற்றான்.
363. சிந்தரச் செம் பசங் குருதி திசைகள்தொறும் திரை ஆறா
எந்திரத்தோர் கரி பரி ஆள் ஈர்த்து ஓடப்பார்த் திருந்த
கந்தரப் பொன் கிரி ஆண்மைக் களிறு அனையான் கண் நின்ற
சந்தரப் பொன் தோளானை முகம் நோக்கி இவை சொன்னான்.
364. புக்கு அடைந்த புற ஒன்றின் பொருட்டாகத் தலைபுக்க
மைக் கடங் கார் மத யானை வாள் வேந்தன் வழி வந்தீர்
இக் கடன்கள் உடையீர் நீர் எம் வினை தீர்த்து உம்முடைய
கைக்கு அடைந்தான் உயிர் காக்கக் கடவீர் எங்களைக் கட்டால்.
365. நீதியால் வந்தது ஒரு நெடுந் தரும நெறி அல்லால்
சாதியால் வந்த சிறு நெறி அறியான் என் தம்பி
ஆதியாய் உனை அடைந்தான் அரசர் உருக் கொண்டு அமைந்த
வேதியா இன்னம் உனக்கு அடைக்கலம் யான் வேண்டினேன்.
366. வெல்லுமா நினைக்கின்ற வேல் அரக்கன் வேரொடும்
கல்லுமுடா முயல்கின்றான் இவன் என்னும் கறுவுடையான்
ஒல்லுமாறு இயலுமேல் உடன்பிறப்பின் பயன் ஓரான்
கொல்லுமால் அவன் இவனை குறிக்கோடி கோடாதாய்.
367. தம்பி என நினைந்து இரங்கித் தவிரான் அத் தகவு இல்லான்
நம்பி இவன்தனைக் காணின் கொல்லும் இறை நல்கானால்
உம்பியைத்தான் உன்னைத்தான் அனுமனைத்தான் ஒருபொழுதும்
எம்பி பிரியானாக அருளுதி யான் வேண்டினேன்.

கும்பகர்ணன் வரம் வேண்டல்

368. மூக்கு இலா முகம் என்று முனிவர்களும் அமரர்களும்
நோக்குவார் நோக்காமை நுன் கணையால் என் கழுத்தை
நீக்குவாய் நீக்கியபின் நெடுந் தலையைக் கருங் கடலுள்
போக்குவாய் இது நின்னை வேண்டுகின்ற பொருள் என்றான்.
369. வரம் கொண்டான் இனி மறுத்தல் வழக்கு அன்று என்று ஒரு வாளி
உரம் கொண்ட தடஞ் சிலையின் உயர் நெடு நாண் உள் கொளுவா
சிரம் கொண்டான் கொண்டதனைத் திண் காற்றின் கடும் படையால்
அரம் கொண்ட கருங் கடலின் அழுவத்துள் அழுத்தினான்.

கும்பகர்ணன் முகம் கடலில் மூழ்குதல்

370. மாக்கூடு படர் வேலை மறி மகரத் திரை வாங்கி
மேக்கூடு கிழக்கூடு மிக்கு இரண்டு திக்கூடு
போக்கூடு தவிர்த்து இரு கண் புகையோடு புகை உயிர்க்க
முக்கூடு புகப் புகு மூழ்கியது அம் முகக் குன்றம்.
371. ஆடினார் வானவர்கள் அரமகளிர் அமுத இசை
பாடினார் மாதவரும் வேதியரும் பயம் தீர்ந்தார்.
கூடினார் படைத்தலைவர் கொற்றவனைக் குடர் கலங்கி
ஓடினார் அடல் அரக்கர் இராவணனுக்கு உணர்த்துவான்.
கும்பகர்ணன் வதைப் படலம் முற்றிற்று.

பாடம் - 5

பெருங்கதை

உஞ்சைக் காண்டம் - நருமதை கடந்தது

5.1 நூல் அறிமுகம்

பெருங்கதை எனப் பெயர் பெற்ற “கொங்கு வேண்மகக் கதை” என்பது சங்க காலத்தை ஒட்டிய நூல்களுள் ஒன்றாகும். குணாட்டியர் பைசாச மொழியில் இயற்றிய “பிருகத்கதா” என்னும் நூலே இதற்கு முதல் நூல் என்பர்.

கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் அல்லது 6ஆம் நூற்றாண்டில் தூர்விந்தன் என்ற கங்கராசன் பைசாச மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து அமைத்ததுதான் பிருகத்கதா. இக்கதை வடநாட்டினதாயினும் தமிழ் மொழியில் முதலில் தோன்றியது இந்நூலேயாகும். இதில் முதலும் முடிவும் எவ்வாறோ மறைந்து இடையில் உள்ள பகுதி மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. இதனை உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பித்துள்ளார்.

காலம்

இப்பெருங்கதை தோன்றிய காலத்தை வரையறுத்துக் கூறுவதற்குச் சான்றுகள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் சிலப்பதிகாரத்தின் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் இப்பெருங்கதையினை, “கூத்தியர் இருக்கையும் சுற்றியதாகக் காப்பிய வாசனை கலந்தவை சொல்லி” என இரண்டாம் சங்க காலகட்டமான கபாடபுரத்தில் இருந்ததாகவும் சிந்தாமணிக்கு முற்பட்டது என்பதும் ஒரு சிலரின் கருத்தாகும்.

நூலாசிரியர்

கொங்கு வேளிர் இந்நூலின் ஆசிரியர். இவர் கொங்கு நாட்டில் ஈரோட்டுக்கு அருகில் உள்ள விசயமங்கை என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்றும் அரச மரபினர் என்றும் கூறுவர்.

நூற் பொருள்

வத்தவநாட்டு கௌசாம்பி நகர மன்னன் சதாநிதன். அவன் மனைவி மிருகாவதி. நிறைமாதக் கர்ப்பினியான அவளைச் சிம்புட்பறவை ஒன்று தூக்கிச் சென்று ஒரு மலையில் வைத்துவிட்டுச் சென்றது. அங்கு மிருகாவதி உதயணனைப் பெற்றெடுத்தாள். அம்மலைச் சாரலில் தவம் புரிந்து கொண்டு இருந்த மிருகாவதியின் தந்தை அவர்களைப் பாதுகாத்தான். உதயணனை முனிவர் யுகியோடு சேர்த்துக் கலைகள் பல கற்றுக் கொடுத்தான். சிறிது காலம் கழித்து உதயணன் தன் தாம்வழிப் பாட்டன் நாடான வைசாலி நாட்டை ஒருங்கே பெற்று ஆட்சி புரிந்தான்.

யானையைக் கட்டுப்படுத்தும் மந்திரத்தை அறிந்த உதயணன் தெய்வத்தன்மை நிறைந்த யானையையும் தன் வயப்படுத்துகிறான். முனிவரிடமிருந்து “கோடபதி” என்னும் யாழினைப் பெறுகிறான். தெய்வத்தன்மை நிறைந்த யானை காணாமல் போய்விட, அதனைத் தேடி உதயணன் அலைகிறான். அப்பொழுது உச்சயினி மன்னன் பிரச்சோதனன் வஞ்சகமாக உதயணனைச் சிறைப்படுத்துகின்றான். உச்சயினி சென்ற யூகி, பட்டத்து யானையை மதங்கொள்ளச் செய்கிறான். செய்வது அறியாது திகைத்த மன்னன் மதம் பிடித்த அவ்யானையைக் கட்டுப்படுத்தும் பொருட்டு உதயணனை விடுதலை செய்கிறான்.

பின்னர் மன்னன் மகள் வாசவத்ததைக்கு யாழ் மீட்டக் கற்றுக்கொடுத்த உதயணன் அவளை மணக்கிறான். பின்னர் பதுமாவதி, மானனீகை, விரிசிகை ஆகிய பெண்களையும் மணக்கிறான். இறுதியில் பதுமாவதியின் மகனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்துவிட்டுத் துறவு மேற்கொள்கிறான்.

காப்பிய அமைப்பு

இக்காப்பியம் 5 காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. காண்டந்தோறும் காதைகள் என்ற உட்பிரிவுகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் தமிழ்நாட்டுப் பின்னணியில் அமைந்த காப்பியமாகும். இக்காப்பியம் வடநாட்டு மன்னர் வரலாற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

பெருங்கதையில் முதல் காண்டம் உஞ்சைக் காண்டம் ஆகும். இக்காண்டத்தில் 58 உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அவற்றுள் முதல் 31 காதைகள் கிடைக்கவில்லை. 32 முதல் மற்றவை கிடைத்துள்ளன. அவை காடு பெயர்த்தது முதல் சயந்தி புக்கது வரையுள்ள பகுதியாகும். பிரச்சோதனன் உதயணனை நோக்கி மத யானையடக்கி வந்த வரலாறும், விஞ்சையும் வினாவுதலும், அவ்வமயம் வாசவத்ததையும் உதயணனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதல் கொண்டு மயங்குதலும், வாசவத்ததைக்கு உதயணன் யாழ் கற்பித்தலும், நருமதை என்ற பரத்தையை உதயணன் காதல் கொண்டிருப்பதாக வெளிப்படுத்தலும், சாங்கியத்தாய் தன் வரலாறு உதயணனுக்குக் கூறுதலும், யாழாரங்கேற்றமும், நீர் விழாவும், வாசவத்ததை நீராடலும், யூகி மறைந்திருந்த பலரை ஏவி ஊர் தீயிடலும், வாசவத்ததையைக் காக்குமாறு பிரச்சோதனன் உதயணனுக்குக் கூறுதலும், உதயணன் வாசவத்ததையைப் பிடியிலேற்றித் தன்னூர்க்குச் செலுத்தலும், இடையில் நிகழ்ந்த பல செயல்களும் இடையூறுகள் பலவற்றையும் நீக்கி முடிவில் சயந்தி நகரம் புக்கதும் ஆகிய பல கதைகளைக் கூறுவது இக்காண்டம்.

பாடப் பகுதியாக, 51ஆவது “நருமதை கடந்தது” என்ற பகுதி அமைந்துள்ளது.

எய்தி இகந்த இயற்றமை இரும்பிடி

கொய்ப்புங் குறிஞ்சிக் கொழுநிலம் கைவிட்டு

ஐந்நான்கு எல்லையோடு ஆறைந்து அகன்றபின்

மதியம் முரைஞ்சு மால்வரைச் சென்னிப்

பொதியவிழ் பூமரம் பொதுளிய சோலை 5

அகலத்து எல்லையும் மாழ்ச்சிய தந்தமும்
 உயர்பின் நோக்கமும் உணர்த்தற்காக
 விஞ்சையம் பெருமலை நெஞ்சகம் பிளந்து
 கல்லுள் பிறந்த கழுவாக் கதிர்மணி
 மண்ணுள் பிறந்த மாசறு பசும்பொன் 10
 வேயுள் பிறந்த வாய்கதிர் முத்தம்
 வெதிரில் பிறந்த பொதியவிழ் அருநென்
 மருப்பினுள் பிறந்த மண்ணா முத்தம்
 வரையில் பிறந்த வயிரமொடு வரன்றி
 நுரையுள் பிறந்த நொ.....லாடை 15
 முடந்தாட் பலவின் குடம்புரை அமிழ்தமும்
 நெடுந்தாள் மாவின் நெய்ப்படு கனியும்
 கருந்தாள் வாழைப் பருங்குலைப் பழனும்
 பெருந்தேன் தொடையலும் விரைந்து கொண்டளைஇ
 நறவம் சாரல் குறவர் பரீஇய 20
 வைவன நெல்லும் கைவளர் கரும்பும்
 கருத்தினைக் குரலும் பெருந்தினைப் பிறங்கலும்
 பாவை இஞ்சியும் கூவைச் சுண்ணமும்
 நாகத் தல்லியும் ஏலத்து இணரும்
 கட்சாலேகமும் உட்காழ்அகிலும் 25
 குங்குமத் தாதும் பைங்கறிப் பழனும்
 கிழங்கு மஞ்சளும் கொழுங்கால் தகரமும்
 கடுப்படு கனியும் காழ்த்திப் பிலியும்
 சிற்றிலை நெல்லிச் சிறுகாய்த் துணரும்
 மரக்கின் கோலோடு அன்னவை பிறவும் 30
 ஒருப்படுத்து ஒழியாது விருப்பின் ஏந்தி
 மனைவயிற் பிறந்த மாண்பறு பெருங்கல
 நிலவயின் வாழ்நர்க்குத் தலைவயின் உய்க்கும்
 பகர்விலை மாந்தரின் நுகர்பொருள் அடக்கிப்
 பன்மலைப் பிறந்த தண்ணிற அருவிய 35
 வமலை அருங்கலம் அடக்குபு தழீஇ
 தன்னிற் கூட்டிய தானைச் செல்வமோடு

இருகரை மருங்கினும் பெருகுபு தழீஇ
 அணிக் குருக்கத்தியும் அதிரலும் அனுக்கி
 மணிச்சையும் மயிலையும் மெளவலும் மயக்கி 40
 ஞாமலும் புன்னையும் வீழ் நூக்கிக்
 குருந்தும் கொன்றையும் வருந்த வணக்கித்
 தடவும் பிடவும் தாமுச் சாய்த்து
 முளவும் முருக்கும் முருங்க வொற்றி
 மாவும் மருதும் வேறறப் புய்த்துச் 45
 சேவும் குரவும் சினைபிளந் தளைந்து
 நறையும் நாகமும் முறைநடு முருக்கி
 வழையும் வாழையும் கழையும் கால்கீண்டு
 ஆலும் அரசும் காலொடு துளக்கிப்
 புன்கு நாவலும் புரள வெற்றிக் 50
 கொங்கார் கோட லொடு கொய்யல் குழைஇ
 அனிச்சமும் அசோகமும் அடர வலைத்துப்
 பனிச்சையும் பயினும் பறியப் பாய்ந்து
 வள்ளியும் அரலும் தன் வழி வணக்கிப்
 புள்ளிமானும் புல்வாய்த் தொகுதியும் 55
 ஆமா இனமும் தாமாறு ஓடி
 இடைப்புனல் பட்டவை உடைப்புனற்கிவரப்
 பொறிமயிற் பேடை போத்தொடு புலம்ப
 வெறிமயிர் ஏனமோடு எண்கினம் இரியக்
 குரங்கு முசவும் மரந்தொறும் வாவச் 60
 சுரும்பும் தும்பியும் விரும்புபு விரைய
 அகத்துறை பல்லுயிர் அச்சமெய்தப்
 புறத்துறை பல்லுயிர் புகன்று விளையாடப்
 படிவப் பள்ளியொடு பாக்கம் கவர்ந்து
 குடிகெழு வளநாடு கொள்ளை கொண்டு 65
 கவ்வை ஓதங் கால்கிளர்ந்து உராய்ப்
 பெளவம் புகூஉம் படர்ச்சித் தாகிக்
 கருங்கால் குருகும் கம்புளும் கழுமிப்
 பெரும்பூட் பூணியும் பேழ்வாய்க் கொக்கும்

குளிவையும் புதாவும் தெளிகயக் கோழியும் 70
 அன்றிலும் நாரையும் துன்றுபு கெழீஇ
 வாளையும் வராலும் நாளிரை யாக
 வயிரையும் பிறவும் மல்கிரை அமைத்துப்
 பறவைப் பார்ப்பினம் சிறுமீன் செகுத்து
 வார்மணல் அடைக்கரைப் பார்வலொடு வதியும் 75
 சும்மை யறாஅத் தன்மைத் தாகிக்
 கயம்பல கெழீஇ இயங்குதுறை சில்கிப்
 பெருமத யானையொடு பிடியினம் பிளிற்று
 நருமதைப் பேர்யாறு நண்ணிய பொழுதில்
 தலைப்பெருந் தண்புனல் தான்வந் தன்றுஎன 80
 நிலைப்பரு நீணீர் நீத்திற் றாகி
 மாக்கடல் வரைப்பின் மன்னுயிர்க் கியன்ற
 ஆக்கமும் கேடும் சாற்றிய தொப்ப
 வளமலர்ப் பைந்தார் வயந்தக னிழிதந்து
 இளமணற் படாஅது இயங்குதுறை நோக்கிக் 85
 கானிலை கொள்வழித் தானிலை காட்ட
 வரிமதர் மழைக்கண னந்த ரெய்திய
 திருமாமேனியைத் திண்ணிதின் தழீஇச்
 செல்விசை கதுமெனச் சுருக்கி மெல்லென
 வரையே றரிமாப் போல மற்றதன்
 கரையேறினனால் கார்நீர் கடந்தென். 91

மாசறு பசும்பொன்

குறிஞ்சி நிலத்தைக் கைவிட்டு, 25 எல்லை கடந்த பின்பு ஐந்து வழிகளை
 கடந்து நிலா தேய்க்கும் (உரசும்) மயக்கம் தருகின்ற உயர்ந்த உச்சியினைக்
 கொண்டு, அரும்பு விடும் பூக்கள் நிறைந்த சோலையாகிய விந்தத்து அடவி
 என்று பாராட்டப்படக்கூடிய சோலைகள் நிறைந்த, விந்தையாகிய தூர்க்கையின்
 இருப்பிடமாகக் கொண்ட மலை விஞ்சையம் பெருமலை எனப்பட்டது. அதன்
 நடுவிடம் உடைத்து பெற்ற ஒளிவீசக்கூடிய மணியும், மண்ணுள்ளிருந்து
 பெறப்பட்ட பொன்னும், மூங்கிலிலிருந்து பிறந்த முத்தும், வெதிர் என்ற மூங்கிலில்
 பிறந்த நெல்முத்துகளும், மலையில் பிறந்தவயிரமும் நூரையுள் பிறந்த மெல்லிய
 ஆடையும், வளைந்த அடிப்பகுதியினைக் கொண்ட பலாமரத்தின் குடம்போன்ற
 பலாப்பழமாகிய, சுளை அமுதமும், மாங்கனியும், வாழைப்பழக் குலையும், பெரிய
 தேன் அடையும் விரைவாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்து குறவர் வைத்துள்ளனர்.

நருமதையின் தோற்றம்

அவர்கள் குங்கும மரத்தை அறுத்துக் கொண்டும், குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையும் ஐவன நெல்லும், கரும்பும் கருந்திணையும், பெருந்திணைத் திரட்சியும், இஞ்சிக்கிழங்கும் கூவைக் கிழங்கும், நாகலிங்கப்பூவின் அகஇதழும், ஏலக்கொத்தும், சிறு தேக்குமரமும், அகவயிரம் பாய்ந்த அகிலும், குங்குமத்தாத்தும், மிளகுப்பழமும், மஞ்சள் கிழங்கும், தகரம் என்ற ஒருவகை மரமும், கடுக்காயும், திப்பிலியும், நெல்லியும், துணரும், அரக்கின்கோல் எனப் பலவற்றையும் விலைபேசி விற்கின்ற வணிகரைப்போல மலைகளுக்கிடையில் பிறந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய அருவியானது மேற்கண்ட எல்லாப் பொருட்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு இரு கரைகளை எல்லையாகக் கொண்டு நருமதை ஆறு செல்கிறது.

நருமதை செல்லும் அழகு

நருமதை ஆறு இருகரையினையும் தழுவிக்கொண்டு குருக்கத்தி, மோசிமல்லி (அதிரல்), அனுக்கி, மணிச்சிகை, இருவாட்சி, செம்முல்லை எனப்பல பூக்களை மலரச்செய்தும், குங்குமமரம், புன்னை, நூக்கமரம், குருந்தமரம், கொன்றை, தடாமரமும், பிடாமரமும் எனப் பலவகை மரங்களை சாய்த்து, முள் முருங்கை, முருக்கமரம், முருங்கைமரம் போன்ற மரங்களுடன் ஒற்றிக் கொண்டும், மாமரம், மருதமரம் முதலியவற்றின் வேர்களைப் பெயர்த்துக் கொண்டு செல்கின்றது நருமதை.

சேமரமும், குரவமரமும் ஆகிய இவற்றின் கிளைகளைப் பிளந்தும், நறைமரத்தையும், நாகமரத்தையும் (பாம்பையும்) நடுவில் முருக்கிக்கொண்டும், மூங்கிலும், வாழையும், சவுக்குக் கழியும், ஆலமரமும், அரசமரமும் காற்றில் அலையச் செய்து, நாவல் மரத்தைப் புரட்டிப்போட்டு, கோடல்மரமும், கொய்யாமரமும், அணிச்சமரம், அசோகமரம், பனிச்சைமரமும், பயின்மரமும் எனப் பலவகை மரங்களின் ஊடாகப் பாய்ந்து வள்ளிக்கொடியும் அரலைக் கொடியையும் நருமதை வளைத்துக்கொண்டு, புள்ளிமான், புல்வாய் என்ற மான்தொகுதியும், காட்டுப்பசு இனமும் தாவுமாறு ஓடியது நருமதை.

வெள்ளத்தில் மயில்பேடை (தன்போத்தொடு) தன் குஞ்சுகளுடன் குலாவுகின்றன, பன்றிகளும், கரடிகளும் தப்பி ஓடுகின்றன. குரங்கும், முகக்குரங்கும் மரங்கள்தோறும் தாவுகின்றன. வண்டுகளும் தும்பிகளும் விரைந்து பறந்து செல்ல, எல்லா உயிரினங்களுக்குள்ளும், உள்ளம் அச்சம் அடையச் செய்தது நருமதை ஆறு.

நருமதையின் போக்கு

மற்ற இடங்களில் இருக்கும் பல உயிர்களும் கலந்து விளையாடித் திரிகின்ற இடங்களையும், முனிவர் தம் இருப்பிடங்களையும் பக்கமாகக் கவர்ந்து செல்லும் நருமதை, பல காலம் சிறப்பாக ஆண்டு சேர்த்த பொருள் வளம் நிறைந்த வளநாட்டைக் கொள்ளை கொண்டு செல்ல எழும் பல்வேறு ஓசைகளின் கலப்புபோல நருமதையின் போக்கு இருந்தது.

கருத்த கால்களையுடைய நாரையும், சம்பங்கோழி என்ற கம்புள்ளும், பூணி என்ற பறவையும், பிளந்த வாயினையுடைய கொக்கும், குளிவை என்ற குளுவைப் பறவையும் (குளுவையைப் பிடிப்பவன் குளுவன்) பெருநாரை, நீர்க்கோழி, அன்றில், நாரை முதலிய பறவைகள் துன்புறுமாறு தழுவிச் சென்றது.

வாளைமீனும், வரால்மீனும், காலையிரையாக, அயிரையும் பிறவும் அமைய, பறவைகளும் அவற்றின் குஞ்சுகளும் சிறுமீன்களைச் சிதைத்து உண்டு, மணல் கரையில் தன் இணையோடு வாழ்கின்றன.

உதயணன் நருமதை கடந்தது

ஓசை ஒடுங்காத தன்மையோடு, பல ஆழ்ந்த பள்ளங்களை நிரப்பியும், பயன்படுத்தும் துறைகள் சிலவாகவும் பெரிய மத யானையோடு பெண் யானைகள் பிளிற்றுகின்றன. இவ்வாறு நருமதையாறு வருகின்ற பொழுது, முதன்முறையாக வெள்ளம் வந்ததென்று சொல்லும்படி நிலமெல்லாம் நீரால் சூழப்பட்டுள்ளது. கடலானது பூமியில் உள்ள உயிர்களுக்குத் தந்த ஆக்கமும் கேடும் எடுத்துக் கூறுவன போல, நீர் நிரம்பியிருந்தது.

மலர் மாலைபோல் அமைந்த ஒரு துறையில், மணல் சேராதிருந்ததை நோக்கி, காற்று வீசிய நிலையில் அதன் ஆழம் காட்ட, ஏற்கனவே தூக்கமயக்கத்தில் இருந்த வாசவதத்தையை உறுதியாகத் தழுவிக்கொண்டு, பிடி செல்லும் வேகத்தைச் சுருக்கி (குறைத்து) மெல்ல மலையேறும் சிங்கத்தைப் போல நருமதை ஆற்றின் மறுகரையேறினான். நருமதை ஆற்றை உதயணன் கடந்தான்.

பாலை புகு படலம்

தேம்பாவணி இயேசு பிரானின் வளர்ப்புத் தந்தையான சூசையப்பரின் வரலாற்றைக் கூறுவது. தமிழ்க் காப்பிய உலகில் தேம்பாவணிக்குச் சிறப்பான இடம் உண்டு. மக்களுடைய துன்பங்களைத் தாங்கி அவர்களுக்காகவே சிலுவையில் அறையுண்டு உயிர் துறந்த உத்தமர் இயேசு பெருமான். “ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால் மறு கன்னத்தைக் காட்டு” என்று போதித்தவர். இயேசுநாதர் போதித்தவற்றைச் சாதித்துக் காட்டியவர். சொன்னபடி செய்த காரணத்தினால் உலகமெங்கும் அவரது பெருமை நின்று நிலவுகிறது. உலகில் தோன்றிய எந்த மகான்களுக்கும் இல்லாத வரலாற்றுப் பெருமை இயேசுநாதருக்கு உண்டு.

தேம்பாவணி நூல் அமைப்பு

திருத்தக்கதேவரின் சிந்தாமணி போன்று கிறித்தவ மதச்சார்புடைய காப்பியம் ஒன்றினைச் செய்ய வீரமா முனிவர் விழைந்தார். இதன் விளைவே இயேசு பெருமானின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய சூசையப்பரின் வரலாற்றைக் கூறும் தேம்பாவணி ஆகும். கம்பரது கவிநயம் செறிந்த இந்நூலைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றினார். அச்சமயம் இந்நூலின் சிறப்பும் பெருமையும் கண்டு சான்றோர் இவருக்கு “வீரமாமுனிவர்” என்னும் பட்டமளித்துச் சிறப்பித்தனர். இந்நூல் 3 காண்டங்களையும் 36 படலங்களையும் 3615 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்ட காவியமாகும்.

நூற்சிறப்பு

வீரமாமுனிவரின் பெருமையை என்றும் பறைசாற்றும் ஒப்பற்ற நூல் இத்தேம்பாவணி. இது கிறித்தவரின் கலைக்களஞ்சியம் என்று போற்றப்படுகிறது. கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் கொள்கைகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் அறிவுரைகளும் இதில் கதை வடிவமாக இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ்க் காப்பியங்களில் தலைசிறந்து விளங்கும் சீவகசிந்தாமணியின் கருத்துகளைத் தேம்பாவணியில் பல இடங்களில் காணலாம்.

இக்காப்பியத்தின் கவிச்சுவையிலும் கருத்துச் சுவையிலும் மனம் பறிகொடுத்த சான்றோர் பலர் இதனைப் பலவாறு பாராட்டியுள்ளனர். கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள், “சாரமாம் தேம்பாவணியினைத் தொடினும், தமிழ் மணம் கமழும் என் கரமே” என்று பாராட்டியுள்ளார்.

ஆங்கிலப் புலமையாளர் எம்.எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், “இது சீவக சிந்தாமணிக்கு இணையான காவியமாகும்” என்று போற்றுகின்றார். பிஷப் கால்டுவெல் அவர்கள், “தமிழ் இலக்கியத்தில் தலைசிறந்த நான்கு காப்பியங்களுள் தேம்பாவணியும் ஒன்று” என்று கூறியுள்ளார்.

நூலாசிரியர் குறிப்பு

மேலை நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து சமயப்பணி செய்த கிறித்தவப் பாத்திரிமார்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் வீரமாமுனிவர் ஆவார். இவர் இத்தாலி நாட்டில் காஸ்திரியோனா என்னும் சிற்றூரில் 1680ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். இவரது இயற்பெயர் “கொன்ஸ்டான்ஸ் ஜோசப்” என்பதாகும். தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த பின்னர் தம் பெயரை “தேவியநாதசாமி” என மாற்றிக் கொண்டார்.

1710ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து மதுரையில் தங்கி சுப்ரதீபக்கவிராயரிடம் தமிழ் பயின்றார். தமிழோடு தெலுங்கு, வடமொழி ஆகிய மொழிகளையும் பயின்றார். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் புலமை பெற்றார். இத்தாலி, கிரேக்கம், இலத்தீன், எபிரேயம் ஆகிய மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார். 37 ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து, “அம்பலக்காடு” என்னும் இடத்தில் 1747ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

படைப்புகள்

சிற்றிலக்கியம், உரைநடை, இலக்கணம், அகராதி, மொழிபெயர்ப்பு, மொழிச்சீர்திருத்தம் எனப் பல துறைகளில் வீரமாமுனிவர் பணியாற்றியுள்ளார்.

கிறித்தவ சமய நவ கன்னியருள் ஒருவராகத் திகழ்ந்து புகழ் பெற்ற கித்தேரி அம்மையாரின் திருவுருவத்தைத் திருக்காவலூர் என்னும், கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் உள்ள ஏலக்குறிச்சி என்ற ஊரில் கோயில் கொண்டுள்ள அடைக்கல மாதாவைப் பற்றித் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், கித்தேரி அம்மாள் அம்மாளை ஆகிய நூல்களோடு, தஞ்சை மராட்டியரால் துரத்தப்பட்ட கிறித்தவர்க்கு அடைக்கலம் கொடுத்தமையால் அதே கோயில் இறைவிக்கு அடைக்கலநாயகி வெண்பா என்ற நூலையும் பாடியுள்ளார்.

தமிழில் உள்ள நயமான நீதிகளை எல்லாம் தொகுத்துத் தமிழ்ச் செய்யுள் தொகை என்ற ஒன்றை வெளியிட்டார். தேவாரப் பதிகம் போல “கருணாகரப் பதிகம்” என்னும் நூலையும் “அன்னை சமுங்கல் அந்தாதி” என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

உரைநடை

வேதியர் ஒழுக்கம், பரமார்த்த குரு கதை, வேத விளக்கம், பேதகம் மறுத்தல், லூத்தர் இனத்தியல்பு போன்ற உரைநடை நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

இலக்கணம்

கொடுந்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் விளக்கம் ஆகிய நூல்களை லத்தீன் மொழியில் எழுதினார். அவரது தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூல் வீரசோழியம் போன்ற சிறப்புடையது.

அகராதிகள்

தமிழில் முதன்முதலில் அகராதியைத் தோற்றுவித்தவர் வீரமாமுனிவரே ஆவார். பிங்கலம், திவாகரம், சூடாமணி ஆகிய நிகண்டுகளில் உள்ள சொற்களை அகரவரிசையாகத் தொகுத்து மேலைநாட்டு அகராதி முறையில் அமைந்த நூல் சதுர் அகராதி. இது பெயர், பொருள், தொகை, தொடை என்னும் நான்கு பிரிவுகளை உடையது. தமிழ் – லத்தீன் அகராதி, போர்ச்சுகீசியம் – தமிழ் – இலத்தீன் அகராதி ஆகியவற்றையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

மொழிபெயர்ப்பு

திருக்குறளின் அறத்துப்பால், பொருட்பால் ஆகிய இரண்டனை இவர் இலத்தீனில் மொழி பெயர்த்தார்.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம்

தமிழில் “எ” கர “ஓ” கரக் குற்றெழுத்துகள் மேலே புள்ளியிடும், நெட்டெழுத்துகள் புள்ளியிடாமலும் எழுதப்பட்டு வந்தன. இதனால் நேர்ந்த தடுமாற்றத்தை மாற்ற எ, ஓகரங்களுக்குக் கீழே கோடிழுத்தும், சுழித்தும் (ஏ, ஓ) என நெட்டெழுத்துகளை அமைத்தார். இதே போல ஒற்றைக்கொம்பு (ஓ), இரட்டைச்சுழி (ஓ) ஆகிய அடையாளங்களைக் குறில், நெடிலைக் குறிக்க அமைத்தார்.

“தேம்பாவணி தமிழ் அன்னையின் கழுத்தில் வாடாத மாலையாகத் திகழ்கின்றது; காவலூர்க் கலம்பகம் கதம்பமாலையாகக் காட்சியளிக்கிறது; தொன்னூல் பொன்னூலாக இலங்குகிறது; சதுரகராதி முத்தாரமாக மிளிக்கிறது; வீரமாமுனிவர் தமிழ் முனிவர்களில் ஒருவராக விளங்குகிறார்” என்று சொல்லின் செல்வர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை இவரைப் பாராட்டியுள்ளார்.

பாடப் பகுதி

தேம்பாவணி என்பதனைத் தேம்பா + அணி எனப் பிரித்து “வாடாத மலை” என்றும், தேன் + பா + அணி எனப் பிரித்துத் தேன் போன்ற பாக்களின் வரிசை என்றும் பொருள் கூறுவர். இந்நூலில் இரண்டாம் காண்டத்தின் ஏழாவது படலமான பாலை புகு படலம் பாடமாக அமைந்துள்ளது. பேற்சபை என்ற பெயரில் அமைந்த பாலைவனத்திற்குள் சென்று தங்கி, எலியாஸ் முனிவரின் வரலாறு கேட்டுச் சென்றது பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் பகுதியாகும். இச்செய்திகளை 41 செய்யுள்களில் வீரமாமுனிவர் கூறியுள்ளார்.

செய்யுள் பகுதி

காலை நேரம் – கதிரவன் உதயம்

1. கார் எழு நிசி கோன்மை கடிய வில் ஒளி அம்பால்
தேர் எழு சுடர் வெம் போர்ச் செங் கொடி உயர் தோன்றப்
பார் எழு களம் எங்கும் பறவைகள் முரசு ஆர்ப்ப
போர் எழு பொழுதாகப் புலரி வந்து இவர் போனார்.

மூவரும் சோலை வழியை விடுத்துப் பாலைவனத்தை அடைதல்

2. வான் பயில் மதி ஏந்தும் வடி வடிவு அடியாளுந்
தேன் பயில் மலர் வாகைத் திருமறை அறையோனும்
ஊன் பயில் உரு நாதன் ஒளி அடி தொழுது ஏந்தி
கான் பயில் மலர் பூத்த கடி வன நெறி போனார்.

3. துயில் என விரி பூங்காத் தும்பிகள் குழலாக
சுயில் இனம் முழவு ஆகக் குளிர் பொழில் அரங்காக

மயில் இனம் நடம் ஆடும் மது வழி வழி நீக்கி
அயில் என அழல் வீசும் அருஞ் சுர நெறி போனார்.

4. நண்ணிய பொருள் நீங்கி நல்குரவு எதிர் உற்ற
புண்ணிய மரபோர்உட் புலன் அயர்வு இலர் போன்றே
மண்ணிய வனம் நீக்கி வசி குடி உறை கானம்
கண்ணிய நெறி போகக் கண்டு அழு தன காவே.
5. பூஇடை அழவண்டு பொதும்பிடை அழ மஞ்சை
காஇடை அழ அம்பூ கடி மலர் தவழ் யாறு
தாவு இடை அழ அந்தோ தகாது என அழ யாவும்
கோ இடை அரசு ஆள்வோர் கொடு வனம் அருகு உற்றார்.

பேற்சபை என்ற அப்பாலை நிலத்தின் கொடுமை

6. மேல் சபை யாக வானோர் விருப்பு எழீஇ மருங்கில் சூழ
நூல் சபை யாகக் கற்றோர் நுதலிய புகழின் மிக்கோர்
கோல் சபை யாக மூவர் கொடுந் துயர் குடியாய் வைகும்
பேற்சபை என்னும் கானம் பெற்று உளம் தளரா பக்கார்
7. காட்டிய விரலைத் தீக்கக் கண்ட கண் விழியைத் தீக்க
சூட்டிய கொடிய கானம் சுடும் எனில் எனும் வாய் தீக்க
ஈட்டிய அழலை எண்ணில் எண்ணிய எண்ணம் தீக்க
கோட்டிய மனத்தின் தீக்கும் கொடியது ஓர் சுரம் அது அன்றோ.
8. புனப் பசை இழந்த கானில் பொழி துளி உள்ளி வந்தால்
கனப் பசை இழந்து தாமும் கார்த் திரள் அகன்று வேக
இனப் பசை இழந்த தீயோர் இரவலர் தம்மைக் கண்டு
மனப் பசை இழந்த கோரம் மானிய சுரம் அது அன்றோ.
9. தீய் வயிறு ஆர்ந்த காலும் செஞ்சுடர்க் கதிரும் செந்தீ
மேய் வயிறு ஆர்ந்து வேகும் விரி மணற் பரப்பும் தீயாய்
நோய் வயிறு ஆர்ந்த கானம் நொடை நல மாதர் வஞ்சம்
காய் வயிறு ஆர்ந்த வாயும் கண்களும் மனமும் போன்றே.

மூவரின் வருகையால் பாலைவனம் குளிர்ந்த நிலை

10. போர் முகத்து அழன்ற வீரர் புகைந்து எனப் புகைந்த கானம்
ஏர் முகத்து எழுந்த மூவர் எய்திய வேலை தானும்
தார் முகத்து உவந்த மன்றல் தரும் புது மகளிர் போன்று
நீர் முகத்து இவர் அன்பு ஆர்ந்த நெஞ்சு எனக் குளிர்ந்தது அன்றே.

11. அயின்று எழும் விரை வாய்த் தாழை அலர் மடல் பள்ளி பல் நாள் துயின்று எழும் இளநல் வேனில் துதித்த பங் குனியில் செல்லக் குயின்று எழும் குயில்கள் காட்டக் கோது அற மகிழ் பூங் காவின் பயின்று எழும் புகழின் மிக்கோர் பணி முகத்து உவந்த பாலை.
12. மை வினை அழன்ற நெஞ்சில் மருவிய அருளின் மாட்சிச் செவ்வினை புக்க பாலால் தீது அறச் சிறந்த தன்மைத்து அவ் வினை செகுத்த மூவர் அணி முகத்து அருளிணாலே வெவ் வினை உடன்ற கானம் விரை முகத்து உவந்தது அன்றோ.
13. நிறை மலர் ஒழுக்கத் தாள் கீழ் நித்திலப் பரப்பில் தூய நறை மலர் பரப்பினாற் போல் நளிர்பட ஒழுகிச் சூழ உறை மலர் மணவாய்த் தென்றல் உரைத்த மங்கலத்தின் வீச மறை மலர் பூண்ட மார்பர் மகிழ்வு அலர் மனத்தின் போனார்.
14. மின் நிறக் கொடியைச் சூட்டி விளங்கிய மணியின் வில் செய் நல் நிறத்து ஆரம் பூண்டு நாடிவந்து அணியின் தோன்றும் செல் நிறக் குடையின் கொன்ற செழித்த செங் கதிரின் வெப்பத்து இன் நிறக் குளிர் பூ நீழல் இயங்கிய சிறப்பின் போனார்.

வானவர் தோன்றி இன்னிசை பாடுதல்

15. பாகு இளஞ் சுவை பெய் வில் ஆர் பவள வாய்த் துறையில் வைத்த நாகு இளம் தரளம் காட்டி நகை தரு மடந்தை போல ஆகு இளம் பணிப் பூங் கானத்து அழகு அணி செய்தால் என்ன வாகு இளஞ் சுடர் செய் மேனி வானவர் காட்டி நின்றார்.
16. ஈர் எழு வகுப்பின் தோர்ந்த இன மணி நல் யாழ் வாங்கி ஓர் எழு குரலின் ஓதை உரிக் கிளை தளிர்ப்பப் பாகின் நோர் எழு மிடற்றின் ஓதை நெறிகள் மூன்று இயக்கிக் கூட்டி பார் எழு நடங்கள் வாட்டப் பாடினர் சிறப்பின் வானோர்.

இசை கேட்ட சூசை இதயம் நெகிழ்ந்து பாடுதல்

17. காமம் சால் வியப்பில் ஓங்கக் கண்டவை உள்ளிப் பைம்பூந் தாமம் சால் கொடியோன் விண்ணோர் தவங்களுள் தலைவன் என்ன ஏமம் சால் இன்பத்து ஓர்ந்த இரும் புகழ் தளிர்த்துத் தேவ நாமம் சால் வழங்க நல் யாழ் நடை யொடு பாடினானே.
18. பாலையின் வெப்பம் பனி மருதத்து ஆக்கினையே மாலையின் தாமத்து அருள் நீதி வல்லோய்

அருள் நீதி வல்லோன் அடி சென்றார் இங்கண்
தெருள் நீதி நீங்காதார் தீது இடும்பை நண்ணாரே.

19. வீங்கு ஓத நீர் நிலை ஆம் வெய்ய நஞ்சு இன் அமுது ஆம்
ஈங்கு ஓத ஒப்பு இறந்த எந்தை அடி சென்றால்
எந்தை அடி சென்றார் எங்கும் இடர் மொய்த்து உலவச்
சிந்தை மகிழ்த் தாம் தீது இடும்பை நண்ணாரே.

20. வான் வாழ் அமரர் வணங்கித் தலை ஏற்றும்
தேன் வாழ் அடி சென்றார் தீது இடும்பை நண்ணாரே
தீது இடும்பை நண்ணுவர் இச் சீறடியை நாடாதால்
வாது இடும்பை வாழ்க்கை வழக்கு இவறும் தீயோரே.

21. ஏழ் இசைக் குழலினோடு இனிய பண் தொனியினோடு இசை விடாத
யாழ் இசைக்கு இவை எலாம் இணர் நறுங் கொடியினோன் அறைய

நாதன்

கேழ் இசைத்து ஒளிறு தாள் கெழுவ வம்பு அலர் நறா மழையை வாரிச்
சூழ் இசைத்து இடை உலாம் தொகை இழந்து அமரரே தொழுது

போனார்.

மூவருக்கும் வானவர்கள் திருவிருந்து படைத்தல்

22. இன்னவாய் மருதம் ஒத்து இணர் நறா உமிழ் வனத்து இவர்கள் பல நாள்
துன்ன வானுலகில் துறுவினார் அனைய உட்கவையின் விள்ளா
உன்ன வாய் மகிழ்வு துய்த்து உணவு உணா நினைவும் அற்று ஒழுகி
ஓர்நாள் அன்ன வாய் அமரர் உற்று அணுகி வான் உரி விருந்து அமைதல்

செய்வார்.

23. கொழு நிலா மரசுதக் கொடியின் மேல் மணிகள் பூத்து அயரு பந்தர்
விழு நிலா விளையும் முத்து அனைய மீன் விரிவு செய் விரி விதானத்து
எழு நிலா மணி நிரைத்து எழினி வீழ்த்து இணர் நறா அமளி பாய்த்தி
செழு நிலா மணிமுகத் திருவினோர் அமளியில் பொலிய நின்றார்.

24. வில் கலத்து உரு நிலா இலக விட்டு அமரர் சூழ் வியவர் ஆக
பொன் கலத்து அலர் நறாப் புனலும் உய்த்து அகில் அலர் புகையும் ஆட்டி
பல் கலத்து அமிர்தமே பல சுவைக்கு அமைய வானவர் பரப்பிச்
சொல் கலத்து இணை இலாச் சுவையில் அத்தகவினோர் துதியொடு

உண்டார்.

25. சால் வரும் தயை உணர்ந்து இனிது உணும் பொழுது அருந்த தகுதி

வானோர்

கால் வரும் கவரியும் கமழ் வரும் புகையையும் கனிய வாரி
நால் வரும் கல நரம்பு இசை நயந்து எழு நறா நளின வாயால்
பால் வரும் சுவை வரும் பல நரம்பு இசையொடும் பாடினாரே.

**இப்பாலைவனத்தில் வாழ்ந்து புகழ்பெற்ற
எலிய முனிவனின் வல்லமையைக் கூறுதல்**

26. தன் தோல் உரித்த பாம்பு ஒத்த தவத்தின் வாளால் பொறி ஐந்தும்
கொன்றோன் உளம் பற்று உருள் புக்கா குன்றாச் சீல விளக்கு ஏற்றி
நின்றோன் வரும் கால் கடந்து உரைக்கும் நிறைசொல் வல்லோன் பாப் புகழும்
வென்றோன் எலிய மா முனிவன் விருந்து உண்டு உவந்த வனம் இதுவே.
27. காண் வாழ் சுவைத் தேன் துளி நக்கி கதி வாழ் மாறா வாழ்வு ஒழிந்து
வான் வாழ் இறையோன் தனை மறுத்து வசைப் பல் தேவர்த் தொழக்
கண்டு
தேன் வாழ் காவும் மன் உயிரும் தேம்பி வாட முவ்வருடம்
தான் வாழ் உறை கொள் முகில் முகமும் தகைத்த சாப மாமுனியே.
28. அந்நாள் எல்லாம் தான் நுழை வாய் அசல முழையுள் புக்கு உறைந்த
பல் நாள் எல்லாம் முறை தவிரா பறந்து ஓர் காகம் உணவு உய்ப்ப
முன் நாள் இல்லா வரத்து உயர்ந்து முதல்வன் அடி சேர்ந்தான் என்ன
எந்நாள் எல்லாம் கோடாத இயல்பின் சீல மாமுனியே.
29. பிழையின் கொடுங்கோன் துறவர் எலாம் பின்றாச் சினத்துக் கொன்ற
பினர்
முழையின் கிடந்த இம்முனியும் முரிக்கக் கொணர்மின் எனவிட்ட
உழையில் ஒரு மூ ஐம்பது வேல் உழவர் ஒருங்கும் வாய் மொழியால்
மழையின் கனலை வான் பொழிய வைது என்று எரித்த மாமுனியே.
30. கொழு கொம்பு இழந்த கொடி அன்ன கொழுநன் இழந்த இளங் கைமை
செழு கொம்பு அன்ன ஊன்றுதற்குத் திதியின் நின்ற ஓர் மகனும்
விழு கொம்பு அன்ன வீழ்ந்து இறந்து விம்மி அழும் தாய் நனி உவப்ப
எழு கொம்பு அன்ன அம்மகனை எழுப்பித் தந்த மாமுனியே.
31. வலம் புங்கு அவனி மாமகள் தன் மருங்கில் மணி நீள் மேகலையோ
சிலம்பும் பசிய பொற் சிலம்போ சிறந்த சோர்தான் நதி சேர்ந்து
புலம்பும் திரையைக் கம்பளத்தால் புடைப்ப அரிதின் பிரித்து நளிர்ந்து
அலம்பும் திரையில் அடி தோயாது அப்பால் கடந்த மாமுனியே.
32. அப்பால் கடந்த போழ்து இருளை அகற்றி வீசும் கூடர் கண்டால்
வெப்பத்தால் இரவி இரதமென வேய்ந்து குளிர்ப்பு விடும் கதிரின்

ஒப்பால் மதி தன் இரதமென உயர் நின்று இழிந்த தேர் ஏறி

எப்பால் அனைத்தும் அணுகாத ஓர் இடத்தில் சேர்ந்த மாமுனியே.

33. இன்னும் இந் நாள் தன் உயிர் ஈறு இன்றி இன்பக் கடல் நின்றோன்
பின்னும் இறைவன் தனில் குணித்த பின் நாள் தனில் இவ் உலகு எரிந்து
மன்னும் உயிரோடு உக முடிதல் வருங் கால் அக்கால் மீட்டு ஒளியால்
மின்னும் உருவோடு இவ் உலகில் விளங்கத் தோன்றும் மாமுனியே.

34. ஒல்காத் தவத்தின் வரத் தொகையோன் ஒரு நாள் சுடும் இவ்

வனத்திடையே

செல்கால் தளர்ந்து ஓர் வானவனும் சென்று தந்த அடை அருந்தி

அல்காத் திறத்து நாற்பது நாள் அருந்தா பசியா நெடு நெறி போய்

நல்காத் திரு நல் கிய மலை வான் நண்ணி முகில் தோய் முடி சேர்ந்தான்.

அம்முனிவனுக்கும் வல்லமையை ஈந்தவன் இத்திவ்ய பாலனே எனல்

35. எஞ்சாத் திறத்தை அம் முனிக்கு அன்று ஈந்தோன் ஈங்கண் இன்று

உமக்கே

துஞ்சாத் தையயின் வான் விரும்பும் சுவை இவ் விருந்து ஈந்தவன் யாரே

அஞ்சாத் திறத்தின் மூ உலகும் ஆண்டு உம்மிடத்து மகன் ஆகி

விஞ்சாத் துதி மேல் நின்ற தயை விளைக்கும் இவன் தான் எனத்

தொழுதார்.

பாலை வழியைக் கடத்தல்

36. தேன் திறத்து இன்னவை செவியிற் கேட்டனர்
வான் திறத்து இன்பு உறீஇ வைய நாதன் என்று
ஊன் திறத்து இளவலை ஆசி ஒதினார்
கான் திறத்து ஐ எழு காதம் போயினார்.

மூவழிகளின் இயல்பை வான தூதன் விளக்குதல்

37. ஐ எழு காவதம் ஏகி அப்புறம்
கை எழு சூலத்துக் கவர்க்கும் முந்நெறி
பொய் எழு வழி எனப் போதல் கண்டு உளி
மெய் எழு மிக்கயேல் விளம்பினான் அரோ.
38. நீர் விளை மாரமும் நிழல்செய் ஓமையும்
ஏர் விளை முகத்து இடம் கிடந்த இந்நெறி
பார் விளை வாழ்வு எனப் பனி முகத்து அழல்
சூர் விளை கொடியது ஓர் சுரம் அது ஆம் அரோ.

39. வலம் படக் கிடந்த அவ் வழியும் முன் நிலை
நலம் படக் காட்டிய சிறியர் நட்பு என
அலம் படச் செலச் செல அஃகிக் கோறு மாத்
திலம் படப் புகுந்து கல் சிலம்பில் செல்லும் ஆல்.

எகிப்திற்குச் செல்லும் வழி கூறுதல்

40. நிலத்திடத்து அரசர் கை நீதிக் கோல் என
வலத்து இடத்து எங்கணும் வழுவ இலா நடுப்
புலத்திடத்து உறைவழி பொருள் பொய்யா மறை
நலத்திடத்து எசித்தினை நல்கும் ஆம் என்றான்.

மூவரும் மரநிழலில் தங்குதல்

41. செவ்வழி உளத்தினோர் சிறந்து செவ்விய
அவ்வழி நடந்து ஒளி அரசன் தாழ்ந்து போய்
மெய் வழி ஒளி தரச் சூழ்ந்த விண்ணவர்
மை வழி இரா ஒரு மரத்து ஒடுங்கினார்.

காலை நேரம்

கருநிறமான இரவுப்பொழுதின் கொடுங்கோல் ஆட்சி அழியுமாறு, சூரியன் கோபத்துடன் தன் தேரில் ஏறி, செங்கதிர்களாகிய அம்புகளை ஆங்காங்கு வீசிப் போருக்குரிய செங்கொடியை உயர்த்திப் பிடித்த வண்ணம் கீழ்த்திசை வானம் சிவக்க உதித்தான். பூமியாகிய போர்க்களம் முழுவதும் பறவைக்கூட்டம் தம் சிறகெழுப்பிப் போருக்கு முரசு கொட்டின. போர் தொடங்கும் நேரமாகிய அவ்விடியற் காலையில் திருக்குடும்பத்தார் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

சோலை வழி விட்டுப் பாலை வழி அடைதல்

வானத்துச் சந்திரனைத் தாங்கி நிற்கும் வடிவான வனப்புமிக்க பாதங்களைப் பெற்ற மரியாளும் தேன் சிந்தும் பூங்கொடி ஏந்தி வேதம் வாழிடமாக வாகை சூடும் சூசையும் மனித வடிவிலே அவதரித்த தேவமைந்தனின் ஒளிவீசும் திருவடிகளைத் தொழுது கையில் ஏந்திய வண்ணமாய் மணம் கமழும் மலர்கள் பூத்த காட்டு வழியே சென்றனர்.

மென்மையான துகிலை விரித்தது போலப் பரந்து கிடந்த பூஞ்சோலையில் வண்டினங்கள் குழலோசையாக ஊதின. குயிலினங்கள் முழுவாகக் கூவின. குளிர்ந்த அச்சோலை நாடக அரங்காக மயில்கள் நடனம் ஆடின. இத்தகைய இனிய இடத்தினைக் கடந்து வேல்முனைபோல் வெந்தழல் வீசும் கொடிய பாலைவனத்து வழியில் மரியாளும் சூசையும் ஏசுவும் சென்றனர்.

தாம் கொண்டு இருந்த குறைந்த பொருளையும் பிறருக்குக் கொடுத்து வறுமையை ஏற்றுக் கொண்ட அத்தவநெறியினர் மூவரும் உள்ளம் சிறிதும் சோர்வுறாமல் பூக்கள் பொலிந்த சோலை வழியை விட்டு நெருப்பு நிலை பெற்றிருக்கும் பாலைவனத்தை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் சென்றனர். அதனைக் கண்ட பூஞ்சோலை கண் கலங்கியது.

அதனைக் கண்ட வண்டுகள் பூக்களில் அமர்ந்த வண்ணம் அழுதன. சோலைகளிலே தங்கிய மயில்கள் புலம்பின. சோலையில் பூத்த சுந்தரப் பூக்கள் மனம் நொந்தன. ஆற்று நீரிலே தவழ்ந்து சென்ற மனம் மிக்க மலர்கள் எல்லாம் தம்மேல் நீர் பாய்ந்த நேரமெல்லாம் நெஞ்சம் கலங்கி இரைந்தன. “ஐயோ இப்பாலை வழி இவர்களுக்கு உகந்த தல்லவே” என்று யாவும் வாய்விட்டு அழுதன. இவ்வாறு வானுலகை அரசாளும் இம்மூவரும் கொடிய பாலைவனத்தின் அருகே சேர்ந்தனர்.

பேற்சபை என்ற அப்பாலை நிலத்தின் கொடுமை

மேலே வானவர்கள் கூட்டமாக ஆர்வத்தோடு இருபக்கமும் சூழ்ந்து வர, நூல்களைத் தொகுதி தொகுதியாகக் கற்றோர் கருதும் புகழை எல்லாம் மிஞ்சிய அரச குலத்தினராகிய இம்மூவரும், கொடிய துன்பங்கள் எல்லாம் கொலு வீற்றிருக்கும் பேற்சபை என்ற பெயர் பெற்ற பாலைவனத்தை நெருங்கி, அதனுள்ளே உள்ளம் சிறிதும் தளர்ந்து விடாமல் புகுந்தனர்.

அப்பாலைவனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாலும் சுட்டும் விரல் தீய்ந்துவிடும்; பார்த்தாலோ பார்த்த கண்மணி கருகி விடும்; அதன் தன்மையை வாயால் சொன்னால் சொல்லும் வாயும் பொசுங்கி விடும். அங்கேயுள்ள வெம்மையை நினைத்தாலே எண்ணிய எண்ணமும் நெருப்பாய்ச் சுடும். அறநெறி பிறழ்ந்த மனத்தைப் போல அக்கொடூரமான பாலைநிலம் சுட்டுப் பொசுக்கும் கொடுமையானதாகும்.

ஈரமில்லாத பாலைவனத்தில் மழை வருவதற்காகக் கூடும் மேகம் கூட ஈரப்பசையை இழந்துவிடும். பாலைவனத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் முன் அவை வெந்துவிடும். மனித பாசத்தையே இழந்த தீயவர்களிடம் யாரேனும் இரவலர்கள் வந்தால், இருக்கும் ஏதாவது கொஞ்ச இரக்கத்தையும் அவர்கள் இழந்து விடுவது போன்று அப்பாலை வனம் மிகக் கொடுமையானது.

காற்றும் அத்தீயை வயிற்றில் நிறைத்துக் கொண்டு, சூரியனும் சுடவே எங்கும் வெந்து கிடந்த விரிமணல் பரப்பும் தீயாக மாறித் துன்பத்தின் வடிவாக விளங்கும். தன் அழகைப் பலருக்கும் விலை கூறி விற்கும் விலைமாதர்களின் வஞ்சத்தைப் போல் காய்ந்து போன வாய்-கண்-மனம் போல அழல் வீசி விளங்கிற்று.

பாலைவனம் குளிர்ந்தது

சீற்றம் கொண்ட போர் வீரர்கள் களத்தில் கொதிப்பதைப் போன்று கனல் கக்கும் அப்பாலைவனம். அழகு கொழிக்கும் முகத்தோடு மூவரும் அங்குக்கால் வைத்த சமயத்தில் திருமணப்பெண் மணமாலையைக் கண்டு மகிழ்ந்ததைப் போல, அன்று கருணை நிறைந்த திருக்குடும்பத்தின் அன்பு நிறைந்த நெஞ்சத்தைப் போலக் குளிர்ந்து தோன்றிற்று.

தாழம்பூவிலிருந்து வாசம் வெளிப்படுகின்ற இளவேனிற் பருவம், பங்குனி மாதத்தில் பவனி வரவே, குயில் கூட்டம் ஒன்றாகக் கூவி அப்பருவத்தை வரவேற்க, பூஞ்சோலையில் உள்ள இடமெல்லாம் மகிழ்ந்ததைப் போல அவர்களின் முகத்தைக் கண்ட பாலைநிலமும் பரவசம் அடைந்தது.

பாவ வினையால் எரியும் நெஞ்சத்தில் இறையருள் படர அதனால் உள்ளத்தில் நல்லற நெறி புகுந்தால் தீவினை அழியும். செய்யும் செயல் செழிக்கும். அதுபோல பாவ வினை போக்கிய அம்மூவரின் திருமுகம் பொழியும் திருவருளால், கொடிய சீற்றம் மிக்க அப்பாலைவனம் இப்பொழுது வாசம் வீசும் முகம் போல் மகிழ்ந்து காணப்பட்டது.

நீதி பூக்கும் ஒழுக்கம் சான்ற அம்மூவரின் பாதம் பட்டு அப்பாலைவனம் முத்துக் குவியலின் மேலே வெண்ணிறமான மணம் நிறைந்த மலர்களைப் பரப்பியது போல, குளிர்ச்சியடைந்தது. சூழ்ந்து கிடக்கும் மலர்களின் மணத்தை நுகர்ந்த தென்றல் மங்கல வாழ்த்து கூறுவது போல மெல்லென வீச வேதத்தை மாலையாகச் சூடிய அம்மூவரும் மகிழ்ச்சி பொங்கும் மனத்தோடு அப்பாலைவனத்திலே நடந்து சென்றனர்.

மின்னலாகிய கொடியை ஆட்டி, பன்னிற வானவில்லை மாலையாகச் சூட்டி, அணிஅணியாக மேகக் கூட்டம் வந்து குடை விரித்து வெயில் மறைக்க, சூரியனின் வெப்பக்கதிர்களிடையே இன்பமூட்டும் அழகிய குளுமையைக் கொடுக்கும் நிழல்கள் எங்கும் சீர்மையாகத் திகழ இம்மூவரும் சென்றனர்.

வானவர் இன்னிசை பாடுதல்

சாக்கரைப் பாகைப் பெய்தது போன்றும், ஒளி வீசும் பவளத்தை இட்டு வைத்தது போன்றதுமான வாய் என்ற சங்கமத் துறையிலே இளமை எழில் கொஞ்சும் முத்துகளைப் பற்களாகக் காட்டிப் புன்முறுவல் பூக்கும் இளம் பெண்களைப் போல, குளிர்ந்த இளம் பூஞ்சோலையின் அழகிற்கு அழகு செய்தாற் போன்று மேனியினின்றும் அழகிய இளங்கதிர் சுடர் ஒளி வீச அங்கு வானவர்கள் பல்லாயிரவர் பற்பல உருவங்களிலே தோன்றினர்.

அவ்வானவர்கள் பதினான்கு வகையான மணிகள் பதிக்கப்பட்ட நல்ல யாழினை ஏந்திக் “குரல்” முதலாக அமைந்த ஏழு இசைகளின் ஒலிகளும் உரிய முறையில் இணைந்து ஒலிக்க, தேன் பாகின் சுவைக்கேற்பக் குரல் ஒசையை

வலிவு, மெலிவு, சமன் என்ற மூன்று நெறிகளிலும் எழுப்ப, நேர்ந்து நிரவிப் பாடினர். அவர்கள் பாடிய பண்களின் இசை இவ்வுலகில் விளங்கும் நடனசாலைகளின் இனிமையையும் வென்று திகழ்ந்தது.

இசை கேட்டு சூசை பாடுதல்

சிறப்பாக இசை பாடிய வானவர் அணிகளுக்கெல்லாம் தலைவன் போன்று, மாலை என விளங்கும் பசுமையான மலர்க்கொடி ஏந்திய சூசை, தான் கண்ணால் கண்ட காட்சிகளையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்து அன்பு கலந்து ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். இறைவனின் திருநாமம் எங்கும் இனிதாக வழங்க அழியாத பேரின்ப உணர்வோடு தேவ புகழ் தழைத்து வளர வானவர்கள் மீட்டிப் பாடிய யாழின் இன்னிசைக்கு ஏற்பத் தானும் பாட முற்பட்டார்.

முறையாகவும் குளுமையாகவும் அமைந்த மாலைபோல இவ்வையகத்திற்கு நீதியும் கருணையும் நித்தமும் வழங்கும் இறைவனே! வெப்பம் நிறைந்த பாலைவனத்தை மருத நிலமாக்க வல்லவனாகிய இறைவனின் பாதம் பற்றியவர்களே! இவ்வுலகில் தெளிந்த நீதிமார்களாக விளங்கக் கூடியவர்கள் என்றும் தீமையையும் தீண்டமாட்டார்கள்; துன்பத்தை எய்தவும் மாட்டார்கள்.

வானுலகில் வாழும் வானவர்கள் தலை வணங்கிப் போற்றும் தேன் போன்ற பேரின்ப ஊற்றான இறைவன் திருவடிகளின் துணையைப் பற்றியவர்கள், ஒரு நாளும் தீமையையும் தீண்டமாட்டார்கள். துன்பமடையமாட்டார்கள். ஆணவமும் துன்பமும் நிறைந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையில் உள்ள நெறியற்ற இன்பங்களின்மேல் இச்சை வைக்கும் தீயவர்களோ, திவ்யபாலனின் இச்சீறடிகளின் துணையைப் பற்றாததால் என்றும் தீமையையே தேடுவர்; என்றும் துன்பத்தையே அடைவர்.

குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்ற ஏழிசைகளையும் இசைத்த குழலோசையோடும் பாடலின் இன்னிசையோடும் ஒருங்கிணைந்த யாழின் இசைக்கு ஏற்ப மணம்மிக்க மலர்க்கொடி ஏந்திய சூசை இவற்றைப் பாடி முடித்தான். திவ்யபாலனின் மேனி நிறத்திற்கு ஏற்ப ஒளிவீசும் திருவடிகளின் மேலே, மணம் வீசும் மலர்களின் மழையைக் கரங்களில் அள்ளிப் பாடி இரு பக்கங்களிலும் சூழக்கொட்டி கணக்கற்ற வானவர்கள் வணங்கிச் சென்றனர்.

மூவருக்கும் வானவர் திருவிருந்து படைத்தல்

இவ்வாறு இம்மூவரும் குளிர்ந்த மருதநிலம் போல, மணம் வீசித் தேன் சொட்டும் பூங்கொத்துகளைச் சொரியும் அப்பாலைவனத்திலே பல நாட்கள் சென்றார்கள். வான் உலகையே அடைந்தவர்கள் போலப் பேரின்பச் சுவையை அனுபவித்தவர்களாக, தம் மனம் என்னும் வாயால் மகிழ்ச்சியையே உணவாக உட்கொண்டு உணவு உண்ண வேண்டும் என்ற நினைவே சிறிதும் இல்லாதவர்களாய் நடந்து செல்ல, ஒருநாள் அவ்விடத்தில் வானவர்கள் வந்து சேர்ந்து, வானவர் உலகிற்கு உரித்தான விருந்து ஒன்றனைப் படைத்துப் பரிமாறினார்கள்.

ஒளிவீசும் மரகதக் கொடிகளின்மேல் பன்னிற மணிகள் போலப் பல வகை மலர்கள் பூத்த பந்தலின் கீழே பேரொளி வீசும் முத்தினைப் போன்று

நட்சத்திரங்கள் விரிந்து அமைந்த விதானத்தில் பிரகாசமான நவரத்தினக் கற்களைப் பதித்த திரைச் சீலையைத் தொங்கவிட்டு மணம் மிக்க மலர்களை மெத்தையாகப் பரப்பி, பூரண நிலவு போன்று அழகிய திருமுகங்களைக் கொண்ட இம்மூவரும் அம்மலர் மெத்தையில் அமர்ந்தனர்.

தம் வனப்பும் அணிந்திருந்த ஆபரணப் பிரகாசமும், சூழ குற்றேவல் செய்யும் பணியாட்களாகச் சூழ்ந்து நின்று பொற்கலங்களிலே கொண்டு வந்த மலர் மணம் வீசும் பன்னீரைத் தெளித்து அகில் புகையையும் எழுப்பி, பற்பல பாத்திரங்களில் தேவாமிர்தமாக அமைந்த பல்சுவைப் பண்டங்களை, வானவர் இட்டுச் சொல்லில் அடங்காத சுவையோடு, அச்சான்றோர்கள் ஆண்டவனை வாழ்த்தியவாறு உண்டனர்.

இறைவன் தம்மிடம் காட்டும் எல்லையற்ற கருணையை உள்ளத்தில் உணர்ந்தவர்களாய் இருவரும் அவ்வுணவை இனிதாக உண்டபொழுது, பெருஞ்சிறப்புடைய அவ்வானவர்கள் அவர்கள்மேல் காற்றுப்படுமாறு கவரி வீசினர். நறும்புகை கமழுமாறு, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து தூபமிட்டனர். நால்வகை யாழ்களின் நரம்பிலும் இசை எழுமாறு இனிமையாக மீட்டனர். தேன் ததும்பும் தாமரை மலர் போன்ற தம் வாயால் பாலின் சுவை தோன்ற அப்பல நரம்பின் இசைக்கேற்ப வாய்விட்டுப் பாடினர்.

பாலைவனத்தில் வாழ்ந்த எலிய முனிவனின் வல்லமை

தவம் என்ற வாளால் தன் ஐம்புல இச்சைகளையும் தன் உடம்பில் அமைந்த தோலைப் பாம்பு உரித்த தன்மையாக அழித்துக் கொன்றவன் – தன் உள்ளத்தில் ஆசை என்ற இருளினைப் புகவிடாமல் ஒளி மங்காத ஒழுக்கம் என்ற விளக்கினை ஏற்றிவைத்து வாழ்ந்தவன். எதிர்காலத்தில் நிகழ்வல்ல நிகழ்ச்சிகளைத் தரிசனமாகக் கண்டு உரைக்கும் சத்தியவாக்குடைய வல்லமை மிக்கவன். இலக்கியப் புகழினையும் மிஞ்சியவன் எலிய மாமுனிவன். அப்பெரு முனிவன் விருந்துண்டு மனம் மகிழ்ந்ததும் இப்பாலைவனமே!

காட்டில் கிடைக்கின்ற சுவையான ஒரு தேன்துளி போன்ற இவ்வுலக இன்பத்தைப் பெரிதாகக் கருதி, மோட்ச கதிக்குச் செல்வதற்குரிய அழியா அமர வாழ்வை அடியோடு விலக்கி, வானுலகில் வாழும் எல்லாம்வல்ல இறைவனை இதயத்தில் வெறுத்து, பொய்யான பல தேவர்களைக் கடவுளராகக் கருதி வழிபடுவதனைக் கண்டு, இம்மாமுனிவன் வாழ்வளிக்கும் மேகங்களை இந்நிலவுலகில் மூன்று வருடங்களுக்கு மழைபொழியா வண்ணம் சாபம் கொடுத்துத் தடுத்துவிட்டான். அதனால் பூஞ்சோலைகளும், உயிர்களும் தேம்பி வாடின.

மழையில்லாத அம்மூன்று ஆண்டுகளும் ஒரு மலைக் குகைக்குள்ளே இம்முனிவன் தங்கி வாழ்ந்தான். அப்படிப்பட்ட நாட்களிலும் ஒரு காகம் முறை தவறாமல் ஒழுங்காக அக்குகைக்குள்ளே பறந்து வந்து உண்ண உணவு அளித்தது. முற்காலத்தில் அழியாத பெருவரங்களையெல்லாம் பெற்று இறைவனின் அடிகளை அடைந்தவன் போன்று எக்காலத்திற்கும் சிதைவுறாத தவஒக்கச் சிறப்பிலே உயர்ந்து திகழ்ந்தான்.

குற்றங்கள் இழைக்கும் அந்நாட்டுக் கொடுங்கோல் மன்னன் மழை பொழியாத காரணத்தால் நாட்டில் உள்ள துறவிகளை எல்லாம் கொன்றுவிட்டான்.

மலைக்குகைக்குள்ளே இருந்த இம்முனிவனையும் கொல்வதற்காகக் கொண்டு வருமாறு ஆணையிட்டான். அவரை அழைத்து வரச் சென்ற 150 பேரையும் வானம் நெருப்பு மழை பொழியட்டும் என்று சொல்லி சாபமிடவே அனைவரும் எரிந்து சாம்பலாயினர்.

கொழுகொம்பை இழந்த கொடி போலத் தனக்கு ஆதரவாக இருந்த கணவனை இழந்துவிட்ட ஓர் இளம்பெண் தான் ஊன்றி நிற்பதற்கு நிலைக்களனாய் இருந்த செழிப்புமிக்க கொம்பு போன்று இருந்த ஒரே மகனும் வீழ்ந்து பட்ட கொம்பைப்போல இறந்துவிடவே, அத்தாய் விம்மி விம்மி அழுதாள். அவள் நெஞ்சம் களிக்கும் வண்ணம் முளைவிட்ட கிளைபோல அம்மைந்தனை உயிர்பெற்று எழச்செய்த ஒப்பற்ற மாமுனியும் இவனே ஆவான்.

வல்லமை மிகுந்த வையமாகிய இம்மாமகளின் இடுப்பில் கிடக்கும் அழகிய நீண்ட மணிமேகலையோ அன்றி அம்மங்கையின் காலில் கிடந்து ஒலிக்கும் புத்தம் புதிய பொற்சிலம்போ என்று போற்றுமாறு அமைந்த சோர்தான் ஆற்றை அடைந்தான். ஆர்ப்பரிக்கும் அலையைத் தன்மேனியில் கிடந்த போர்வையாலே ஓங்கி அடித்தான். வியப்பூட்டும் முறையிலே அந்த ஆறும் இரண்டாகப் பிரியவே, இருபுறமும் குளுமையாக அலைவெள்ளம் மோதி நிற்க தன் காலடியில் நீர் படாமல் அந்த ஆற்றைக் கடந்து சென்ற மாமுனியும் இவனே ஆவான்.

அந்தச் சோர்தான் ஆற்றின் மறுகரைக்குச் சென்றபொழுது சூரியனைப் போன்று பிரகாசமாகவும் நிலவினைப் போன்று குளிர்ச்சி மிக்கதுமான தேர் ஒன்று வானிலிருந்து இறங்கிவர அத்தேர்மேல் ஏறி எவ்விடத்தும் எவரும் அணுக முடியாத ஓர் இடத்திற்குச் சென்ற மாமுனியும் இவனே ஆவான்.

இன்னமும் இன்றுவரைக்கும் தன் உயிருக்கு அழிவே இன்றி எல்லையற்ற பேரின்பக் கடலில் திளைத்து நிற்போனும் இம்மாமுனியே! பின்னும் ஆண்டவன் தனக்கென்று வரையறுத்து வைத்துள்ள பிற்காலத்தில் இவ்வுலகமெல்லாம் நெருப்பு மழையாலே எரிந்து சாம்பலாக, உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் அழியுமாறு வரும் உலக முடிவுக் காலத்தில் தன்மேனி சோதியாய் பிரகாசிக்க இவ்வுலகில் மீண்டும் தோன்ற இருப்பவனும் இம்மாமுனியே ஆவான்.

உள்ளம் சிறிதும் தளராத தவத்தால் கணக்கற்ற வரங்களைப் பெற்ற இவ்வெலிய முனிவன் முன்பு ஒரு காலத்தில் சுட்டுப் பொசுக்கும் இப்பாலைவனத்திடையே சென்றபொழுது பசியாலே உடல் சோர்ந்தான், ஒரு வானவன் அவனைக் கண்டு அவனுக்கு அடை உணவு அளித்தான். அதனை உண்டான் முனிவன். குறையாத அதன் வல்லமையாலே நாற்பது நாட்கள் வேறு ஒன்றையும் உண்ணாமலே பசியாமலே நீண்ட வழி நடந்து யாராலும் வழங்க முடியாத அருட்செல்வத்தைத் தந்தருளிய ஒரேயு மலையில் ஏறி மேகத்தைத் தொட்ட அதன் உச்சியை அடைந்தான்.

அந்த முனிவனுக்கு வல்லமை ஈந்தவன் இத்திவ்ய பாலனே !

அந்த எலிய முனிவனுக்கு அளவற்ற வல்லமையை அன்று அளித்தவனும் இவ்விடத்து உமக்கு இப்பொழுது உயிர் ஊட்டும் கருணையோடு வானவர் உலகு போற்றும் இப்பேரின்பச் சுவையடைய விருந்தினைப் பரிமாறியவனும் யாரென்று எண்ணுகின்றீர்களா ? அஞ்சாத ஆண்மையோடு இம்முடிவுகையும் ஆண்டு நடத்தி இப்பொழுது உம்மிடத்து மனுமகனாகப் பிறந்துள்ள நம் எல்லையற்ற

வாழ்த்திற்கு உரியவனும், இறவாத கருணை புரிவோனும் ஆகிய இத்திவ்ய பாலனான இந்த இறைவனே என்று கூறி அவ்வானவர்கள் திருக்குமரனைப் பணிந்து வணங்கினர்.

பாலை வழியைக் கடத்தல்

இன்பத்தேன் போன்ற செய்திகளையெல்லாம் செவியாரக் கேட்டனர். வானுகிற்குரிய பேரின்பத்தை எய்தினர். மனித உடல் தாங்கி வந்த தேவமைந்தனை இவ்வையத்தின் தலைவன் என்று வாழ்த்து மொழிந்தனர். பின்னர் பாலைவனத்திலே முப்பத்தைந்து காதவழி நடந்து சென்றனர்.

மூவழிகளின் இயல்பை மிக்கயேல் உரைத்தல்

முப்பத்தைந்து காத தூரம் நடந்து சென்ற பிறகு கையில் ஏந்திய திரிசூலம் போன்ற மூன்று வழிகள் பிரிந்து செல்வதைக் கண்டனர் (உண்மைக்கு ஒரே வழி). ஆனால் பொய் உரைக்கப் பலவழிகள் அமைல் போலச் செல்வதைக் கண்டு திகைக்க, சத்திய நெறிக்குத் துணையான மிக்கயேல் என்ற வானதூதன் தோன்றிச் சென்னான்.

இடப்பக்கத்தில் கிடக்கும் இவ்வழியே நீர் நிறைந்து விளைந்த கடம்பமரமும், ஓமைமரமும் நிழல் தரும் அழகான காட்சியளிக்கும். இப்பூமியில் நிகழும் வாழ்க்கையைப் போல முதலில் குளுமை நிறைந்ததாயிருக்கும், இறுதியில் நெருப்பைப் போலத் துன்பத்தை விளைவிக்கும் கொடுமையான பாலைவனத்தில் போய் முடிந்துவிடும்.

வலப்பக்கமாகக் கிடக்கும் வழியில் தொடக்கத்தில் நன்மை பயப்பது போலத் தோன்றும். அற்பர்களின் நட்பைப் போல முதலில் விரிந்து அகலமாக விளங்கிச் செல்லச் செல்லக் குறுகி, இறுதியில் உயிர்களைக் கொல்லும் கொடிய மிருகங்கள் நிறைந்த காட்டிற்குள் இட்டுச் சென்று கற்பாறையிலே போய் முடிந்துவிடும்.

எகிப்து செல்லும் வழி

“நடுப் பக்கமாகக் கிடக்கும் வழியோ, இம்மண்ணிலகில் அரசர்கள் நீதி புரியும் செங்கோல் போல், வலப்பக்கமோ அன்றி இடப்பக்கமோ எப்பக்கமும் சாயாமல் சத்தியம் பொய்க்காத நன்மையையே விளைவிக்கும் வேதத்தின் நல்வழி போல உங்களை எகிப்து நாட்டிற்கு இட்டுச்செல்லும்” என்றான்.

மூவரும் மர நிழலில் தங்குதல்

செம்மையான அறவழியில் செல்லும் சிந்தையைக் கொண்ட சூசையும் மரியாளும் சிறந்த அந்நடுப்பக்க வழியிலே நடந்து சென்றனர். சூரியனும் மேற்குத் திசையிலே மறைந்தான். சூழ்ந்து நின்ற வானவர்கள் தம் மேனி நிறத்தாலே ஒளிவீச இருண்ட அவ்விரவுப்பொழுதை ஒரு மரத்தடியில் தங்கிக் கழித்தனர்.

சீறாப்புராணம் - உடும்பு பேசிய படலம்

இஸ்லாமியரும் தமிழும்

மேற்கத்திய நாடுகளுடன் தமிழகம் நெடுங்காலமாகத் தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. ஆயினும் மேலைச் சமயங்களின் தாக்கம் முன்பு குறைவாகவே இருந்தது. கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் மாலிக்காபூர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அதன் பின்னர் இஸ்லாமிய சமூகத்தினர் காலப்போக்கில் தமிழ்நாட்டில் பெருகத் தொடங்கினர்.

இங்கிருக்கும் தமிழர்கள் பலரும் மதம் மாறி இசுலாமியத்திற்குச் சென்றனர். மதம் மாறினாலும் அவர்கள் தமிழை மறந்தாரில்லை. தங்கள் மதக்கதைகளையும் செய்திகளையும் கருத்துகளையும் தமிழின் மூலம் தமிழறிந்த மக்களுக்குப் பரப்ப முனைந்தனர். ஒரு நாட்டு மக்கள் மொழியை மீறி ஒரு கொள்கையை வலியுறுத்துதல் முடியாது. ஆகவேதான் கிறித்தவரும் தமிழில் இலக்கியம் படைக்கத் தலைப்பட்டனர். தமிழர்களின் தாய்மொழி மூலம் தம் கருத்துகளை வெளியிடுவதே தகுதியானது என்று எண்ணித் தமிழால் இசுலாமும் இசுலாத்தால் தமிழும் தழைத்தன எனலாம்.

கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலம் தமிழகத்தின் இரண்டாம் இருண்டகாலம் எனலாம். அக்காலத்தில் தமிழகம் எல்லா நிலைகளிலும் தாழ்ந்து கிடந்தது. தமிழகத்தில் தெலுங்கரும், மராட்டியரும், இசுலாமியரும், செல்வாக்குப் பெற்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்கள். தமிழ் 2, 3 ஆம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. இச்சூழலில் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் செல்வாக்கால் சிறிது சிறிதாக மாறி இக்காலத்தில் ஓரளவு விடுதலையுணர்வு பெறும் நிலையைத் தமிழ் எட்டியுள்ளது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் அவ்வளவாகப் புரப்பாரற்றுச் சீரழிந்து இருந்த நிலையை மாற்றத் தமிழ் உணர்வினர் பாடுபட்டனர். இத்தகைய உணர்வில் இசுலாமியர் எவர்க்கும் இளைத்தவரல்லர் என்றியம்பும் அளவிற்கு ஏராளமான நூல்களைப் படைத்து இனிய தமிழின் ஏற்றத்திற்குப் பாடுபட்டுள்ளனர்.

இசுலாமியப் புலவர்களும் அறிஞர்களும் இலக்கிய வகைகள் பலவற்றையும் மேற்கொண்டு பைந்தமிழுக்குப் பணியாற்றினர். அவர்கள் 18-க்கும் மேற்பட்ட காப்பியங்களையும், அம்மாளை, அந்தாதி, ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத்தமிழ், கோவை முதலிய தமிழ் மரபு வழிச் சிற்றிலக்கியங்களையும், நொண்டி நாடகம், கீர்த்தனை நாடகம் போன்ற இசை நாடகங்களையும் முனஜாத்து, கிஸ்ஸா, மசலா, நாமா போன்ற இசுலாமிய இலக்கிய வகைகளையும் மாலை, ஏசல், சிந்து, கும்மி, தாலாட்டு, திருப்புகழ், கீர்த்தனை, ஆனந்தக்களிப்பு, ஞானப்பனுவல் போன்ற நாட்டுப்புற இலக்கிய வகைகளையும், உரைநடை நூல்களையும், நீதி நூல்களையும் சமயநூல்களையும் தந்து தமிழின் இலக்கிய நலன்கள் பல்குமாறு செய்துள்ளனர்.

உமறுப்புலவர்

இஸ்லாமிய காப்பியப் புலவர்களில் ஒருவர் இவர். எட்டயபுரம் அருகேயுள்ள நாகலாபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். கடிகை முத்துப்புலவரின் சீடர். வாலவாரிதி என்ற வடஇந்தியப் புலவனை வாதில் வென்றவர். எட்டயபுரம் அரசவைக் கவிஞர்.

வள்ளல் சீதக்காதியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க நபிகள் நாயகம் வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் பாடத் தொடங்கினார். காப்பியம் முற்றுப் பெறுவதற்கு முன்பே சீதக்காதி இறந்துவிட்டார். அபுல்காசிம் மரைக்காயரின் பொருளுதவி பெற்றுச் சீறாப்புராணத்தைப் பாடி முடித்தார்.

சீறாப்புராணம்

பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்று. “சீறத்” என்றால் வாழ்க்கை வரலாறு, “புராணம்” என்றால் புனிதக்கதை. இஸ்லாமியத்தை உலகினுக்குத் தந்த முகம்மது நபி அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும் நூல்.

இந்நூலில் 3 காண்டங்களும் 92 படலங்களும் 5027 பாடல்களும் உள்ளன. விலாதத்துக் காண்டம், நுபுவத்துக் காண்டம், ஹிஜ்ரத்துக் காண்டம் என்பன அவை. “விலாதத்” என்றால் பிறப்பு. இக்காண்டம் நபி அவர்களின் இளமைப்பருவம் பற்றியது. “நுபுவத்” என்றால் “தீர்க்கதரிசனம்” என்று பொருள். இக்காண்டத்தில் இசுலாமிய சமயம் நபிகள் நாயகத்திற்கு அருளப்பட்டமை பேசப்படுகிறது. ஹிஜ்ரத் என்றால் இடம் பெயர்தல். அதாவது நபிகள் நாயகம் மக்கா நகர் விடுத்து மதினாவிற்கு ஓடியமை உணர்த்துவது.

ஆங்கிலப் புலவர்கள் தங்கள் மொழிப் பாங்கிற்கு ஏற்ப நூல்கள் இயற்றினர். ஆனால் அவர்களின் நூல்களுக்குப் பொருளாக இருந்தவை இலத்தீன் மொழியிலிருந்த சமயச் சார்பான பண்பாடுகளே ஆகும். அதே போன்று அரசு நாட்டில் தோன்றிய நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றையே எழுதினாலும், அதைத் தமிழ் மணம் கமழ இயற்றியுள்ளார் உமறுப்புலவர். மக்கா, மதினா நகரங்களை மதுரை நகரத்தின் சாயலில் படைத்துள்ளார்.

முரசறைந்து செய்திகளைத் தெரிவித்தல், ஆர்த்தி எடுத்தல், திலகமிட்டு வரவேற்றல் முதலான தமிழ்ப் பழக்க வழக்கங்களை அரபு நாட்டுப் பழக்கங்களாகக் காட்டுகின்றார். மகளிர் வாழ்க்கையை ஏழு பருவங்களாகப் பிரிக்கும் தமிழ் மரபை, நபிகள் நாயகத்தின் மகள் பாத்திமாவின் திருமணத்தின் போது சுட்டிச் செல்கின்றனர்.

சீவகசிந்தாமணியிலிருந்து ஓரகப்பை முகந்து கொண்டான் கம்பன். ஆனால் சீவகசிந்தாமணியிலிருந்தும், கம்பராமாயணத்திலிருந்தும் பல அகப்பைகளை முகந்து கொண்டார் உமறுப்புலவர்.

கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இக்காப்பியம் நடையிலும், கற்பனையிலும், சொல்லும் விதத்திலும் அதே காலத்தில் தோன்றிய திருவிளையாடற் புராணத்திற்கு நிகராக விளங்குகின்றது என்பர் அறிஞர். (In Style, in imagery, and in presentation it equals its contemporary namely Thiruvilayadal Purana of Paraijothi - V. Subramanian Iyer – Tamil Studies.)

உடும்பு பேசிய படலம்

கல்விருத்தம்

வடிவறு முமறெனும் வள்ள னந்நபி
யுடனுயர் தீனிலைக் குரிய ராயபின்
றிடமுடைத் தவர்களாய்ச் சிந்தை யிற்பெறு

மடமக றரப்பெரு மகிழ்ச்சி யெய்தினார். 1

நமது நாயகம் நபியுற்றஹமத்து செய்யிதுல் கவ்னைன் முகம்மது முஸ்தபா றசூல் சல்லல்லாகு அலைகி வசல்லமவர்களோடு அழகானது பொருந்தப் பெற்ற உமறு கத்தாபென்று சொல்லும் வள்ளலானவர்களும் தீனுல் இஸ்லாமென்னும் மார்க்க நிலைமைக்குச் சுதந்தரர்களான பின்னர், முஸ்லிம்களியாவர்களும் தைரியமுடையவர்களாய் மனசின்கண் கொண்ட மடமையானது அகலும் வண்ணம் பெரிய சந்தோஷத்தை யடைந்தனர்.

செயிரறுந் தீனிலைக் குரிய செவ்விய
பயிரென வருங்கலி மாவைப் பண்பொடு
நயனுறப் பெருக்கிய நண்ப ரியாவரு
முயிரென முகம்மதை யுவந்து காமுற்றார். 2

அன்றியும், குற்றமற்ற தீனுல் இஸ்லாமென்னும் மார்க்க நிலைமைக்கு உரித்தான அழகிய பயிரைப் போன்று வந்த “லாயிலாஹ இல்லல்லாகு முகம்மதுர் றசூலுல்லாஹி” யென்று சொல்லும் கலிமாவைத் தகுதியுடன் நன்மையறும் வண்ணம் மனசின்கண் பெருகச் செய்த நேசர்க ளெல்லாவர்களும் நாயகம் நபிமுகம்மது முஸ்தபா றசூல் சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களைத் தங்களின் ஜீவனைப் போல விரும்பி மோகமுற்றார்கள்.

உடலுயி ரெனவுவந் துறையு நாளினி
லடலபூ பக்கரு மலியுந் தெவ்வரைக்
கடவிய வேற்கர வுமறுங் கள்ளவிழ்
மடறிகழ் மாலிகை யறபி மன்னரும். 3

அவ்வாறு சார்த்தையும் ஆவியையும் போல விரும்பித் தங்கா நிற்கும் தினத்தில் வலிமையை யுடைய அபூபக்கர் சித்தீகு றலியல்லாகு அன்கு அவர்களும் அலி றலியல்லாகு அன்கு அவர்களும் சத்துராதிகளின் மீது பிரயோகியா நிற்கும் வேலாயுதத்தைக் கொண்ட கையையுடைய உமறுகத்தாபு றலியல்லாகு அன்கு அவர்களும் மதுவானது நெகிழ்கின்ற இதழ்கள் பிரகாசிக்கும் புஷ்பமாலை யணிந்த அறபி வேந்தர்களும்.

தோமகன் முகம்மது நபியுஞ் சூழ்வா
மாமதி ணகர்ப்புறத் தெய்தி மற்றொரு
தேமலர்ப் பொழிலிடை தெரிய வைகினார்
காமரு மதியமுங் கணமு மென்னவே. 4

குற்றமானது நீங்கப் பெற்ற நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களும் தங்களைச் சூழ்ந்து வரும் வண்ணம் பெருமை பொருந்திய மதிள்களையுடைய தங்கள் நகரமாகிய மக்காப் பகுதிக்கு வெளியில்

அடைந்து வாசனையைக் கொண்ட புஷ்பங்களையுடைய ஒரு சோலையின்கண் அழகிய சந்திரனையும் நட்சத்திரங்களையும் போல விளங்கும் வண்ணம் தங்கியிருந்தார்கள்.

செல்லிடுங் குடைநபி செவ்வி காண்டலுங்
கல்லொடு மரமும்புற் காணும் வாவியு
மெல்லிய சிறைப்புள்ளும் விலங்கி னங்களு
மொல்லையூர் வனவனத் துகளுஞ் சாதியும். 5

அப்போது மேகங்களிடுகின்ற குடையையுடைய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் சாரீவழகைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அங்குள்ள கற்களுடன் மரங்களும் புற்களையுடைய காடுகளும் தடாகங்களும் மெல்லிய சிறகுகளையுடைய பட்சிகளும் மிருகக் கூட்டங்களும் விரைவில் ஊர்ந்து திரியும் ஊர்வனங்களும் காட்டின்கண் பாய்ந்து திரியும் சாதிகளும்.

தோற்றிய தெவ்வையுந் துலங்கக் கேட்பதா
மாற்றருஞ் சுருதியின் வசனந் தன்னொடும்
போற்றரும் புகழ்ச்சியாற் புகழ்ந்து பொங்கிய
ஆற்றமுற் றுயர்சலா முரைத்து நின்றவே. 6

கண்பார்வைக்குத் தெரியக்கூடியதான மற்ற எல்லா வகைகளும் விளங்கும் வண்ணம் காதுகளினாற் கேட்கும்படியாக மாற்றுதற்கரிய வேதவசனத்தோடும் போற்றுதற்கு அருமையான துதிகளினால் துதித்து அதிகரியா நிற்கும் அறிவினுடமையைப் பொருந்தி மேலாகிய “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” என்று சலாஞ் சொல்லி நின்றன.

கானகத் துற்றகா ரணங்க ளியாவையுந்
தீனவர் செவியுறத் தேக்கிச் சீர்பெற
வானவர் புகழ்தர மக்க மாநபி
யீனமின் மனையகத் தேகி னாரரோ. 7

அப்போது மக்கமா நகரத்தையுடைய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் தீனும் இஸ்லாமென்னும் மார்க்கத்திற்குரியவர்களான முஸ்லிம்கள் அந்தக் காட்டின்கண் பொருந்திய காரணங்களெல்லாவற்றையும் தங்களின் காதுகளிற் பொருந்தும் வண்ணம் நிறையும்படி கேட்டுச் சிறப்பைப் பெறவும், தேவர்களான மலாயிக்கத்துமார்கள் துதிக்கவும், குறைபாடற்ற தங்களின் வீட்டின்கண் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அற்றையிற் போழ்தவை யகன்று பின்னைநாள்
வெற்றிவெங் கதிரயில் வீர ரியாவருஞ்
சுற்றிட மெய்யெழி றுலங்க மானபி
மற்றொரு தலத்திடை வைகி னாரரோ. 8

அவ்வாறு பெருமை பொருந்திய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் அன்றைய தினம் தங்களின் கூட்டத்தை நீங்கி மறுநாள் விஜயத்தையும் வெவ்விய பிரகாசத்தையுங் கொண்ட வேலாயுத்தையுடைய வீரர்களான முஸ்லிம்களனைவர்களும் தங்களை வளையும் வண்ணம் தங்களின் சரீரத்தினது பிரகாசமானது ஒளிரும்படி வேறேயொரு தலத்தின் கண் போய்த் தங்கியிருந்தார்கள்.

நல்லறிவுடையவர் சூழ நந்நபி
யில்லிருத் தெழுந்திவ ணிருப்ப மற்றொரு
வில்லினன் வலையினன் வேடன் கையினிற்
கல்லிய தடியொடுங் காணி லேகினான். 9

நல்ல அறிவையுடையவர்களான முஸ்லிம்கள் சூழும் வண்ணம் நமது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் அவ்வாறு வீட்டின் கண்ணிருந்தெழும்பி இவ்விடத்தில் தங்கியிருக்கக், கோதண்டத்தையும் வலையையுமுடையவனான வேறேயொரு வேடன் தனது கையில் பூமியைக் கல்லுகின்ற தடியுடனும் காட்டின்கண் சென்றான்.

கானகஞ் சுற்றியுங் கல்லைத் தள்ளியு
மானினந் தடைபட வலைகள் வீக்கியுந்
தான்மலை முழைஞ்சினுந் தடவி நோக்கியு
மூன்புசித் திடுவதற் கொன்றுங் காண்கிலான். 10

அவ்விதம் சென்ற வேடனானவன் காட்டினுள் வளைந்து திரிந்தும் கற்களைத் தள்ளியும் மான் கூட்டங்கள் தடைபடும் வண்ணம் வலைகளைக் கட்டியும் மலைகளினது குகைகளிலும் தடவிப் பார்த்தும் மாமிசமுண்பதற்காக யாதொன்றும் கண்டிலன்.

அடவியிற் புகுந்தரும் பதுக்கை சுற்றியோர்
புடையினின் முசலிகை புகுதக் கண்டனன்
றடைபட வலைவயின் சாய்த்து மேற்சிலை
யுடைபடத் தாக்கித்தன் னுரத்திற் பற்றினான். 11

அதனால் அவன் சோலைகளில் நுழைந்து அரிய பாதைகளைச் சுற்றி ஒரு புடையின் கண் ஒருடும்பானது புகுதும் வண்ணம் பார்த்து அவ்வுடும்பைத் தடைபடும்படி வலையினிடத்தில் சரித்துப் புடையினது மேலேயுள்ள கல்லானது உடையும் வண்ணம் அடித்துத் தனது மார்போடும் பிடித்தான்.

வள்ளுகி ருடும்பினை வலைக்குண் மாட்டிவை
முள்ளுறை கானமு முரம்பு நீக்கித்த
னுள்ளக மகிழ்வொடு முழையர் சூழ்தர
நள்ளுறை முகம்மது நபியை நோக்கினான். 12

அவ்விதம் பிடித்த கூரிய நகத்தையுடைய அந்த உடம்பை அவ்வேடனானவன் வலையினகம் கட்டித் தனது மனசினுள் மகிழ்ச்சியோடும் நுணுக்கமாகிய முட்கள் தங்கிய காடுகளையும் பாறைகளையுந் தள்ளி நடந்து தங்களின் உழையர்களான முஸ்லிம்கள் வளையும் வண்ணம் நடுவில் தங்கிய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களைக் கண்களினாற் பார்த்தான்.

மன்னிய வறிஞரி னாப்பண் வைகிய

தென்னிவர்க் குறுஞ்செய லியாது கொல்லென

முன்னிய வேட்டுவன் மொழிய வாதித

னன்னிலைத் தூதிவர் நபியென் றோதினார். 13

அவ்வாறு பார்த்து இவர் பொருந்திய அறிவையுடையவர்களான இவர்களின் நடுவில் தங்கினது என்ன காரணம்? அன்றியும், இவருக்கு இசைந்த தொழில் யாது? என்று நினைத்த அந்த வேடன் அங்கிருந்த அசுகாபிமார்களிடத்திற் கேட்க அதற்கவர்கள் இவர்கள் யாவற்றிற்கு முதன்மையான ஜல்லஜலாலகு வத்த ஆலாவின் நன்மை பொருந்திய நிலைமையையுடைய றசூலான நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமென்று சொன்னார்கள்.

மைமுகிற் கவிகைநன் னபிமுன் வந்துநின்

றெம்மறைக் குரியவர் நீவி ரெந்நெறி

செம்மையி னடத்துத றெளியச் செப்புமென்

றும்மொழி யறபிவேட் டுவனி சைத்தனன். 14

அதைக் கேட்ட அந்த அறபியாகிய வேடன் கறுத்த மேகக்குடையையுடைய நன்மை பொருந்திய நாயகம் நபி முகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் முன்னர் வந்து நின்றனுகொண்டு நீவிர் எந்த வேதத்திற்கு உரித்தானவர்? அழகாய் நீர் நடாத்துவது எந்த மார்க்கம்? அவற்றை யான் தேரும் வண்ணம் சொல்லுமென்று இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டான்.

கூறிய வறபியைக் குறித்துக் காசினிக்

கீறினில் வருநபி யான லாதிலை

யூறிய பொருட்புறுக் காணென் றோதிய

தேறுநன் மறையெனக் குற்ற செவ்வியோய். 15

அவ்வாறு கேட்ட அந்த அறபியாகிய வேடனை நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் மனசின்கண் மதித்து அழகையுடைய வேடனே! யான் இப்பூலோகத்திற்குக் கடைசியாக வந்த நபி. என்னையல்லாமல் இனிமேல் இந்தப் பூமியின்கண் நபிமார்களுமில்லர். சுரக்கா நின்ற பொருளையுடைய புறுக்கானுல் அல்லமென்று சொல்லும் எனக்குற்ற நன்மை பொருந்திய வேதமானது உயர்வாகும்.

என்னுரை நின்றிசு லாமி லாயினோர்

மின்னொளிர் மாளிகைச் சுவன மேவுவர்

பன்னியிம் மொழிபழு தென்னும் பாவியோர்

வன்னியின் குழியிடைக் கிடந்து மாழ்குவார். 16

அன்றியும், எனது வார்த்தைகளில் நின்று தீனுல் இஸ்லாமென்னும் மார்க்கத்திலானவர்கள் பிரபையானது ஒளிரா நிற்கும் மாளிகைகளையுடைய சுவர்க்கலோகத்தைப் பொருந்துவார்கள். இந்த வார்த்தைகளைத் தெளிந்து குற்றமென்று சொல்லும் பாவிகள் அக்கினியினது குழிகளையுடைய நரகத்தின்கண் கிடந்து மயங்குவார்கள்.

ஈதுநன் றெனமன மிசைந்தென் னாவினி

லோதிய நனகலி மாவை யோதிநின்

பாதகந் துடைத்துநற் பதவி யெய்தென

வாதிதன் றுரதுவ ரறைந்திட் டாரரோ. 17

ஆதலால் இதுவே நல்லதென்று உனது மனமானது பொருந்தி எனது நாவினால் சொல்லும் நன்மை தங்கிய கலிமாவைச் சொல்லி உனது துரோகத்தை இல்லாமற் செய்து நல்ல பதவியை அடைவாயென்று யாவற்றிற்கு முதன்மையான அல்லாகு சபுகானகு வத்த ஆலாவின் றசூலான நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் சொன்னார்கள்.

தெரிதர நன்மொழி தெளித்த நந்நபி

மரைமலர்ச் செவ்விய வதன நோக்கிநும்

முரைமறுத் திலனெனக் குண்மை யாகவித்

தரையினி னபியெனச் சாட்சி வேண்டுமால். 18

அவ்வாறு அல்ல வார்த்தைகளைத் தெரியும் வண்ணம் தெளித்துச் சொன்ன நமது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் தாமரைமலர் போன்ற அழகிய முகத்தை அத் வேடன் பார்த்து யான் தங்களுடைய வார்த்தைகளை மறுக்கவில்லை. எனக்கு இப்பூலோகத்தின்கண் தாங்கள் நபியென்று சொல்லும்படி மெய்யாக சாட்சி வேண்டுமென்று சொன்னான்.

கானிடை யறபியிவ் வுரையைக் காட்டலுந்

தேனகு மலர்ப்புயச் செவ்வி நன்னபி

வானிடை மண்ணிடைப் படைப்பின் மற்றதி

லீனமில் கரியுனக் கியைவ தேதென்றார். 19

அந்தக் காட்டின்கண் அறபியாகிய அவ்வேடன் இந்த வார்த்தைகளை வெளிப்படுத்தின மாத்திரத்தில் தேனானது பிரகாசியா நிற்கும் மலர்மாலையணிந்த தோள்களையுடைய அழகிய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் வானலோகத்தின் கண்ணும் பூலோகத்தின் கண்ணுமுள்ள படைப்பையுடையவைகளில் குறைபாடற்ற சாட்சியாக உனக்குப் பொருந்துவது யாதென்று கேட்டார்கள்.

கடும்பரற் கான்கவிழ் வலையி னுட்படு

முடும்பென திடத்திலொன் றுளது முள்ளெயி

றிடும்பகு வாய்திறந் தினிதி னாகநும்

மொடும்பகர்ந் திடின்மறுத் துரைப்ப தில்லையே. 20

அவ்விதம் கேட்கவே வேடன் கடிய பரற்கற்களையுடைய காட்டின்கண் கவிழ்த்திய வலையினது அகத்தில் அகப்பட்ட ஒருடும்பானது என்னிடத்திலுள்ளது. அவ்வுடும்பு தனது கூர்மையாகிய பற்களைத் திரித்த பிளந்த வாயைத் திறந்தின்பமாக உங்களுடன் பேசினால் அதை யானென் மறுத்துச் சொல்லுவது வேறெ யாதொன்றுமில்லையென்று சொன்னான்.

என்றுரை பகர்ந்தவ னிதயங் கூர்தர

நன்றென முறுவல்கொண் டினிய நந்நபி

குன்றினிற் றிரிதரு முடும்பைக் கூடிய

மன்றினில் விடுகவென் றுரைவ முங்கினார். 21

என்று வார்த்தைகள் சொன்னவனான அந்த வேடனின் மனமானது கூறும் வண்ணம் இனிமையையுடைய நமது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் நல்லதென்று சிரித்து மலைகளில் திரியா நிற்கும் அந்த உடும்பைக் கூட்டமுற்ற இந்த சபையின்கண் விடுவாயாகவென்று ஆக்கியாபித்தார்கள்.

கானிடை திரிந்தறத் தவித்துக் காறளர்ந்

தேனினி விடலுடும் பெளிதி னெய்திடா

தானதான் மடிமிசை யாக்கி னேனறுந்

தேனவி முலங்கலோ யென்னச் செப்பினான். 22

அவர்கள் அவ்விதம் ஆக்கியாபிக்கவே அந்த வேடனானவன் நறிய தேனானது நெகிழப் பெற்ற மலர்மாலையையுடையவர்களே! யான் இந்த உடும்பைப் பிடிப்பதற்காய்க் காட்டின்கண் திரிந்து மிகவும் இளைத்து இரண்டு கால்களும் தளர்ச்சியடைந்தேன். இனி இதை விட்டால் இவ்வுடும்பு இலோசாய் நம்மிடத்திற் சேராது. ஆனதினால் அதை யான் எனது மடியின் மீது ஆகும்படி செய்தேனென்று சொல்லினான்.

எடுத்துன துடும்பையென் னிடத்தின் முன்னிதா

விடுத்திடி லகன்றிடா தெனவி ளம்பலு

மடுத்தமென் மடிபுகு முடும்பை வாங்கியங்

கடுத்தனன் விடுத்தன னறபி வேடனே. 23

அப்போது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் உனது உடும்பைத் தூக்கி எனது இடத்தின் முன்னாக விட்டால் அவ்வுடும்பானது அவ்விடத்தை விட்டும் நீங்கிச் செல்லாதென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் அறபியாகிய அந்த வேடன் நிறைந்த மெல்லிய தனது மடியின்கண் புகா நிற்கும் அவ்வுடும்பை வாங்கி அந்நபிகள் பெருமானவர்களை நெருங்கிக் கீழே விட்டான்.

நெடுந்தலை யெடுத்துவா னிமிர்த்து முள்ளெனப்

படுத்தரத் துகிர்நிலம் பதிப்ப வுன்றியெள்

ளிடுந்தரை யகன்றிடா திறைவன் றூதெனத்

திடந்தர மனத்தினிற் றெளிந்து நோக்கிற்றே. 24

அவ்வாறு விடவே அவ்வுடும்பானது நெடிய தனது தலையைத் தூக்கி வாலை நிமிரும்படி செய்து முள்ளைப் போலுண்டாகிய தன்மையையுடைய நகங்களைப் பூமியின்கண் பதியும் வண்ணம் ஊன்றி எள்ளிடும் அளவுள்ள தலமாயினும் நீங்கிச் செல்லாது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களை யாவற்றிற்கும் இறைவனான ஜல்லஜலாலகுவத்த ஆலாவின் ரகூலென்று வலிமை தரும்படி மனசின்கண் தேறிப் பார்த்தது.

ஆரமு தனையசொல் லரிய வாய்திறந்

தோர்மொழி நந்நபி யுடும்பைக் கூவலுஞ்

சீர்பெற விருவிழி திறந்து நோக்கிநின்

றீர்தரு நாவெடுத் தியம்பிற் றன்றரோ. 25

அவ்விதம் பார்க்கவே நமது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் நிறைந்த தேவாமிர்த்ததைப் போலும் வார்த்தைகளையுடைய அருமையான தங்களின் வாயைத் திறந்து ஒப்பற்ற வார்த்தையாக அந்த உடும்பைக் கூப்பிட்ட மாத்திரத்தில் அவ்வுடும்பானது கீர்த்தி பெறும் வண்ணம் தனது இரண்டு கண்களையும் திறந்து நின்று அந்நபிகள் பெருமானவர்களைப் பார்த்துப் பிளவையுடைய நாவைத் தூக்கி பதில் பேசிற்று.

இகம்பர மெனவரு மிருமைக் குண்மையா

யுகம்பல வுதிக்குமுன் னுதித்துப் பின்னுதித்

தகம்பயி லாரணத் துறைந்து செப்புமுச்

சகம்புகழ்ந் திடவருந் தக்க நீதியோய். 26

இம்மை மறுமையென்று சொல்லும் வண்ணம் வாரா நிற்கும் இரண்டிற்கும் சத்தியமாகப் பலயுகங்களும் தோற்றமுமாகும் முன்னர்த் தோற்றமாகிய நபிமார்களுக்கெல்லாம் பின்னர் இவ்வுலகத்தின் கண் அவதரித்து மனமானது பழகா நிற்கும் வேதங்களில் தங்கிச் சொல்லா நிற்கும் வானம், பூமி, பாதாளமாகிய மூன்று லோகங்களும் துதித்திடும் வண்ணம் வந்த தகுதியான நீதியையுடையவர்களே!

அண்டர்கள் பரவநும் மடியை நாடொறுந்

தெண்டனிட் டிருவிழி சிரசின் மீதுறக்

கொண்டசிற் றடிமையே னுய்யக் கொண்டுவாய்

விண்டெனை விளித்தவை விளம்பு கென்னவே. 27

தேவர்களான மலாயிக்கத்துமார்கள் வணங்கா நிற்கும் தங்களின் பாதங்களைப் பிரதி தினமும் வணங்கி இரண்டு கண்களிலும் தலையின் மீதும் பொருந்தும் வண்ணம் பற்றிய சிறிய அடிமையனான யான் ஈடேறும்படி கொண்டு தங்களின் வாயைத் திறந்து என்னைக் கூப்பிட்ட சமாசாரங்களைச் சொல்லுங்களென்று கேட்க.

தேறிய மொழியிவை செவியிற் சார்தலு
 மாறிலா தியாரைநீ வணங்கு கின்றனை
 வேற்ற வுரையென விளங்கு நந்நபி
 கூறலு முசலிகை மறுத்துங் கூறுமால். 28

தெளிவையுற்ற இந்த வார்த்தைகள் காதுகளிற் பொருந்தின மாத்திரத்தில் விளங்கா நிற்கும் நமது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் நீ மாறாது யாரை வணங்குகின்றாய்? அதை வேற்றுமையான தற்றிடும் வண்ணம் சொல்லென்று கேட்டளவில் அவ்வுடும்பானது மறுத்துஞ் சொல்லும்.

மருமலி வள்ளலியான் வணங்கு நாயக
 னொருவனன் னோனெழி லுயர்சிங் காசனம்
 பொருவரும் வானில்ரா சாங்கம் பூமியிற்
 றெரிதருங் கிருபையோ செம்பொ ணாட்டினில். 29

கஸ்தூரி வாசனையதிகரித்த காத்திரத்தையுடைய வள்ளலானவர்களே! நான் வணங்குகின்ற நாயகனானவன் ஏகன். அவனுடைய அழகிய மேலான சிங்காசனமானது ஒப்பற்ற வானலோகத்தில், இராஜாங்கம் பூமியில், தோற்றா நிற்கும் கருணை செவந்த பொன்னாலான சொர்க்க லோகத்தில்.

தீதிக லற்றவன் சினந்து செய்யுமவ்
 வேதனை நரகமென் றெரியும் வீட்டினிற்
 பேதமி லன்னதோர் பெரிய வன்றனை
 யோதியான் வணங்குவ துண்மை யென்றதே. 30

தீமையும் பகைமையு மற்று அவன் கோபித்துச் செய்கின்ற அந்த வேதனையானது நரகலோகமென்று சொல்லிப் பற்றா நிற்கும் வீட்டில் மாறுபாடற்ற அவ்வித ஒப்பில்லாத பெரியவனான ஹக்கு சுபகானகுவத்த ஆலாவைத் துதித்து நான் வணங்குவது சத்தியமென்று சொல்லிற்று.

அறத்தொடு முரைத்தனை யென்னை யாரெனக்
 குறித்தனை யெனநபி கூறக் கேட்டலுஞ்
 சிறுத்தமுள் ளெயிற்றவெண் ணிறத்த செம்முனை
 யிறுத்தநா லிரட்டைநா வெடுத்தி யம்புமால். 31

அப்போது நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் அவ்வுடும்பை நீ தருமத்தோடும் சொன்னாய். ஆனால் என்னை யாரென்று மதித்தாயென்று சொல்லும்படி கேட்ட மாத்திரத்தில் சிறுத்த முட்போன்ற பற்களையுடைய வெள்ளிய நிறமும் செவந்த நூனியும் தங்கிய பஞ்சின் நூலையொத்த தனது இரட்டை நாவுகளைத் தூக்கிச் சொல்லும்.

பரவைவிண் ணிலமலை பருதி மற்றவு
 முரியநும் மொளிவினி லுள்ள வுண்மையிற்

றெதர முதலவன் செவ்வித் தூதரா

யிருநில நபிகளி னிலங்கு மேன்மையா. 32

சமுத்திரமும் ஆகாயமும் பூலோகமும் மலைகளும் சூரியனும் மற்றவைகளும் உரித்தான தங்களின் ஒளியிலுள்ளன. அன்றியும், சத்தியமாய் விளங்கும் வண்ணம் யாவற்றிற்கும் முதன்மையான ஜல்ல ஜலாலகுவத்த ஆலாவின் அழகிய றசூலாய்ப் பெரிய இந்தப் பூமிலோகத்தினது நபிமார்களில் பிரகாசியா நிற்கும் மேன்மையாக.

ஈறினில் வருநபி யிவணும் வாக்கினிற்

கூறிய மார்க்கமே மார்க்கங் கோதறத்

தேறினர் சவர்க்கமே சேர்வர் தீதென

வேறுரைத் தவரவர் நரகின் வீழ்வரால். 33

கடைசியில் வந்த நபியானவர்கள் இப்பூமியின்கண் தங்களுடைய வாக்கினாற் சொல்லிய மார்க்கமே மார்க்கம். அதைக் குற்றமறும் வண்ணம் தெரிந்தவர்கள் சவர்க்கலோகத்தைச் சேருவார்கள். குற்றமென்று வேறுபாடாய்க் கூறினவர்களான அவர்கள் நரகலோகத்தின்கண் விழுவார்கள்.

இனிதினும் பெயர்க்கலி மாவை யென்னொடும்

வனமுறை யஃறிணை வாழ்த்து கின்றது

நனிபுக முண்மைநன் னபியு நீரலாற்

பிணையிவ ணிலையென வுடும்பு பேசிற்றே. 34

இன்பமாய்த் தங்களின் திருநாமத்தையுடைய கலிமாவை யென்னுடன் காட்டின்கண் தங்கிய அஃறிணைச் சாதிகள் துதிக்கின்றன. மிகுத்த கீர்த்தியையுடைய மெய்யான நன்மை பொருந்திய நபியும் நீங்களேயல்லாமல் இவ்வுலகத்தின்கண் வேறே நபிமார்களில்லரென்று அந்த உடும்பானது சொல்லிற்று.

உடும்பிவை யுரைத்தலு முவந்து தன்மனத்

திடும்பினைத் தவிர்த்துநின் றறபி யென்பவன்

குடும்பமு மெளியனுங் குபிரி னாற்றினம்

படும்பவந் தவிர்கெனப் பாதம் பற்றினான். 35

அந்தவுடும்பானது இந்த சமாசாரங்களைச் சொன்னமாத்திரத்தில் அவ்வறபியாகிய வேடனென்று சொல்லப்பட்டவன் மனசின்கண் விருப்பமடைந்து தனது துன்பங்களை யொழித்து நின்று எளிமையையுடையவனான யானும் எனது குடும்பமும் குபிர் மார்க்கத்தினால் பிரதி தினமும் படா நிற்கும் பாவத்தையொழியுங்களென்று சொல்லி நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் பாதங்களைப் பிடித்தான்.

வண்ணவொண் புயநபி பாதம் வைத்தகை

கண்ணினிற் பதித்தகங் கனிய முத்தமிட்

டெண்ணில வுவுகையுற் றெவரும் போற்றிட

வுண்ணெகிழ்ந் தருங்கலி மாவை யோதினான். 36

அழகிய பிரகாசத்தைக் கொண்ட தோள்களையுடைய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் பாதங்களில் அவ்வாறு வைத்த கைகளைக் கண்களில் பதியும்படி செய்து மனமானது கனியும் வண்ணம் முத்தமிட்டுக் கணக்கில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து யாவர்களும் துதிக்கும்படி இருதயம் நெகிழப் பெற்று அருமையான கலிமாவைத் தமது வாயினால் ஒதினார்.

புதியவ னபிகலி மாவின் பொற்புற

வொதுவுடன் வருமுறை யொழுகி மாமறை

விதிமுறைத் தொழுகையு மேவி மேதையின்

முதியவ னிவனென முசலி மாயினான். 37

அவ்விதம் ஓதிய அவர் புதிய ஆலத்தையுடையவனான ஜல்லஜலாலகுவத்த ஆலாவின் நபியாகிய றசூல் சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் கலிமாவினது அழகானதும் வண்ணம் உலுவோடும் வரா நிற்கும் முறைமைகளில் நடந்து மகத்தான விதியினது ஒழுங்குகளையுடைய தொழுகையையும் விரும்பி இவர் அறிவினது முதியவரென்று சொல்லும் வண்ணம் முசிலிமாயினார்.

உனைப்பிடித் தடர்ந்தன னுனது செய்கையா

லெனைப்பிடித் தடர்பவ மின்று போக்கினேன்

மனைத்தட வளைசெலென் றுடும்பை வாழ்த்தினான்

பனைத்தடக் கரக்களி றனைய பண்பினான். 38

அன்றியும், பனைமரத்தை யொத்த பெரிய துதிக்கையைக் கொண்ட யானையைப் போன்ற தகுதியையுடையவரான அவர் அந்த உடும்பை யான் உன்னை நெருங்கிப் பிடித்தேன். உனது செய்கையினால் என்னைப் பிடித்து நெருங்கிய பாவங்களை இன்றையத்தினம் போக்கடித்தேன். ஆதலால் உனது வீடாகிய பெரிய வளையின்கண் போவாயாக வென்று சொல்லி ஆசீர்வதித்தார்.

உறைதருங் குழுவின ருவப்ப நோக்கித்தன்

னறபிதன் முகமல ரதனை நோக்கிமெய்

மறைநபி பங்கய வதன நோக்கிப்பின்

னிறைதரு மகிழ்ச்சிபெற் றுடும்பு நின்றதே. 39

அப்போது அந்த உடும்பானது அங்கு தங்கிய கூட்டத்தார்களான அசுஹாபிமார்கள் மகிழும் வண்ணம் அவர்களைப் பார்த்து தனது அறபியினது முகமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தைப் பார்த்து சத்திய வேதத்தையுடைய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்களின் முண்டக மலர்போன்ற முகத்தைப் பார்த்துப் பின்னர் பூரணப்பட்ட சந்தோஷத்தைப் பெற்று நின்றது.

மருப்புய நபிதிரு மதுர வாய்திறந்

திருப்பிடத் தேகென வுடும்புக் கின்புற

வுரைப்பது கேட்டுளங் கனிந்து கானிடை

விருப்பொடும் போயது விலங்கின் சாதியே. 40

அவ்விதம் நிற்கவே, வாசனையைக் கொண்ட தோள்களையுடைய நாயகம் நபிமுகம்மது சல்லல்லாகு அலைகிவசல்ல மவர்கள் தங்களின் தெய்வீகமுற்ற இனிமையையுடைய வாயைத் திறந்து அந்த உடும்பை நீ உனது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லென்று மகிழ்ச்சி பொருந்தும் வண்ணம் சொன்னதை விலங்கின் இனமாகிய அந்தவுடும்பானது தனது காதுகளினாற் கேள்வியுற்று மனமானது கனியப் பெற்று விருப்பத்தோடும் காட்டின்கண் சென்றது.

உடும்பு பேசிய படலம் முற்றிற்று.

அலகு - 3

1. சம்பந்தர் - தேவாரம் (திருப்பிரமபுரம்)
2. தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் - திருப்பள்ளியெழுச்சி (10 பாடல்கள்)
3. திருமூலர் - திருமந்திரம் - ஏழாம் தந்திரம் (24 பாடல்கள்)
4. சிவவாக்கியர் (494 - 524 பாடல்கள்)
5. பட்டினத்தார் - திரு ஏகம்பமாலை (4 - 13 பாடல்கள் வரை)

பாடம் - 8

தேவாரம்

8.0 அறிமுகம்

கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழக மூவேந்தர்களின் வலிமை குன்றியிருந்தனர். சமுதாயம், அரசியல், கலை, சமயம் என அனைத்து துறைகளிலும் தேக்கநிலை காணப்பட்டது. வடநாட்டில் இருந்து வந்த வைதீகம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்கள் தமிழ்நாட்டில் வலிமைபெறத் தொடங்கின. களப்பிரர் ஆட்சி ஆங்காங்கே நடைபெற்றது. அவர்களுக்குப் பின்னர் பல்லவராட்சி நடைபெற்றது. பிராகிருதம், பாலி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளின் செல்வாக்கு மிகுதியாக இருந்தது. தமிழ்மொழியும் இலக்கியங்களுள் கலைகளும் சமயமும் தம் வலிமை இழந்திருந்தன. சுமார் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலக்கட்டத்தில், தமிழர் சமயம், சைவம், வைணவம் என்ற இரு பிரிவுகளுடையதாகி, மெல்லப்புத்துயிர் பெறத் தொடங்கியது. இவ்வாறு உயிருட்டியவர்கள் முறையே நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் ஆவர். இவர்களில் நாயன்மார்களின் வரலாற்றைக் கூறுவன திருத்தொண்டத்தொகை, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, பெரிய புராணம் என்பன. சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. அவற்றுள் முதல் ஏழு திருமுறைகளுக்கு மூவர் தேவாரம் என்று பெயர். இவற்றைத் தொகுத்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி ஆவார்.

8.1 திருமுறை தொகுக்கப்பட்ட வரலாறு

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் திருநாரையூரில் வாழ்ந்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி. ஆதி சைவ மரபினர். பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவருளால் எல்லாக் கலைகளையும் கற்றவர். முதல் ஆதித்த சோழன் (கி.பி. 870-907) காலத்தவர். “அபயகுலசேகரன்” என்ற பட்டப்பெயரும் அவனுக்கு உண்டு. அவன் திருக்கோயில்களில் பாடப்பட்ட திருப்பதிகத்துப் பாடல்களைக் கேட்டு மனம் உருகினான். அவற்றைத் தொகுக்க எண்ணி நம்பியாண்டார் நம்பியிடம் அப்பணியை ஒப்படைத்தான்.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் மேற்றிசையில் உள்ள ஓர் அறையில் திருப்பதிகங்கள் இருந்ததை நம்பியாண்டார் நம்பி அரசனிடம் உரைக்க, அரசன் தில்லைவாழ் அந்தணரிடம் அவ்வறையைத் திறக்குமாறு வேண்ட, “தேவாரம் பாடிய மூவர் அவ்வறையில் சுவடிகளை வைத்துப் பூட்டிச் சென்றனர். அவரே வந்து திறந்தாலன்றித் திறத்தல் இயலாது” என்று அவர்கள் கூற, தில்லையம்பலவர்க்கு வழிபாடு நிகழ்த்தி, தேவார மூவருடைய

திருவுருவங்கட்கும் சிறப்புச்செய்து, திருவீதி உலாச் செய்வித்த மன்னன் அவ்வறையின் முன் அத்திருவுருவங்களைக் கொணர்ந்து நிற்கச் செய்தான். பின்னர் அவ்வறை திறக்கப்பட்டது.

ஏடுகளை முறைப்படுத்துதல்

திருப்பதிக ஏடுகள் புற்று மண்ணால் மூடப்பட்டிருந்தன. அரசனும் அடியார்களும் மனம் வருந்தினர். அப்போது இக்காலத்திற்குத் தேவையான ஏடுகளை மட்டும் சிதையாமல் இருக்கச் செய்தோம் என்று இறைவன் வானொலியாக உரைத்தார். பின்னர் சிதைந்தவை போக எஞ்சிய ஏடுகளை எடுத்து; அவற்றைத் தூய்மை செய்து, நம்பியிடம் கொடுத்து வகைப்படுத்துமாறு வேண்டினான். நம்பியாண்டார் நம்பி வகைதொகை செய்து அத்தேவாரப்பாடல்களை ஏழு திருமுறைகளாக அமைத்தார். முதலாம் ஆதித்த சோழன் அவற்றைத் தொகுக்கச் செய்தான். முதலாம் இராசராசன் திருமுறைப் பாடல்களைக் கோவில்களில் பாடுவதற்கும் அவற்றை நாட்டில் பரப்புவதற்கும் முயற்சி செய்தான்.

தேவாரம் – வழக்கும் பொருளும்

ஏழு திருமுறைகளையும் பிற்காலத்தார் “தேவாரம்” என்ற பெயரால் வழங்கினர். இவற்றைப் பாடிய மூவரையும் “மூவர் முதலிகள்” என வழங்கினர். தேவாரம் என்ற சொல் முதலில் “வழிபாடு” என்ற பொருளில் வழங்கிற்று. அவ்வழிபாடு செய்யும் போது பாடிய இப்பாடல்களுக்குக் காலப்போக்கில் தேவாரம் என்ற சொல் வழங்கலாயிற்று.

இரட்டைப் புலவர்கள் (கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டு) தாம் பாடிய ஏகாம்பர நாதர் உலாவில்,

“மூவாத பேரன்பின் மூவர் முதலிகளும்

தேவாரஞ் செய்த திருப்பாட்டும்”

என்ற அடிகளில் “மூவர் முதலிகள்” என்று சம்பந்தர் முதலான மூவரையும் தேவாரம் என்று வழிபாட்டையும் வழங்கியுள்ளார். சைவ எல்லப்பநாவலர், திருவருணைக் கலம்பகத்தில் “வாய்மைவைத்த சீர்திருத் தேவாரமும், திருவாசகமும் உய்வைத்தரச் செய்த நால்வர் பொற்றாள் எம் உயிர்த்துணையே” என்ற அடிகளில் தேவாரம் என்று நூற்பெயரை வழங்குகின்றார்.

தேவாரம் என்ற சொல்லைப் பலவகையில் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். தே + வாரம் என்று பிரித்து, “இறைவனிடத்தில் அன்பை விளைவிப்பது” என்பர். தே + ஆரம் எனப் பிரித்து, “இறைவனுக்குப் பாமாலையானது” என்பர் சிலர். தே + வாரம் என்றும் பிரித்து “இறைவனைப் போற்றும் இசைப்பாடல்” என்று பொருள் கூறுவர் சிலர். ஆகவே, இறைவனிடத்தில் கருத்தை நிறுத்தி அவனது பெருங்கருணையைப் போற்றுவது தேவாரம் என அறியலாம்.

‘அமுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்’ என்பது பழமொழி. இப்பழமொழிக்கு எடுத்துக் காட்டாய், அமுது இறையருளால் ஞானப்பால் குடித்த ஞானசம்பந்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்து கொள்வோம்.

இளமைப்பருவம்

சோழ வளநாட்டைச் சேர்ந்த சீர்காழியில் அந்தணர் குலத்தில் கௌணிய கோத்திரத்தைச் சார்ந்த சிவபாத இருதயர்க்கும், பகவதியார்க்கும் மகனாகப் பிறந்தவர் திருஞானசம்பந்தர். சிவபாத இருதயர், திருஞானசம்பந்தர்க்கு மூன்று வயதாகும் போது ஒருநாள் காலை நீராடப் புறப்பட்டார். அப்போது சம்பந்தரும் தந்தையாருடன் சென்றார். தோணிபுரத் திருக்கோயிலுள்ள பிரமதீர்த்தக்கரையில் குழந்தையை அமரச் செய்து தந்தையார் நீராடினார். நீருள் மூழ்கியபடியே சிறிதுநேரம் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இறைவனை நோக்கி 'அம்மே', 'அப்பா' என்றமுதமை

இந்நிலையில், தம் தந்தையைக் காணாத ஞானசம்பந்தர் கண்களில் நீர் ததும்ப கைகளாற் பிசைந்து, உதடுகள் துடிப்பப் பொருமி அழமுற்பட்டார். வேறொன்றும் பாராமல் திருத்தோணிச் சிகரத்தையே நோக்கி 'அம்மே', 'அப்பா' என்று அழைத்து அழுதார். திருத்தோணியப்பராகிய பெரிய நாயகர் உமாதேவியாருடன் விடையின் மீது எழுந்தருளித் தீர்த்தக் கரையை அடைந்தார். அம்மையாரை நோக்கி, 'அழுகின்ற குழந்தைக்கு முலைப்பாலைப் பொற் கிண்ணத்தில் கறந்தூட்டுக' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அம்மையாரும் அவ்வண்ணமே பாலைப் பொழிந்து சிவஞானமாகிய அமிழ்தங் குழைத்துக் குழந்தையை உண்பித்தார். இவ்வாறு பிள்ளைப் பருவத்திலேயே அம்மையப்பரால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றமையால் 'ஆளுடைய பிள்ளையார்' எனவும், சிவஞானத் தொடர்பு பெற்றமையால், 'திருஞானசம்பந்தர்' எனவும் அன்று முதல் வழங்கப் பெற்றார்.

சைவத்தையும் தமிழையும் தழைக்கச் செய்தமை

செபம் முடித்துக் கரையேறிய சிவபாத இருதயர் வாயில் பாலொழுக நின்ற சம்பந்தரைக் கண்டார்; வெகுண்டார்; தரையில் கிடந்த சிறு குச்சியொன்றை எடுத்து ஓங்கி, 'எச்சில் மயங்க உனக்கு இப்பால் ஊட்டினாரைக் காட்டுக' என்று கடிந்தார். உச்சியிற் குவித்த கைவிரல் ஒன்றினால் தோணிபுரச் சிகரத்தைக் காட்டி, ஞானசம்பந்தர் 'தோடுடைய செவியன்' என்று உயர் ஞானத் திருப்பதிகம் பாடினார். தந்தையார் இந்த அற்புதம் கண்டு மனமும் சொல்லும் செயலும் நெகிழ்ந்தார். செய்தியறிந்த அந்தணர்களும், அடியார்களும் சம்பந்தர் திருபாதங்களை வணங்கிப் போற்றினர்.

சிவபாத இருதயர் தம் பிள்ளையைத் தோளில் தாங்கிப் பல்வேறு தலங்கட்கும் சென்றார். சம்பந்தர் செந்தமிழால் பதிகங்கள் பாடிப் பரமனைப் பரவித் துதித்தார். இறைவன் திருவருளால் அற்புதங்கள் பல செய்தார். திருக்கோலக்காவில் பொற்றாளம் பெற்றார். திருநெல்வாயில் அரத்துறையில் முத்துச்சிவிகை, குடை மற்றும் திருச்சின்னங்கள் பெற்றார். திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில் கொல்லிமழவன் மகளுக்கு உண்டான 'முயலகன்' என்ற நோயை நீக்கினார். திருப்பட்டச்சுரத்தில் முத்துப் பந்தரும், திருவாவடுதுறையில் பொற்கிழியும், திருவீழிமிழலையில் படிக்காகும் பெற்றார். திருமருகலில் அரவு தீண்டிய வாணிகனை உயிர்ப்பித்தார்.

திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவு அடைக்கப் பாடினார். மதுரையில் பாண்டியனைச் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்திற்குத் திருப்பினார். சமணருடன் செய்த அனல்வாதம், புனல்வாதம் ஆகியவற்றில் வென்று சைவம்,

தமிழ் ஆகியவற்றின் பெருமையை நிறுவினார். திருவோத்தூரில் ஆண்பனையைப் பெண்பனையாக்கிக் கனிகள் தருமாறு செய்வித்தார். திருமயிலையில் எலும்பைப் பெண்ணாக்கினார். திருநல்லூரில் நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவரின் மகளைத் தம் பதினாறாம் வயதில் மணந்து அவ்வூர்த் திருகோயிலில் தம் மனைவியாரோடும், திருமணத்திற்கு வந்திருந்தாரோடும் வைகாசித் திங்கள் மூல நன்னாளில் சோதியிற் கலந்தார். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி, திருநாவுக்கரசரும் இவரும் சம காலத்தவர்கள்.

இவர்தம் பாடற் சிறப்புகளிற் சிலவற்றைக் கூறும் ஒரு தனிப்பாடல்:

புனலி லேடெதிர் போகெனப் போகுமே;

புத்தனார் தலை தத்தெனத் தத்துமே;

கனலி லேடிடப் பச்சென்றிருக்குமே;

கதவு மாமறைக் காட்டில் அடைக்குமே;

பனையில் ஆண்பனை பெண்பனை ஆக்குமே;

பழைய என்புபொற் பாவைய தாக்குமே;

சின அ ராவிடந் தீர்க்கெனத் தீர்க்குமே;

செய்ய சம்பந்தர் செந்தமிழ்ப் பாடலே.

தோடுடைய செவியன் பதிக வரலாறு

திருஞானசம்பந்தர்பாடிய 'தோடுடைய செவியன்' என்ற இம்முதற்பதிகம், பிரமபுரம் என வழங்கிய சீர்காழியில் பாடப்பெற்றது. இங்குள்ள இறைவன் பெயர் பிரமபுரீசுவரர்; இறைவி பெரியநாயகி. இத்தலத்திற்குப் பன்னிரண்டு பெயர்கள் உண்டு. அவை;

வ.எண்	பெயர்	பெயர்க்கானகாரணம்
1.	பிரமபுரம்	பிரமன் வழிபட்டதால் அழைக்கப்படுதல்.
2.	வேணுபுரம்	இறைவன் மூங்கில் வடிவில் தோன்றினான்.
3.	புகலி	தேவர்களின் புகலிடமாய் விளங்கியது.
4.	வெங்குரு	குருபகவான் வழிபட்ட இடம்.
5.	தோணிபுரம்	பிரளய காலத்தில் ஈசன் தோணியில் காட்சி தருதல்.
6.	பூந்தராய்	பூமியைப் பிளந்த இரணியாக்கதனை வதம் செய்த வராகமூர்த்தி (திருமால்) வழிபட்டது.
7.	சிரபுரம்	இராகு பூசித்தது.
8.	புறவம்	புறாவடிவத்தில் வந்த அக்னியால் சிபிச்சக்கரவர்த்தி நற்கதியடைந்தது.
9.	சண்பை	சண்பை என்னும் கோரைப் புல்லால் மடிந்த தமது குலத்தினரால் தனக்கு நேர்ந்த பழியானது பற்றாதவாறு கண்ணபிரான் வழிபட்டது.

10.	காளிபுரம்	காளி வழிபட்ட இடம் (ஸ்ரீகாளி-சீர்காழி).
11.	கொச்சைவயம்	மச்ச கந்தியை விரும்பிய பழிச்சொல் நீங்கப் பராசரர் வழிபட்டது.
12.	கழுமலம்	மலத்தொகுதி விலகுமாறு உரோமச முனிவர் வழிபட்டது.

இப்பதிகத்தின் கருத்து, திருஞானசம்பந்தர் தமக்குப் பாலமுதம் வழங்கியவர் இன்னார் எனத் தம் தந்தையார்க்கு அடையாளம் கூறுவதாக உள்ளது. சிவபிரான் திருவருள் திறத்தை இது எடுத்துரைக்கின்றது. அகப்பொருள் தன்மையில் அமைந்துள்ளது.

தோடுடைய செவியன் பதிகச் செய்திகள்

1. தோடுடைய செவியன் விடை யேறியோர்

தூவெண் மதிசூழிக்

காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென்

உள்ளங்கவர்கள்வன்

ஏடுடைய மலரான் முனைநாள் பணிந்து

ஏத்த அருள் செய்த

பீடுடைய பிரமா புரமேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

தோடு அணிந்த செவியினையுடையவன். இடப வாகனத்தில் ஏறியவன். ஒப்பற்ற தூய வெண்மையான பிறை நிலவைச் சூடியவன். சுடுகாட்டிலே விளங்குகின்ற திருநீற்றினைத் தன் திருமேனியில் தரித்தவன். என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். அழகிய இதுகளைக் கொண்ட தாமரையில் இருப்பவனாகிய நான்முகன் முன்பு தன்னை வணங்கிப் போற்ற, அவனுக்கு அருள் செய்த பெருமையுடையவனும் பிரமாபுரத்தில் விரும்பித் தங்கியவனும் ஆகிய பெருமான் இவன்.

சிவபெருமானுடைய திருகோலம், கருணை, வழிபடுபவர்களுக்கு அருள்புரியும் பண்பு ஆகியன இப்பாடலில் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

இப்பாடலும், இப்பதிகத்தின் மற்றப் பாடல்களும் தலைவனிடத்தில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த தலைவி, தன் தோழியரை நோக்கி அத்தலைவனுடைய இயல்புகளைக் கூறும் போக்கில் அமைந்துள்ளன.

2. முற்றல் ஆமையின நாகமொடு ஏனம்

முளைக் கொம்பு அவை பூண்டு

வற்றலோடு கலணாப் பலி தோர்ந்தெனது

உள்ளம் கவர்கள்வன்

கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்கழல்

கையால் தொழுது ஏத்தப்

பெற்றும் ஊர்ந்த பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே

முதிர்ந்த ஆமையினது ஓடும், இளமையான பாம்பும், பன்றியினது கொம்பும் ஆகியவற்றை அணிந்து, சதை வற்றிய மண்டையோட்டையே உண்கலனாகக் கொண்டு பிச்சையேற்று, என் உள்ளத்தை யானறியாமல் கவர்ந்த கள்வன். பதிநூல்களைக் கற்றலும் கேட்டலும் உடையவராகிய அடியார்கள் தன் பாதத்தைக் கையால் வணங்கிப் போற்ற, இடப வாகனத்தை ஊர்ந்தவனும், பிரமாபுரத்தில் பொருந்தியவனும் ஆகிய பெருமான் இவன்.

அடியார்கள் வணங்கும் இயல்பினன் என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

3. நீர் பரந்த நிமிர் புன்சடை மேலோர்

நிலாவெண் மதிசூடி

ஏர்பரந்த இன வெள்வளை சோரஎன்

உள்ளம் கவர் கள்வன்

ஊர்பரந்த உலகின் முதலாகிய

ஒருர் இது என்னப்

பேர் பரந்த பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

கங்கை தங்கிய சடையின் மீது ஒப்பற்ற பிறை நிலவைச் சூடி, அழகு பொருந்திய வெண்மையான என் வளையல்கள் பலவும் என் கைகளை விட்டு நழுவ, என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். ஊர்கள் மிகுந்த உலகத்திற்கு ஒருவித்தாக விளங்குகின்ற, ஒப்பற்ற ஊர் என்ற புகழ் படைத்த பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

சிவபெருமானின் ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கும் ஆற்றலை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

4. விண்மகிழ்ந்த மதில் எய்ததும் அன்றி

விளங்கு தலை யோட்டில்

உண் மகிழ்ந்துபலி தேரிய வந்தெனது

உள்ளம் கவர் கள்வன்

மண்மகிழ்ந்த அரவம் மலர்க் கொன்றை

மலிந்த வரை மாப்பில்

பெண்மகிழ்ந்த பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

வானத்தில் பறத்தலை விரும்பிய மூன்று மதில்களை, மேருவை வில்லாக்கியும், வாசுகியை நாணாக்கியும் எதிர்த்துப் பின்னர்த் தன் நகைப்பினால் அழித்தவன். அதுவுமின்றி, தலையோட்டிலே மனமகிழ்ந்து பிச்சை ஏற்பதற்காக வந்து என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். பாம்பையும், கொன்றை

மலரையும் அணிந்த மலை போன்ற மாப்பில் உமாதேவியைக் கொண்டு மகிழ்ந்தவனும், பிரமாபுரத்தில் பொருந்தியவனும் ஆவன் இவன்.

முப்புரம் எரித்த செய்தியின் மூலம் சிவபெருமானின் பேராற்றல் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

5. ஒருமை பெண்மை உடையன் சடையன் விடை

ஊரும் இவன் என்ன

அருமையாக உரை செய்ய அமர்ந்தெனது

உள்ளம் கவர் கள்வன்

கருமை பெற்ற கடல் கொள்ள மிதந்ததோர்

காலம் இது என்னப்

பெருமை பெற்ற பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

தந்திரு மேனியால் பெண் உருவத்தை உடையவன், சடையைக் கொண்டவன், இடபத்தினை ஊர்பவன் என்று இவன் சிறப்புகளைத் தோழியர் சொல்ல, அச்சொல்லே வாயிலாக என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். கருமை பெற்ற கடலானது உலகத்தைக் கொள்ள அக்காலத்தில் தோணியாக மிதந்ததாகிய பெருமை பெற்ற பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

சிவபெருமான் தோற்றம் தராமலே ஞானசம்பந்தரின் உள்ளம் கவர்ந்த தன்மையைப் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

6. மறைகலந்த ஒலி பாடலோடு ஆடலர்

ஆகி மழு வேந்தி

இறைகலந்த இன வெள்வளை சோரஎன்

உள்ளம் கவர் கள்வன்

கறைகலந்தகடி யார் பொழில் நீடுயர்

சோலைக் கதிர் சிந்தப்

பிறை கலந்த பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

ஒலி கலந்த வேதத்தினைப் பாடுதலையும், ஆடுதலையும் உடையவன். மழுவினைக் கையிலேந்தியவன். என் முன்கையில் செறிந்து விளங்கிய வெண்மையான வளையல்கள் நழுவும்படி என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். இருள் செறிந்ததும் மணம் மிக்கதும் ஆகிய பொழில்களிடத்தும், நீண்டயர்ந்த சோலைகளிடத்தும் தன் ஒளிக்கற்றை அங்குமிங்குமாகச் சிந்துகின்ற பிறைநிலா விளங்குகின்ற பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

ஞானசம்பந்தரின் உள்ள உருக்கத்தினையும், ஊன் சுருக்கத்தினையும் இப்பாடல் சுட்டுகின்றது.

7. சடைமுயங்கு புனலன் அனலன் எரி

வீசிச்சதிர் வெய்த

உடைமுயங்கு அரவோடு உழிதந்து எனது

உள்ளம்கவர் கள்வன்

கடல் முயங்குகழி சூழ்குளிர் கானல்அம்

பொன்னஞ்சிறகு அன்னம்

பெடைமுயங்கு பிரமாபுரம் மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

சடையில் கலந்த கங்கையையுடையவன். கையில் அனலைத் தாங்கியவன். அஞ்சத்தக்க எரியினை வீசி, பெருமையடையும்படி உடையின் மீது கட்டிய கச்சாகிய பாம்பினோடு திரிந்து என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். கடலைப் பொருந்திய உப்பங்கழி சூழ்ந்த குளிர்ந்த கடற்கரைச் சோலையில், அழகிய பொற் சிறகினையுடைய அன்னப் பறவை தன் பெடையோடு கலக்கின்ற பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

ஈசனைப் பற்றினால் இன்பம் அடையலாம் என்ற கருத்தை இப்பாடல் உணர்ந்துகின்றது.

8. வியர்இலங்குவரை உந்திய தோள்களை

வீரம் விளைவித்த

உயர்இலங்கை அரையன்வலிசெற்று எனது

உள்ளம் கவர் கள்வன்

துயர் இலங்கும் உலகில் பல ஊழிகள்

தோன்றும் பொழுது எல்லாம்

பெயர் இலங்கு பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

கயிலை மலையினைத் தூக்க முற்பட்ட வியர்வை விளங்குகின்ற தோள்களை உடையவனும், வீரம் விளைவித்தவனும், உயர்ந்த இலங்கைக்கு அரசனும் ஆகிய இராவணனது வலிமையினை அழித்து என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். துன்பம் விளங்குவதாகிய உலகத்தில் ஊழிக்காலம் பலவும் தோன்றும் போதெல்லாம் தன் அழியாமல் நின்று புகழ்பெற்று விளங்குவதாகிய பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

சிவபெருமான் ஆணவத்தை அழிப்பான்; அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படுவான் என்பதை இராவணன் கதை மூலமாக இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

சிவபெருமான் இராவணனை அடக்கியமையைத் தம்முடைய ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் எட்டாவது பாடலில் கூறியுள்ளமை ஒப்பு நோக்கி உணர்த்தக்க்கது.

9. தாள்நுதல் செய்துஇறை காணிய மாலொடு

தண்தாமரை யானும்

நீணுதல் செய்து ஒழிய நிமிர்ந்தான் எனது

உள்ளம்கவர் கள்வன்

வாணுதல் செய் மகளிர் முதலாகிய

வையத்தவர் ஏத்தப்

பேணுதல் செய்பிரமா புரமேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

திருமால் பெரிய பன்றியாகி நிலத்தினுள் செல்லுதலும், பிரமன் அன்னமாகிய வானத்தில் செல்லுதலும் ஆகிய செயல்கள் புரிந்து முறையே தன் திருவடியையும் திருமுடியையும் காண முற்பட்டு காணாதொழிய, அண்ணாமலையாய் உயர்ந்து என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். ஒளிமிக்க நெற்றியை உடைய மகளிர் முதலான உலக மக்கள் தன்னைத் துதிக்க அவர்கட்கு அன்பு செய்கின்ற பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

சிவபெருமான் “அன்பு உருவானவன்” என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

10. புத்தரோடு பொறியில் சமணும் புறம்

கூறநெறி நில்லா

ஒத்த சொல்லுலகம் பலி தேர்ந்தெனது

உள்ளம் கவர் கள்வன்

மத்தயானை மறுக அவ்உரி போர்த்ததோர்

மாயம் இது என்னப்

பித்தர் போலும் பிரமாபுரமேவிய

பெம்மான் இவன் அன்றே.

புத்தரும், அறிவற்ற சமணர்களும் நேர்நின்று சொல்ல மாட்டாமையால் மறைவான இடத்திலிருந்து தன்னைப் புறங்கூறவும், வரம்புக்கு உட்படாமல் ஒரே கருத்தைச் சொல்லவும், உலகத்தை பிச்சையேற்று என் உள்ளத்தை யானறியாமலே கவர்ந்த கள்வன். மதங்கொண்ட யானையினது தோலைப் போர்த்து ஒரு மாயச் செயல் பொருந்திய பெருமான் இவன்.

ஆணவக்காரர்களை அடக்குபவன்; அன்பர்க்கு அருள்பவன் சிவபெருமான் என்பதை இப்பாடல் கூறுகின்றது.

11. அருநெறிய மறை வல்ல முனியகன்

பொய்கையலர் மேய

பெரு நெறிய பிரமாபுர மேவிய

பெம்மான் இவன் தன்னை

ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்

பந்தன் உரை செய்த
திருநெறிய தமிழ் வல்லவர் தொல்வினை
தீர்தல் எளிதாமே.

அருமையான மெய்ந்நெறிகளை வகுக்கும் மறைகளில் வல்ல முனிவனாகிய பிரமன் போற்றியதும் தாமரைகள் பொருந்திய அகன்ற நீர் நிலைகளையுடையதும் ஆகிய பிரமாபுரத்தில் பொருந்திய பெருமானாகிய இவனை, ஒன்றுபட்ட மனத்தினால் உணரும் ஞானசம்பந்தன் புகழ்ந்துரைத்த சிவநெறியுடைய இத்தமிழைப் பாடவல்லார்கள் தமது பழமையான வினையிலிருந்து நீங்குதல் எளிதாகும்.

வினையின் நீங்க, இறைவனை நினைத்து, வணங்கி, போற்றிப் பாட வேண்டும் என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

திருமாலை வழிபடும் நெறி வைணவமாகும். சங்க காலத்தில் முல்லை நிலக் கடவுளாக “மாயேன்” கருதப்பட்டான். இதனை “மாயேன் மேய காடுறை உலகமும்” என்று வரும் தொல்காப்பிய அடி, அதன் பழமை கூறும். திருமுருகாற்றுப்படையும் “புள்ளணி நீள் கொடிச் செல்வன்” என்று திருமாலாகியமாயேனைப் பற்றிப் பேசுகின்றது.

*“காந்தளஞ் சிலம்பில் களிறு படிந்தாங்குப்
பாம்பனைப் பள்ளி அமர்ந்தோன்”*

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும் திருமாலின் பெருமை பேசும். பரிபாடலில் சில பாடல்கள் திருமாலின் முழு முதல் தன்மையினை, ஆரியக்கலப்பின் மிகுதியினைக் காணமுடிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் ஆய்ச்சியர்குரவை, திருமாலைக் கண்ணனாக வாழ்த்திப் பரவியது.

களப்பிரர் காலத்தில் சமணமும் பௌத்தமும் செல்வாக்குப் பெற, சைவம் போல வைணவமும் செல்வாக்குக் குன்றியது. சைவம் மறுமலர்ச்சி அடைந்த காலகட்டத்தில் வைணவமும் புத்துயிர் பெறத் தொடங்கியது.

திருமால் அடியவர்கள் தம் சமயத்தை வளர்ப்பதில் தீவிரம் காட்டினர். தேவார மூவரைப் போலவே ஆழ்வார்களும் 108 வைணவ திவ்ய தேசங்களில் உள்ள திருமாலின் அழகிலும் குணத்திலும் ஆழ்ந்து நெஞ்சருகிப் பாடல்கள் பாடினர்.

திருமாலின் திவ்ய குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு அவர்தம் அவதாரச் சிறப்புணர்ந்து லயித்திருந்தவர்கள் “ஆழ்வார்கள்” என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஆழ்வார்கள் பாடிய பாடல்கள் “அருளிச் செயல்” என்றும் “பாசரம்” என்றும் அழைக்கப்பட்டன. தொடக்கத்தில் அருளிச் செயல்கள் என்று அழைக்கப்பெற்று பின்னாளில், “நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்” என்ற மணிப்பிரவாள நடைத் தொடரால் அழைக்கப்பெற்றன. இவற்றைத் தொகுத்தவர் “நாதமுனிகள்” ஆவார்.

வைணவப் பெரியார்களை ஆழ்வார்கள் என்றும், ஆச்சாரியர்கள் என்றும் பகுப்பர். ஆழ்வார்களுக்குப் பின்னர் தோன்றியவர்கள் ஆச்சாரியர்கள் எனப்பட்டனர். ஆச்சாரியர்களின் தலைவர் நாதமுனிகள் ஆவார். ஆழ்வார்கள் நாதமுனிகளின் காலத்திற்கு முற்பட்டவர்கள். ஆதலால் ஆழ்வார்களின் காலம் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது என்பர்.

நாலாயிரத்தில் 24 பிரபந்தங்கள் உள்ளன. இதனை, “ஆழ்வார் பதின்மரும் ஆண்டாளும், மதுரகவியும் ஆகப் பன்னிரண்டு திருநாமம் அருளிச் செய்த இருபத்து நாலு பிரபந்தங்கள்” என்று கோயில் ஒழுக்கு பேசுகின்றது.

பிள்ளைத்தமிழ், தாலாட்டு, மடல், அந்தாதி, புலம்பல், போர்ப்பாட்டு, சாழல், உந்தி பறத்தல் போன்ற சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்ற நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் முன்னோடி எனலாம்.

பன்னிரு ஆழ்வார்கள்

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரும் முதலாழ்வார்கள் எனப்பட்டனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து, திருமழிசையாழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாளர், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கை ஆழ்வார் எனப் பன்னிரு ஆழ்வார்கள் உள்ளனர்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் இயற்பெயர் விப்பிரநாராயணர் என்பதாகும். இவர் பிறந்தவர் சோழநாட்டுத் திருமண்டங்குடி. சோழிய அந்தணர் குலம். மார்கழித் திங்கள் கேட்டை நட்சத்திரத்தில் பிறந்தார். இவரை வனமாலை அம்சம் என்பர்.

திருவரங்கத்தில் நந்தவனம் அமைத்துத் திருமாலுக்கு மலர்த்தொண்டாற்றியவர். “தேவதேவி” என்ற விலைமாதின் வயப்பட்டு வழிபாட்டினை மறந்தார். பின்னர் திருட்டுக் குற்றம் சுமத்தப் பெற்றுச் சிறையிடப் பெற்றார். அரங்கன் அருளால் விடுதலை ஆனார். தம் பாபம் போக்கத் தொண்டரடிப்பொடியை உட்கொண்டு தூயவரானார். இவர் பாடியவை திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி ஆகியவையாகும்.

பச்சைமா மலைபோல் மேனி

பவளவாய் கமலச் செங்கண்

அச்சுதா அமரர் ஏறே

ஆயர்தம் கொழுந்தே! என்னும்

இச்சுவை தவிர யான்போய்

இந்திர லோகம் ஆளும்

அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்

அரங்கமா நகருளானே!

என்ற பாடல் அனைவரது உள்ளங்களையும் கொள்ளை கொண்ட பாடல்.

அரங்கனைத் துயில் எழுப்பும் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாடல், இறைப்பாடல்களாகவும், இயற்கைப் பாடல்களாகவும் அமைந்து இன்பம் பயக்கின்றன. இத்தகைய பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்கள் அரசனுக்குத் தொடங்கி ஆண்டவனுக்கு மாறியதோ அன்றி ஆண்டவனுக்குத் தொடங்கி அரசனுக்கு மாறியதோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய பள்ளியெழுச்சி குறித்து வாரியார் சுவாமிகள் வழங்கிய விளக்கம் பொருத்தமானது. அதாவது மணிகள் கட்டப்பட்ட கயிற்றைத் தட்டினால் மணிகள் எல்லாம் ஒலி எழுப்புவதைப் போல, உயிர்களைத் துயிலுணர்த்த இறைவனுக்குத் துதி பாடினால் போதும் என்பதற்காக இயற்றப்பட்டது என்கிறார்.

இத்தகைய பள்ளியெழுச்சிப் பாடல்கள் சைவத்திலும் காணப்படுகின்றன. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வள்ளலாரும் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியுள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் புரட்சிக்கவி பாரதியும் பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி என்ற நூலைப் பாடியுள்ளார்.

திருவரங்கநாதனைத் துயிலுணர்த்துதல்
எண்சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

(பூபாள ராகம் – அடதாளம்)

கதிரவன்குணதிசைக் சிகரம்வந்தணைந்தான்
கனையிருளகன்றது காலையம்பொழுதாய்
மதுவிரிந்தொழுகினமாமலரெல்லாம்
வானவரசர்கள் வந்துவந்தீண்டி
எதிர்திசைநிறைந்தனரிவரொடும்புகுந்த
இருங்களிற்றீட்டமும்பிடியொடுமுரசும்
அதிர்ந்தலிலலைகடல்போன்றுளதெங்கும்
அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 1
கொழுங்கொடிமுல்லையின்கொழுமலரணவிக்
கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதமிதுவோ
எழுந்தனமலரணைப் பள்ளிகொள்ளன்மம்
ஈன்பனிநனைந்ததமிருஞ்சிறகுதறி
விழுங்கியமுதலையின்பிலம்புரைபேழ்வாய்
வெள்ளெயிறுறவதன்விடத்தினுக்கனுங்கி
அழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த
அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 2
கூட ரொளிபரந்தனசூழ்திசையெல்லாம்
துன்னியதாரகைமின்னொளிகுருங்கி
பட ரொளிபசுத்தனன்பனிமதியிவனோ
பாயிருளகன்றது பைம்பொழிற்கழுகின்
மடலிடைக்கீறிவண்பாளைகள்நாற
வைகறைகூர்ந்ததுமாருதமிதுவோ
அடலொளிதிகழ்தருதிகிரியந்தடக்கை
அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 3
மேட்டிளமேதிகள்தளைவிடுமாயர்கள்
வேயங்குழலோசையும்விடைமணிக் குரலும்
ஈட்டியவிசைதிசைபரந்தனவயலுள்
இரிந்தனசுரும்பினம், இலங்கையர்குலத்தை
வாட்டியவரிசிலைவானவரேறே!

மாமுனிவேள்வியைக்காத்து அவபிரதம்
 ஆட்டியவடுதிறல யோத்தியெம்மரசே!
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 4
 புலம்பினபுட்களும் பூம்பொழில்களின்வாய்
 போயிற்றுக்கங்குல்புகுந்ததுபுலரி
 கலந்ததுகுணதிசைக்கனைகடலரவம்
 களிவண்டுமிழற்றியகலம்பகம்புனைந்த
 அலங்கலந்தொடையல் கொண்டடியினைபணிவான்
 அமரர்கள் புகுந்தனராதலிலம்மா!
 இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய்கோயில்
 எம்பெருமான்! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 5
 இரவியர்மணி நெடுந்தேரொடுமிவரோ!
 இறையவர்பதினொரு விடையருமிவரோ
 மருவியமயிலினறு முகனிவனோ
 மருதரும் வசக்களும் வந்துவந்தீண்டி
 புரவியோடாடலும் பாடலும் தேரும்
 குமரதண்டம் புகுந்தீண்டிய வெள்ளம்
 அருவரையனையநின் கோயில் முன்னிவரோ
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 6
 அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ
 அருந்தவமுனிவரும் மருதமிருவரோ
 இந்திரனானையும் தானும் வந்திவனோ
 எம்பெருமானுன் கோயிலின்வாசல்
 சுந்தரர் நெருக்கவிச்சாதரர் நூக்க
 இயக்கரும்மயங்கினர் திருவடித்தொழுவான்
 அந்தரம்பாரிடமில்லை மற்றுகுவோ
 அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 7
 வம்பவிழ் வானவர்வாயுறை வழங்க
 மாநிதிகபிலையொண் கண்ணாடிமுதலா
 எம்பெருமான் படிமெய்க்கலங்காண்டற்கு
 ஏற்பனவாயின கொண்டுநன்முனிவர்
 தும்புருநாரதர் புகுந்தனரிவரோ

தோன்றினனிரவியும் துலங்கொளிபரப்பி
அம்பரதலத்தினின்றகல்கின்ற திருள்போய்
அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 8
ஏதமில் தண்ணுமையெக்கம்மத்தளி
யாழ்குழல் முழுவமோடிசை திசைகெழுமி
கீதங்கள் பாடினார்கின்றரர் கெருடர்கள்
கந்தருவரவர்கங்குலு ளெல்லாம்
மாதவர் வானவர் சாரணாரியக்கர்
சித்தரும்மயங்கினார் திருவடித்தொழுவான்
ஆதலிலவர்க்குநா னோலக்கமருள
அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. 9
கடமலர்க்கமலங்கள் மலர்ந்தனவியையோ
கதிரவன்கனைகடல் முளைத்தனனிவனோ
துடியிடையார்கரிசுழல்பிழிந்துதறித்
துகிலுடுத்தேறினார் சூழ்புனலரங்கா!
தொடை யொத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்து
தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு
மடியனை அளியனென்றருளியுன்னடியார்க்
காட்படுத்தாய்! பள்ளியெழுந்தருளாயே.

உரை

1. கதிரவன் கிழக்குத் திசையின் நுனியில் வந்துகொண்டு இருக்கிறான். இருள் அகன்று காலைப்பொழுதாகிவிட்டது. மலர்கள் எல்லாம் மலர்ந்து தேன் சிந்துகின்றன. வானவரும் அரசர்களும் நின்கோயிலில் வந்து நிற்கின்றனர். எதிர் திசையில் அவர்கள் வந்து இறங்கிய யானைகளும் பெண் யானைகளும் முரசுகளும் அதிர்ந்த அதிர்வானது கடல் போன்று ஒலிக்கின்றது. அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.
2. முல்லைக்கொடியில் உள்ள முல்லை மலர்களைத் தடவிக் கொண்டு கீழ்த்திசைக் காற்று வருகின்றது. மலர் மெத்தையில் பள்ளிகொண்டிருந்த அன்னப்பறவைகள் எழுந்தன. பனியில் நனைந்திருந்த சிறகினை உதறின. குகைபோன்ற வாயினைக் கொண்ட முதலையானது யானையின் கால்களைப் பற்றித் துயருழுக்க, அந்த யானையினைக் காத்த அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.
3. சூரியச்சுடர் எல்லாத் திசையிலும் படருமாறும், இரவில் இருந்த நட்சத்திரங்களின் ஒளி சுருங்குமாறும் ஒளி வீசிற்று. நிலவின் ஒளியும் குன்றியது. இருள் நீங்கியது. பொழிலில் உள்ள கழுகாகிய பாக்கு மடலில் புதுப்பாளை வெடித்து மணம் வீசுகின்றது. விடியற்காலைக் காற்று

அந்நறுமணத்தைக் கொண்டு வருகிறது. ஒளி வீசுகின்ற சக்கராயுதத்தைக் கையில் கொண்டு விளங்குகின்ற அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.

4. கட்டுத் தறியிலிருந்து எருமைகளை விடுவிக்கும் ஆயர்கள் மேச்சலுக்குக் கூட்டிச் செல்லும் புல்லாங்குழலிசையும் மாடுகளின் மணிச்சத்தமும் ஒன்று கூடித் திசையெல்லாம் பரவின. வயலில் வண்டுகள் இவ்வோசையால் மோதிக் கொண்டன. இலங்கையில் இராவணனாதிகளை வாட்டிட வில்லேந்திய இறைவனே! மாமுனிவனாகி வசிட்டனின் வேள்வியினைக் காத்து, அவர்தம் கடமைமுடித்த அயோத்தி மன்னனே! அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்!
5. பறவைகள் ஒலி எழுப்பின. இருள் எல்லாம் பொழில்களிலே போய்ப் புகுந்து கொண்டன. கிழக்கில் விடியல் தோன்றியதும் கடல் அரவம் எழுப்பியது. மயங்கிய வண்டுகள் தங்கி மிழ்ந்துகின்ற பூக்களைப் புனைந்து கோத்த மாலையினைக் கொண்டு நின் திருவடிகளை வழிபடுவதற்காக அமரர்கள் வந்துள்ளனர். இலங்கையின் வீடணன் வழிபாடு செய்யக்கூடிய அளவில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.
6. ஒற்றைச் சக்கரத்தேரோட்டும் சூரியனும் இவரோ, இறைவர்களின் பதி என்று சொல்லத்தக்க விடையாகிய காளை மாடு ஊர்ந்து செல்லும் சிவனோ, அறுமுகக் கடவுளாகிய முருகனும் இவனோ, வசுக்களும் தேவர்களும் வந்து வந்து கூடி குதிரையோடு ஆடுதலும் பாடுதலும் தேரும் குமரதண்டம் கூடிய தேவர் வெள்ளம் மலை போன்ற உன்கோயில் முன்னே வந்து கூடியிருக்கின்றனர். அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.
7. வானுலகில் இருக்கின்ற கூட்டமெல்லாம் வந்துவிட்டன. அருந்தவ முனிவர்களும் வந்துவிட்டனர். இந்திரனின் ஆனையும் தானும் வந்துவிட்டனர். எல்லாம் எம்பெருமானாகிய அரங்கத்தான் கோயில் முன் குழுமியுள்ளனர். சந்தரர் நெருக்கவும், இச்சாதரர் தள்ளவும் இயக்கர் மயங்கினர். எல்லாம் எதற்காக என்றால் உன் திருவடியினைத் தொழுவதற்காகவே! வானுலகிலும் மண்ணுலகிலும் இடமில்லா வகையில் கூடியுள்ளனர். அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.
8. வானவர் வாழ்த்த, பெருஞ்செல்வத்து அதிபதியான குபேரன் கண்ணாடி முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு வந்து எம்பெருமானின் அலங்காரம் காண்பதற்கு ஏற்றவற்றைக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். முனிவர்களும் தும்புருவும் நாரதரும் புகுந்துள்ளனர். சூரியனும் ஒளி பரப்பி நின் கோயில் முன் வந்துள்ளான். மேலிருந்து முழுவதுமாக இருள் அகன்றுவிட்டது. அரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.
9. தண்ணுமை, எக்காளம், மத்தளம், யாழ், குழல், முழுவம் ஆகிய இசைக்கருவிகளால் எழும் இசை திசையெல்லாம் கூடி கின்னரர் கீதம் பாடினர். கெருடர்கள், கந்தருவர்கள், மாதவர்கள், வானவர், சாரணர், இயக்கர் எனப் பலரும், சித்தரும் இரவும் பகலும் உன் திருவடியினைத் தொழுது மயங்கினர். அதனால் அவர்களுக்கெல்லாம் உன் நாட்கால் அலங்காரக் காட்சியினை நல்குவதற்காகத் திருவரங்கநாதனே! துயிலெழுவாய்.

10. தாமரை மலர்கள் நிறைந்து மலர்ந்துள்ளன. சூரியன் கடலில் இருந்து முளைத்து வந்திருக்கிறான். ஆற்றில் குளித்து விட்டு உடுக்கை போன்ற இடையினைக் கொண்ட பெண்கள் தங்களின் சுருண்ட கூந்தலைப் பிழிந்து உதறிக்கொண்டு ஆடை உடுத்திக் கொண்டு ஏறி வருகின்றனர். துளசி மாலையும் கூடையுமாகத் தோன்றும் தோள் கொண்ட தொண்டரடிப்பொடி என்னும் பெயருடைய அடியேன், காக்கத் தகுந்தவன் என்று அருளி உன் அடியார்க்கு ஆட்படுத்துவாய்! அரங்கநாதா! துயிலெழுவாய்.

பாடம் - 10

திருமூலர்

திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரம், பத்தாம் திருமுறையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்நூலுக்குத் திருமந்திர மாலை; தமிழ் மூவாயிரம் என்னும் வேறு பெயர்களும் உள்ளன. “மூலன் உரை செய்த மூவாயிரத் தமிழ்” என்பது பாயிரத்தின் கூற்று, தமிழரின் தலையாய கொள்கை நூல். மெய்ப்பொருள் இலக்கியங்களின் முதல் தமிழ் நூல், சைவசமய முதல் நூல் எனும் பெருமைகளைக் கொண்டது இந்நூல். சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துகள் பல இதில் உள்ளன.

பெரிய புராணத்தில் திருமூலரின் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. திருவாவடுதுறைக்கு அருகில் உள்ள சாத்தனூரைச் சேர்ந்த மூலன், என்ற இடையன், காட்டில் புலியால் கொல்லப்பட்டான். பிணத்தைச் சுற்றி மாடுகள் அகலாமல் நின்றன. திருக்கயிலையில் நந்தியின் அருள் பெற்ற யோகி ஒருவர் அங்கு வந்து, உண்மையை உணர்ந்து, மூலனின் உடலில் தன்னுயிர் புகுமாறு கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தார். அந்த உடலில் இருந்து கொண்டு திருவாவடுதுறைக் கோயில் அரச மரத்தடியில் 3000 ஆண்டுகள் யோகத்தில் இருந்தார். எண்பெருஞ்சித்திகளைப் பெற்று இவர் ஆண்டுக்கொரு பாடலாக 3000 பாடல்கள் எழுதினார் என்றும், அவற்றின் தொகுப்பே திருமந்திரம் என்றும் கூறுவர்.

திருஞானசம்பந்தர் திருவாவடுதுறைக் கோயிலுக்கு வந்தபோது, கொடிமரத்தின் கீழிருந்து தமிழ்மணம் வருதல் கண்டு அவ்விடத்தைத் தோண்டத் திருமந்திரம் வெளிப்பட்டது என்பார். எனவே திருமூலர் சம்பந்தர்க்கு முற்பட்டவராவார். திருமுறைகளுள் பழமையானது திருமந்திரமே. நூலின் முகப்பில் உள்ள பிள்ளையார் வணக்கம் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டதாகலாம். திருமூலரின் காலம் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்பார் சிலர். திருமூலநாயனார் என்றும், சிவயோகத்தில் அமைந்த யோகி என்றும் அழைக்கப் பெற்றார். தமிழ்ச்சித்தர் வரிசையில் முதல்வராகப் போற்றப்படுகிறார். இவர் வடநாட்டு முனிவர்களான பதஞ்சலி, “வியாக்ரபாதர்” ஆகியோருடன் தமிழகம் வந்தவர் என்பார்.

திருமந்திரத்தில் இப்போதுள்ள பாடல்கள் 3071. இவற்றுள் 71 பாடல்கள் இடைச்செருகல் என்பார். இடைச்செருகல் காரணமாகக் கடுக்கன், ஒட்டியாணம், வட்டி, மல்லாக்கத் தாண்டல் போன்ற பிற்காலச் சொற்கள் திருமந்திரத்தில் கலந்துள்ளன. திருமந்திரத்தின் 3000 பாடல்களும் 9 தந்திரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. 232 அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளது. ஞானநெறி, யோகநெறி, தத்வம், சித்த மருந்தியல் போன்றவற்றை விளக்கும் சீரிய நூல் இது. பழைய தமிழ்ச் சிவாகம நூல்கள் ஒன்பதையும் தழுவி ஒன்பது தந்திரங்கள் திருமந்திரத்தில் அமைக்கப்பட்டன என்பார். சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை உணர்த்தும் தமிழ் ஆகம நூல் இது. வடநூலின் தழுவல் அன்று. இருண்ட காலத்தைச் சார்ந்தது என்பதால் வடசொற்கள் கலப்பு மிகுந்துள்ளது. சைவசித்தாந்தம் என்ற தொடர் முதன்முதலில் இந்நூலிலேயே காணப்படுகின்றது.

திருமந்திரத்தின் ஒன்பது தந்திரங்கள் உணர்த்தும் பொருள்களாவன:

- 1 ஆம் தந்திரம் : ஞானோபதேசம்
- 2 ஆம் தந்திரம் : இறையருள், ஐந்தொழில், புரணக் கதைகள் சில.
- 3 ஆம் தந்திரம் : அட்டமாசித்தி, அட்டாங்கயோகம், சோதிடம், யோகப்பயிற்சி, வீடுபேறு அடைய வழி.
- 4 ஆம் தந்திரம் : மந்திர நூற்கருத்துக்கள், சக்கரங்கள், சிவசக்தி வழிபாடு.
- 5 ஆம் தந்திரம் : சரியை கிரியை யோக ஞானமார்க்கம், சைவசமய வேறுபாடுகள்.
- 6 ஆம் தந்திரம் : சிவகுரு தரிசனம், திருவடிப்பேறு, ஞானோபதேசம், துறவு, தவம், நீறு.
- 7 ஆம் தந்திரம் : பூசை வகைகள், அடியார் சிறப்பு, இந்திரிய அடக்கம், சமாதி, சற்குரு.
- 8 ஆம் தந்திரம் : மும்மலம், பக்தி (குத்துவமசி முதன் முதலில் இங்கு வருகிறது. அதன் பொருள் அது நீயாய் இருக்கிறாய் என்பது)
- 9 ஆம் தந்திரம் : ஐந்தெழுத்து, சிவதரிசனம், சித்திமார்க்கம், முத்திமார்க்கம்.

திருமந்திரம் வெண்பாவுக்கும் விருத்தத்திற்கும் இடைப்பட்டதாகிய “வெள்ளைக் கொச்சகத்தால்” ஆனது. இதனாலும் வெண்பா செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இருண்ட காலமே இவரது காலம் என உணரலாம். நூல் முழுமையும் ஒரே வகைப்பாடலால் ஆனது. திருமந்திரத்தில் உருவகப் பாடல்கள் மிகுதி.

சான்றாக :

படமாடக்கோயில் பரமற்கு ஒன்று ஈயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அஃதாசா
நடமாடும் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில்
படமாடக் கோயில் பரமற்கு அஃதாமே.
பார்ப்பா னகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப் பாருமின்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுவெந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே.

பாடப் பகுதியாக 7 ஆம் தந்திரத்தில் “சிவபூசை” என்ற தலைப்பில் உள்ள 24 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

பேரொளியாய் அமையும்!

1. *உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே.*

அரிய உயிரின் உள்ளம் என்னும் மனமண்டலமே சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கருவறையாகும். ஊனால் ஆகிய உடம்பு ஆன்மாவின் ஆற்றலைக் குறைத்து வைத்திருக்கும் இடம் ஆகும். வள்ளலான தலைவனைச் சென்று வழிபடுவதற்கு வாய் கோபுர வாயிலாகும். நன்கு அறிந்து தெளிவு பெற்றார்க்குச் சிவனே சிவலிங்கம் ஆகும். இவ்வகையாய் உணர்ந்து வழிபடுபவர்க்கு வஞ்சனையைச் செய்யும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மிக்க ஒளியுடைய விளக்காகும்.

பாடலைப் படைப்போம்!

2. *வேட்டுஅவி உண்ணும் விரிசடை நந்திக்குக்
காட்டவும் நாம்இலம் காலையும் மாலையும்
ஊட்டுஅவி ஆவன உள்ளம் குளிர்விக்கும்
பாட்டு அவிகாட்டுதும் பால்அவி ஆமே.*

வேள்வித் தீயினுள் இடப்படும் அவியை ஏற்கும் விரிந்த கதிரையுடைய சிவபெருமானுக்குப் படைக்கக் கூடிய பொருள் நம்மிடம் இல்லை. காலையிலும் மாலையிலும் படைக்கப்படுபவை. மனத்தை மகிழ்ச்சி செய்யும் பாடல்களான உணவாம். அதை நாம் படைப்போம். அதுவே அப்பெருமானுக்குப் பால் நிவேதனம் ஆகும்.

சதாசிவத்தின் ஈசான முகத்தைத் தியானிக்கச் சிவம் ஆதல்

3. *பால்மொழி பாகன் பராபரன் தான்ஆகும்
மான சதாசிவன் தன்னை ஆவாகித்து
மேல்முகம் ஈசான மாகவே கைக்கொண்டு
சீல்முகம் செய்யச் சிவனவன் ஆமே.*

பால் போல் இன்சொல்லையுடைய பராசத்தியின் பாகனான பராபரனை, சதாசிவ மூர்த்தியைத் தலையில் நிலைபெறச் செய்து, உச்சி முகத்தை ஈசான முகமாகச் சுழுமுனையில் துதித்துச் சீலமான முகத்தைச் செய்யச் சிவம் ஆவார்.

இடைவிடாமல் சிவத்தை நினைபவர் ஆகவேண்டும்

4. *நினைவதும் வாய்மை மொழிவதும் அல்லாற்
கனைகழ லீசனைக் காண அரிதாம்
கனைகழல் ஈசனைக் காண்குற வல்லார்
புனைமலர் நீர்கொண்டு போற்றவல் லாரே.*

சிவத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதும், சிவத்தைப் பற்றி மற்றவர்க்கு எடுத்துக் கூறுவதும் ஆன இரண்டு வழிகள் அல்லாமல் நாத வடிவினான

சிவத்தைக் காண்பது அரிதாகும். நாத வடிவினான சிவத்தைக் கண்டு மகிழ வல்லவர் நீரை முகமாக உடைய சுவாதிட்டானத்தில் விளங்கும் மூல வாயுவை எழுப்பிச் சிவத்தைத் தொடுயோகத்தால் அடையத் தக்கவர்.

இறைவன் வீற்றிருக்கக் காரணம்

5. மஞ்சனம், மாலை நிலாவிய வானவர்
நெஞ்சினுள் ஈசன் நிலைபெறு காரணம்
அஞ்ச அமுதாம், உபசாரம் எட்டுஎட்டொடும்
அஞ்சலியோடும் கலந்து அர்ச்சித்தார்களே.

திருமுழுக்காட்டிலும் அலங்காரத்திலும் விளக்கிலும் தேவர்களின் மனத்திலும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான். இதற்குக் காரணம் பஞ்சக் கவ்விய உபசாரத்துடன் வழிபாட்டு முத்திரையுடன் பக்தர்களுடன் கலந்து வழிபட்டதே ஆகும்.

சுவாதிட்டானத்திலிருந்த உணர்வைச் சிரசுக்குச் செலுத்தி வழிபட வேண்டும்

6. புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூ உண்டு நீர் உண்டு
அண்ணல் அது கண்டு அருள்புரி யாநிற்கும்,
எண்ணிலி பாவிகள் எம்இறை ஈசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின் றாரே.

சிவ பூசையான புண்ணியச் செயலைச் செய்பவர்க்குப் பொருந்தும் நீரும் பூவும் உண்டு. அண்ணலான சிவம் அவ்வாறு பூசை செய்பவர்க்கு அருள் வழங்கி நிற்பான். எண்ணில்லாத பாவிகள் எம் தலைவனான சிவத்தைப் பொருத்தமுற அறியாமல் வீணே கழிகின்றனர்.

முத்தி கிட்டப் பெறும்

7. அத்தன் நவதீர்த்த மாடும் பரிசுகேள்
ஓத்தமெய்ஞ் ஞானத் துயர்ந்தவர் பதத்தைச்
சுத்தம தாகவே விளக்கித் தெளிக்கவே
முத்தியா மென்றுநம் மூலன் மொழிந்ததே.

சிவனின் ஒன்பது நீர்களிலும் ஆடித் திளைக்கும் தன்மையைக் கேட்பாயாக! அவ்வாறு பொருந்தி உண்மை ஞானம் பெற்று உயர்ந்தவர் திருவடியைத் தூய்மையாய்க் கழுவித் தெளித்துக் கொள்ள, முத்தி கிட்டப் பெறும் என்பது நம் மூலன் கூறியதாகும்.

மறவாமல் சிவனை வழிபட வேண்டும்

8. மறப்புற்று இவ்வழி மன்னிநின் றாலும்
சிறப்பொடு பூநீர் திருந்தமுன் ஏந்தி
மறப்பின்றி யுன்னை வழிபடும் வண்ணம்

அறப்பெற வேண்டும் அமரர் பிரானே.

தேவர் பெருமானே! அறிவுப்பூர்வமற்று ஞானியர் உறவு கிட்டப் பெற்றாலும், சிறப்பான பூவையும் நீரையும் நான் திருந்தும்படி வெளிப்படுத்தி மறவாமல் உன்னை வழிபடும் தன்மையை மிகவும் பெறுவதற்கு அருள் செய்வாயாக!

சிவம் விளங்குபவனிடம் ஏவல் கேட்பவை!

9. ஆராதனை யமரர் குழாங்களும்த
தீராக் கடலும் நிலத்தும் தாய்நிற்கும்
பேரா யிரமும் பிரான்றிரு நாமமும்
ஆரா வழியெங்க ளாதிப் பிரானே.

ஆயிரம் திருப்பெயர்களையும், சிவனின் திருப்பெயரான “சிவ சிவ” என்பனவற்றையும் துதிக்கும் வகையால், எம் இறைவன் விளங்குவான். அவ்வமயத்தே வழிபாடுகளும் தேவர்கள் கூட்டமும் அலை ஓயாத கடலும் நீங்கள் வாழும் உலகத்தில் உம் ஆணைவழி நிற்கும்.

சிவம் எல்லாப் பூதச் செயல்களிலும் கலந்து விளங்குதல்

10. ஆணைந்தும் ஆட்டி அமரர் கணந்தொழித்
தானந்த மில்லாத் தலைவ னருளது
தேனுந்து மாமல ருள்ளே தெளிந்ததோர்
பாரைங் குணமும் படைத்துநின் றானே.

உயிர்களிடம் ஐந்து ஐந்தாகப் பொருந்தி யுள்ளவற்றைப் பக்குவம் செய்து தேவர் கூட்டம் வணங்க, தனக்கு ஓர் இறுதியும் இல்லாத தலைவன் சிவத்தின் அருளுடன் சுவாதிட்டான சக்கரத்தில் பொருந்தி, தெளிந்த உலகத்தில் ஐந்து இயல்புகளை அமைத்தருள் செய்தான்.

இறையருள் வழிபடுவார்க்குக் கிட்டப்பெறும்

11. உழைக்கொண்ட பூநீர் ஒருங்குட னேந்தி
மழைக்கொண்ட மாமுகில் மேற்சென்று வானோர்
தழைக்கொண்ட பாசம் தயங்கிநின் றேத்தப்
பிழைப்பின்றி எம்பெரு மானரு ளாமே.

மேலே உரைத்தபடி சுவாதிட்டான சக்கரத்தினின்றும் ஊர்த்துவ முகமாய்ப் பாயும் வான் கங்கையின் நீரைக் கொண்டு கருக் கொண்ட மேகம் மேல் செல்வதைப் போல் மேலே சென்று தேவர்கள் தளிர்ந்துள்ள பாசத்தில் கிடந்து தயங்கி நின்று வழிபடத் தவறாமல் எம்பெருமானின் அருள், வழிபடுவார்க்கு வாய்க்கப் பெறும்.

சுவாதிட்டான மலரை ஏந்தி வழிபட வேண்டும்

12. வெள்ளக் கடலுள் விரிசடை நந்திக்கு
உள்ளக் கடற்புக்கு வார்சுமை பூக்கொண்டு

கள்ளக் கடல்விட்டுக் கைதொழ மாட்டாதார்

அள்ளற் கடலுள் அழுந்துகின் றாரே.

நீர்ப் பெருக்கினை உடைய சுவாதிட்டான சக்கரத்தினின்று விரிந்து மேல் ஓளி மண்டலத்தில் விளங்கும் சதாசிவருக்கு மனம் என்ற வான மண்டலத்தில் புகுந்து நீண்டு உயர்ந்துள்ள ஆயிரம் இதழ்த் தாமரைப்பூவையேந்தி, வஞ்சத் தன்மையுடைய பிறவிக் கடலை விட்டு உண்மையுடன் வணக்கம் செலுத்த மாட்டார். சேற்றுடன் கூடிய துன்பக் கடலுள் விழுந்து கெடுகின்றனர்.

வழிபடுவாரிடம் சிவன் விளங்குவான்

13. கழிப்படும் தண்கடல் கௌவை உடைத்து

வழிப்படு வார்மலர் மொட்டறி யார்கள்

பழிப்படு வார்பல ரும்பழி வீழ்

வெளிப்படு வோருச்சி மேவிநின் றானே.

உப்பங்கழிகள் பொருந்திய குளிர்ச்சியுடைய சுவாதிட்டான கடல் கள்ளான இன்பப் பெருக்கைக் கொண்டது. அதனை வழிப்படுபவர்கள் விரிதலும் குவிதலும் உடைய மலர் மொட்டுகளின் இயல்பை அறியமாட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் பழியிலே விழுவர். ஆனால் பலரின் பழிச் சொல்லும் கெட உடலைக் கடந்து மேலே செல்பவரின் மேல் முகமாக உள்ள சகசிரதளத்தில் சிவன் பொருந்தி நிற்கின்றான்.

மலர் வழிபாட்டுக்குச் சிவன் அருள்வன்

14. பயன் அறிவு ஒன்று உண்டு; பன் மலர் தூவிப்

பயன் அறி வார்க்கு அரன்தானே பயிலும்

நயனங்கள் மூன்று உடையான் அடி சேர

வயனங்களால் என்றும் வந்து நின்றானே.

பயன் அளிக்கக்கூடிய பொருள் ஒன்று உண்டு. பயனை எண்ணிப் பலகாலும் மலரைத் தூவி வழிபட்டவர்க்குச் சிவன் தானே தன் வரவினைக் கூறும். கண்கள் மூன்றுடைய சிவனது திருவடியைச் சார்தலும் அதுவே வழியாய் எப்போதும் வெளிப்பட்டு விளங்கினான்.

புறத்தே ஆரவாரத்துடன் பூசிப்பதால் பயன் இல்லை

15. ஏத்துவர் மாமலர் தூவித் தொழுதுநின்று

ஆர்த்தெமது ஈச னருட்சே வடியென்றென்

மூர்த்தியை மூவா முதலுரு வாய்நின்ற

தீர்த்தனை யாரும் துதித்துண ராரே.

பெருமை கொண்ட மலர்களைத் தூவிப் பூசனை செய்து நின்று ஆரவாரம் செய்து எம் ஈசனின் அருளான திருவடியை வழிபடுபவர் என் உடலை இடமாகக் கொண்ட தலைவனும் மூப்பில்லாத முதன்மையான திருவருவத்தைத் தாங்கி

நின்ற தூய்மையானவனும் ஆன சிவனை யாரும் வழிபட்டு மனத்தில் உணரவில்லை.

சிவனே மூவராய் நின்று அருள்வான்

16. தேவர்களோடு இசை வந்து மண் ணோடுறும்
பூவொடு நீர்சுமந்து ஏத்திப்புனிதனை
மூவரில் பன்மை, முதல்வனாய் நின்று அருள்
நீர்மையை யாவர் நினைக்க வல்லாரே.

தேவர்களுடன் கூடிப் பிருதுவி தத்துவத்தில் பொருந்திய சுவாதிட்டான மலரினின்று வான் கங்கையின் மேல் எழும் உணர்வில் வெளிப்படும் தூய இறைவனை நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் ஆகிய மூவருடன் கலந்தும் வேறாகவும் விளங்கும் முதல்வனான சிவன் அருளும் முறையை எவர் அறிந்து எண்ண வல்லவர்கள் ?

சிவத்தைத் தியானிக்கும் முறை

17. உழைக்கவல் லோர்நடு நீர்மல ரேந்திப்
பிழைப்பின்றி ஈசன் பெருந்தவம் பேணி
இழைக்கொண்ட பாதத்து இனமலர் தூவி
மழைக்கொண்டல் போலவே மன்னிநில் லீரே.

சிவனை நினைக்க வல்லவர் சுவாதிட்டான மலரினின்று சுழுமுனை வழியாய் மேல் நோக்கிப் பாயும் உணர்வு என்னும் நீரை ஏந்தித் தவறு இல்லாது இறைவனின் பெருந்தவத்தை விரும்பி இரண்டு கண் எனும் மலர்களைச் சேர்த்தலால் தோன்றும் திருவடிபைப் பற்றி மழை போல் பொழியும் மேகம் போன்ற ஓளியில் நிலைத்து நில்லுங்கள்.

காமத்தை வென்று விந்து வெற்றி பெற வேண்டும்

18. வென்று விரைந்து விரைப்பணி யென்றனர்
நின்று பொருந்த இறைபணி நேர்படத்
துன்று சலமலர் தூவித் தொழுதிடில்
கொண்டிடும் நித்தலும் கூறிய வன்றே.

காமத்தை வென்று காலம் தாழ்த்தாமல் விந்துவைத் தர்ப்பணம் செய்யுங்கள் என்று முன்னோர் உரைத்தனர். அங்ஙனம் செய்து சிவம் விளங்குகின்ற முறையில் அமைய, விந்து நாதம் கலக்கும் சுவாதிட்டான மலர் கொண்டு நாள்தோறும் வழிபட்டால் சிவன் உம்மை ஏற்றுக் கொள்வான். இது முன்பே சொல்லப்பட்டது அன்றோ!

வீட்டுலகம் செல்ல வழி

19. சாத்தியும் வைத்தும் சயம்புவென் றேத்தியும்
ஏத்தியும் நாளும் மிறையை யறிகிலார்
ஆத்தி மலக்கிட் டகத்திழுக் கற்றக்கால்

மாத்திக்கே செல்லும் வழியது வாமே.

முன் சொன்னபடி சுவாதிட்டான மலர், கதிரவ சந்திரர்களாகிய கண்கள் என்பனவற்றை இறைவனுக்குச் சாத்தியும், எவராலும் தோற்றுவிக்கப்படாதவன் எனத் துதித்தும், வணங்கியும், நாள்தோறும் உலகினர் வழிபட அறியமாட்டார், துன்பத்தைப் போக்கி மனத்தில் குற்றத்தை நீக்கினால், அதுவே பெருந்திக்கான வீட்டுலகம் போவதற்குரிய வாயில் ஆகும்.

மந்திர தியானத்தால் சிவத்துடன் பொருந்தியிருத்தல்

20. ஆவிக் கமலத்தில் அப்புறத் தின்புற
மேவித் திரியும் விரிசடை நந்தியைக்
கூவிக் கருதிக் கொடுபோய்ச் சிவத்திடைத்
தாவிக்கு மந்திரம் தாமறி யாரே.

உயிரின் தாமரையான சகசிர தளத்துக்கு மேல் இன்பம் உண்டாகுமாறு பொருந்தி எங்கும் விளங்கும் பரந்த சடையான ஒளிக்கிரணத்தையுடைய சிவத்தை மந்திர சாதனை செய்து, சிவம் விளங்கும் நாதாந்தத்தில் பொருந்தும் படியான மந்திரத்தை உலகத்தவர் அறியார்.

வணங்குபவரின் மனத்தில் சிவன் புகுவான்

21. சாணகத் துள்ளே அழுந்திய மாணிக்கம்
காணும் அளவும் கருத்தறி வாரில்லை
பேணிப் பெருக்கிப் பெருக்கி நினைவோர்க்கு
மாணிக்க மாலை மனம்புகுந் தானே.

சாண் அளவுடைய உடலுள் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கத்தைக் காணும்படி அதன் உண்மை இயல்பை அறிபவர் இல்லை. இதைப் போற்றி வளர்த்து எண்ண வல்லவர்க்கு மாணிக்கப் பேரொளியாய் மனத்தில் புகுந்து விளங்குவான்.

தேவர் தங்கி நின்றனர்

22. பெருந்தன்மை நந்தி, பிணங்குஇருள் நேமி
இருந்தன்மை யாலும்என் நெஞ்சு இடம் கொள்ள
வரும்தன்மை யாளனை, வானவர் தேவர்
தரும் தன்மை யாளனைத் தாங்கி நின்றாரே.

சிவன், பெருந்தன்மையுடைய நந்தியும் மாறு பாட்டைச் செய்யும் இருளினைப் போக்கும் சக்கரப் படையை உடையவனும், என் மனத்தைத்தன் பேரருளால் இடம் கொண்டவனும், வேண்டியவர்க்கு வேண்டியதை அருளுபவனும் ஆவான். அச்சிவனை வான்மண்டலத்து வாழ்பவர்களான தேவர்கள் தாங்கி நின்றனர்.

சிவபூசையால் ஞானம் கைவரப் பெறும்

23. சமைய மலகத்தி தன்செய லற்றிடும்
அமையும் விசேடமும் ஆனமந் திரசுத்தி

சமைய நிர்வாணம் கலாகத்தி யாகும்

அமைமன்னு ஞானமா னார்க்கபி டேகமே.

சமய தீட்சையால் உடல் தூய்மை அடைந்து தன் செயல் நீங்கிடும். சிறப்பான தீட்சையால் மந்திரத் தூய்மை உண்டாகும். சமயத்தில் சிறந்ததான நிர்வாண தீட்சையால் கலை தூய்மை ஏற்படும். சிவஞானம் உடையார்க்குச் செய்வது ஆசாரிய திருமுழுக்காட்டாம்.

சிவத்தை உணர்ந்து வழிபட்டவர்க்கே சிவபூசை அமையும்

24. ஊழிதோறு ஊழி உணர்ந்தவர்க்கு அல்லது

ஊழில் உயிரை உணரவும் தான் ஒட்டான்

ஆழி அமரும் அரிஅயன் என்று உளோர்

ஊழி கடந்தும் ஓர் உச்சி உள்ளானே.

ஊழிதோறும் உணர்ந்து வழிபட்டவர்க்கே அல்லாது அழியாத ஆன்மாவை உணர இயலாது. பாற்கடலில் வீற்றிருக்கும் திருமாலும் நான்முகனும் ஓர் யுகம் சென்றாலும் அவர்களால் அறியப்படாமல் ஞானியர் உச்சியில் விளங்குவான்.

சிவவாக்கியர்

“சித்தர்கள்” என்ற சொல் கிட்டத்தட்ட திருமந்திர காலத்தில் உருவானது எனலாம். சித்தர்கள் தமிழ் நாட்டில் திருமூலரில் தொடங்கினாலும் அவருக்கு முந்தைய நக்கீரர் போன்றோரும் பிந்திய சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார் போன்றோரும் சித்தர்கள் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுகின்றனர்.

சித்தர்கள் சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் எனலாம். இத்தகைய சித்தர்களுள் தலைசிறந்தவர் சிவவாக்கியர் ஆவார்.

திருமூலரின் விளக்கமாகத் தோன்றியவர்; தாயுமானவரால் குறிப்பிடப்படும் பெருமை பெற்றவர். இவர்தம் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. காலம், பெற்றோர் முதலிய விவரங்களும் கிடைக்கவில்லை. இவர் இயற்றிய நூலுக்கு “சிவவாக்கியம்” எனப் பெயர்.

உருவ வழிபாடு, தேர், திருவிழா, சமயச்சடங்குகள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள், தவவேடச் சின்னங்கள், தலயாத்திரை, தீர்த்தமாடல், யாகம், மதவாதம் போன்ற பலவற்றையும் பல பாடல்கள் மூலம் பரிசாசம் செய்கின்றார்.

“சாத்திரங்கள் ஒதுகின்ற சட்டநாதப் பட்டரே!

வேர்த்து இரைப்பு வந்தபோது வேதம் வந்து உதவுமோ?”

என்ற வேத சாத்திரங்கள் ஒதுதலாகிய வெறும் வாய் முணுமுணுப்பைச் சாடுகின்றார்.

“ஒன்றே குலம், ஒருவனே தெய்வம்,” “உள்ளமே கோயில் ஆத்ம லயிப்பே தேவானந்தம்” என்ற உன்னத தத்துவத்தையும் உண்மையான பக்தியையும் “சிவவாக்கியம்” என்னும் தம் பெருநூலில் எடுத்துக்காட்டி வலியுறுத்தி இருக்கின்றார்.

“கறந்த பால்முலை புகாகடந்த வெண்ணெய் மோர்புகா

உடைந்து போன சங்கின் ஓசை உயிர்களும் உடற்புகா

விரிந்தபூ உதிர்ந்த காயும் மீண்டும் போய் மரம்புகா

இறந்தவர் பிறப்பதில்லை இல்லை இல்லை இல்லையே”

என்றும் அறிவுக்குத் தொடர்புடைய செய்திகளை மட்டுமே பேசுகின்றார் சிவவாக்கியர். சித்தர்களைச் சமூக சீர்திருத்த முன்னோடிகள் என்பதற்குப் பல சான்றுகளைச் சுட்டலாம். பாடப்பகுதியாக சிவவாக்கியரின் 494 ஆம் பாடல் முதல் 524 வரையிலான 31 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

1. நட்கல்லைத் தெய்வம்என்று நாலுபுட்பம் சாத்தியே
சுற்றிவந்து முணமுணேன்று சொல்லுமந்திரம் ஏதடா
நட்கல்லும் பேசுமோ நாதன்உள் இருக்கையில்!
சுட்டச்சட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவை அறியுமோ ? 494
2. நானும்அல்ல நீயும்அல்ல நாதன்அல்ல ஒதுவேன்

- வானில் உள்ள சோதி அல்ல சோதி நம்முள் உள்ளதே
நானும் நீயும் ஒத்தபோது நாடிகாண லாகுமோ ?
தானதான தந்தான தாதனான தானனா. 495
3. நல்லதல்ல கெட்டதல்ல நடுவில்நிற்பது ஒன்றுதான்
நல்லதென்ற போதது நல்லதாகி நின்றபின்
நல்லதல்ல கெட்டதென்றால் கெட்டதாகும் ஆதலால்
நல்லதென்ற நாடிநின்று நாமம்சொல்ல வேண்டுமே. 496
4. பேய்கள்கூடிப் பிணைங்கள் தின்னும் பிரியமில்லாக் காட்டிலே
நாய்கள்குற்ற நடனமாடும் நம்பன்வாழ்க்கை ஏதடா ?
தாய்கள் பால் உதிக்கும் இச்சை தவிரவேண்டி நாடினால்
நோய்கள் பட்டு உழல்வதேது நோக்கிப்பாரும் உம்முளே. 497
5. உப்பை நீக்கில் அழுகிப்போகும் ஊற்றையாகும் உடலில் நீ
அப்பியாசை கொண்டிருக்கல் ஆகுமோசொல் அறிவிலா
தப்பிலிப்பொய் மானம்கெட்ட தடியனாகும் மனமேகேள்;
ஒப்பிலாசெஞ் சடையனாகும் ஒருவன்பாதம் உண்மையே. 498
6. பிறப்பதெல்லாம் இறப்பதுண்டு பேதைமக்கள் தெரிகிலாது
இறப்பதில்லை எனமகிழ்ந்து எங்கள் உங்கள் சொத்தெனக்
குறிப்புப்பேசித் திரிவரன்றிக் கொண்டகோலம் என்னவோ ?
நிறப்பும்பொந்தி அழிந்தபோது நேசமாமோ ஈசனே. 499
7. சுட்டெரித்த சாந்துபூசும் சுந்தரப்பெண் மதிமுகத்
திட்டநெட்டு எழுந்தறியாது ஏங்கினோக்கு மதவலீர்
பெட்டகத்துப் பாம்புறங்கும் பித்தலாட்டம் அறியிரோ ?
கட்டவிழ்த்துப் பிரமன்பார்க்கில் கதிஉமக்கும் ஏதுகாண் ? 500
8. வேதம்ஓது வேலையோ வீணதாகும் பாரிலே!
காதகாத தூரம்ஓடிக் காதல்பூசை வேணுமோ ?
ஆதிநாதன் வெண்ணெய் உண்டாவனிருக்க நம்முளே ?
கோதுபூசை வேதம்ஏது குறித்துப்பாரும் உம்முளே. 501
9. பரம்இலாதது எவ்விடம் ? பரம் இருப்பது எவ்விடம் ?
அறம்இலாத பாவிகட்குப் பரம்இலைஅது உண்மையே;
கரம்இருந்தும் பொருளிருந்தும் அருளிலாத போதது
பரம்இலாத சூன்யமாம் பாழ்நரகம் ஆகுமே. 502
10. மாதர்தோள் சேராததேவர் மானிலத்தில் இல்லையே!

- மாதர்தோள் புணர்ந்தபோது மனிதர்வாழ்வு சிறக்குமே,
மாதராகும் சத்தியொன்று மாட்டிக்கொண்ட தாதலால்
மாதராகும் நீலிகங்கை மகிழ்துகொண்டான் ஈசனே. 503
11. சித்தர்என்றும் சிறியர்என்றும் அறியொணாத சீவர்காள்!
சித்தர்இங்கு இருந்தபோது பித்தர்என்று எண்ணுவீர்!
சித்தர்இங்கு இருந்தும்என்ன பித்தன் நாட்டிருப் பாரோ ?
அத்தன்நாடும் இந்தநாடும் அவர்களுக்கெலா மொன்றே. 504
12. மாந்தர்வாழ்வு மண்ணிலே மறந்தபோது விண்ணிலே
சாந்தனான ஆவியைச் சரிப்படுத்த வல்லீரேல்
வேந்தன் ஆகி மன்றுளாடும் விமலன்பாதம் காணலாம்
கூந்தலம்மை கோணல்ஒன்றும் குறிக்கொணாதி துண்மையே. 505
13. சருகருத்தி நீர்குடித்துச் சாரல்வாழ் தவசிகாள்!
சருகருந்தில் தேகங்குன்றிச் சஞ்சலம் உண்டாகுமே;
வருவிருந்தோடு உண்டுஉடுத்தி வளர்மனை சுகிப்பிரேல்
வருவிருந்தோன் ஈசனாகி வாழ்வளிக்கும் சிவாயமே. 506
14. காடுமேடு குன்றுபள்ளம் கானின் ஆறு அகற்றியும்
நாடுதேசம் விட்டலைவர் நாதன்பாதம் காண்பரோ ?
கூடுவிட்டு அகன்றுன்ஆவி கூத்தனூர்க்கே நோக்கலால்
வீடுபெற்று அரன்பதத்தில் வீற்றிருப்பார் இல்லையே. 507
15. கட்டையால்செய் தேவரும் கல்லினால்செய் தேவரும்
மட்டையால்செய் தேவரும் மஞ்சளால்செய் தேவரும்
சட்டையால்செய் தேவரும் சாணியால்செய் தேவரும்
வெட்ட வெளிய தன்றிமற்று வேறுதெய்வம் இல்லையே. 508
16. தங்கள்தேகம் நோய்ப்பெறின் தனைப்பிடாரி கோயிலில்
பொங்கல்வைத்து ஆடுகோழிப் பூசைப்பலியை இட்டிட
நங்கச்சொல்லு நலிமிகுந்து நாளும்தேய்ந்து மூஞ்சூராய்
உங்கள்குலத்துத் தெய்வம்உம்மை உருக்குலைப்ப தில்லையே. 509
17. ஆசைகொண்டு அனுதினமும் அன்னியர் பொருளினை
மோசம்செய்து அபகரிக்க முற்றிலும் அலைபவர்
பூசையொடு நேமநிட்டை பூரிக்கச்செய் பாதகர்
காசினியில் எழுநரகைக் காத்திருப்பது உண்மையே. 510
18. நேசமுற்றுப் பூசைசெய்து நீறுபூசிச் சந்தனம்

- வாசமோடு அணிந்துநெற்றி மைதிலகம் இட்டுமே
மோசம்பொய் புனைசுருட்டு முற்றிலும்செய் மூடர்காள்
வேசரிகளம் புரண்ட வெண் ணீறாகும் மேனியே. 511
19. வாதம்செய்வேன் வெள்ளியும் பொன்மாற்றுயர்ந்த தங்கமும்
போதவே குருமுடிச்சுப் பொன்பணங்கள் தரவெனச்
சாதனைசெய் தெத்திச்சொத்து தந்ததைக்க வர்ந்ததுமே
காததூரம் ஓடிச்செல்வர் காண்பதும் அருமையே. 512
20. யோகசாலை காட்டுவார் உயரவும் எழும்புவார்
வேகமாக அட்டசித்து வித்தைகற்று நெட்டுவார்
மோகம்கொண்டு மாதரின் மூத்திரப்பை சிக்கிப்பின்
பேயது பிடித்தவர்போல் பேருலகில் சாவரே. 513
21. காயகாயம் உண்பதாகக் கண்டவர் மதித்திட
மாயவித்தை செய்வதுளங்கு மடிப்புமோசம் செய்பவர்
நேரமாகக் கஞ்சா அடித்து நேர் அபினையைத் தின்பதால்
நாயதாக நக்கிமுக்கி நாட்டினில் அலைவரே. 514
22. நீரினில் குமிழிஓத்த நிலையிலாத காயம்என்று
ஊரினில் பறை அடித்து ஊதாரியாய்த் திரிபவர்
சீரினில் உனக்குஞான சித்திசெய்வேன் பாரென
நேரினில் பிறர்பொருளை நீளவும்கைப் பற்றுவார். 515
23. காவியும் சடைமுடி கமண்டலங்கள் ஆசனம்
தாவுருத்தி ராட்சமயோக தண்டுகொண்ட மாடுகள்
தேவியை அலையவிட்டுத் தேசம்எங்கும் சுற்றியே
பாவிபென்ன வீடெலாம் பருக்கைகேட்டு அலைவரை. 516
24. முத்திசேரச் சித்திஇங்கு முன்னளிப்பேன் பாரெனச்
சத்தியங்கள் சொல்லிஎங்கும் சாமிவேடம் பூண்டவர்
நித்தியம் வயிறுவளர்க்க நீதிஞானம் பேசியே
பத்தியாய்ப் பணம்பறித்துப் பாழ்நரகில் வீழ்வரேல். 517
25. செம்மைசேர் மரத்திலே சிலைதலைகள் செய்கிறீர்
கொம்மையற்ற கிளையில்பாத குறடுசெய்து அழிக்கிறீர்
நும்முளே விளங்குவோனை நாடிநோக்க வல்லீரேல்
இம்மலமும் மும்மலமும் எம்மலமும் அல்லவே. 518
26. எத்திசைஎங்கும் எங்கும்ஓடி எண்ணிலாத நதிகளில்

- சுற்றியும் தலைமுழுகச் சுத்தஞானி யாவரோ ?
பத்தியோடு அரன்பதம் பணிந்திடாத பாவிகாள்;
முத்திஇன்றி பாழ்நரகில் மூழ்கிநொந்து அலைவரே. 519
27. கல்லுவெள்ளி செம்பிரும்பு காய்ந்திடும் தராக்களில்
வல்லதேவ ரூபபேதம் அங்கமைத்துப் போற்றிடில்
தொல்லைஅற் றிடம்பெரும் சுகந்தருமோ சொல்லுவீர் ?
இல்லைஇல்லை இல்லைஇல்லை ஈசன் ஆணை இல்லையே. 520
28. இச்சகம் சனித்ததுவும் ஈசனைஐந்து எழுத்திலே
மெச்சவம் சராசரங்கள் மேவும்ஐந்து எழுத்திலே
உச்சிதப் பலஉயிர்கள் ஓங்கல்அஞ் செழுத்திலே
நிச்சயமெய்ஞ் ஞானபோதம் நிற்கும்ஐந் தெழுத்திலே. 521
29. சாத்திரங்கள் பார்த்துப்பார்த்துத் தான்குருடு ஆவதால்
நேத்திரங்கெட வெய்யோனை நேர்துதிசெய் மூடர்காள்
பாத்திரம் அறிந்துமோன பக்திசெய்ய வல்லீரேல்
சூத்திரப்படி யாவரும் சுத்தர்ஆவர் அங்ஙனே. 522
30. மனவறுதி தானிலாத மட்டிப்பிணை மாடுகள்
சினமுறப் பிறர்பொருளைச் சேகரித்து வைத்ததைத்
தினந்தினம் ஊர்எங்கும் சுற்றிதிண்டிக்கே அலைபவர்
இனமதில் பலரும்வையும் இன்பம் அற்ற பாவிகள். 523
31. சிவாயவசி என்னவும் செபிக்கஇச் சகம்எலாம்
சிவாயவசி என்னவும் செபிக்கயாவும் சித்தியாம்
சிவாயவசி என்னவும் செபிக்கவானம் ஆளலாம்
சிவாயவசி என்பதே இருதலைத்தீ ஆகுமே. 524
1. கல்லொன்றை நட்டு அதனைத் தெய்வம் என்று சொல்லி நான்கு வகை பூக்களைச் சாற்றி சுற்றி வந்து வணங்கி முணுமுணுப்பாகச் சில மந்திரங்கள் சொல்லுவது எதற்காக? கடவுள் என்ற நாதன் (தலைவன்) நமக்குள்ளேயே இருக்கும்போது நட்டகல் எப்போதாவது பேசுமா? பேசியது உண்டா? உணவுப் பொருளைச் சட்டி ஒன்றிலிட்டுச் சமைத்தாலும் அந்த உணவுப் பண்டத்தின் சுவையினைச் சமைத்த சட்டி அறியுமா? அப்படித்தான் இறைவனின் இருப்பை வெளியில் தேடாமல் அகத்தில் தேடவேண்டும் என்கிறார் சிவவாக்கியர்.
2. நான் என்பது நான் மட்டும் அல்ல. நீ என்பது நீ மட்டும் அல்ல. நாதன் என்ற தலைவன் கூட முழுமையானவனல்லன். வானில் இருக்கும் ஒளியும் ஒளியல்ல. நமக்குள்ளேயே அச்சோதி இருப்பதனால் அதனை நாம் அறிதல்வேண்டும். நானும் இறைவனும் ஒன்றாக இருக்கும்போது வெளியில்

தேடிக் காணமுடியுமா? ஆகவே உள்ளொளி காணவேண்டும் என்பதே சிவவாக்கியர் நோக்கம்.

3. நடுவில் நிற்கின்ற ஒன்றாகிய இறைவன் நல்லதோ கெட்டதோ என்று அணுகி ஆராய முடியாது. நல்லது என்று கருதியபோது அது நல்லதாகி விடுகிறது. அதே நல்லது நல்லது அல்ல கெட்டது என்று கருதினால் அது கெட்டதாகவே தோன்றும். ஆகவே **நல்லது என்று கருதித் தேடினால் நல்லதே தோன்றும்.** அத்தகைய இறைவனின் பெயரை மந்திரமாக ஜெபிக்க வேண்டும்.
4. பேய்கள் கூடிப் பிணங்கள் தின்னும் வெறுக்கத்தக்க நிலை இடுகாட்டில். நாட்டிலோ நாய்கள் சுற்ற நடனமாடும் வாழ்க்கை குறித்த பெருமிதம் எதற்காக? தாய்களாகிய பெண்களின்பால் ஏற்படும் இச்சை தவிரவேண்டும். அப்படி **இச்சையின்றி வாழ்ந்தால் நோய்கள் பலவற்றால் வேதனைப்படும் நிலை வராது.** உமக்குள்ளேயே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.
5. உப்புநீங்கி அழுகிப்போகும், முடைநாற்றம் எடுக்கும் உடலில் உயிரோடு இருக்கும் காலம் முழுவதும் ஆசைகொண்டிருக்கலாமா? அறிவில்லாமல், சிந்தனை செய்யாமல் மானம் கெட்டு உடலை வளர்ப்பதில் மட்டும் கவனம் செலுத்துகின்ற மனமே! ஒப்பிலாத ஒருவனுடைய பாதமானது இவ்விடுகதைக்கு விடைதரும் என்றால் அது **செஞ்சடையனாகிய சிவனது பாதம் மட்டுமே** என்பது உண்மையாகும்.
6. பிறப்பவர் எல்லாம் இறப்பது உறுதி. இத்தகைய அறிவுத்தெளிவு இல்லாமல் இறப்பதில்லை என்று மகிழ்ச்சியாக வாழும் காலம் முழுதும் பற்றுக்கொண்டு எங்கள் சொத்து உங்கள் சொத்து என்று குறிப்புப் பேசித் திரிவதைத் தவிர வேறு என்னகோலம் கொண்டோம்? **நிறப்பு என்ற நரகம் சென்று சேரும் காலத்தில் ஈசன் நேசமாக வருவானா? வரமாட்டான்.**
7. சுட்டுப் பதப்படுத்திச் சாந்து பூசுகின்ற அழகிய பெண்களில் நிலா போன்ற முகத்தில் இடப்பட்டுள்ள குறிப்பு அறியாமல் ஏக்கத்துடன் பார்க்கின்ற கொள்கையாளர்களே! உடலாகிய பெட்டகத்தில் குண்டலினியாகிய பாம்பு உறங்குகின்ற தன்மையை அறியமாட்டார்கள். உடற்கட்டாகிய உயிரை பிரம்மன் அவிழ்த்துப் பார்க்கின்ற காலத்தில் நமக்கு ஏது கதி? (பித்தலாட்டம் பித்தளையைப் பொன்னாக மாற்றும் நிலை. உடலில் குண்டலினி அறிந்து எழுப்பும் மனப்பயிற்சி கொள்ளும் காலம் ஒவ்வொரு நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்படும். இதற்குப் பித்தலாட்டம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். உடலில் மாற்றம் பித்தளையில் மாற்றமும் உன்னத நிலையைத் தருவதால் பித்தலாட்டம் என்றார்.
8. வேதம் ஒதுவது ஒருவேலையா? உலகிலே உள்ள கோயில் கோயிலாகச் சென்று பூசை செய்ய வேண்டுமா? ஆதிநாதனாகிய வெண்ணெய் உண்ட இறைவன் நம்முள்ளேயே இருக்கின்றபொழுது, பூசையும் வேதம் ஒதுதலும் எதற்காக என்று உமக்குள்ளேயே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.
9. பரம் இல்லாத இடம் எதவுமில்லை. எங்குதான் பரம் இருக்கிறது என்றும் கேட்கலாம்? அறச்செயலில் ஈடுபடாத பாவிசுருக்குப் பரம் இல்லை என்றால் அது உண்மைதான். அள்ளிக் கொடுக்கக் கையிருந்து, கொடுப்பதற்கு ஏற்ற

பொருளிருந்தும், கொடுக்க வேண்டும் என்ற அருள் உள்ளம் இல்லாதபோது அந்த நிலையானது பரம் இல்லாத சூன்யம் மற்றும்ல்ல பாழ்பட்ட நரகமும் ஆகும்.

10. அன்னை, மனைவி என்று பெண்களின் தோள் சேராத தேவர்கள் கூட மண்ணில் இல்லை. பொதுவாக மாதர்தோள் சேர்ந்தபோது மனிதர் வாழ்வு சிறக்கும். பெண்ணாகும் சக்தி ஒன்று இருப்பது தெரியாமல் போனது. அதனால்தான் கங்கை என்ற பெண்ணை ஈசன் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்டான்.
11. சித்தர் யார்? சிறியர் யார்? என்று பகுத்தறியாத மாந்தர்களே! (உயிர்களே) சித்தர் இங்கே இருக்கும்போது அவர்களைப் பித்தர் என்று எண்ணுவீர்கள்! சித்தர் இங்கு இருந்தால் பித்தர் என்று ஒருவர் நாட்டில் இருப்பார்களா என்ன? சித்தர்களுக்கு அத்தன் நாடாகிய சுவர்க்கமும் இம்மண்ணுலகமும் ஒன்றேயாகும்.
12. இம்மண்ணில் மாந்தர் வாழ்வு மறந்தபோது விண்ணில் அமைதியான உயிரைச் சரிப்படுத்த முடியுமென்றால், அப்போது அரசனாகி அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற குற்றமற்ற இறைவனுடைய பாதத்தைக் காணலாம். கோணலாக இருக்கின்ற பெண்ணின் கூந்தலுக்கு யாதொரு குறிக்கோளும் இல்லை என்பது உண்மைதான்.
13. மேலே படிந்துள்ள சருகுகளை ஒதுக்கிவிட்டு தண்ணீர் அருந்தி வாழ்கின்ற மலைச்சாரலில் வாழ்கின்ற தவசிகளே! இப்படித் தனித்து வாழும் வாழ்வு, சருகினைப்போல் உடல் மெலிந்து நலிவு உண்டாகும் என்பதாகும். அதைவிட வளமான மனையில் விருந்தினரோடு சேர்ந்து உண்டு வாழ்ந்தால் வருகின்ற விருந்தினரில் ஈசனும் ஒருவராக இருந்து நமக்கு வாழ்வளிக்கக் கூடும் என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.
14. காடு, மேடு, மலை, பள்ளம், காடு, ஆறு என நாடு, தேசம் என்று கைவிட்டு அலைகின்றவர்கள் நாதனாகிய இறைவனின் பாதம் கண்டவராகிவிட முடியாது. உடலைவிட்டு அகன்று உன் உயிரானது கூத்தனூராகிய இறைவன் இருப்பிடத்தினை நோக்கிச் செல்ல இருப்பதால், அந்நிலை கூட வீடுபேறு அடைந்துவிட்டதாகக் கருத முடியாது.
15. தெய்வப் படிவங்களைக் கட்டையாலும், கல்லாலும், மட்டையாலும், மஞ்சளாலும், தோலாலும், சாணியாலும் எனச் செய்யப்பட்டனவாக இருந்தாலும் அவையெல்லாம் வெட்டவெளி என்ற படிமம் அன்றி வேறு தெய்வம் என்று சொல்ல முடியாது.
16. மக்களில் சிலர் தங்களது உடல் நோயுற்று என்றால், அது சரியானதும் பிடாரி கோயிலில் பொங்கல் வைத்து ஆடு கோழி பலியிட்டுப் பூசை செய்வதாக வேண்டிக் கொள்கின்றனர். அவ்வாறே செய்து அவ்வினத்தை அழிக்கின்றனர். அத்தகைய உங்கள் குலதெய்வம் நீங்கள் இறக்காமல் பார்த்துக்கொள்கிறதா என்ன?
17. பேராசையினால் ஒவ்வொரு நாளும் அன்னியரது பொருளை மோசம் செய்து கொள்ளையிட அலைகின்றவர்கள் இறைவனுக்குப் பூசையும்

நியமநிஷ்ட்டையும் செய்து இறைவனை மகிழ்விக்கின்றதாகச் செய்கின்ற பாதகர்கள் எதிர்காலத்தில் நரகங்கள் ஏழனையும் காவல்காக்கும் பணியைச் செய்யவேண்டியது வரும் என்பது உண்மைதான்.

18. பயபக்தியோடு பூசை செய்து நெற்றியில் திருநீறு பூசி சந்தனமும் பூசி, மையிட்டுத் திலகமிட்டு காண்பதற்கு பக்தகோடி என்ற நிலையில் இருந்தாலும், மோசம் செய்வதும், பொய்யும் புனைசுருட்டும் செய்கின்ற மூடர்களாக இருந்தால் அவர்களது அணிவேடமானது கழுதை களத்தில் புரண்டதால் ஏற்பட்ட மண்துகள் உடலெல்லாம் இருப்பது போன்றதாகும்.
19. வெள்ளியும் பொன்னும், தங்கமும் கொடுத்தால் மீண்டும் இரு மடங்காகத் தருவேன் என்று வாதம் செய்து வாங்கிப் பின்னர் பொன்னும் பணமும் சொன்னபடி கொடுத்தாலும், கொடுத்தவற்றை மீண்டும் பெற்றதுமே காததூரம் ஓடிப்போய் விடுவார்கள். அடுத்தபடியாக அவர்களைக் காணவே முடியாது.
20. யோகசாலையை உயரமாகக் கட்டி எழுப்புவார்கள்; வேக வேகமாக அட்டமாசித்திகளையும் பெற்று பயிற்சி செய்து பார்ப்பார்கள். அவர்கள் மோகம் கொண்டு பெண்டிரின் மூத்திரப் பையில் சிக்கிப் பின்னர் பேய் பிடித்தவர்கள் போல உலகில் செத்துப் போவார்கள்.
21. காகசித்தி பெறக் குளிகைகள் உண்பதாகக் காண்பவர் எல்லாம் தம்மை மதிக்குமாறு மாய வித்தைகள் செய்வதோடு மீண்டும் மீண்டும் மோசடி செய்பவர்கள், சதாசர்வகாலமும் கஞ்சா அடித்து அபின் தின்று நாட்டில் நாயினைப்போல முக்கி முணகி நக்கி அலைபவர்களாகி விடுவார்கள்.
22. நீரினில் குமிழ் ஏற்பட்டு உடனே அழிவது போன்றது இந்த நிலையில்லாத உடல் என்று ஊரில் உரக்கக்கூறி அலைகின்றவர்கள் ஊதாரிகளாய்த் திரிகின்றவர்கள் எதிர்ப்பட்டவர்களுக்கு “உனக்கு ஞானசித்தி செய்வேன் பார்” என்று கூறி அவர்களது பொருளை அபகரித்துக் கைப்பற்றிச் சுருட்டிக் கொள்வார்கள்.
23. காவியுடையும் சடாமுடியும் கமண்டலமும், புலித்தோல் ஆசனமும் உருத்திராட்சமும் யோகத்தண்டும் கொண்டு பக்கத்தில் பெண்களை அலையவிட்டு நாடுமொத்தமும் சுற்றினால் பாவிமாக வீரெல்லாம் பருக்கைச்சோறு கேட்டு அலைய வேண்டியதுதான்.
24. முத்தி அடைவதற்குச் சித்தி பெறும் வழிகளைச் சொல்வேன் பார் என்று சத்தியம் செய்து எங்கும் சாமி வேடம் பூண்டு வாழ்பவர்கள் நாள்தோறும் ஏற்படும் வயிற்றுப் பசியைப் போக்க நீதிஞானம் பேசி, பக்தியைப் பணம் பறிக்கும் ஒன்றாகக் கொண்டு சம்பாதித்தால் அவர்கள் பாழ்பட்ட நரகத்தில் வீழ்வார்களேயன்றி வேறு வழியில்லை.
25. சிறந்த மரத்தைத் தேர்ந்து சிலைகளோ மாப்பளவு சிலைகளோ செய்கின்றீர்கள். மரக்கிளையொன்றில் பாதகுறடு செய்து மரத்தையே அழிக்கிறீர்கள். உமக்குள்ளேயே விளங்குகின்ற இறைவனைத் தேடிக் காண முடிந்தால் இக்குற்றமும் மும்மலமுமாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை

ஆகியனவும் வேறு எக்குற்றமும் இல்லாமல் போகும் அல்லவா? என்று பேசுகின்றார்.

26. எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடி ஓடி கணக்கிலடங்காத நதிகளில் தலை முழுகியும் கோயில் சுற்றியும் வருவதால் அவர்கள் ஞானியாவார்களோ? பக்தியோடு அரணாகிய சிவனுடைய பாதங்களைப் பணியாத பாவிகளே! முத்தி இல்லாமல் பாழ்பட்ட நரகத்தில் மூழ்கி நொந்து அலையப் போகிறீர்கள்.
27. கல்லிலும், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம் (செம்பும் காரியமும் சேர்ந்து) போன்ற உலோகங்களை உருக்கி வார்த்து கடவுள் படிம வேறுபாடுகளை அமைத்துப் போற்றி வழிபட்டால், தொல்லையில்லாத (மறுபிறப்பில்லாத) ஓரிடத்தில் மிகப்பெரிய சுகம் தருமா சொல்வீர்கள்? அப்படியொன்று இல்லை ஈசன்மேல் ஆணையாக அப்படியொன்று இல்லை.
28. ஈசனுடைய “சிவாயவசி” என்ற ஐந்தெழுத்தாலே இவ்வுலகம் பிறந்தது; அதே ஐந்தெழுத்தால் சராசரங்கள் பிறந்தன. மேன்மையான பல உயிர்கள் ஓங்குவதும் ஐந்தெழுத்தாலேதான். அதே ஐந்தெழுத்தினால் மெய்ஞ்ஞான போதம் நமக்குள் நிற்கும் இது நிச்சயம்.
29. சாத்திரங்கள் பார்த்துப் பார்த்துப் பார்வை கெட்டுக்குருடு ஆவதால் கண்கள் கெட்டுப்பின் கதிர்வனை வணங்குதல் செய்யும் மூடர்களே! நேரம் காலம் அறிந்து மௌன பக்தி செய்ய முடிந்தவராக இருந்தால் இறையருளால் யாவரும் சுத்தர் ஆவார்கள் என்பது உண்மை.
30. மனவறுதி இல்லாமல் சேற்றில் பிணைபடும் மாடுகள் போல மற்றவரைக் கோபப்படுத்தி அவர் பொருளைச் சேகரித்து வைத்து அதனை நாள்தோறும் கையில் சுமந்து அலைபவர்கள், மாந்த இனத்திலேயே பலரும் ஏசுகின்ற இன்பமில்லாத பாவிகளாவார்கள் என்பது சிவவாக்கியர் தம் கருத்தாகும்.
31. இவ்வுலகமெல்லாம் கைக்கூட சிவாயவசி என்று செபிக்க வேண்டும். யாவும் கைக்கூட (சித்திக்க) சிவாயவசி என்று செபிக்க வேண்டும். வானமாள வேண்டுமென்றாலும் சிவாயவசி என்று செபிக்க வேண்டும். எனவே இப்பிறவி வினைகளையும் அடுத்த பிறவியையும் தீய்க்க வேண்டிய தீயாக அமைவது சிவாயவசி என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரம் மட்டுமே ஆகும்.

பட்டினத்தார் - திருஏகம்பமாலை

பட்டினத்தார் என்ற பெயரில் இருவர் இருவேறு காலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்றும், இருவரல்ல ஒருவரே என்றும் கூறப்படும் செய்திகள் பட்டினத்தாரைப் பற்றிய செய்திகளாக நமக்குக் கிடைக்கின்றன. பன்னிரு திருமுறையில் பதினோறாம் திருமுறையில் இவர் பெயரில் பல பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. “சித்தர்” என்றும் இவரைக் கருதிப் பல பாடல்களுடன் மேற்சொன்ன திருமுறைப்பாடல்களையும் இணைத்துத் தனியே வெளியிடப்பட்ட நூல்களையும் காணமுடிகிறது. திரு.வி.க. தமது விருத்தியுரையில் இது குறித்த ஐயத்தை நடையிடல் நோக்கில் எழுப்பியுள்ளார். எவ்வாறாயினும் “பட்டினத்தார்” பற்றிய வரலாறு அவர்தம் ஞானவாழ்வைப் போற்றும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

பட்டினத்தாரின் வரலாறு

பட்டினத்தார், பட்டினத்தடிகள், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்றெல்லாம் வழங்கப்படும் இவர், பூம்புகார் என்னும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் தனவணிகர் குலத்தில் உதித்தவர். தந்தையார் சிவனேசர், தாயார் ஞானகலை.

திருவெண்காட்டில் உறையும் சுவேதாரண்யப் பெருமானை நினைந்து, புதல்வனுக்குச் சுவேதாரண்யன் எனப் பெயரிட்டார். திருவெண்காடர் எனவும் அழைக்கப்பட்டார்.

இவருக்கு ஐந்து வயது ஆனபோது தந்தை காலமானார். இவர் மணப்பருவம் அடைந்ததும் சிவகலை என்ற பெண்ணை மணந்து இல்லறம் நடத்தி வந்தார். வணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியதோடு பெரும் பொருள் திரட்டி மன்னரும் மதிக்கத்தக்க செல்வந்தராக விளங்கினார். மக்கள் இவரைப் “பட்டினத்தார்” என்றே வழங்கினர்.

சிவநெறி தவறாது ஒழுகியதும், சிவனடியாரைக் கவனித்தும் வந்த அவருக்குப் புத்திரப்பேறு இல்லை. திருவிடை மருதூர் சென்று இக்குறை தீர்க்க இறைவனை வேண்டினார்.

அவ்வூரில் சிவசுருமர் என்னும் சிவபக்தர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் தம் செல்வம் எல்லாவற்றையும் சிவனடியார்களுக்கு அன்னதானம் செய்வதிலேயே செலவிட்டு வறியரானார். மேலும் செலவிடப் பொருள் இல்லை எனக் கவலை கொண்டிருந்தபோது, குளக்கரையில் ஓர் ஆண்குழந்தையைக் கண்டு எடுத்து, பட்டினத்தாரிடம் கொடுத்துப் பெரும் பொருள் பெற்றுச் சென்றார்.

இவ்வாறு கிடைத்த குழந்தைக்கு மருதபிரான் என்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தார். குழந்தை இளைஞனாக வளர்ந்தபோது, கடல் தாண்டித் திரவியம் திரட்டிவர அனுப்பினார். மகனோ சில நாட்களில் கப்பல் நிறைய வரட்டியும், தவிட்டு மூட்டைகளுமாக ஏற்றிக் கொண்டு திரும்பினான். இதைக்கேட்ட பட்டினத்தார் மகனுக்குப் பித்துப் பிடித்துவிட்டது என்று கலங்கி, அவனை ஓர் அறையில் அடைத்துப் பூட்டிவிட்டு கடற்கரைக்குச் சென்றார். ஆத்திரம் கொண்டு ஒரு வரட்டியை எடுத்து வீசியபோது, அது உடைந்து நவரத்தின மணிகளாகச் சிதறியது. தவிடெல்லாம் பொன் மணலாக மாறியிருந்தது.

திகைப்பு மாறாமல் பட்டினத்தார் வீடு திரும்பியபோது மகனைக் காணவில்லை. அவன் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற ஒரு சிறு பெட்டியைத் திறந்தபொழுது அதனுள் காதற்ற ஊசி ஒன்றும், ஓர் ஓலைச் சீட்டும் இருந்தன. அந்த ஓலைச்சீட்டில் “காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் கடைவழிக்கே” என எழுதப்பட்டிருந்தது. உடனே அவர் இதுகாறும் நம்மிடம் வளர்ந்தவர் திருவிடை மருதூர் பெருமானான மருதப்பரே என்று தெளிந்து அப்பொழுதே செல்வச் சிறப்பெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு, துறவு உள்ளம் பூண்டு கோவணத்தோடு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினார்.

அதன் பிறகு ஊர்ப்பொது மண்டபத்தில் நிட்டையில் அமர்ந்தும், பசித்தபோது ஊருக்குள் சென்று பிச்சை வாங்கி உண்டும் மண்ணில் உருண்டும் குப்பையில் புரண்டும் பித்தரைப் போல் திரியலானார். இதனைக் கண்ட சுற்றத்தார் தம் குலப்பெருமை அழிகின்றது எனக் கருதி அவருக்குப் பிச்சையிடுவதைத் தடுக்க முற்பட்டனர்.

பட்டினத்தாரோ, “குடியிருந்த மனைக்குக் கொள்ளிவைப்போம்” என்று கூறித் திரிந்தார். இதைக்கேட்டு அச்சமுற்ற அவரது தமக்கை, அவரைக் கொல்லக் கருதி, நஞ்சு கலந்த அப்பம் ஒன்றை அவர் உண்ணக் கொடுத்தார். இதைப் பட்டினத்தார் உணர்ந்து, “தன்வினை தன்னைச்சுடும்” எனக்கூறி அந்த அப்பத்தைத் தமக்கை வீட்டுக் கூரையில் செருகினார். வீடு தீப்பற்றி எரிந்தது.

துறவியாக அலைந்து திரிந்த பட்டினத்தாருக்கு அவர் தம் அன்னை இறந்த செய்தி கேட்டார். அன்னைக்குத் தாம் ஈமச் சடங்கு செய்வதாக வாக்களித்திருந்தமையால் உடனே மயானக்கரைக்கு விரைந்தார். அங்கு பச்சை வாழை மட்டைகளையும், இலைகளையும் கொண்டே சிதை அடுக்கி, “ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்து பெற்று” என்று பாடத் தொடங்கி, அன்னையைத் தீயுண்ணச் செய்து ஈமக்கடன் கழித்தார். பின்னர், தலயாத்திரை புறப்பட்டு, சிவபெருமானின் திருப்பதிகள் தோறும் சென்று பாடல் இயற்றினார்.

ஒரு சமயம் இவர் உஞ்சேனை மாகாளபுரத்திற்குச் சென்று மாகாளேசுவரரை வணங்கிவிட்டு ஊருக்கு வெளியே காட்டுப் பிள்ளையார் கோயிலில் நிட்டையில் அமர்ந்தார். அந்நாட்டு அரசரான பத்திரகிரி ராஜனின் அரண்மனையில் கொள்ளையிட்டுத் திரும்பிய கள்வர் சிலர், பிள்ளையாருக்குக் காணிக்கையாக ஒரு முத்துமாலையை வீசிவிட்டுச் சென்றனர். அது பட்டினத்தாரின் கழுத்தில் விழுந்து கிடந்தது.

கள்வரைத் தேடிவந்த அரண்மனை சேவகர்கள், பட்டினத்தாரை இழுத்துச் சென்றனர். “கள்வனை உடனே கழுவேற்றுக்” என்று கூற, கழுமரத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்துப் பட்டினத்தார், “என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை, இனித் தெய்வமே உன் செயலே என்று உணரப்பெற்றேன்” என்று பாடவே கழுமரம் தீப்பற்றி எரிந்தது.

பட்டினத்தாரும் பத்திரிகிரியாரும்

இதனைக் கண்டு வியந்த பத்திரிகிரி மன்னர் தவத்தின் சக்தியை உணர்ந்து, தன் அரசு போகத்தையெல்லாம் துறந்து, துறவு பூண்டு, பட்டினத்தாரையே தன ஞான குருவாகக் கொண்டார். குருவின் கட்டளைப்படி

திருவிடைமருதூர் சென்று, சட்டியில் பிச்சை வாங்கி குருவுக்கு வழங்கி, எஞ்சியதைத் தாம் உண்டு, இறைவனை வணங்கி வந்தார்.

ஒருநாள் பத்திரகிரியார், குருவுக்கு உணவு வழங்கிவிட்டு எஞ்சிய பிச்சைச் சோற்றைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு பெட்டை நாய் அவர் அருகே வந்து நின்று வாலாட்டியது. அதற்கு அவர் இரை கொடுக்க, அன்று முதல் அது அவரை ஒட்டிக் கொண்டது.

சிவபெருமான் ஒருநாள் ஒரு சித்தரைப்போல் வேடமிட்டு, கிழக்கு கோபுரவாசலில் வீற்றிருக்கும் பட்டினத்தாரிடம் சென்று, “ஐயா, என் பசிக்கு அன்னமிடுவீரா” என்று கேட்டார். பட்டினத்தார் உடனே, “நானோ கோவணம் தாங்குவதையே பாரமாகக் கொள்ளும் சந்நியாசி, மேற்கு கோபுர வாசலில் சோற்றுச் சட்டியும் ஒரு நாயும் வைத்துக் கொண்டு ஒரு சம்சாரி உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவனிடம் போய்க் கேளுங்கள்” என்றார்.

இதனைச் சித்தராக வந்தவர் மூலம் கேட்ட பத்திரகிரியார் தம் குருவின் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டார். “இந்த சோற்றுச் சட்டியும் நாய்க்குட்டியுமோ என்னைச் சம்சாரியாக்கி இன்னும் உலகப் பந்தத்தில் ஆழ்த்துகின்றன” என சிந்தித்து சோற்றுச் சட்டியை வீசி எறிந்தார்; அது நாயின் தலைமீது பட்டு, நாய் செத்து விழுந்தது. ஞானிகள் உண்ட எச்சிலை உட்கொண்ட மகிமையால், அது காசிராஜனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தது. இவ்வாறு பற்று அனைத்தையும் துறந்த பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல் முதலான பாட்டுக்களைப் பாடியும் நிடைையில் ஆழ்ந்தும் இருந்து வரலானார்.

காசி ராஜனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாய், அருமையாக வளர்ந்து கன்னிப்பருவம் அடைந்ததும், அரசன் அவளுக்குத் திருமணம் பேச முற்பட்டான். ஆனால் அப்பெண்ணோ, “நான் எவருக்கும் உரியவள் அல்லள். திருவிடைமருதூரில் வீற்றிருக்கும் என் குருநாதரிடம் கொண்டு சென்று ஒப்படையுங்கள்” என்றாள்.

பத்திரகிரியாரை அடைந்ததும், “குருவே அடிநாய், மீண்டும் உங்களை நாடி வந்திரக்கிறது” என்றாள். அவளைப் பட்டினத்தாரிடம் பத்திரகிரியார் அழைத்துச் சென்று, “குருவே! உம் எச்சில் உண்ட இந்நாய்க்கு இப்பிறவி நோய் வரலாமா? என்று வேண்டினார்”.

பட்டினத்தார் இறைவன் திருவருளை நாட, உடனே ஒரு பெருஞ்ஜோதி தோன்றி, அதில் அப்பெண்ணுடன் பத்திரகிரியார் கலந்து, இருவரும் முக்தி பெற்றனர்.

பட்டினத்தார் பிறகு திருவெண்காடு, சீர்காழி, சிதம்பரம் முதலான சிவத்தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனைத் துதித்து, கோயில் நான் மணிமாலை, திருக்கழுமலமும் மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை போன்ற நூல்கள் பலவும் இயற்றி, திருவொற்றியூருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு முதல்வன் முறையீடு. அருட்புலம்பல் முதலான பாடல்களை இயற்றி இறைவனை வழிபட்டார்.

சிறுவர்களுடன் கூடி விளையாடியும் மரமேறிக் குதித்தும் நீரில் அமிழ்ந்தும் ஓடியொளிந்தும் ஆடிப்பாடினார். அச்சிறுவர்களைக் கொண்டு தம்மை

மண்ணுக்குள் புதைக்கச் செய்து வேறு இடத்தில் தோன்றியும் இதுபோல அற்புத சித்துக்கள் பலவும் செய்தும் அவர்களை மகிழ்வித்தார்.

தமக்கு முக்தி நேருங்காலம் வந்ததை உணர்ந்து, ஒரு நாள் சிறுவர்கள் இவரை மூடி வைத்திருந்த இடத்திலேயே சமாதிநிலை அடைந்து சிவலிங்க வடிவமானார். இவருடைய சமாதி இன்றும் திருவொற்றியூரில் உள்ளது.

திருஏகம்பமாலை என்ற தலைப்பில் அமைந்த நான்காம் பாடல் முதல் 13 ஆம் பாடல் வரையிலான 10 பாடல்கள் பாடமாக உள்ளன.

1. நன்னாரில் பூட்டிய சூத்திரப் பாவைநன்னார் தப்பினால்
தன்னாலும் ஆடிச் சலித்திடுமோ ? அந்தத்தன்மை போல்
உன்னால் யானும் திரிவதல்லால் மற்று உனைப் பிரிந்தால்
என்னால் இங்கு ஆவது உண்டோ இறைவா கச்சியேகம்பனே!

இறைவனே! திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! நல்லநாரினால் இணைக்கப்பெற்ற சூத்திரப்பதுமை, நல்ல நார் அறுந்தால் தானே இயங்கிச் சலிப்பறுமோ? (உறாது); அது போலத் தேவாரீர் திருவருட்துணையால் அடியேன் நடமாடுவதல்லால், தேவாரீரைப் பிரிந்து நின்றால் எளியேனால் இங்கே ஒரு செயல் நிகழ்வதுண்டோ? (நிகழாது)

2. நல்லாரிணக்கமும் நிற்புசை நேசமும், ஞானமுமே
அல்லாது வேறுநிலையுளதோ, அகமும் பொருளும்
இல்லாளும் சுற்றமும் மைந்தரும் வாழ்வும் எழிலுடப்பும்
எல்லாம் வெளிமயக்கே இறைவா கச்சியேகம்பனே!

இறைவனே! திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! நல்லவர்களுடைய சேர்க்கையும் தேவாரீரது பூசையில் விருப்பமும், ஞானமும் உறுதி நிலை வேறு உண்டோ? வீடும் சொத்துகளும் மனைவியும் உறவினரும் பிள்ளைகளும் உலக வாழ்க்கையும் அழகிய உடம்பும் இவையாவும் (கயிற்றில் அரவு தோன்றுவது போல) வெளிமயக்கத் தோற்றமேயாகும்.

3. பொல்லாதவன், நெறிநில்லாதவன், ஐம்புலன்கள்தமை
வெல்லாதவன், கல்விகல்லாதவன், மெய்யடியவாப்பால்
செல்லாதவன் உண்மை சொல்லாதவன் நின்திருவடிக்கு அன்பு
இல்லாதவன், மண்ணில் ஏன் பிறந்தேன்! கச்சியேகம்பனே!

திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! அடியேன் கொடியவன்; சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகாதவன்; பஞ்சேந்திரியங்களை ஜெயிக்காதவன்; ஞான நூல்களைப் படியாதவன்; உண்மை அடியவர்களிடம் சேராதவன்; மெய்ப்பேசாதவன்; தேவாரீர் திருவடிக்கு அன்பு இல்லாதவன், இத்தகைய யான் பூமியில் ஏன் உடல் தாங்கினேன்?

4. பிறக்கும்பொழுது கொடுவந்ததில்லை; பிறந்து மண்மேல்
இறக்கும்பொழுது கொடுபோவதில்லை; இடைநடுவில்

குறிக்கும் இச்செல்வம் சிவன் தந்தது என்று கொடுக்கறியாது

இறக்கும் குலாமருக்கு என்சொல்லுவேன் ? கச்சிஏகம்பனே !

திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! உலகத்தில் பிறக்கும் காலத்தில் ஒரு பொருளும் கொண்டு வந்ததில்லை. பிறந்து பிறகு இறக்கும் காலத்திலும் ஒன்றும் கொண்டு போவதில்லை. இடைக்காலத்தில் தோன்றும் பொருட்செல்வம் சிவபெருமானால் அளிக்கப்பெற்றது என்று உறுதி கொண்டு இரப்பவர்க்கு கொடுக்கத் தெரியாமல் வாளா மாண்டு போகும் கீழ்மக்களுக்கு என்ன உரைப்பேன் ?

5. அன்னவிசாரம் அதுவே விசாரம் அதுஒழிந்தால்

சொன்னவிசாரம் தொலையா விசாரம் நல்தோகையரைப்

பன்னவிசாரம் பலகால்விசாரம்இப் பாவிநெஞ்சுக்கு

என்னவிசாரம் வைத்தாய் இறைவா கச்சிஏகம்பனே !

இறைவனே! திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! அடியேனுக்கு முதலில் சோற்றுக் கவலையே பெருங்கவலையாகத் தோன்றுகிறது; அது நீங்கினால் பொருட்கவலை ஒழியாத கவலையாகிறது. அது இழிந்தால் அழகிய மயில் போன்ற சாயலுடைய மகளிரை நெருங்கிச் சேரவேண்டிய கவலை பலநாள் துன்புறுத்தும் கவலையாகிறது. இப்பாவி மனத்திற்கு என்ன கவலையை உண்டாக்கிவிட்டாய் ?

6. கல்லாப்பிழையும் கருதாப்பிழையும் கசிந்துருகி

நில்லாப் பிழையும் நினையாப்பிழையும் நின் அஞ்செழுத்தைச்

சொல்லாப்பிழையும், துதியாப்பிழையும் தொழாப்பிழையும்

எல்லாப்பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சிஏகம்பனே !

திருக்காஞ்சி ஏகாம்பரநாதனே! சிறியேன் ஞான நூல்களைப் படியாத குற்றத்தையும், அவைகளைச் சிந்தியாத குற்றத்தையும் மனமிளகியிருகித் திருச்சந்நிதி முன்னர் நில்லாத குற்றத்தையும் திருவடியைத் தியானம் செய்யாத குற்றத்தையும், தேவாரத்து ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைச் செபியாத குற்றத்தையும், வணங்காத குற்றத்தையும் மற்றுமுள்ள எல்லாக் குற்றத்தையும் பொறுத்துத் திருவருள் செய்வாய்.

7. மாயநட்போரையும் மாயா மலமெனும் மாதரையும்

வீயவிட்டோடி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாம்

தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக் கூடிப்பின் தாயைமறந்

தேயும் அதேநிட்டை, என்றான் எழிற்கச்சி ஏகம்பனே !

அழகிய திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! வஞ்சனையுடைய சினேகர்களையும், அழியாத மலமென்னும் பெண்களையும் தன்னைவிட்டுக் கெட்டொழியத் துரத்தித் துறந்து உண்மைத் திருவருளாகும் தாயோடு தொடர்ந்து சென்று பிறகு தந்தையாகிய சிவத்தைச் சேர்ந்து

அதற்குமேல் தாயை மறந்து பொருந்தியிருப்பதே நிஷ்டையென்று உபதேசித்து அருளிணான் என் குருநாதன்.

8. வரிக் கோல வேல்விழியார் அநுராக மயக்கில் சென்று
சரிக் கோது வேன் எழுத்து அஞ்சும் சொல்லேன் தமிழேனுடலம்
நரிக் கோ ? கழுகு பருந்தினுக்கோ ? வெய்யநாய் தனக்கோ ?
எரிக் கோ ? இரையெதற்கோ ? இறைவா கச்சிஏகம்பனே !

இறைவனே! திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! செவ்வரி படர்ந்த அழகிய வேல் போன்ற கண்களையுடைய பெண்களினது காம மயக்கத்தில் சிக்கி அவர்களுடன் விளையாடும் பொருட்டு அவர்களைப் புகழ்ந்துரைப்பேன்; ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைச் செபியேன். அதனால் எளியேன் உடம்பு நரியினுக்கோ, கழுகினுக்கோ, பருந்தினுக்கோ, கொடிய நாயினுக்கோ, நெருப்பினுக்கோ, மற்று எதனுக்கோ உணவாகும்.

9. காதுஎன்று மூக்குஎன்று கண்ணென்று காட்டிஎன் கண்எதிரே
மாதுஎன்று சொல்லி வருமாயை தன்னை மறலிவிட்ட
தூதுஎன்று எண்ணாமல் சுகமென்று நாடும் இத்துர்ப்புத்தியை
ஏதென் றெடுத்துரைப்பேன் ? இறைவா! கச்சிஏகம்பனே !

இறைவனே! திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! என்கண் முன்னே செவிகள் என்றும் மூக்கு என்றும் விழிகள் என்றும் காட்டித் தன்னை மாது என்று சொல்லிக் கொண்டு வரும் அவலட்சண வடிவை, யமன் விடுத்த தூது என்று எண்ணாமல் இன்ப வடிவமென்று கருதி விரும்பும் இக்கெடுமதியை என்னென்று எடுத்துச் சொல்வேன் ?

10. ஊரும் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற
பேரும் சதமல்ல பெண்டர் சதமல்ல பிள்ளைகளும்
சீரும் சதமல்ல செல்வம் சதமல்ல தேசத்திலே
யாரும் சதமல்ல, நின்தாள் சதம் கச்சி ஏகம்பனே !

திருக்காஞ்சியில் எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரநாதனே! வசிக்கின்ற ஊரும் நித்தியமன்று; வினையால் நேர்ந்த உறவினர்களும் நித்தியமன்று; தவங்கிடந்து ஈன்ற தாய் தந்தையர்களும் நித்தியமல்லர்; மனையாளும் நித்தியமல்ல; புத்திரர்களும் புகழும் நித்தியமல்ல; பொருளும் நித்தியமன்று; இவ்வுலகத்திலே எவரும் நித்தியமல்லர். தேவரீர் திருவடிகளே நித்தியமாம்.

அலகு - 4

சிற்றிலக்கியங்கள்

1. முத்தொள்ளாயிரம் - சேரன் பற்றிய பாடல்கள்
2. அபிராமி அந்தாதி - 1-20 பாடல்கள்
3. கலிங்கத்துப்பரணி - போர் பற்றியது
4. கொங்குமண்டல சதகம் - 1-20 பாடல்கள்

பாடம் - 13

முத்தொள்ளாயிரம்

நூல் அறிமுகம்

அகமும் புறமுமாகக் கலந்த நூல் இது. நான்கடி முதல் ஆறடி வரையிலான அடிகளைக் கொண்ட வெண்பாக்களால் ஆனது. சேரனுக்கு 900, சோழனுக்கு 900, பாண்டியனுக்கு 900 என 2700 பாடல்களைக் கொண்ட நூல் என்பதால் முத்தொள்ளாயிரம் எனப் பெயர் பெற்றது என்பர். ரா. ராகவையங்கார், வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றோர் மொத்தம் 900 பாடல்கள்தான் என்பர். இலக்கண விளக்கப்பாட்டியல் உரையிலும், பிரபந்த தீபிகை உரையிலும் முத்தொள்ளாயிரம் “எண் செய்யுள்” என்ற வகைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எண் செய்யுளாவது தலைவனையோ அவன் ஊரையோ குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுடைய பாடலால் பாடி அந்நூற்கு அவ்வெண்ணினைக் கொண்டே தலைப்பிடுவது ஆகும். “விருந்து” என்ற வனப்பிற்கு உரியது இது.

இப்போது நமக்குக் கிடைக்கும் பாடல்கள், மொத்தம் 130. அவற்றுள் சேரார்க்கு 23; சோழர் பற்றி 46; பாண்டியர் பற்றி 61 கிடைத்துள்ள பாடல்களும் புறத்திரட்டு என்னும் நூலிலிருந்து எடுத்துக் கோக்கப்பட்டுள்ளன. கிடைத்த பாடல்களில் 75 கைக்கிளைப் பாடல்கள் உள்ளன. இவை அகப்பொருள் சார்ந்தவை. புறம்பற்றியவை 55 பாடல்கள் உள்ளன. உலா இலக்கியம் மலர இந்த நூலே வழிகாட்டியாக அமைந்து உள்ளன.

நூலின் காலம் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டு என்பார்கள். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்பார். நூலில் மிகச்சிறந்த கற்பனை நயமும் சிறப்பான உவமை, உருவக இலக்கிய நலங்களையும் பெற்றுள்ள பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

உலாவந்த சோழனைக்காண நினைத்த ஒரு பெண்ணின் நிலையினைக் காட்டும் ஒரு செய்யுள் :

திறந்திடுமின் தீயவை பிற்காண்டும் மாதர்

இறந்துபடிந் பெரிதாம்ஏதம் - உறந்தையர்கோன்

தண்ணார மார்பின் தமிழர் பெருமானைக்

கண்ணாரக் காணக் கதவு.

1. சேரன்

மதியும் மன்னனும்

கொடி கட்டி வாழ்ந்தானாம் கோதை! யாரவன்? எந்த ஊருக்கு உரியவன்? என்று நம்மை நாமே கேட்டுக் கொண்டால் பழங்காலப் பனுவல்களைத்தான் புரட்ட வேண்டும். அப்படிப் புரட்டிப் பார்க்கும் போது அவனது பெருமை முழுமையும் உணர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு உள்ள நூலே தேவைப்படக் கூடியதாகும். அவ்விதம் உறுதுணை பயக்கும் நூலிலேதான் அவன் புகழ் கண்டேன்! அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல உறுதி கொண்டு பணி புரிந்த வேந்தனைக் கண்ணுற்றேன். ஆகா! அந்த இன்பந்தான் என்னே?

விண்ணைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்தால்- அதோடு, பொருத்தி வைத்துப் பார்த்தால் இம் மண்ணுலகம் ஒருசேர நமக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மை. ஆனால், வானத்தாரகைக்கு ஈடாக நிற்பவர் யார்? இந்தக் கேள்வி சிறிது. பொருளோ பெரியது! ஆராய்ந்தால் நுட்பமானது! சிற்றரசர்களுக்கு ஒத்தது. சரி இதுவும் தீர்ந்தது. இந்த சிற்றரசர்களுக்கு ஒரு பேரரசன் இருப்பான் அல்லவா? அவனுக்கு எதை உவமையாக்குவது? சற்று சிந்தனை! சில நிமிடங்கள் மனப் பேராட்டம்! அதன் பிறகு தெளிவு. அதுதான் நிலவு. விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் குளிர்ச்சியூட்டும் பால் நிலவு. விண்முட்டும் அளவிற்கு உள்ள கொல்லிமலைப் பேரரசனான கோதையென்னும் கொற்றவனுக்கே அந்த நிலவை ஒப்பிட்டுப் புலவர் வரைந்துள்ளார். அவன் யார்? கொல்லி மலையிலேயே கூடியுள்ள மக்களுக்குத் தலைவன்; அது எத்தகையதென்றால் கணகற்ற விண்மீன்களுக்கு முழுமுதற் தலைவனாக விளங்கும் நிலவைப் போல, எத்தகைய உவமை! என்ன இனிமை! சொல்லும் சொல்லிலேதான் எவ்வளவு குழைவு! அதில் எத்தனை உட்பொருள்?

1. *வானிற்கு வையகம் ஒத்ததே வானத்து*
மீனிற்கு அனையார் மறமன்னர் வானத்து
மீன்சேர் மதியனையன் விண்ணுயர் கொல்லியர்
கோன்சேரன் கோதையென் பான்.

(வி-ரை) கோதைக்குரிய நிலப்பரப்பு எந்த அளவிற்கு இருந்ததென்று யாரோ கேட்பதுபோல எண்ணி அதற்கு வானத்தையொத்த பரந்த நிலமென்று புலவர் குறிப்பிடுவதை எண்ணும் போது உண்மையிலேயேதெளிவு ஏற்படுகின்றது. அவன் கீழ் அமைந்துள்ள சிற்றரசர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விண்மீன்கள்! கொடைவளத்திற்கும் நல்ல வல்லமைக்கும் சான்றாகத் திங்கள்! கொல்லி மலையின் உயரமோ வானத்தை முட்டும் அளவு.

ஒத்தது-ஏற்றது; மீன்-நட்சத்திரம்; கோன்-அரசன்.

புகழோடு கூடிய புரவலன்!

களமெல்லாம் ஒரே கூப்பாடு! வேல் கொண்டு தாக்கப்பட்ட காரணத்தால் களத்திலே துடிதுடித்து அழுது கொண்டிருக்கும் களிறுகள்! இரத்த வெள்ளத்திலே மாற்றார் கலசங்கள் மிதக்கும் காட்சி. இத்தனைக்குமிடையே சேரன். அவன் வீரன்! புறங்காட்டும் புல்லர்களை விரைந்தோடிப் பிடிக்கும் சுபாவமுடையவனல்ல... அஞ்சும் வஞ்சகர், அஞ்சியபடியே ஓட்டும்! நம் புகழ் பாட்டும்! பணிவோடு நம்மை நாட்டும் என்று உள்ளத் திண்மையோடு சொல்லும் மன்னன். அத்தகைய சிங்கம், களத்திற்குப் பிறகு வெற்றியின்

சின்னமாக வாகைமாலை சூடினான். போர்ப் பரணி பாடி உலா வந்தான். அதுவும் அன்று அலர்ந்த வாகைப்பூவைத் தான் அணிந்து கொண்டான். புத்தம்புது மலர்களைக் காண்பது மன்னர்களுக்கு இயற்கையான சுவாசம். அவர்களுக்கு மட்டுமா? மக்களும்தான். புதிய ஒரு பொருள் என்றால் யாருக்குமே பார்க்கச் சற்று மனம் விரும்பும். அவனும் அப்படித்தான் விரும்புவதுபோல் தோன்றினான். மாற்றாரை வென்று வருபவனல்லவா? ஆகவே அந்நாட்டினர் அவனைத் தொழுதனர். களத்திலே துள்ளி விளையாடிய வேலுக்குப் புகழ்; சிறப்பு! ஒளிபடைத்த வேலின் ஓர் ஓரத்தில் மரணத்தை முத்தமிட்டவர்தம் மாமிசத் துண்டு; மற்றொரு பக்கத்தில் அதன் பிடியிலே சந்தன நறுமணம்! இந்த இரண்டு வாடைக்குமிடையே சிறுநரிகள்! இவ்வளவும், போர்க்களக் காட்சிகள். புலால் நாற்றத்தால் குடிபுகுந்த நரிகள்; நறுமணம் கமழும் செஞ்சாந்தின் மணங் கண்டு வட்டமிடும் வண்டுகள்; பண்ணிசைக்கும் கூட்டம்; இவற்றிற்கிடையே கோதை.

2. *அரும்பவிழ்தார்க் கோதை அர(சு)எறிந்த ஒள்வேல்*

பெரும்புலவும் செஞ்சாந்தும் நாறிச் சுரும்பொடு

வண்டாடு பக்கமும் உண்டு; குறுநரி

கொண்டாடு பக்கமும் உண்டு

(வி-ரை) போர் முடிந்த பிறகு அந்தப் போர்க்களத்திலே விழுந்து கிடக்கும் வேலின் நுனியில் சதைத் துண்டுகள் தொங்கும்! அதன் பிடியிலே சந்தன மணம் கமழும். இந்த இரண்டிற்கும் இரு கூட்டமுண்டு. ஒன்று நரிகள்; மற்றொன்று வண்டுகள். புலால் நாற்றங்கண்டு வரும் குள்ளநரி; நறுமணங்கண்டு வரும் வண்டு. இந்த இரண்டுமே களம் கண்ட பிறகு அங்கு புடைசூழ்ந்து இருக்கும் கூட்டம். வீர வாளுக்கும் வேலுக்கும் வெற்றி விழா! மாமன்னனுக்கு மலர்மாலை!

அரும்பு அவிழ் - அன்று விரிந்த; தார் - மாலை; சுரும்பு - வண்டு; புலவு - ஊன்.

நாட்டு வளம்

தன் நாட்டைப் பற்றி புகழ்வதிலே யாருக்கும் ஐயமில்லை. ஆனால் அப்படிப் புகழாமல் மாற்றார் நாட்டைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தால்...? அத்தகையவர்களை மன்னித்துவிட வேண்டியது தான்! அதோடு அவர்களை மறந்துவிட வேண்டியதுதான்! இப்படி, இந்த விஷயத்தில் பாகுபாடு பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் சூழ்நிலை அன்றில்லை. காலத்தால் கழிந்த நாகரிகம், கலை, கலாச்சாரம் ஏராளம்! ஆயினும் உண்மைத் தோற்றம் மறைந்ததில்லை. இப்போது பாருங்கள்!

சேரநாட்டின் ஒரு பகுதி - வயல்; அந்த வயலைச் சுற்றி அணி செய்யும் இனிய பொய்கைகள்; அப்பகுதியைச் சூழ்ந்து அழகு செய்யும் மாளிகைகள்; அங்கு கொங்கு நாட்டு மங்கையர்கள்! பொங்கிச் சிரிக்கும் புன்னகை! தங்கி நிற்கும் மாம்பழக் கன்னம்! இத்தனையும் அங்குண்டு. ஆனால் புலவர் கண்களுக்குப்பட்டவர்கள் யார் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

இதோ, இரு அணங்குகள்!

அந்த இருவரில் ஒருத்தி தலைவி; மற்றொருத்தி அவளது பாசத்திற்குரிய தோழி. இருவரும் ஒருநாள் வயலோரமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் புறப்பட்டு வந்த நேரம் மாலை. பொதுவாக மாலைவேளை என்றாலேயே இல்லாத எண்ணங்கள், எழில் மிகுந்த கருத்துகள் தோன்றும் வேளை அது. இக்கருத்திற்கேற்ப இருவரும் திகழ்கின்றனர்.

ஆரவாரமின்றி அமைதியோடு இருக்கும் ஊரைக் கண்டு தலைவியின் உள்ளத்தில் புதுப்புதுக் கேள்விகள் தோன்றித் தோன்றி மறைகின்றன. கதிரவன் மறையும் நேரம்; இருள் உதயமாகும் சமயம். உடன் வந்த தோழியோ, “தலைவி! இருள் நெருங்குகிறது; விரைவில் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்!” என்கிறாள்.

அதற்கு அன்னவள், “தோழி! அஞ்ச வேண்டாம். அஞ்சக்கூடிய அவலநிலை நம் நாட்டில் இல்லை. நஞ்சினும் கொடியதொரு வேல் நம் கொற்றவன் கையிலே உள்ளது. அது கண்டே அயலவர் அஞ்சுகின்றனர்.

நாம் அடிக்கடி பல நாடுகளைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். அங்கெல்லாம் அயலவர் வந்து தீ வைத்து வீட்டையும் நாட்டையும் கொளுத்தி விடுகின்றனர். அதனால் அங்கெல்லாம் பெருத்த ஆரவாரம் எழுகின்றது. இங்கு அப்படியில்லை. எந்த ஆரவாரமும் இங்கு கேட்க இயலாது!” என்கிறாள்.

தோழிக்கு ஏதேதோ எண்ணம் மேலிடுகிறது. இதற்கிடையே இருவரும் ஒரு குளத்தை நெருங்குகிறார்கள். அந்தக் குளத்துக்குள் சில காட்சிகள் தலைவியின் எண்ணத்தைத் தோற்கடிக்கும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறாள்!

செவ்வாம்பல் என்று ஒரு மலர். அந்த மலர் சிவந்து காணப்படும். நெருப்பினும் மேலான நிறம் கொண்டது. அது கண்ட அங்குள்ள பறவைகள், ஏதோ தீப்பற்றி எரிகிறதென்று நினைத்து, தம் குஞ்சுகளை சிறகுக்குள் ஒதுக்கி வைத்துக் கொள்கின்றன. இந்தக் காட்சியைத்தான் அவள் பார்த்தாள்.

“தலைவியே! ஆரவாரமில்லையா... இதோ பார்! பறவைகளெல்லாம் சிறகடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இது ஆரவாரமில்லையா?” என்று நகைப்போடு சொல்கிறாள். இவ்வளவிற்கும் காரணம் தன் நாட்டைப் போற்றும் தலைவியின் குணநலன்தான். இந்தப் பற்று எந்த நாளிலும் யாவருக்கும் இருக்கவேண்டும்.

3. *அள்ளல் பழனத்து அரக்காம்பல் வாய்அவிழ*

வெள்ளம்தீப் பட்ட(கு) எனவொரீஇப் – புள்ளினம்தம்

கைச்சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும் கவ்வை உடைத்தரோ

நச்சிலைவேல் கைக்கோதை நாடு

(வி-ரை) நாட்டைப் போற்றும் நங்கை; காட்சியாக்கிக் காட்டும் கற்பனையின் வன்மையை என்றென்றும் போற்றக்கூடிய முறையாகும்.

அள்ளல் – சேறு; பழனம் – நீர் நிறைந்த குளம்; அரக்காம்பல் – சிவந்த ஆம்பல் மலர்; அவிழ – விரிவடைய.

கள்ளும் களிறும்!

சேர நாட்டின் எந்தப் பகுதியைப் பார்த்தாலும் மறவர்தான்! வாளோடும் வேலோடும் பேசும் போர் வீரர்கள்தான் அத்தகையவர்களுக்கென்று ஒரு விருந்து இருந்து வந்தது. அதுவும், அவர்கள் விரும்பும் விருந்துதான். மது! வஞ்சி நகரத்துத் தெரு வீதியிலே கள்ளை விற்பவர்கள் சூழ்ந்திருப்பார். அவர்களைக் காணும் அடலேறுகள் அருகில் சென்று புத்தம்புதுக் கள்ளை வாங்குவார். வாங்கிய கள்ளின் மீது உள்ள நுரையைக் கீழே தெளிப்பார். அதே வழியாகக் களிறுகள் கூட்டங்கூட்டமாக வரும். அப்படி வருகின்ற காரணத்தால் நுரை யாவும் சேறாகிவிடும்; அதோடு, எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே ஈரமாகிவிடும்.

4. களிகள் களிகட்கு நீட்டத்தம் கையால்

களிகள் விதிர்த்திட்ட செங்கள் - துளிகலந்(து)

ஒங்கொழில் யானை மதிப்பச்சே றாயிற்றே

பூம்புனல் வஞ்சி அகம்

(வி-ரை) சேர நாட்டின் தலைநகரமான வஞ்சி சோலைக்குப் பேர் போனதென்பது இப்பாடலால் தெளிவாகத் தெரிகிறது. குளிர்ச்சியூட்டும் வகையில் ஈரம் இருந்து கொண்டே இருந்ததென்பதற்கு, “கையால் விதிர்த்திட்ட” என்ற வரியால் விளக்கமாகிறது. எவ்வளவு மறவர்கள் இருந்திருந்தால் களிறுகள் மிதிப்பதால் சேறாகியிருக்கும்? அத்தகைய மறவர்கள் சூழ்ந்திருந்த நகரம்தான், “பூம்புனல் வஞ்சி அகம்!” என்பதாகும்.

விதிர்த்திட்ட - தெளித்திட்ட; களிகள் - களிப்பை ஊட்டும் கள்.

விண்ணும் வில்லும்!

போரொலி! கப்பங் கட்ட மறுத்து வேற்று மன்னர்கள் சேரன் எல்லைக்கு அடுத்தாற்போல அணி அணியாகச் சூழ்ந்திருந்தனர். திறை கட்ட வேண்டுமா? இல்லை. நான் கட்டப் போவதில்லையென்று உறுதி பூண்டு போர்க்களத்திலே நின்று கொண்டிருப்பவரை நோக்கிச் சேர நாட்டுப் படைத்தலைவன் வந்தான்.

ஆகா! அவன் நடந்து வரும் நடையில்தான் எவ்வளவு வீரம்; தோளின் அசைவிலேதான் என்ன கம்பீரம்! முகத்திலேதான் என்ன பொலிவு! இது அயலவர் உள்ளத்தின் கொதிப்பு. வந்தவன் சொன்னான் :

“பல்வகையான யானைகளைப் போர்க்களத்திலே நிற்க வைத்திருப்போரே! திறை செலுத்த மறுப்போரே! மரணமடைய உறங் கொண்டிருந்தால் உறையிலே உறங்கும் வாளுக்கு வேலை கொடுங்கள். இல்லையேல் வணங்கி வாழ்ங்கள்! விண்ணும் வணங்குகிறது, எம் மன்னரைக் கண்டு! நீங்கள் எம்மாத்திரம்! வண்ணப் பூக்களுக்கிடையே வாடாத நறுமலரை அணிந்த விண்ணும் சேரனைக் கண்டு, “என்னை விட்டுவிடு! உனக்கு நான் பணிந்தவன்!” என்னும் முகத்தால் பூட்டிய வில்லை எழுதி உயிர் பிழைத்து வாழ்கிறது. அங்ஙனமே தீங்களும் ஓவியரை வரவழைத்து நுமது கோட்டை மதிற் சுவரிலே எமது வேலவனின் பூட்டிய வில்லை வரைந்து திறை செலுத்தி உயிர் வாழ்ங்கள்! கொடியிலுள்ள வில்லைப் பொறித்துக் கொண்டு பணிவோடு வாழ்ங்கள்!” என்று கூறுகிறான்.

5. பல்யானை மன்னர் படுதிறை தந்(து)உய்ம்மின்

மல்லல் நெடுமதில் வாங்குவில் - பூட்டுமின்

வள்ளிதழ் வாடாத வானோரும் வானவன்

வில்எழுதி வாழ்வார் விசம்பு

(வி-ரை) சேரன் இரக்கங் கொண்டவன்; அதனால்தான் படைத் தலைவனை விட்டுப் பணிந்து போகும்படி கேட்டுக் கொள்கிறான். காரணம், வீணாகக் களிறுகள் இறந்துபடுமே! பல காளையர்கள் தம் உயிரை இழக்க நேருமே என்ற ஒரே நோக்கத்தால்தான் பணியை நாடச் சொல்கிறான். படைத்தலைவனும் உள்ள நிலையை உரைக்கிறான்; விண்ணும் எம் மன்னனை வணங்கி நிற்கிறது என்பதற்கு வானத்து வில்லை வளைத்துக் காட்டுகிறான்.

படுதல் - தோன்றுதல்; வானவன் - சேரமன்னன்; படுதிறை - நாட்டில் விளையும் பொருளின் பொருட்டுப் போடுகின்ற வரி; விசம்பு - வானம்.

யானைக்குள்ள வீரம்!

ஓங்காரக் கூச்சல் ஓடுங்கியது! கோதையை எதிர்க்க வந்த கணக்கற்ற காளையர்களில் சிலர் மரணத்தை நாடிச் சென்றனர். கோதையின் சிவந்த கண்களைக் கண்டு குதிரைகள் மருண்டு ஓடின. எப்படியோ மாலை வந்தது; போர் ஓய்வு பெற்றது. ஆனால்?

சேரனின் சீற்றம் மட்டும் தணிந்தபாடில்லை. அவன் மட்டுமா அப்படி? அவன் கீழ் அமைந்துள்ள மதம் பிடித்த யானைகளுக்கும்தான்! இடி முழக்கம் செய்தவாறு களிறுகள் இருந்தன. கூடாரத்திற்குள் இருந்த சேரநாட்டுப் படைத்தலைவனும் அவனது ஆருயிர்த் தோழனும் வெளியில் வந்து பார்த்தனர்.

அப்போது, “என்னரும் நண்பா! பார்த்தாயா, நம் நாட்டுக் களிறுகளை! என்னே வீரம்! காலையிலெல்லாம் மாற்றாரை மண்டியிடச் செய்யும் வண்ணம் போரிட்டு, அவர்களது மன்னர்தம் வெண்கொற்றக் குடையைக் கிழித்தெறிந்தன. முத்து மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்ட குடை அசடு வழியக் கீழே விழுந்தது; முத்துக்கள் சிதறின. யாரால்? அதோ... அந்தக் களிறின் வீரந்தான். ஆனால், இன்னும் அதன் ஆத்திரம் தணிந்தபாடில்லை. இப்போது விண்ணிலே விளையாடிவரும் பொன்னிலவையும் வெண்கொற்றக் குடையாகக் கருதி, அதைக் கிழித்தெறிய விண்ணை நோக்கிக் கையை நீட்டுகிறது. இஃதன்றோ வீரம்!” எனக் கூறுகிறான்.

6. *வீறுசால் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்*

பாற எறிந்த பரிசயத்தால் - தேறாது

செங்கண்மாத் கோதை சினவெங் களியானை

திங்கள்மேல் நீட்டும்தன் கை

(வி-ரை) சேர நாட்டில் வாழும் களிறுக்கு எத்தகைய ஆற்றல் இருந்தது என்பதற்கு இப்பாடலே தக்க சான்று. வெண்கொற்றக் குடைக்கும் வெண்ணிலவுக்கும் உள்ள வேற்றுமை காணாது கடுஞ் சீற்றத்தோடு தன் தும்பிக்கையைத் தூக்கி நிற்கும் வீரந்தான் விளக்கமாக விளங்குகிறது.

வீறுசால் - பெருமை மிக்க; தாமம் - மாலை; பாற - நொறுங்க.

களக் காட்சி!

சேரனை எதிர்க்க வந்த சிற்றரசர்கள் எண்ணிக்கைதான் எவ்வளவு? அவர்கள் உயிர் துறந்து கிடக்கும் பிணக்கோலம் தான் என்ன! சேச்சே! பார்க்கவே அருவருப்பு! களம் முழுமையும் தனித்தனி அங்கங்கள்தானா அணி செய்ய வேண்டும்? சேரனை எதிர்த்து நின்று போராடி மார்பிலே அம்பு பட்டு மண்ணில் மறைந்த மாயம்தான் என்ன? உடலோடு உயிர் உலவும்போது என்னென்ன கனவு கண்டனரோ? அத்தனையும் பாழ் பாழ்! வீழ்ந்த மன்னர்தம் விலாப்புறமெல்லாம் குருதியிலே மூழ்கி இருந்தன. வாளேந்தி நின்ற கைகள் பூமியின் தாளேந்திக் கொண்டு இருந்தன. உயிரோடு இருக்கும்போது அவ்வரசர்கள் எப்படியெல்லாம் பேசியிருப்பார்கள்? இப்போது?

ஊம், அவ்வளவுதான்! சிற்றரசர் அணிந்திருந்த மரகதப் பூண் எங்கே? கையிலே மின்னிக் கொண்டிருந்த வயிரக் கடகம் எங்கே? எல்லாம் ஒழிந்தன! மாமிசம்தான் மிகுதி. அதற்கும் ஒரு கூட்டம் வந்தது. எந்தக் கூட்டம்? குள்ளநரிக் கூட்டந்தான். மாமிச மணங்கண்டு ஒவ்வொன்றாய் வந்தது. வீழ்ந்து கிடக்கும் மன்னனின் மார்பு மீது வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு ஊனைத் தின்னத் தொடங்கியது. ஒரு நரிக்குட்டி தோளின் முன்னே உட்கார்ந்து கொண்டு முன்கையை இழுத்தது. அப்படி இழுக்கும்போது வயிரக் கடகம் அதன் தலையில் பட்டது. அவ்வளவுதான். ஒவெனக் கூச்சலிடத் தொடங்கியது. இப்படி ஒரு நரிக்குட்டி மட்டுமல்ல; பல நரிக்குட்டிகள்! எங்கே போர்க்களத்திலே!

7. மரகதப்பூண் மன்னவர் தோள்வளை கீழா
 வயிரக் கடகக்கை வாங்கித் – துயர்உழந்து
 புண்ணுற்று) அழைக்கும் குறுநரித்தே பூமியினைக்
 கண்ணுற்று வீழ்ந்தார் களம்

(வி-ரை) களக்காட்சி என்றாலே கலங்கும் காட்சிதான்! நரிக்குட்டிகள் நடமாடும் இடகாடுதான். அப்படித்தானே சேரனை எதிர்க்க வந்தவர்கள் வாழ்வையும் உயிரையும் பறி கொடுத்துப் பெரும் பயணம் நடத்த முனைந்தார்கள்? ஏன்? திறை செலுத்த மறுத்து, சேரனை வெறுத்ததால்! நரிக்குட்டிகள் கடித்து இழுக்கவும், வயிரக் கடகம் மோதி அதன் தலையில் புண் தோன்றவும், வலியைத் தாங்கும் சக்தியின்றி தாயை அழைத்துச் சேதி சொல்லவும்தானே முடிந்தது? ஐயகோ! வரியால் வந்த வினை! பூழி நாட்டைப் பெற்ற புரவலனை எதிர்த்த அவல நிலையால் ஏற்பட்ட விபத்து!

களம் – கணக்கற்றோர் விழுந்து கிடக்கும் போர்க்களம், குறுநரித்தே – பற்பல நரிக்குட்டிகள்; பூழியனைக் கண்ணுற்று – பூழி நாட்டையுடைய சேரனைப் பார்த்து.

வாடும் நாடு

செம்மையான கண்களைச் சிவக்க வைத்த சிற்றரசர்களை வென்றான்; அவர்களைக் கொன்றான்; கொடி நாட்டினான். ஆனால் அவர்கள் கட்டியாண்ட நாடோ இடகாட்டினும் கீழாக மாறியது. வீரம் செறிந்த பெருத்த யானைப் படைகளையும், பெருத்த தோள்களையும் கொண்ட கோதை சாதாரணமானவனல்ல; வில்லிலும் வேலிலும் பயிற்சி பெற்று வெற்றி பெற்றவன்! அவனைத் தோற்கடிக்கும் வல்லமை வேறு யாருக்கும் கிடையாது. அத்தகையவனுடைய கொடுஞ் சீற்றத்திற்கு ஆளாகிப் பாழாகினார். சிற்றரசர்கள் மட்டுமா அப்படி? இல்லை... இல்லை! அவர்கள் ஆண்டு வந்த நாடுகளுந்தான் சீரழிந்து போயிற்று. பூஞ்சோலை புழுதி மேடாகியது; வளமான நாடு சில காலத்திற்குப் பிறகு வறண்ட மணற் பாங்காக மாறியது! இந்தக் கொடுமையான காட்சியைத்தான் புலவர் கண்டார்; கண்ணீர் பொழிந்தார்; கோதையைக் கண்டார். கண்டதைக் கூறினார்.

“தோதைப் பெருமானே! கண்டவற்றைக் கூறுகிறேன் கேள். உன் வேல் போன்ற விழிகளால் மன்னர்கள் மட்டும் மடியவில்லை; அவர்கள் கட்டியாண்ட இனிய பொழில்களும் அழிந்தன. பூஞ்சோலையெல்லாம் நீரின்றி வாடி வறண்ட மணற்பாங்காக மாறியுள்ளது. எதனால்? மக்களில்லாததால்! அவர்களாகிலும் இருந்திருந்தால் செடிக்கு நீர் பாய்ச்சியிருப்பார்கள். என்ன செய்வது? திறை கட்ட மறுத்ததால் எல்லாமே பாழாகிவிட்டது. வெயிலின் கொடுமையால் செடியனைத்தும் கருகிப்போய்க் கிடக்கிறது. இப்போது முட்கள் நிறைந்த செடிகள்தான் வளர்ந்துள்ளன. அங்கு சிறுநரிக் கூட்டம்தான் வாழ்கிறது. அதுவும் இப்போது புசிக்க வழியின்றி அலைந்து திரிகின்றது. முட்செடியும் மறைந்து கொண்டு இருக்கிறது. முள்ளிச் செடியும் தீய்ந்து காய்ந்து மறைந்து விட்டது” என்கிறார்.

8. கரிபரந்த்(து) எங்கும் கடுமுள்ளி பம்பி

நரிபரந்து நால்திசையுங் கூடி - எரிபரந்த

பைங்கண்மால் யானைப் பகையடுதோள்க் கோதையைச்

செங்கண் சிவப்பித்தார் நாடு

(வி-ரை) படையெடுத்துப் போர் புரிந்ததால் விளைந்த விளைவை புலவர் வெளிப்படுத்துகிறார். மக்கள் நடமாடிய நாட்டில் நச்சுமனங் கொண்ட குறுகிய நரிகள் ஓடுவதை வெளிப்படுத்தும் முறை போற்றக் கூடியதாகும். ஏரியும், ஆறும் வறண்டு போனதால் இனிய பொழில்கள் கருகியதென்பதையும் எடுத்துக் கூறும் முறை இனிக்கும் வண்ணம் அமைத்து நமக்குக் காட்டுகின்றார்!

கடுமுள்ளி - கூர்மையான முள்ளையுடைய செடிகள்; நரிபரந்து - நரிகள் அங்குமிங்குமாக ஓடியாடி; பைங்கண் - களிப்பு மிகுந்த கண்கள்; செங்கண் - கோபத்தால் சிவந்த கண்கள்.

முசிறியும் முடிமன்னனும்!

கோதை - கொடையாளி! அமைதியின் தலைவன்! இமை காக்கும் கண்ணைப் போல் நாட்டைக் காக்கும் நற்பணியாளன்! அத்தகையவன் சீற்றம் கொள்ளச் செய்தால்? உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிங்கத்தின் மீது சிறுநரி பாய்ந்தால் என்னவாகும்? அப்படித்தான் அவன் சீற்றத்தால் அயல்நாடுகள் அழிந்தன. இடுகாடாகின. அதனால் கோடைக்காலத்தில் கூட தீயைக் காணாத வேருடைய அறுகம்புல் இணைந்து வளர்ந்து நின்றதாலும் கரை படர்ந்து அவ்வூர் மறைந்திருந்ததாலும் தைவேளைச் செடிகள் நெருக்கமோடு வளர்ந்து பூத்துக் குலுங்கியதாலும் அவ்வூர்கள் உண்டா என்ற சந்தேகக் கணைகள் கிளம்பின. இக்காட்சிகளைக் கண்ணுற்றவர் வேற்றுர்களிலே வாழ வேண்டியவர்களாயினர்.

தும்பைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைப் போருக்குப் போவதற்கு முன்பாகச் சூடுவர்; வெற்றி பெற்ற பிறகு வாகைப் பூவால் தொடுத்த மாலையை அணிந்து அகமகிழ்வார். மன்னனும் அப்படித்தான். வெறும் மாலையை அணிந்து மஞ்சத்திலே வீற்றிருந்த கொற்றவனைச் சீற்றங் கொள்ளச் செய்து உள்ள நாடுகளையும் அழிக்கச் செய்தனர். இப்படியும் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள். முசிறி துறைமுகத்தின் தலைவனான அவ்வேந்தனின் விழிகளை சிவப்பாக்கி, உள்ள பொறுமையையும் இழக்கச் செய்தனர். இலையொத்த வேல், மாற்றார் உடலை குத்திச் சுவை பார்த்தது.

9. வேரறுகை பம்பிச் சரைபடர்ந்து வேளைபூத்(கு)

ஊரறிய லாகா கிடந்தனவே - போரின்

முகையவிழ்தார்க் கோதை முசிறியார் கோமான்

நகையிலைவேல் காயத்தினார் நாடு

(வி-ரை) அடங்கியிருந்தவனை ஆவேசம் கொள்ளச் செய்தவர்களின் இழிசெயலை நயம்பட விளக்குகிறார். முசிறி என்னும் துறைமுகம் கோதையின் நிழலிலே நிற்பதாகும். இத்துறைமுகத்தின் கண்தான் வெளிநாட்டோர் வந்து வாணிபம் நடாத்தி மிளகையும், மயில் இறகையும் பெற்றுச் சென்றனர். அதற்குப் பதிலாகப் பொன்னையும் மணியையும் தந்து சென்றனர். அதற்குச் சான்றாக விளங்குவதுதான் வரலாறு!

பம்பி - பரந்து நிற்கும்; முகை - அரும்பு; நகையிலை - ஒளி பொருந்திய இலை போன்ற.

தாயும் சேயும்

மாலை நேரம்!

குயிலின் கூட்டம்! மயிலின் ஆட்டம்! மேகத்தின் முழக்கம்! இத்தனைக்குமிடையே உலா வரும் கோதை! அழகுக்கு அரசன்! அணங்கிற்கும் அரசன்! பொதுவாகச் சொல்லப்போனால் அவன் எல்லாவற்றிற்குமே அரசன்! அன்று அவன் தேரிலேறி ஒவ்வொரு வீதியின் வழியாகவும் வந்து கொண்டிருக்கிறான். பார்க்கின்ற அணங்குகள் பலர்! அவன் அவர்களைப் பார்த்தானாவென்றால் இல்லை. கூவுகின்ற குயிலோசை கொஞ்சமா? ஆடுகின்ற மயிலாட்டம் கொஞ்சமா? ஒரே பரவசம்! ஊரெல்லாம் ஒரே முழக்கம்.

மன்னர் வருகிறார் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஓர் அன்னைக்கும் தெளிவாக விளங்குகிறது. உடனே வெளிப்புறம் கதவை மூடிவிட்டு, அவள் மட்டும் வெளியே வந்து நிற்கிறாள். எதற்காக மூடினாள் தெரியுமா? தன் மகள் அவனைப் பார்த்து விடக்கூடாது என்ற ஒரே காரணத்தால்! ஏனென்றால் அவளுடைய மகள் பருவமெய்தி நிற்கும் பாவை; உதடோ கோவை; உள்ளமோ எளிமை! ஆகவேதான் அவனைக் கண்டு மதிமயக்கங்கொள்ளப் போகிறாள் என்பதற்காக உள்ளே வைத்துப் பூட்டுப்போட்டு விடுகிறாள். “அம்மா, அம்மா” வெனக் கதவைத் தட்டுகிறாள். அவளோ, “உள்ளேயே இரும்மா, பிறகு திறக்கிறேன்!” என்று கூறிவிட்டு வாசற்படியில் வந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.

பாவையின் உள்ளம் ஊசலாடுகிறது. “உலா வரும் மன்னரை நான் பார்க்கக் கூடாதா? தாய் பார்க்கத்தான் உரிமையா?” என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் கதவைத் திறக்கிறாள். உள்ளே வருகிறாள். அக்கிழவி! உள் கதவைப் பூட்டி விட்டுப் பின்பக்கம் செல்கிறாள். அவள் சென்றதுதான் தாமதம்! அவசர அவசரமாக வந்து கதவைத் திறந்து, உலா வரும் கோதையை உற்றுப் பார்க்கிறாள். உள்ளே சென்றிருந்த அவளது அன்னை, மறுமுறையும் வந்து கதவைத் தாளிட்டுச் செல்கிறாள். இப்படிப் பலமுறை! அதனால் இரும்புக் குமிழ் ஆடுகிறது. கதவின் குடுமி திறக்கத் திறக்கத் தேய்கிறது.

வண்டு மொய்க்கும் வண்ணமலர் மாலையைச் சூடிவரும் கோதை, அவள் வீட்டுக்கு அருகாமையில் வருகிறாள். காதற்கணை வீசுகிறாள். அது, அவன் உள்ளத்தைத் தைத்தால்தானே! பேசாமல் போய்விடுகிறாள். அவள் உள்ளம் பேசாமல் இருந்து விட்டதாவென்றால் அதுதானில்லை. அல்லலுற்றது. அவல நிலையைப் பரிசாகப் பெற்றாள். இதற்குத்தான் அவளது அன்னை கதவை மூடினாள். பார்க்கப் பார்க்க இனிமையுடையதென நினைத்தத்தான் கதவைத் திறந்து கோதையைக் கண்டாள். அவள் கண்டதுபோல் அவனும் கண்டிருந்தால் பரவாயில்லை... அது தான் இல்லையே! என்ன செய்ய?

10. தாயர் அடைப்ப மகளிர் திறந்திட

தேயத் திரிந்த குடுமியவே - ஆய்மலர்

வண்டுலா அம் கண்ணி வயமான் தேர்க் கோதையை

கண்டுலா அம் வீதிக் கதவு

(வி-ரை) காணவேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தால் அதை அடக்கும் வல்லமை யாருக்குத்தான் உண்டு? மனம் என்பதுதான் குரங்காயிற்றே! அவளும் அப்படித்தான் அலைந்தாள். காதல் வேகம், சோகத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. என்ன செய்வாள்? எல்லாம் காதல் செயல்! அந்த வீதி முழுமையும் இதே கதிதான்.

இரண்டும் ஒன்றாகுமா!

ஓர் ஓரங்க நாடகம்! அந்த ஓரங்க நாடகத்தில்தான் எவ்வளவு புதுமை? எத்துணை இன்பம்! என்றோ வந்தானாம் எழில் மிகுந்த சேரன். எதற்காக? பிற பெண்களைப் பார்க்கும் பொருட்டா? கிடையவே கிடையாது! நாட்டைக் காணவும், நாட்டிலுள்ள மக்களின் மனவியல்பை உணரவும் வந்தான். “வந்தவன் மீது நான் காதல் கொண்டேன்!” என்று சொன்னால் என்ன பொருள்? எப்படியோ துணிந்து தன் தோழியைச் சேரனிடம் அவள் அனுப்பி வைத்தாள்.

அவள் சென்றாள்!

அரசனைக் கண்டாள்!

“மலையொத்த மார்புடைய மாமன்னா! வணங்காத தலைகளை வணங்க வைப்பதற்காக வரிசையாகக் களத்திற்கென வேலை வடித்து வைத்திருக்கும் மாந்தை என்னும் ஊருக்கு உரிமையுடையவனே! எம் தலைவி நும்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள். இதை நீ உணராதது ஏன்? வளையல்கள் அணிந்த அழகு மங்கையின் உடலையும் உள்ளத்தையும் கெடுப்பது நின்செயலுக்கு அழகாகுமோ? அப்பெண்ணைப் பெற்ற அன்னைமார்கள் நீவிர் செங்கோல் படைத்த செந்நெறியுடையவனல்லவெனத் தூற்றுகிறார்கள். இச்செயல், உனக்கு அழகாகுமோ? காதல் வயப்பட்ட காரணத்தால் எம் தலைவி உல்லாசமின்றியிருக்கிறாள். நல்லதா இது?”

11. வரைபொரு நீள்மாற்ப வட்கார் வணங்கும்

நிரைபொரு வேல்மாந்தைக் கோவே;- நிரைவளையார்

தங்கோலம் வவ்வதல் ஆமோ; அவர்தாய்மார்

செங்கோலன் அல்லன் என

(வி-ரை) “செங்கோலன் அல்லன்” என்ற வரியானது நீதிக்கு உட்பட்டவனல்ல எனத் தெளிவாகிறது. உண்மைதானா? அவள் காதல் கொண்டாள்; அவன் காதல் கொண்டு இருக்க வேண்டுமே! அதை எண்ணிப் பார்க்காமல் குற்றம் சொல்லி என்ன செய்வது?

நிரைவளையார் - வளையல்களை அணிந்துள்ள பெண்; வவ்வதல் - பறித்துக் கொள்ளுதல்; வட்கார் - வணங்கும் - பகையாளியையும் வணங்க வைக்கும் அளவிற்கு ஆற்றல் பெற்ற.

பொன்னே பெரிது!

அல்லும் பகலும் அவனையே நினைத்து உருகினாள்; கண்ணீர் பெருகியது; உள்ளமோ காதல் வெள்ளத்தில் மூழ்கியது. அதன் விளைவாகப் பசலை பூத்தது; மாமை அழிந்தது. என்ன செய்வாள்? பரிதாபத்திற்குரியவள்! இவளை யார் காதலிக்கச் சொன்னது? இப்படி ஏன் வேதனைப்படுவது? களத்திலே தாவிப்

பாயும் குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரணியோடு வீதி வலம் வரும்போது மாமையைக் கவர்ந்து சென்றான், மாமன்னன். அதற்கும் மேலான பொன்னிறத்தைப் பரிசாகத் தந்து சென்றான். இது, அவள் உள்ளத்திற்கு எங்கு தெரியப் போகிறது? ஆகவேதான் தன் நெஞ்சுக்குத் தானே உணர்த்துகிறாள்.

“ஏ, பாழும் நெஞ்சே! உணரும் ஆற்றல் உனக்கில்லையா? மாங்கொழுந்தையொத்த நிறம் சென்று விட்டதே என்று வருந்துகிறாயே! அதைவிட மேலான பொன் நிறம் பெற்றிருக்கிறாயே! அது தெரியவில்லையா? மாமையைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு உயர்ந்ததாயிற்றே பொன்னிறம்! ஆகவே, வருந்தாதே!” என, ஆறுதல் கூறித் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்கிறாள்.

12. *வாமன்தோர்க் கோதையை மான்தோர்மேல் கண்டவர்*

மாமையே அன்றோ இழப்பது – மாமையிற்

பன்னூறு கோடி பழுதோள் மேனியிற்

பொன்னூறி யன்ன பசப்பு

(வி-ரை) நெஞ்சுக்குச் சொல்லும் விந்தை; அவனைப் பழிக்கும் விந்தை! ஆகா பெண்ணின் உள்ளந்தான் என்னே! மாமையைக் காட்டிலும் பொன்னிறம் உயர்ந்ததென்பதை விளக்கும் ஆற்றலென்ன?

வாவுதல் – தாவுதலாகும்; மாமை – மாந்தளிர் போன்ற நிறம்; பழுதோ – பயனற்றதோ?

ஊராரே கேளுங்கள்!

கோதையின் மீது காதல்! அவள் மட்டும் கொண்ட ஆவலுக்குப் பெயர் காதல்! ஆச்சரியமான செய்தி, எண்ணினாள்; ஏங்கினாள்; என்ன செய்வதென்ப புரியாது படுக்கையில் புரண்டாள்.

உடலும் உள்ளமும் ஒருசேரத் தளர்ந்தது. ஒரு நாள்! துணிவு பெற்றாள். ஊரார் கேட்கும் வண்ணம் எதையோ பார்த்தபடி சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“நீரும் நிழலும்போல உள்ள ஊராரே! என் குறைக்குச் சற்று செவி சாயுங்கள்! என் குறை பெரிது. களத்தைக் காணப் பெரு விருப்பங்கொள்ளும் மதயானையை உடையவனும் பூழியென்னும் நாட்டிற்குத் தலைவனுமான கோதையின் மீது என் நெஞ்சம் தாவினது. ஆனால், அதை மீட்டும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. அதனால் என் நெஞ்சம் நெருப்பாகி விட்டது. அந்நெருப்பைத் தாங்கிக் கொள்ளும் இதயம் எனக்கில்லை. அந்த நெருப்பு என் நெஞ்சைக் கொளுத்தி விடும்போல் தெரிகிறது. இதை மாற்றியமைக்க நீங்கள்தான் ஒரு வழி சொல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் என் உயிர் பிழைக்கும்” என வினவி நிற்கிறாள்.

13. *நீரும் நிழலும்போல் நீண்ட அருளுடைய*

ஊராரே! என்னை உயக்கொண்மின் – போரிற்(கு)

உழலுங் களியானைப் பூழியர்கோக் கோதைக்கு

அழலும் என்னெஞ்சம் கிடந்து

அழலும் – கொதிக்கும் நெஞ்சம்.

ஆற்றலற்ற அன்னை!

ஒருநாள் வந்தான்! கண்ணால் கண்டாள்! காதல் கொண்டாள். அந்தக் காதல், இரவில் வெறியாக மாறும் என்று அவள் அப்போது உணர்வில்லை. நடுநிசியில்தான் அறிந்து கொண்டாள். அலைபோல அலைந்தாள். தூக்கம் வரவில்லை. கோதை மாறனே தெரிந்தான். மாலையில் அவனை எந்தக் கோலத்தோடு கண்டாளோ அப்படியேதான் அந்த இரவிலும் கண்டாள். கலங்கினாள்.

மறுநாளும் வந்தான்! அன்றென்னவோ அவனைப் பார்க்க முடியாதவாறு கதவைத் தாளிட்டுக் காவல் காத்தாள், அவளது பெற்ற அன்னை. அந்தக் காட்சி கொடூரக் காட்சியாகவே அவளுக்குப்பட்டது. “இத்தகைய கல்நெஞ்சங்கூட தாய்க்கு உண்டா?” என்று எண்ணியபடி ஏக்கமோடு உட்கார்ந்துகொண்டு இருந்தாள். தோழி வந்தாள். நடந்ததை ஒன்றுகூட விடாது சொல்ல முயன்றாள்.

“தோழி! கடலொத்த சேனையைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள கோதை வந்தான். நேற்றுப் பார்த்தேன்; இன்றும் வந்தான். ஆனால், பார்க்க முடியாதபடி கதவை அடைத்து விட்டாள், என் அன்னை! இந்நிகழ்ச்சி எனக்கு வியப்பாகவே தோன்றுகிறது. கதவை மூடிவிடுவதால் காதல் சிறகடித்துக் கொண்டு பறந்து போய்விடுமா? என் தாயின் பைத்தியக்காரத்தனத்தைக் கண்டு எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது! கதவைத் தாளிட்டுவிட்டால் மட்டும் காதல் இறந்துவிடுமா? கதவை மூடிவிடுவதாலேயே என் உள்ளக் காதலை, அந்தக் காவலனிடம் சொல்லி, ஒன்றுபடுத்தி வைக்க நினைக்கும் பெண்களின் வாயையுமா மூடிவிட முடியும்? ஆரவாரம் செய்யும் அணங்குகளையும் அடக்கிவிடுவாளா என்ன? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே!” எனச் சோகத்தோடும் புன்னகையோடும் வெளிப்படுத்துகிறாள்.

14. கடல்தானைக் கோதையைக் காண்கொடாள் வீணில்

அடைத்தாள் தனிக்கதவம் அன்னை – அடைக்குமேல்

ஆயிழையாய் என்னை அவன்மேல் எடுத்துரைப்பார்

வாயும் அடைக்குமோ தான்!

(வி-ரை) காதல் என்ற ஒரு சொல் மனத்திலே ஆழமாகப் பதிந்து விட்டால் எளிதில் விலகாது. அதைத்தான் இந்தப் பாடல் விளக்குகிறது. உண்மைக் காதல் பொய்த்துப் போகும் சுபாவமுடையதல்ல; உயிரைக் கொடுத்தாகிலும் காப்பாற்றும் தன்மை படைத்தது.

கடல்தானை – கடலையொத்த மறவர்கள்; காண்கொடாள் – காணவே கூடாதென; ஆயிழை – தோழியைக் குறிப்பிடுவது.

கலங்க வைத்த கனவு!

குடத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றாள், ஒரு கொடி இடையாள்! அழகு மயிலெ ஓயிலாகச் சென்றாள். அவள் மட்டுமா? அவளோடு சில தோழிகளும் தான்! வழி நெடுக சில கட்டுக்கதைகள். அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு இன்புற்று வந்த தலைவி,

“தோழி! இவ்வளவு இயற்கையெழிலோடு விளங்கும் புன்னையும் தென்னையும் எவருக்குச் சொந்தம்?” என்று கேட்கிறாள்.

அதற்குத் தோழி, “தலைவி! இது தெரியாதா உனக்கு? சேரனைச் சேர்ந்ததுதான். இதோடு மட்டுமல்ல! சுரபுன்னை மலர்களும் ஏராளம்! மணம் பெற்ற மன்னன்! அவன் புகழ், உலகப் புகழ்!” என்று சொல்லி வருகையில் தேரிலேறிவரும் சேரனைக் கண்டு வெட்கமுற்றுக் குடத்திலே நீரை முகர்ந்து விரைவாக அனைவரும் வீடு சேருகின்றனர். அவள் மட்டும் அவனையே உற்றுப் பார்க்கிறாள். “ஆகா! என்ன அழகு! என்ன பொலிவு!” என்றவாறு வீடு வந்தடைகிறாள்.

அவ்வளவுதான்! அன்றிரவு முழுமையும் அவனைப் பற்றியே நினைப்பு, எப்படியோ தூக்கம் வந்தது. அதோடு கனவும் உடன் சேர்ந்து வந்தது. அந்தக் கனவிலே காவலன் மெல்ல வந்தான். அவளுடைய மெல்லிய ஆடையைச் சற்று விலக்கினான்...! சொல்லவா வேண்டும். அவளுக்கு அப்படிச் செய்வது இன்பமாயிற்றே! அப்படியே இடையைத் தொட்டான். துடிதுடித்தபடி எழுந்தாள், கனவு கலைந்தது; நினைவு வந்தது. அவ்வளவுதான்! அன்று முழுமையும் தூக்கம் வரவில்லை. அது எங்கேயோ ஓடி ஒளிந்தது. இந்தக் கனவை, அவள் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. சிலநாள் கழிந்தது.

தோழிகள் வந்தனர். “அன்றைய நாள் எப்படி இருந்தது?” என்று வினவுகின்றனர். “கனவிலே கண்ட காட்சி இவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று எண்ணியபடி அவர்களின் முகத்தைப் பார்க்கிறாள்.

15. புன்னாகச் சோலை புனல்தெங்கு சூழ்மாந்தை
நல்நாகம் நின்றலரும் நல்நாடன் - என்ஆகம்
கங்குல் ஒருநாள் கனவினுள் தைவந்தான்
என்கொல் இவர் அறிந்த ஆறு!

(வி-ரை) புன்னையும் தென்னையும் காண மாந்தை நகரத்திற்கு வந்தான் மன்னன். அவனைக் கண்டு காதலித்தாள். அந்த நினைவு கனவாகியது. அதை அவள் தோழிகள் எப்படி அறிந்து கொண்டார்கள் என்பது அவளுடைய கேள்வி. நமக்கோ புலவரே காட்டுகிறார். அகத்தின் அழகு முகம்தானே! அந்த அடிப்படையில்தான் அவளது தோழிகள் அறிந்தனர். எண்ணம் இருக்கிறதே, அதற்குத்தான் எவ்வளவு ஆற்றல்? மனத்தைத் தூண்டிவிடும் நிலையை எங்ஙனம்தான் பெற்று இருக்கிறதோ தெரியவில்லை.

கங்குல் - இரவு; என்ஆகம் - என்னுடைய உடம்பு; தைவந்தான் - தடவி கொடுத்தான்; புன்னாகம் - புன்னைமரம்; மாந்தை - சேர நாட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்த நகரம்.

மணமும் குணமும்

ஓடிப் பிடிக்கும் காதல்; தேடிப் பிடிக்கும் காதல்; வாடிப் பிடிக்கும் காதல் - இப்படி எத்தனையோ ரகமுண்டு காதற் பகுதியில். ஆனால் இந்தப் பகுதி - இப்போது வரப் போகும் பகுதி இத்தனையும் விட ஒரு மடங்கு மேலானதென்றே சொல்லவேண்டும்.

கோதி முடித்த கூந்தலில் நறுமணங் கமழும் நல்ல பூவைத் தலையில் சூடிக் கொண்டாள்; இரத்தினக் கற்களால் பதிக்கப்பட்ட பொன்னாபரணத்தை அணிந்து கொண்டாள். “ஆ... அதோ வந்துவிட்டது; அருகே வந்து விட்டது” என்று பரபரப்போடு ஓடினாள். எதுவரையில்? அதுதான் முக்கியம். வாயிலுக்கு அருகாமையில் போனாள், வெளியே தலையை நீட்டிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. அங்கேயே நின்று கதவை மூடிவிட்டுப் பேசாமல் திரும்பி வந்து விடுகிறாள். எதனால்? வெட்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட காரணத்தால்! திரும்பவும் முன்னே சென்றாள்; நாணத்தால் திரும்பவும் உள்ளே வந்தாள்.

மனம் கிளப்பிவிட்ட வேட்கையால் முன்னே சென்று அவனைக் காணவேண்டுமென விருப்பப்பட்டாள். குணநலனில் ஒன்றான நாணமோ, அவளுடைய கையைப் பிடித்துப் பின்னே தள்ளியது. என்ன செய்வது! பருவக் கோளாறு என்பதா? உருவமில்லா உலகத்தின் இயல்பெனச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்வதா? அவளுக்கு, அவ்வேளையில் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

நல்லமுறையில் வாழ்ந்த ஒரு குடும்பத் தலைவன் வறுமையால் வருந்தி பணக்காரரை நாடிச் செல்லும்போது சற்றுத் துணிவோடு செல்லுவான். ஆனால், அந்தப் பணக்கார மாளிகைக்கு அருகாமையில் வந்தவுடன் ஏதோ ஓர் அச்சமும் வெட்கமும் புடை சூழ்ந்து கொள்ளத் திரும்பி விடுவான். பிறகு தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு முன்னே செல்வான். அதுபோலத்தான் அவள் நிலையும் இருந்தது.

அவளுடைய உள்ளங் கவர் கள்வனாக விளங்கினான் கோதை. ஒரே ஒருநாள் அழகு மணியால் பதிக்கப்பட்ட தங்கப் பூண் மார்பிலே மகிழ்வோடு உலவவும், பனம்பூ மாலை புரளவும் குதிரை மீது ஏறி நகர்வலம் வந்தான்! அந்தக் காட்சியைத்தான் அவள் கண்டாள். அவள் இரும்பானாள்! அவன் காந்தமானான்! ஒன்றையொன்று பற்றி நின்றது; பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசமாக இருந்தது, அந்தப் பாவைக்கு!

16. ஆய்மணிப் பைம்பூண் அலங்குதார்க் கோதையைக்
காணிய சென்று கதவடைத்தேன் - நாணிப்
பெருஞ்செல்வர் இல்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வரும்செல்லும் பேரும்என் நெஞ்சு

(வி-ரை) மனம் நினைத்தது; குணம் தடுத்தது. இதற்கிடையே அவள் ஊடாட வேண்டியவளானாள். அவளுக்கு எவ்வளவு ஆர்வம் இருந்ததோ அதே ஆர்வம் நாணத்திற்கும் இருந்தது. ஆகவேதான் அவள் அல்லலுற்றாள். கொல்லும் மனத்தோடு வீட்டிலே சோர்வு நடைபோட்டாள். காதல் வியாதி! மருந்தால் குணப்படுத்த முடியாததொன்று!

ஆய்மணி - தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மணிகள்; காணிய - காணவேண்டுமென வேட்கையுற்று; நல்கூர்ந்தார் - வறுமையால் வாடிக் கிடப்போர்.

மனப்பெண்!

இரவு எட்டுமணி இருக்கும். நல்ல இருட்டு. அதோடு கொடுமையான பனி! தெருவிளக்கை மறைக்கும் அளவிலே பனியானது புடைசூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கோதையின் மீது காதல் கொண்டிருந்த அணங்கு உணவருந்தாமல் பேசாமல் படுக்கையில் வந்து படுத்தாள். உறக்கம் மட்டும் வரவில்லை. விழியைத் திறந்த வண்ணம் எதை எதையோ எண்ணி எண்ணித் தன்னை மறந்து இருந்தாள். அவளாலும் குளிர் தாங்க முடியவில்லை. அதே வேளையில், அங்கு அவள் தோழி வருகிறாள்.

“தோழி! எனக்குள்ள குறையை எப்படி எடுத்துச் சொல்லுவேன்? தேர்ந்தெடுத்த மணியோடு பைம்பூணும் அணிசெய்ய நகர்வலம் வந்தான், நாடு காக்கும் நல்லவன்! வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்கிறேன். அவன் மீது காதல் கொண்டேன். அதைத் தெரிவிப்பதற்காக என் மனத்தை தூதாக அனுப்பியுள்ளேன். நேரமோ அதிகமாகிவிட்டது.

ஆனால், அந்த மனப்பெண்தான் இன்னும் வரவில்லை. சென்ற இடத்தில் யாரேனும் தடுத்து நிறுத்தி இருப்பார்களா? அப்படித் தடுத்து நிறுத்தி இருந்தால் கோட்டை வாயிலின் வெளியேதானே நின்றிருக்க வேண்டும். அப்போது பனி பெய்யுமே! உள்ளறையில் இருக்கின்ற எனக்கே ஒரு போர்வை தேவைப்படுகிறதென்றால் அதன் விளைவு?

ஐயகோ! வேற்று நாட்டவர் மீது சீற்றங் கொண்டது போல் தோன்றும் ஒளி படைத்த வேலையுடைய வேலனைக் காணும் பொருட்டுச் சென்ற மனப்பெண், பனியின் துயரால் தன் கையையே போர்வையாக்கிக் கொண்டிருக்குமா? அந்தோ, நினைத்தாலே நெஞ்சம் நெகிழ்கிறது தோழி. பனியாலே ஆட்டங் கொடுக்கும் பற்களை, பவனி வந்த பாவலனுக்குப் பறையறைந்தாற் போல் காட்டியிருக்குமா? இல்லையென்றால் அவன் எப்போது வருவது; இவள் எப்போது இங்கே திரும்புவது?” என்கிறாள்.

17. கடும்பனித் திங்கள்தன் கைபோர்வை யாக

நெடுங்கடை நின்றதுகொல் தோழி – நெடுஞ்சினவேல்

ஆய்மணிப் பைம்பூண் அலங்குதார்க் கோதையைக்

காணிய சென்றஎன் நெஞ்சு

(வி-ரை) பனியாலே வாடும் பாவை; துணிவின்றி நிற்கின்ற மனப்பெண்; இவ்விரண்டையும் தலைவியின் வாயிலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் தோழி. “கைபோர்வையாக” என்ற வரியை நோக்கும்போது அதன் இனிமைதான் என்ன!

கடும்பனித் திங்கள் – பனிப்பெருக்கம் நிறைந்த மார்கழித் திங்கள்.

வெறி தணிந்தால்!

வெறியினும் மேலானது ஒன்றுமில்லை! அதைவிடக் கீழானது வேறில்லை. வெறி என்றாலே எவராலும் அடக்க முடியாத ஒன்று. அதுவும் காதல் வெறி என்றால்?

சொல்லவா வேண்டும்? என்றோ ஒருநாள் சேரனைக் கண்டாளாம்! கண்டு காதல் கொண்டாளாம்! அதற்காகக் கண்டபடியெல்லாம் பேசுவதா? அரசானயிற்றே என்ற எண்ணமாவது வரவேண்டாமா? அதுதானில்லை.

“குடகு நாட்டுக் கொற்றவனாம். வஞ்சிக் கோமான் என்ற பெரியதொரு பெயர். இருக்கலாமா, இந்தப் பெயர்? என் உள்ளத்தை நோகவைப்பதற்கென்றே இந்த வேடம் பூண்டு வருகிறான் போல் இருக்கிறது!” என்று கண்டபடி தோழியர்கள் மத்தியில் குறைகூறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

எதிர்பாராதவிதமாக அவனும் வந்து கொண்டிருந்தான். வளையல் கலகலக்க ஒரே கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்த அப்பொற்கொடியாள் அவனைக் கண்டு தவயோகியானாள். கோபம் பறந்தது; கனிவு பிறந்தது! அமைதி நிலவியது; ஆரவாரம் அடங்கியது. இல்லாதபோது சொல்லத் தகாத சொற்களையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி சீற்றங் கொண்டாள். அவனைப் பார்த்தாளோ இல்லையோ, அந்தக் கோபம், இருக்குமிடம் தெரியாமல் மறைந்தது. வெறி உண்டா?

கிடையாது! பழையபடி அவனைப் பற்றிப் புகழ்ந்தேத்தத் தொடங்கினாள். எந்த வாயிலிருந்து வன்சொற்கள் வெளிவந்ததோ அதே வாயிலிருந்துதான் அவனைப் பற்றிய இன்சொற்கள் வெளிவந்தது. உணர்ச்சிக்கு உருவம் ஏது? உள்ளத்திற்குத்தான் உறுதியான நம்பிக்கை ஏது? அதனால்தான் அப்படிப் பேசினாளோ என்னவோ? எப்படியோ கண்டவுடன் காதல் கசிந்தது; கண்ணீர் மல்கியது.

18. வருக குடநாடன் வஞ்சிக்கோ மான்என்று)

அருகலர் எல்லாம் அறிய - ஒருகலாம்

உண்டாய் இருக்க அவ் ஒண்தொடியாள் மற்றவனைக்

கண்டாள்; ஒழிந்தாள் கலாம்!

நலம் கவர்ந்த கள்வன்!

ஊரெல்லாம் ஒரே பேச்சு! என்ன பேச்சு அது? “என்னை அழித்து விட்டான்; என்னை ஒழித்து விட்டான்!” இதுதானா வழி முழுமையும் கேட்க வேண்டும்; பெண்களே பொல்லாதவர்களா? ஆண்களைத் திட்டுவதற்கென்றே பிறந்த பிறப்பா? சேச்சே!

பேசாமல் போய்க் கொண்டிருப்பவனை, வலிய உற்றுப் பார்த்துக் காதல் கொண்டு விட்டால் அதற்கு அவன் என்ன செய்ய முடியும்? இதை உணரவேண்டாமா? இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருப்பது அவன் செவிக்கு எட்டினால் இவர்கள் கதி என்னவாகும்? களம் கண்ட வேல், இந்தக் கன்னியரையும் காணவேண்டுமா? அல்லது வேலினும் கொடிய விஷக் கண்கள் எங்களுக்கு உண்டு என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறார்களா?

என்னவோ, தொலையட்டும்! இவர்களுக்கு முன்னொருத்தி அவன் மீது பற்று வைத்திருந்தாள். அதனாலேயே அவள் உடம்பு மெலிவு பெற்றது. முகம் சுருங்கியது. அவள் ஒருநாள் முக்கிய காரணமாகத் தெரு வழியாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பெண் படபடவெனப் பேசுவது காதில் விழுகின்றது. எல்லாம் அந்த ஆணழகனைப் பற்றித்தான்! அவர்கள் உடம்பும், தன் உடம்புபோல் மெலிந்து காணப்படுவதைப் பார்க்கிறாள். என்னே இக்கூற்று? ஒருவன்மீது இத்தனை பேருமா காதல் கொள்வது? இவர்களனைவரையுமா காதலிக்கிறான்?

இல்லையே! அன்னவன் யார்மீது காதல் கொண்டானோ? ஆனால், “நலமழிக்க வந்த கள்வன்!” என்று, அனைவரும் கூறுவதை அவள் கேட்டாள். அதை, இவள் தன் தோழியிடம் சொன்னாள்.

19. *இவன்என் நலங்கவர்ந்த கள்வன் இவன்எனது
நெஞ்சம் நிறையழித்த கள்வன்என்றது அஞ்சொலாய்
செல்லும் நெறியெலாம் சேரலர்கோக் கோதைக்குச்
சொல்லும் பழியோ பெரிது*

(வி-ரை) காதல் கொண்ட காரிகைக்குத்தான் எவ்வளவு கலக்கம்! ஊராரெல்லாம் உண்மை அறியாது பேசுவதால் அவள் உள்ளந்தான் என்ன பாடுபடும்? “என் காதலனைக் குறைகூற நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டிருப்பாள். ஆனால், அந்த அளவிற்கு அவள் உள்ளம் இன்னும் தெளிவு பெறவில்லையே.

நெஞ்சம் நிறையழித்த - உள்ளத்தை அலையாக்கிவைத்த; பழி - பழித்துக் கூறும் சொல்; நிறை - ஓரிடத்தில் மனத்தை நிலை பெற வைக்கும் தன்மை.

உணர்வில்லா உள்ளம்

சேரநாடு முழுமையுமே ஒரே புலம்பல்! எல்லாம் இளம் பெண்கள்! யார் முகத்தைப் பார்த்தாலும் சோர்வின் பிரதிபிம்பம்! காதலித்த காரணத்தால் கைமேல் கிடைத்த பலன். வேண்டும்! இன்னமும் வேண்டும். இவர்களை யார் காதலிக்கச் சொன்னது? அதனால் ஏற்படுகின்ற விபரீதந்தான் எவ்வளவு?

பாருங்களேன், இந்த அநியாயத்தை! தன் மகள் உண்ணவும் உண்ணாது, உறங்கவும் உறங்காது, சோர்வோடு இருப்பதைப் பார்த்து வேறு வகையாக நினைத்துக் கொண்டாள். அதனால் தன் மகளுக்கு வெறியாட்டுவிக்க எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து முடித்தாள்.

அதிகாலை. ஒரு மரம்; அந்த மரத்தின் கீழ் சாணம் போட்டு மெழுகிச் சுத்தப்படுத்தினாள். வெள்ளாட்டு இரத்தத்தை அங்கு தெளித்தாள். மாங்குழையோடு அம்மரத்தின் கீழ் ஒரு குடத்தை அமர்த்தினாள். இவ்வளவும் எதற்கென்று கருதுகிறீர்கள்? அதுதான் வேடிக்கை! மகளுக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிறது என்பதற்காகச் செய்யும் சோகச் சடங்கு! தேவையா? ஆனால், அவள் தாய் அதைச் செய்யத் தொடங்கினாள். இதை, அவள் பார்த்தாள். எங்கிருந்து? வீட்டிற்குள் இருந்த வண்ணமே! “நான் வில்லவனைக் காதலிக்கிறேன். அதனால் ஏற்பட்ட கோளாறு!” என்று ஒரு நீண்ட வரியைச் சொல்லியிருந்தால் அவள் இந்தப் பிரச்சனையில் ஈடுபடத் தேவையில்லை. அப்படிச் சொல்லத் துணிவு ஏது? அதனால்தான் சொல்லாமல் இருந்தாள். அதுசமயம் அங்கு தோழி வந்தாள். “என்னடியம்மா! ஒரே அமார்க்களமாக இருக்கிறது?” என்று கேட்கிறாள்.

“அதையேன் கேட்கிறாய்? என் தாய் இந்தக் காலத்தில் இருக்க வேண்டியவளல்ல. பாரேன்! ஒரே வெறியாட்டம்! எதற்காக என்று மட்டும் கேட்காதே! எல்லாம் எனக்காக! எனக்கென்னவோ பேய் பிடித்திருப்பதாகக் கருதி, அதற்காகவே இதைச் செய்கிறாள். பகைவரை வென்று, வாகை மாலை சூடி, களத்திலே உள்ள கருப்பொருள்களுக்கு உரிமை உடையவனாக மாறி

இருக்கும் மாறன் மீது நான் கொண்ட காதலால் ஏற்பட்ட நோய், அவன் வந்தால்தான் நீங்குமேயொழிய என் அன்னை செய்யும் பேதைமையால் நீங்காது. நீராட்டி நீங்கென்றால் நீங்கும் நோயா என் நோய்! வெற்புடைய வேலவன் என் தோளினைத் தூக்கினாலல்லவோ இந்நோய் போகும்?” என்கிறாள், அவள் தலைவி.

20. காராட்டு(டு) உதிரம்தூஉய் அன்னைகளன் இழைத்து

நீராட்டி நீங்கென்றால் நீங்குமோ - போராட்டு

வென்று களங்கொண்டு வெஞ்சினவேல் கோதைக்கு(கு)என்

நெஞ்சு களங்கொண்ட நோய்!

(வி-ரை) ஒருவர் உள்ளத்தில் இருப்பது மற்றொருவர் உள்ளத்திற்குத் தெரிவதில்லை. அப்படித்தான் அவள் மகள் மனத்தில் உள்ள உருவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் திணறினாள். ஆகவேதான் வெள்ளாட்டு உதிரமும் மாங்கொழுந்தும் தேவைப்பட்டது. அவளுக்கு! அவள் பெற்ற மகளுக்கோ மன்னன் தேவைப்பட்டான். என்ன செய்வது? அந்த வீட்டிலே இந்தக் கோளாறு.

காராட்டு உதிரம் - வெள்ளாட்டின் குருதி; போராட்டு - களத்திலே.

மனம் அறியா மன்னன்!

மாந்தை நகரத்து மன்னன்! சந்தன மரத்துக்குச் சொந்தமுடையவன்! கோதைக்கு உறவினன். அத்தகைய சிறப்பிற்குரியவன் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். போகும் வழியில் ஒருத்தி எதிர்ப்படுகிறாள், அவனும் பார்க்கிறான்; அவளும் பார்க்கிறாள். இருவர் கண்களும் ஒன்றோடொன்று உராய்கின்றன. அந்தப் பார்வையில் என்ன கவர்ச்சி. ஆகா! அப்படியிருந்தும் அவன் மட்டும் வந்த வழியே போய்விடுகிறான். அவளோ, அப்படிப் போக முடியாதவாறு சந்தித்த இடத்திலேயே சற்று நின்று எதை எதையோ ஆழமாகச் சிந்திக்கிறாள். அதன் பிறகு அவ்விடத்தை விட்டு வீட்டுக்கு வருகிறாள். தோழியைக் காணுகிறாள்.

“தோழி! இன்று நீ என்னோடு வராதது பெருங்குறையே! வந்திருப்பாயானால் மாந்தை நகரத்து மாங்கடுங் கோவின் மனத்தை அறிந்திருப்பாய். இன்று அவன் கண்டான். நானும்தான்! பிறரைக் குற்றவாளியெனக் கூறிவிட்டு நான் குற்றமற்றவளெனக் கூறும் கொடியவள்ளல்ல!” என்று கூறிக்கொண்டே இருக்கும்போது வெட்கம் குறுக்கிடுகிறது. பேச்சை மாற்றுகிறாள். “தோழி! இன்று உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குப் பரவசமாக இருக்கிறது. அதோடு நீ அணிந்திருக்கும் திலகம் என் உள்ளத்தைத் திருப்புகிறது. திருநுதலா இது?” என்று சொல்கிறாள். குறிப்பால் உணரும் ஆற்றல் தோழிக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருந்த காரணத்தால் எல்லாவற்றையும் தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்கிறாள். உடனே அவள், “உயர்ந்தவர்தம் உள்ளத்தை நம் உள்ளத்தோடு பொருத்திப் பார்க்க வேண்டுமானால் அவர்களுடைய இயல்பு அறிதல் வேண்டும்!” என்கிறாள்.

காதல் கண்ட காதலியானாள்!

மோதிவிட்ட கண்ணுக்கு முத்தங் கொடுக்க அவன் என்று வருவான் என்பது அவளது கோரிக்கை.

21. மல்லநீர் மாந்தையார் மாக்கடுங்கோக்கு ஆயினும்

சொல்லவே வேண்டும் நம்குறை நல்ல

திலகங் கிடந்த திருநுதலாய்; அஃதால்

உலகங் கிடந்த இயல்பு

(வி-ரை) கண்ணுக்குத்தான் எவ்வளவு வலிமை. அந்த வலிமையால் குடிகொண்ட பலவீனம்தான் என்ன? காதல் என்றாலே இந்த இரண்டு குறையும் உண்டுபோல் இருக்கிறது.

மயக்கத்தில் மனம்!

மன்னன் வருகிறான். அவன்யார் என்று அறியா நங்கை. அன்று அறிந்தாள். அதற்குக்கூடச் சில விநாடிகளாகின. நெஞ்சோடு பேசினாள். “ஏ, மனமே! இவன் யார்? இந்திரனா? இல்லை, இல்லை! இருந்திருந்தால் இரண்டு கண் மட்டுமா இருக்கும்? சிவனென நினைத்தால் புராணங் கூறும் பிறை நிலவு இருக்க வேண்டுமே! செவ்வேல் பொருந்திய திருமுருகனா! இல்லை, இல்லை அவர்களை விட உயர்ந்து காணப்படுகிறானோ... ஓ... மாமன்னன் கோதை!” என்று நினைத்து ஒரு முடிவுக்கு வருகிறாள்.

22. இந்திரன் என்னின் இரண்டே கண் ஏறார்ந்த
அந்தரத்தான் என்னிற் பிறையில்லை – அந்தரத்துக்
கோழியான் என்னின் முகன்ஒன்றே கோதையை
ஆழியான் என்றுணரப் பாற்று

ஏர் ஊர்ந்த அந்தரத்தான் – காளையை வாகனமாகக் கொண்ட சிவபிரான்.

அபிராமி அந்தாதி

96 வகை சிற்றிலக்கியங்களில் ஒருவகை அந்தாதி என்பது. அந்தாதி என்பதனை அந்தம் ஆதி என்ற இருவடசொற்களின் கூட்டு என்பர். சுவடிகளில் எழுதி வைக்கும் முன்னர் இலக்கியங்களை ஓர் ஆசிரியர் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அவரை அடுத்துள்ள மாணவர்க்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதுதான் அக்காலக் கல்விமுறை. எளிதாக நினைவில் கொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ள அமைப்பு முறையில் இவ்வந்தாதி முறை சிறப்பாகப் பயன்பட்டது எனலாம்.

செய்யுளின் இறுதிச் சொல் அல்லது இறுதிச்சர் அல்லது இறுதி அடி அடுத்த செய்யுளின் முதல் அடி, முதல் சொல், முதல் சீராக அமைந்து ஒரு தொடர்ச்சியை ஏற்படுத்தி எளிதாக நினைவில் கொள்ள ஏதுவாக அமைந்துள்ளது. இந்த அமைப்பில் 10, 100 செய்யுள்கள் அமைவது உண்டு. அப்படி அமைகின்ற தனி இலக்கியம் அபிராமி அந்தாதி ஆகும்.

இத்தகைய செய்யுள் வடிவம் தமிழில் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது. ஆயினும் பக்தி இலக்கியப் பதிகங்கள் எல்லாமே இத்தகைய அந்தாதி முறையில் அமைந்துள்ளன. ஆனால் அந்தாதி என்ற அமைப்பில் அமைந்த முதல் நூலும் தனி நூலும் அபிராமி அந்தாதி ஆகும்.

அபிராமிபட்டர்

சோழ நாட்டில் காவிரியின் தென்கரையில் அமைந்துள்ள திருக்கடவூர் என்ற புனிதத் தலத்தில் சுமார் 700 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு ஸ்மார்த்த வேதியரிடத்தில் தேவியின் திருவருளினால் ஒரு மகான் அவதரித்தார். அவர் இளமைப்பருவத்திலேயே தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் பலவகை நூல்களைக் கற்று, கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்து, இசையில் வல்லவராய், தேவியின் மேல் இராகமாலிகா கீர்த்தனம் பாடி, திருக்கடவூர்ச் சிவாலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அபிராமியம்மையாரிடத்தில் பக்தி மிகுந்து, அவரை நாடோறும் நியமமாகச் சென்று வழிபட்டு உள்ளன்போடு பூசித்து வந்தார்.

இவ்வாறு உள்ளன்போடு பூசித்து வந்ததை அறிந்த மற்ற வேதியரில் சிலர், “இவர் பரிவார தேவதா சக்தி பூசை செய்து வருகின்றார்” எனத் திரித்து உணர்ந்து, அவர்மேல் பகைகொண்டு தை அமாவாசையில் காவேரி சங்கம நீராடல் முடித்துத் திருக்கடவூரில் வந்து தங்கிய தஞ்சை சரபோஜி அரசனைக்கண்டு, அபிராமிபட்டர் மாட்டுத் தமக்கிருந்த எண்ணத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அரசனும் பட்டரை அழைத்து “இன்று புச்ச அமாவாசை எத்தனை நாழிகை வரையில் இருக்கின்றது?” என்று உபாயமாகக் கேட்க, தேவியின் உபாசன ஆனந்தத்தில் அவர் வாய்தவறி “இன்று பெளர்ணமி திதி அல்லவா” என்று கூறிவிட்டார்.

அதுகேட்ட அரசன் ஏனைய பிராமணர்கள் இவரைப் பற்றிக் கூறியன சரிதான் என்று உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, கோபக் குறிப்போடு, “நீர் போய் வாரும்” என்று அனுப்பிவிட்டான். தமது உறைவிடம் வந்த பட்டர், தான் அரசனிடம் திதியை நிதானந்தவறிக் கூறியமை பின்பு தேவியின் அருளால்

உள்ளத்தில் தோன்றியது. “இத்தவற்றிலிருந்து எம்மைக் காத்தருளல் வேண்டும்” என்று கோயிலுக்குச் சென்று, “தான் அரசனுக்குச் சொன்ன சொற்சொர்வினின்று பாதுகாக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டார்.

அதன் பிறகு அரிகண்டம் பாடத் தொடங்கினார். தேவியின் சந்நிதியில் ஒரு கநு நீளமும் அகலமும் ஆழமும் உள்ள ஒரு குழி அகழ்ந்து அதில் அக்கினியை எழுப்பி, அக்குழியின் நான்கு திசைகளிலும் இரும்புக் கால்களின்மேல் இரும்புக் கம்பிகளினால் விட்டம் பூட்டி அவற்றில் நூறு கயிறுகளை மாட்டித் தொங்கவிட்டு உறியாகப் பின்னி அவ்வுறியின் மேல் தாம் அமர்ந்து கொண்டு, “அபிராமி தேவி நமக்கு நேரே எழுந்தருளி வந்து காட்சி தந்தருளா தொழியின் இவ்வக்கினியில் வீழ்ந்து உயிர்த் தியாகம் செய்துவிடுவோம்” என்று குறிக்கோள் கொண்டு, அத்தேவி தமக்கு நேரே காட்சி தந்து அருளல் வேண்டும் என்னும் கருத்தால் “உதிக்கின்ற” என்னும் சொல்லை முதலில் வைத்து இவ்வந்தாதியைப் பாடத் தொடங்கினார். அபிராமி தோன்றாததனால் ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் உறியின் ஒவ்வொரு கயிற்றை அரிந்து கொண்டு வந்தார்.

இவ்வாறு பாடிக்கொண்டே வருகையில் “விழிக்கே அருளுண்டு” என்னும் 79 ஆம் பாடலைப் பாடி முடித்தவுடன் அபிராமி தேவி அவருக்குத் தோன்றி அருள்புரிந்து தமது தோடு ஒன்றனைக் கழற்றி ஆகாயத்தில் வீசி “அன்பனே, நீ அரசனுக்குக் கூறிய வார்த்தையை மெய்யாக்கிவிட்டோம். உன் கவலை ஒழி, நீ நம் மீது மெய்யன்போடு பாடிய இவ்வந்தாதியை நாம் உவந்து ஏற்றுக் கொண்டோம்; இறுதியில் நீ நம் பதம் அடைவாய்” என்று வாழ்த்தி மறைந்தார்.

அம்மையாரைக் காணாது கலங்கி அவர் மறைந்த திக்கை நோக்கி வணங்கி, “கூட்டியவா என்னை” என்னும் 80 ஆம் பாடலிலே தேவி தமக்கு அருள் செய்த திறத்தை அமைத்தும், மற்றைய 20 பாடல்களில் தேவி இதற்கு முன்னர் தமக்குத் திருவடி தீட்சை செய்தமை முதலிய செய்திகளை அமைத்து நூலைப்பாடி எஞ்சிய கயிறுகளை அரியாது முடித்துத் தமது உறைவிடம் அடைந்தார்.

இதனை அறிந்த அரசன் “அபிராமிபட்டர்” என்று பட்டமளித்து அவரது பரம்பரையினர் அனுபவிக்கும் வகையில் மான்யம் வழங்கிப் பாதுகாத்தான். அபிராமிபட்டர் அருளிய அபிராமி அந்தாதியிலிருந்து முதல் 20 பாடல்கள் பாடப்பகுதியாக உள்ளது.

அபிராமிபட்டர் அருளிய அபிராமி அந்தாதி

காப்பு

தாரமர் கொன்றையும் சண்பக மாலையும் சாந்தும் தில்லை

யூராதம் பாகத்து உமைமைந்தனே யுலகேழும் பெற்ற

சீரபிராமியந்தாதி யெப்போதுமென் சிந்தையுள்ளே

காரமர் மேனிக் கண்பதி யேநிற்கக் கட்டுரையே.

பிரணவமாகப் பொருந்தும் கொன்றை மலர் மாலையையும் சண்பக மலர் மாலையையும் தரித்திருக்கின்ற சிதம்பரத்தில் திருநடம்புரிகின்றதற்குச் சாட்சியாக அமைந்துள்ள நடராசரும் சிவகாமியுமாகிய இருவர்க்கும் மகனான

கருநிறமான திருமேனி கொண்ட மகாகணபதியே! ஏழுலகங்களையும் பெற்ற அபிராமி தேவியின் மீது தமிழேன் பாடத் தொடங்கும் அந்தாதியின் பொருள் எனது தியானத்தில் எப்போதும் நிலைபெறும்படி கட்டுரைத் தருளுவாய்.

1. உதிக்கின்ற செங்கதிர் உச்சித்திலகம் உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்க மாதுளம்போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக் குங்கும தோயமென்ன
விதிக்கின்ற மேனி யபிராமி யென்றன் விழுத்துணையே!

காலை இளம்பரிதியும் உயர்வாகிய மஞ்சாடி மலரும், இரத்தின நூலறிவு கொண்டோர் மதிக்கின்ற மாணிக்க மணியும், மாதுள மலரும், மின்னற்கொடியும், மென்மையான வாசனை பொருந்திய குங்குமக் குழம்பும் போல, நூல்கள் விதிக்கின்ற சிவந்த திருமேனியையுடைய செந்தாமரை மலரில் விரும்பியமரும் மகாலட்சுமி வழிபடுகின்ற அபிராமிதேவி என் உயிர்த்துணையாம்.

2. துணையும் தொழும் தெய்வமும் பெற்ற தாயும் சுருதிகளின்
பணையும் கொழுந்தும் பதிகொண்ட வேரும் பனிமலர்ப்பூங்
கணையும் கருப்புச் சிலையுமென் பாசாங் குசமும்கையி
லணையும் திரிபுர சுந்தரியாவ தறிந்தனமே.

குளிர்ச்சி பொருந்திய மலர்களையும், கரும்பு வில்லையும், மெல்லிய பாசமும், தோட்டியும், திருக்கரங்களில் பொருந்தும் திரிபுர சுந்தரியாகிய அபிராமிதேவி, எமக்கு உயிர்த்துணையும் எம்மைப் பெற்ற தாயும், வேத பாதவங்களின் சாகைகளும், அவற்றின் கொழுந்துகளும், அவற்றின் பதியும் தன்மை கொண்ட மூலவேரும் ஆவதனை, யாம் திருவருள் துணையால் அறிந்து கொண்டோம்.

3. அறிந்தேன் எவரும் அறியா மறையை அறிந்து கொண்டு
செறிந்தேன் உனது திருவடிக்கே திருவேவெருவிப்
பிறிந்தேனின் னன்பர் பெருமை யெண்ணாத கருமநெஞ்சான்
மறிந்தே விழுநர குக்குற வாய மனிதரையே.

அருட்செல்வியாகிய அபிராமி தேவியே, மற்றெவரும் அறியாத வேத ரகசியங்களைத் திருவருளால் தமிழேன் அறிந்தேன். அவ்வாறு அறிந்து கொண்டு நின் மெய்யன்பர்களது மகிமையை அறியாத பாவமனம் காரணமாக, தலைகீழாக விழ்ச்செய்கின்ற நரகத்திற்குச் சமமான மனிதர்களது சகவாசத்தை விட்டுப் பிரிந்தேன். பிறவி நோய்க்கு அஞ்சி உமது திருவடிகளுக்குப் புகலடைந்தேன்.

4. மனிதரும் தேவரும் மாயா முனிவரும் வந்து சென்னி
குனிதரும் சேவடிக்கே கோமளமே கொன்றை வார்சடைமேற்
பனிதரும் திங்களும் பாம்பும் பகீரதியும் படைத்த
புனிதரும் நீயும் என் புந்தியெந் நாளுந் பொருந்துகவே!

மனிதர்களும், தேவர்களும், அவ்விரு வகையினரும் போல மயங்காத முனிவர்களும், சந்நிதியில் வந்து சிரசைத் தாழ்த்தி வணங்கும் சிவந்த திருவடிகளையுடைய இளமைச் செவ்வி வாய்ந்த அபிராமிதேவியே! கொன்றை மாலையைத் தரித்த நீண்ட திருச்சடையின் மீது, குளிர்ந்த பிறை நிலவையும், பாம்பையும், கங்கையையும், தாங்கிய சிவபெருமானும், நீயும் என் மனத்தில் எக்காலத்தும் தியானப் பொருளாக எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும்.

5. பொருந்திய முப்புரை செப்புரை செய்யும் புணர்முலையால்
வருந்திய வஞ்சி மருங்குன் மனோன்மணி வார்சடையோ
னருந்திய நஞ்சமு தாக்கிய அம்பிகை அம்புயமேற்
திருந்திய சுந்தரி அந்தரி பாதம் என் சென்னியதே.

உயிருக்கு ஆதாரமாகப் பொருந்திய தூல சூக்கும காரணம் என்னும் மூவகை உடம்புகளிலும் வியாபித்திருக்கும் திரோதான சத்தியும், மாணிக்க ரத்தினச் செப்பைப் புலவர் நிகர் சொல்லும் ஈர்க்கு இடைபுகப்பெறாது தம்முள் நெருங்கிய பர, அபர ஞானங்களாகிய இரு திருமுலைகளின் பாரத்தினால், வருந்துகின்ற கொடிபோலும் இடையினையுடைய மனோன்மணியும், நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான் உண்ட ஆலகால விஷத்தைத் தமது திருக்கரத்தால் தொட்டு அமுதாக்கிய உமையும், சிதாசாச ரூபமாக விளங்கும் பராசக்தியுமாகிய அபிராமிதேவியினது செந்தாமரை மலரைவிட மேன்மையான திருவடி தமிழேனது சிரசின் கண்ணது.

6. சென்னியது உன்பொற் திருவடித் தாமரை சிந்தையுள்ளே
மன்னியது உன்திரு மந்திரம் சிந்திர வண்ணப்பெண்ணே
முன்னிய நின்னடி யாருடன் கூடி முறைமுறையே
பன்னியது என்றும் உன்தன் பரமாகம பத்ததியே.

செந்நிறம் பொருந்திய திருமேனியையுடைய அபிராமியே. உன் திருவடிப் பொன்தாமரை மலர் என் சிரசிற்கு மாலையாக இருக்கின்றது. உன் மூலமந்திரம் என் மனத்தில் தியானப் பொருளானது. உமது மேலாகிய ஆகம பத்ததிகள் அடியார்களோடு கூடி ஆய்ந்து பீடிக்கப்பட்டது.

7. ததியறு மத்தில் சுழலும்என் ஆவி தளர்விலதோர்
கதியறு வண்ணம் கருதுகண்டாய் கமலாலயனு
மதியறு வேணி மகிழ்நனு மாலும் வணங்கியென்றும்
துதியறு சேவடி யாய்சிந்து ரானை சுந்தரியே!

தாமரை மலரைக் கோயிலாகக் கொண்ட பிரம்மனும், சிவபெருமானும், திருமாலும் வணங்கித் துதிக்கின்ற திருவடியினைக் கொண்டவளே! செந்தூரத் திலகம் வைத்த முகமுடைய அபிராமிதேவியே! மத்தினால் கடையப்படும் தயிரைப்போல சனன மரணங்களில் பட்டு உழல்கின்ற உயிர் ஒப்பற்ற சிவகதி அடையத் திருவுளம் கொண்டு அருள்வாய்!

8. கந்தாரி எந்தை துணைவிஎன் பாசத் தொடரையெல்லாம்
வந்தாரி சிந்தூர வண்ணத்தினாண்மகிடன் தலைமேல்
அந்தாரி நீலியழியாத கன்னிகை யாரணத்தோன்
கந்தாரி கைத்தலத் தாள்மலர்த் தாள்என் கருத்தனவே!

பாவினது பஞ்சபாசங்களையும் தாமே எழுந்தருளி வந்து அழிக்கின்ற செந்நிறத்தையுடையவரும், மகிடாசுரனது, சிரத்தின்மேல் அந்தரத்தைச் செய்தவரும், நீல நிறத்தையுடையவரும், நித்திய கன்னிமையும், பிரம்மனது கபாலத்தைத் தரித்த திருக்கரத்தையுடையவரும், எம் பரமபிதாவாகிய அமுதகடேசரது சத்தியமாகிய, அபிராமதேவியினுடைய திருவடித் தாமரை மலர்கள் என் தியானத்தில் சதாகாலமும் உள்ளன.

9. கருத்தன எந்தைதன் கண்ணன வண்ணக் கனகவெற்பில்
பெருத்தன பாலமும் பிள்ளைக்கு நல்கின பேரருள்கூர்
திருத்தன பாரமும் ஆரமும் செங்கைச் சிலையுமம்பு
முருத்தன மூரலுநீயுமம் மேவந்துஎன் முன்னிற்கவே!

எம்பிரானது உள்ளத்தில் உள்ளனவும், கண்களில் உள்ளனவும், பொன்வண்ண மேருமலையைப் போலப் பருந்தனவும், தேம்பியமும் சீர்காழிப் பிள்ளைக்கு ஞானப்பால் கொடுத்தனவுமாகிய பேரருள் புரியும் திருக்கரத்தில் பொருந்திய வில்லும், மலரம்பும், மயிலிறகின் அடி போன்ற திருநகையுமாக உலக மாதாவே! அபிராமி தேவியாகிய நீயும், எந்தை சிவபெருமானும், மரண காலத்தில் எளியேன் முன் காட்சி தந்தருளல் வேண்டும்.

10. நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்து நினைப்பது உன்னை
என்றும் வணங்குவது உன்மலர்த் தாளெழு தாமறையின்
ஒன்றும் அரும்பொருளே அருளே உமையே இமயத்து
அன்றும் பிறந்தவளே அழியா முத்திஆனந்தமே.

எழுதா மறையாகிய வேதத்தின் பொருளாய் உள்ளவளே! சிவபெருமானின் திருவருள் மயமாய் உள்ளவளே! உமாதேவியே! தாட்சாயினியாய் இருந்து அன்று இமயத்தில் குழந்தையாகச் சென்று வளர்ந்தவளே! அடைந்தவர் என்றும் பிறவாத மோட்சமருளும் அபிராமியே! நான் நிற்கும்போதும், அமர்ந்தபோதும், படுத்துக் கிடக்கும் போதும், நடக்கும் போதும், தியானிப்பது எப்போதும் உன்னையே! என்றும் வணங்குவது உன் திருவடியையே ஆகும்.

11. ஆனந்தமாய் என் அறிவாய் நிறைந்த அமுதமுமாய்
வானந்தமான வடிவுடையாண் மறை நான்கினுக்கும்
தானந்த மான சரணார விந்தந் தவளநிறக்
கானந்த மாடரங் காம்எம்பிரான் முடிக்கண்ணியதே

பிருதிவி முதலாக ஆகாயம் முடிய உள்ள ஐம்பூதங்களையும் தமக்கு வடிவமாகக் கொண்ட அபிராமதேவியினுடைய மோட்ச ஆனந்தமாகியும், பேரறிவாகியும், நிறைந்த அமுதமாகியும், வேதங்களின் முடிவாகத் தாமையாகிய

திருவடித்தாமரை மலர், திருவெண்காட்டை ஆடரங்காகக் கொண்ட சிவபெருமானது (அமுதகடேசுவரது) முடி மாலையாயுள்ளது.

12. கண்ணியது உன்புகழ் கற்றது உன் நாமம் கசிந்துபத்தி
பண்ணியது உன்னிரு பாதாம் புயத்தில் பகலிரவா
நண்ணியது உன்னை நயந்தோர் அவையத்து நான்முன்செய்த
புண்ணிய மேதென்னம்மே புவியேழையும் பூத்தவளே!

ஏழுலகங்களையும் பெற்ற உலகமாதாவாகிய அபிராமிதேவியே! யான் இம்மையிலே உன் திருப்புகழையே சிந்தித்துள்ளேன். படித்தது உன் திருநாமங்களையே; மனமுருகிப் பத்தி செய்தது உம்முடைய இரண்டு திருவடிகளே! பகலும் இரவுமாகச் சகவாசம் செய்தது உம்முடைய மெய்யடியார்களின் சபையின் கண்ணே ஆகும். என் அம்மையே நான் பூர்வ ஜென்மங்களில் செய்து கொண்ட சிவபுண்ணியம் யாது? அதனைச் சொல்லியருளுவாயாக.

13. பூத்தவளே! புவனம்பதினான்கையும் பூத்தவண்ணம்
காத்தவளே! பின் கரந்தவளே! கறைக் கண்டனுக்கு
மூத்தவளே என்றும் மூவா முகுந்தற்கு இளையவளே!
மாத்தவளே! உன்னையன்றி மற்றோர் தெய்வம் வந்திருப்பதே.

பதினான்கு புவனங்களையும் பெறாது பெற்றவளே! அவற்றைப் பாதுகாத்தவளே! பின்பு அவற்றை ஒடுக்குபவளே! பரமசிவனுக்கு மூத்தவளே! விட்டுணுவுக்கு எக்காலத்தும் மூத்தவளே! இளையவளுமாய் இருப்பவளே! பெரிய தவத்தையுடைய அபிராமிதேவியே! இச்செய் நன்றிகளை மறந்து தேவாரை அல்லாது வேறு ஒரு தெய்வத்தை வழிபடமாட்டேன்.

14. வந்திப்பவர் உன்னை வானவர் தானவரானவர்கள்
சிந்திப்பவர் நற்றிசை முகர் நாரணர் சிந்தையுள்ளே
பந்திப் பவரழியாப் பர மானந்தர் பாரிலுன்னைச்
சந்திப்பவர்க்கு எளிதாம் எம்பிராட்டி நின்றண்ணளியே!

எம் தலைவியாகிய அபிராமிதேவியே! உன்னை மனம் மொழி மெய்களால் வழிபடுவோர் தேவரும் அசுரருமாவர். நல்மனத்துடன் தியானம் செய்பவர்கள் நான்முகனும் திருமாலும் ஆவர். உம்மைச் சுத்த சைதன்யமாகிய கயிற்றால் மனத்தறியில் பிணிப்பவர் நித்திய சிவானந்தத்தையுடைய சிவயோகிகளேயாவர். ஆயினும், உம்மைப் பூமியிலுள்ள ஆலயங்கள் தோறும் சென்று தரிசிக்கும் மனிதர்களாகிய நம்மவர்களுக்கு உமது திருவருளே தலைகூடுதல் எளிதாய் இருந்தது.

15. தன்னளிக்கு என்றுமுன்னே பலகோடி தவங்கள் செய்தார்
மண்ணளிக்கும் செல்வமோ பெறுவார்மதி வானவர்தம்
விண்ணளிக்கும் செல்வமும் அழியாமுத்தி வீடும் அன்றே
பண்ணளிக்கும் சொற்பரிமள யாமளைப் பைங்கிளியே.

பண்களுக்கும் இனிமையைக் கொடுக்கும் மாதுரியச் சொற்களையும், இயற்கையாகிய பரிமளத்தையும் உடைய பைங்கிளியாகிய அபிராமதேவியே! உமது தட்பமாகிய திருவருளைப் பெறுதற்கென்றே பூர்வஜென்மங்களிலே அநேககோடி தவங்களைச் செய்த மெய் அடியார்கள் தாம் அத்திருவருளால் இம்மையிலே இந்நிலவுலகத்தைப் பாதுகாக்கும் அரசியல் செல்வமட்டுமா பெறுவார்கள்? மறுமையிலே சூட்சும புத்தியையுடைய தேவர்களது விண்ணுலகத்தைப் பாதுகாக்கும் பெருஞ்செல்வத்தையும் அப்பால் சமுதாயத்தியாகிய மோட்சத்தையும் அன்றோ பெறுவார்கள்.

16. கிளியே கிளைஞர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்தொளிரும்
ஒளியே ஒளிரும் ஒளிக்கிடமே எண்ணில் ஒன்றுமில்லா
வெளியே வெளிமுதற் பூதங்களாகி விரிந்த வம்மே
யளியேன் அறிவளவிற் களவான ததிசயமே.

பைங்கிளியே, கிளைஞர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்து ஒளிரும் ஒளியே! மெய்யடியார்களது இதயத்தில் சூக்குமமாய்க் கிடந்து பின்பு தூலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சுத்த சைதன்னிய ரூபியாய் இருப்பவரே! அவ்வாறு பிரகாசிக்கும் அச்சீவ சைதன்யத்திற்கு முத்தித் தசையில் வேறு ஓர் அறிவுப் பெருஞ் செல்வமாகும் சிவசைதன்னியத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பவரே! உண்மையைச் சிந்தித்தால் இவைகளுள் ஒன்றும் ஆகாத பரவெளியே! அவ்வாறு சூட்சுமமாய் இருப்பினும், ஆகாய முதலிய மகாதூல பூதங்களாகி விரிந்து இருக்கின்ற உலகமாதாவே! பொய்யடியவனாகிய எளியேனது சிற்றறிவின் பரிமாணத்திற்குப் பிரமாணமாகியது எவர்க்கும் ஆச்சரியமே!

17. அதிசயமான வடிவுடையாள் அரவிந்தமெல்லாம்
துதியவானன சுந்தரவல்லி துணையிரதி
பதிசயமான தபசயமாக முன் பார்த்தவர்தம்
மதிசய மாகவன்றோ வாம பாகத்தை வவ்வியதே!

ஆச்சரியமான திருமேனியுடையவளே! தாமரை மலர்கள் எல்லாம் துதிக்கின்ற திருமுகத்தையுடைய இமயமலைக் கொடியாகிய அபிராமதேவி! தனக்குத் தானே இணையாகிய இரதிக்கு நாயகனான மன்மதனின் வெற்றி தோல்வியடைய, முன்னரே நெற்றிக் கண்ணால் பார்த்தருளிய சிவபெருமானது புத்தி சீரணத்தை அடையும் பொருட்டு அவரது வாம பாகத்தைத் தாம் கவர்ந்து கொண்டருளியது.

18. வவ்விய பாகத்து இறைவரும் நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
செவ்வியும் உங்கள் திருமணக் கோலமும் சிந்தையுள்ளே
அவ்வியம் தீர்த்துஎன்னை ஆண்டபொற் பாதமுமாகி வந்து
வெவ்விய காலனென் மேல்வரும்போது வெளிநிற்கவே.

உம்மால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட வாம பாகத்தையுடைய சிவபெருமானும் நீயும் திருவுளம் உவந்து இருக்கும் அர்த்தநாரி வடிவழகும், உங்கள் திருமணக்கோல அழகும் என் மனத்தின்கண் உள்ள “யான்” எனது என்னும்

செருக்கை நீக்கி அட்கொண்டருளிய பொன்போலும் திருவடிகளுமாகி இருவரும் எழுந்தருளி வந்து, கொடிய யமன் என்மேல் எதிர்த்து வரும் மரண காலத்தில் வெளிப்பட்டு நின்று காட்சி தந்தருள வேண்டும்.

19. வெளிநின்ற நினைதிரு மேனியைப் பார்த்துஎன் விழியும் நெஞ்சும்
களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்ட தில்லை கருத்தினுள்ளே
தெளிநின்ற ஞானம் திகழ்கின்றது என்ன திருவுளமோ
ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பது மேவி யுறைபவளே!

ஒளியோடு பொருந்தி நிலைபெற்று இருக்கின்ற நவகோணங்களிலும் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கின்ற அபிராமிதேவியே! தியானங்களின் பொருட்டு உருவமாகி வெளிப்பட்டு நிற்கின்ற உமது திருமேனியை தரிசித்தமை காரணமாக, எனது கண்ணினும் கருத்தினும் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. என் கருத்தினில் தெளிவு பொருந்தி நிற்கின்ற சிவஞானம் ஒருகாலைக்கொரு கால் மீதூர்ந்து பிரகாசிக்கின்றது. இது என் திருவுளக்கருத்தேயாகும்.

20. உறைகின்ற நின்றிருக் கோயினின் கேள்வ ரொருபக்கமோ
வறைகின்ற நான்மறை யின்னடி யோமுடி யோவமுத
நிறைகின்ற வெண்டிங்க ளோகஞ் சமோவென்ற னெஞ்சகமோ
மறைகின்ற வாரிதி யோபூரணாசல மங்கலையே.

எங்கும் நிறைந்த நித்திய மங்கலையாகிய அபிராமி தேவியே! நீ எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோயிலானது நின் பிரானாகிய சிவபெருமானது ஒரு பாகமோ, விதிவிலக்குகளைப் பிரதிபாதிக்கின்ற நான்கு வேதங்களின் ஆதியங் தங்களோ? அமுத கலை நிறைகின்ற வெண்மையாகிய சந்திர மண்டலமோ, வெண்தாமரை மலரோ, துருவாச முனிவரது சாபத்தினால் இந்திரசம்பத்துகள் வீழ்ந்து மறையப் பெற்ற பாற்கடலோ? அல்லது எனது மனத்தின் உள்ளிடமோ.

கலிங்கத்துப்பரணி - போர்பாடியது

கலிங்கம்

கலிங்கம் + அத்து + பரணி = கலிங்கத்துப் பரணி. கலிங்கநாடு என வழங்கப்பெறும். இஃது இடவாகு பெயராய் கலிங்கநாட்டில் நிகழ்வுற்ற போரை உணர்த்தும். கோதாவரி ஆற்றுக்கு அப்பால் வடக்கிலும் மகாநதிக்குத் தெற்கிலும் உள்ள பகுதி என்பர். (இன்று ஓரிசா மாநிலத்தில் உள்ளது.)

பரணி

பரணி என்பது தொண்ணூற்றாறு வகை சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்று. இந்நூல் கலித்தாழிசையால் அனது. குறளடி முதலாகவும், கழிநெடிலடி ஈறாகவும், அளவொத்த ஈரடிகளால் சந்த நயத்துடன் பாடப்படுவதே கலித்தாழிசையாம். போரில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற ஆண்மைமிக்கத் தலையாய வீரனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு கடவுள் வாழ்த்து, கடைத் திறப்பு, காடு பாடுதல், கோயில் பாடுதல், தேவியைப் பாடுதல், பேய்களைப் பாடுதல், இந்திரசாலம், இராசபாரம்பரியம், பேய்முறைப்பாடு, அவதாரம், காளிக்குக் கூறியது, போர் பாடியது, களம் பாடியது போன்ற பதின்மூன்று உறுப்புகளைக் கொண்டு பாட்டுடைத் தலைவனின் சிறப்பு, வெற்றி, மேம்பாடு போன்றவற்றை விளக்கி ஈரடித் தாழிசையால் அளவடி முதலாக அனைத்துச் சீரானும் புறப்பொருள் தோன்ற பாடுவது இலக்கணமாம். இதனை,

“ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற
மானவனுக்கு வகுப்பது பரணி”

என்பதாலும் (இலக்கண விளக்கம் 838)

“கடவுள் வாழ்த்துக் கடைதிறப் புரைத்தல்
கடும்பாலை கூறல் கொடுங்காளி கோட்டம்
கடிகண் முரைத்தல் காளிக் கதிசொலல்
ஆடுபேய்க் கவள்சொல லதனால் தலைவன்
வண்புக முரைத்த வெண்புறத் திணையுற
விட்ட லடுகளம் வேட்ட லிவைமேல்
அளவடி முதலா வடியிரண் டாக
உளமகிழ் பரணி உரைக்கப் படுமே” (831)

என்பவற்றால் அறியலாம்.

பரணி நூல்களில் முதலாவதாகத் தோன்றியது இக்கலிங்கத்துப் பரணியே. தக்கயாகப் பரணி போன்ற பிற நூல்கள் இப்பரணிக்குப் பிற்பட்டவை.

கவிச்சக்கரவர்த்தி எனப் போற்றப்படும் ஒட்டக்கூத்தர் தாம் பாடிய தக்கயாகப்பரணியில் “தென் தமிழ்த் தெய்வப் பரணி” (776) என இப்பரணி நூலைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

சிலப்பதிகார உரையாசிரியரான அடியார்க்கு நல்லார் பரணி நூலிலிருந்து பல தாழிசைகளை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளதால் இந்நூல் அடியார்க்கு நல்லார்க்கு முற்பட்டதாகும்.

ஆசிரியரைப் பற்றிய குறிப்பு

“பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான்” எனப் போற்றப்பெறும். சயங்கொண்டார் சோழநாட்டிலுள்ள நன்னிலத்தை அடுத்த தீபங்குடியில் தோன்றியவர் (குமிழ் நாவலர் சரிதை செய்யுள் மூலம் அறிகின்றோம்) இவரைச் சைவம் என்றே கூறுவர். காலம் 11ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி.

ஒரு நாள் சயங்கொண்டாரும், குலோத்துங்கனும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் மன்னன் புலவரைப் பார்த்து “யான் கலிங்கநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி கொண்டமையால் யானும்” சயங்கொண்டேன் ஆயினன் என்றான். அதனைக் கேட்ட புலவரும் உடன் “சயங்கொண்டாரைச் சயங்கொண்டான் போற்றிப் பாடுதல் இயற்கையே” எனக்கூறி இப்பரணியைப் பாடினார் என்பார்.

இந்நூலை அரங்கேற்றுங்கால், பாடல்களின் பொருட்கவை, சொற்கவை கண்டு வியந்தும் ஒன்பான் சுவை கொண்டு நூல் விளங்கும் அருமை அறிந்தும் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு பொன் தேங்காயை உருட்டித் தந்தான் என்றும் கூறுவர்.

சயங்கொண்டார் பெருமை பற்றி பலபட்டைச் சொக்கநாத புலவர் பாடிய பாடல்.

வெண்பாவிற்பு புகழேந்தி பரணிக்கோர்

சயங்கொண்டான் விருத்தம் என்னும்

ஒண்பாவிற்பு குயர்கம்பன் கோவையுலா

அந்தாதிக்கு ஒட்டக்கூத்தன்

கண்பாய கலம்பகத்திற்கு இரட்டையர்கள்

வசைபாடக் காள மேகம்

பண்பாகப் பகர்ந்தார் தம் படிக்காச

லால் ஒருவர் பகர் ஒணாதே.

வாக்கிற்கு அருணகிரி வாதவூரர் கனிவினில்

தூக்கிற்குத் திருஞானசம்பந்தர் – நோக்கிற்கு

நக்கீர தேவர் நலத்திற்குச் சுந்தரர்

சொற்குறுதி அப்பர் எனச் சொல். (பழம்பாடல்)

(தூக்கு – தாளம்)

“பரணியில் பிறந்தார் தரணி ஆள்வர்” (பழமொழி)

முதற்குலோத்துங்கனைப் பற்றிய செய்தி

முதற்குலோத்துங்கனுக்கு வழங்கப்படும் வேறு பெயர்கள்.

1. அந்பாய சோழன், 2. இராசநாராயணன், 3. இராசேந்திரன், 4. உலகும்யவந்தான், 5. கரிகாலன், 6. சயதுங்கன், 7. சுங்கம் தவிர்த்தோன், 8. திருநீற்றுச்சோழன், 9. விசயதரன், 10. விருதராச பயங்கரன், 11. விஷ்ணுவர்தனன்.

இவன் சளுக்கிய குலத்துப் பிறந்து சோழர் குலத்தை உலகறியச் செய்தவன். இவனின் தந்தை சளுக்கிய குலத்து இராசராசன்; தாய் கங்கைகொண்ட சோழனின் உடன் பிறந்தாளான அம்மங்கை என்பார்.

இரு குடியின் பெருமையை விளங்கச் செய்தவனான கங்கைகொண்ட சோழனின் நான்காம் மகனாகிய வீரராசேந்திரன் தனக்குப் பின் நாடு ஆளும் தகுதியான மகன் இல்லாத காரணத்தால் தன் உடன் பிறந்தான் மகனான இவனை இளவரசாக்கி அரசோச்சச் செய்தான்.

தஞ்சைச் சோழமரபினர் நால்வகை வருணப்பிறப்பில் தம்மைச் சத்திரியராகக் கொண்டு விளங்கி மார்பில் பூணூல் அணிந்து மறைகற்று விளங்கினார். வேள்விகள் பலவும் செய்வித்தனன். இவன் பல்கலைகளில் சிறந்து விளங்கினான்.

இவன் அவைக்களம் வந்த புலவர் பெருமக்கள் பலருக்கு பல்வேறு பரிசில்களும் வழங்கிச் சிறப்பித்தான். இவனின் பெருமையை இந்நூல் விதந்து கூறும் எனினும் இந்திரசால் புகுதியில் இவன் பெருமையைப் பரக்கக் காணலாம். இசைத் துறையிலும் வல்லவன் என்பதனை “வாழி சோழ குல சேகரன் வகுத்த இசையான்” என்ற தொடர் இனிதாய் விளக்கும்.

இவன் வடநாடு போந்து பல போர்க்களங்களைக் கண்டு வெற்றிவாகை சூடிய காலை தமிழகத்தில் வீரராசேந்திரன் இறக்க, உடன் இவனும் சோழநாடு வந்தடைந்து முடிசூட்டிக் கொண்டான். இவனின் தலைநகர் கங்கைகொண்டசோழபுரமேயாம். சோழவரசனாய் மட்டுமின்றிப் பேரரசனாய்த் திகழ்ந்தான். மனுசூறியபடி அறம் பிறழா ஆட்சியைக் கொண்டான்.

இறைப்பற்று மிகுந்து வாழ்ந்த இப்பேரரசன் சைவசமய வழி ஒழுகினன் எனினும் பிறரை எவ்வழியிலும் இடர்ப்படுத்தவில்லை. தில்லையும் திருவதிகையும் சென்றான்.

காஞ்சியில் இவன் இருந்த காலை பல சிற்றரசர்கள் திறைப்பொருளை இவன் கழலின் கீழ் சமர்ப்பித்து அவன் ஆணை வழிநின்றிட கலிங்க நாட்டு மன்னன் அனந்தபத்மன் என்பான் இருமுறை திறை செலுத்தவில்லை என்பதனை அறிந்து சினங்கொண்டு எழுந்தனன். இச்செயலைக் கண்டபிறர் “இனி என்ன நிகழ்மோ!” என அஞ்சி நின்றனர்.

குலோத்துங்கனும் “நம் சேனை கலிங்கம் சென்று அந்நாட்டை அழித்து அம்மன்னனையும் பற்றிக் கொணர்க” என சிங்கம் போல் பேரொலி செய்தான்.

இவனுக்கு மனைவியர் மூவர். 1. மதுராந்தகி, 2. தியாகவல்லி, 3. ஏழிசைவல்லி. இந்நூலில் மதுராந்தகி பேசப்படவில்லை. இப்போருக்கு முன்னே அவள் ஒரு வேளை இறந்து போயிருக்கலாம். மதுராந்தகிக்குப் பின் தியாகவல்லி பட்டத்து அரசியானாள். இப்பெருமாட்டி குலோத்துங்கன் காஞ்சி நோக்கி அரசர் சூழ சென்றபொழுது இவர்களும் சென்றதாக ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் தம் பரணியில் 286இல் குறித்துள்ளார். ஏழிசைவல்ல தன்

பெயருக்கேற்ப இசையில் வல்லமை பெற்றவள். இவளைப் பற்றியும் 285ஆம் தாழிசையில் குறித்துள்ளார். இப்பேரரசனுக்கு ஏழு ஆண்மக்களும் ஒரு பெண்மகவும் இருந்தனர்.

“உலகுய்ய வந்தானை வாழ்த்தினவே” (593)

கருணாகரத் தொண்டைமான் வரலாறு

கல்லைக் கறித்துப் பல் முறித்து

கவிழ்ந்து வீழ்ந்த கலிங்கர்தம்

பல்லைத் தகர்த்துப் பழ அரிசி

ஆகப் பண்ணிக் கொள்ளீரே

524

வண்டை வளம்பதி பாடரே

மல்லையும் கச்சியும் பாடரே

பண்டை மயிலையும் பாடரே

பல்லவர் தோன்றலைப் பாடரே

534

காட்டிய வேழ அணிவாரிக்

கலிங்கப் பரணிநங் காவலன் மேற்

சூட்டிய தோன்றலைப் பாடரே

தொண்டையர் வேந்தனைப் பாடரே

535

ஆசிரியர் சயங்கொண்டாரால் ஏற்ற பெற்றியாய் “கலிங்கப்பரணி காவலன் மேல்” பரணிபாட முதற்காரணமாய் இருந்தவர் கருணாகரத் தொண்டைமானேயாவார்.

பல்லவர் மரபினர். சிறந்த வீரர். குலோத்துங்கனின் படைத்தளபதியாய் இருந்து கலிங்க நாட்டை வென்று மன்னனைச் சிறைபிடித்தவர். இவனுக்கு ஓர் அண்ணன் உண்டு. இவனும் கருணாகரத் தொண்டைமானுக்கு உதவியாய் இருந்தவன். அடலேறாய், அஞ்சாநெஞ்சினனாய், விளங்கிய ஒப்பற்ற பெருவீரன்.

கலிங்கத்துப்பரணி நூற்செய்திகள்

முதல் குலோத்துங்கனது படைத்தலைவன் கருணாகரத் தொண்டைமான் கப்பம் தர மறுத்த வடகலிங்க வேந்தன் அனந்தவர்மனை வென்று அடக்கிய வீரச்செயல்களைப் புகழ்ந்து பாடியது. இதன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு கண்ணுக்கு மணி பதித்த பொற்றேங்காய் பரிசளித்துக் “கவிச்சக்கரவர்த்தி” என்ற பட்டம் தந்து குலோத்துங்கன் சயங்கொண்டாரைப் போற்றினான்.

“மா ஆயிரம் படக்கலிங்கர்

மலைந்த களப்போர் உரைப்போர்க்கு

நாள் ஆயிரமும் கேட்போருக்கு

நாள் ஆயிரமும் வேண்டுமால்” (கலிங். 312)

பரணி என்பது புறத்திணைகளாகிய வஞ்சி, உழிஞை, வாகை, பாடாண் திணை போன்றவற்றின் சில துறைகளின் வளர்ச்சி என அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவர்.

ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்ற மாபெரும் தலைவனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கடவுள் வாழ்த்து, கடைத்திறப்பு, பாலைநிலம், காளிகோயில் பேய்களோடு காளி, காளியோடு பேய் இவைபோல மொத்தம் 13 நிலையில் பாடப்பெறுவதே பரணி. பெரும்பாலும் பரணிப்பாக்கள் ஈரடிப் பஹாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவில் அமைந்திருக்கும்.

சயங்கொண்டார் இந்நூலில் இருவேறு உலகங்களைப் படைத்துக் காட்டுகின்றார். ஒன்று மக்கள் உலகம்; மற்றொன்று பேய் உலகம். கடைத்திறப்பு, போர் பாடியது, அவதாரம், இராசபாரம்பரியம் போன்றவை மக்கள் உலக நிகழ்ச்சிகளாகும். களம் பாடியது, பேய்களைப் பாடியது, பேய் முறைப்பாடு, காளிக்குக் கூளி கூறியது. இந்திரசாலம் போன்றவை பேய் உலக நிகழ்ச்சிகளாகும். சயங்கொண்டார் கடவுள் வாழ்த்துக்கு அடுத்து மக்கள் உலக நிகழ்ச்சியாகிய கடைதிறப்பை வைத்துத் தம் நூலைக்கொண்டு செல்கின்றார்.

பரணியின் தொன்மை

பரணி இலக்கியங்களுள் மிகப் பழமையானது எனக் கருதுமளவு 11 ஆம் நூற்றாண்டில் சயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப்பரணி உள்ளது. இதற்குப் பிறகு அண்மைக்காலம் வரை பல பரணி நூல்கள் உள்ளன. தக்கயாகப்பரணி (ஒட்டக்கூத்தர்) அடுத்துத் தோன்றிய நூலாகும். இதனைத் தொடர்ந்து இரணியவதைப் பரணியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அஞ்ஞவதைப் பரணி மோகவதைப் பரணி, பாசவதைப் பரணி, சூரன்வதைப் பரணி முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன. பாட்டுடைத் தலைவன் மன்னன், இறைவன், ஆசிரியர் என விரிவடைவதைப் பிற்காலப் பரணிகள் வழி அறியலாம்.

பாடப்பகுதியாக நூலின் 12 ஆம் பகுதியான “போர்ப் பாடியது” என்ற பகுதி பாடமாக அமைந்துள்ளது.

போர் பாடியது

போர் பாடியது என்பது போரைப் பாடியது என விரியும். சோழப் பேரரசன் முதற்குலோத்துங்கனின் படைத்தலைவனாகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் கீழ் சோழப் பெரும்படையும், கலிங்க மன்னன் அனந்தபத்மன் தலைமையில் கலிங்கப் போர் வீரர்களும் நிகழ்த்திய போரே போர் பாடியதாம்.

அனந்தபத்மன் போரை முன்னின்று நடத்தினான். அரசனாக மட்டுமின்றி படைத் தலைவனாகவும் இருந்து போர்க்களத்தைச் சந்தித்தான்.

கலிங்கப்படையுடன் பொருது வெற்றி கண்டு அளவற்ற பொருள்களுடனும், யானைகளுடனும் கருணாகரத் தொண்டைமான் முதற்குலோத்துங்கனைக் கண்டு வணங்கினான். பேரரசனிடமிருந்து பல்வேறு பரிசுகளும் பெற்றான். இப்பகுதியும் காளிக்குக் கூளி கூறியதேயாம். வீரச்சுவை மிகுந்த பகுதி இது.

போர் தொடங்கல்

1. எடுமெடு மெடுமென வெடுத்ததோர்

இகலொலி கடலொலி இகக்கவே

விடுவிடு விடுபரி கரிக்குழாம்

விடும்விடு மெனுமொலி மிகைக்கவே. (404)

பொழிப்புரை

“போரைத் தொடங்குங்கள், தொடங்குங்கள்” என உரக்கக் கூறும் ஒப்பற்ற போரின் ஒலியானது கடலின் ஒலியை வென்றிடவும்; குதிரைப் படைகளை யானைப் படைகளைப் பகைவர் மேல் ஏவுங்கள் எனக் கூறிடும் வீரர்களின் ஒலியானது மிகுதியாய்த் தோன்றிட.

விளக்கம் : அடுக்குகள் விரைவின் கண் வந்தன. இகல் - போர், பரி - குதிரை, கரி - யானை, மிகைக்க - மிகுந்தெழ.

இதுவுமது

2. வெருவர வரிசிலை தெரிந்த நாண்
விசைபடு திசைமுகம் வெடிக்கவே
செருவிடை அவரவர் தெழித்ததோர்
தெழிலுல குகள்செவி டெடுக்கவே 405

பொழிப்புரை

எவரும் அஞ்சும்படி கட்டமைந்த வில்லினின்று விரைவோடு துள்ளியெழும் நாண் ஓசையால் பொருந்திய திசையின் இடங்கள் பிளந்திடவும்; போர்க்களத்தில் அந்தந்த வீரர்கள் ஆரவாரித்தலாகிய முழக்கத்தால் உலகிலுள்ளோர் செவிடுபடவும்.

விளக்கம் : வெருவருதல் - அச்சம் கொள்ள, வரிசிலை - அழகிய கட்டமைந்த வில், தெழித்தல் - அதட்டுதல்.

இருபடைகளும் எதிர்த்தல்

3. எறிகட லொடுகடல் கிடைத்தபோல்
இருபடை களுமெதிர் கிடைக்கவே
மறிதிரை யொடுதிரை மலைத்த போல்
வருபரி யொருபரி மலைக்கவே 406

பொழிப்புரை

அலைகள் வீசும் கடலுடன் மற்றொரு கடல் எதிர்த்தது போல் இரு சேனைகளும் ஒன்றினை ஒன்று எதிர்த்தன; கடலில் சுருண்டு விழும் அலைகளுடன் அலைகள் போர்புரிதல் போல் போரில் சீறி வரும் குதிரைகளுடன் குதிரைகள் போர் புரிந்தன.

யானைப்படையும் தேர்ப்படையும் பொருதல்

4. கனவரை யொடுவரை முனைத்த போல்
கடகரி யொடுகரி முனைக்கவே
இனமுகில் முகிலொடு மெதிர்த்தபோல்
இரதமொ டிரதமும் எதிர்க்கவே 407

பொழிப்புரை

பெரிய மலையோடு மற்றொரு மலை போர் புரிதல் போலவும், மததைச் சொரியும் யானைகளோடு யானைகள் போர் புரிதல் போலவும், மேகங்களோடு மேகங்கள் போர் புரிதல் போன்றும் தேர்களோடு தேர்கள் எதிர்த்துப் போர் புரிந்திடவும்.

வீரர்களும் அரசர்களும் போர்புரிதல்

5. பொருபுலி புலியொடு சிலைத்தபோல்
 பொருபட ரொடுபடர் சிலைக்கவே
 அரியனொ டரியினம் அடர்ப்பபோல்
 அரசரும் அரசரும் அடர்க்கவே 408

பொழிப்புரை

கொடிய விலங்குகளைத் தாக்கும் புலி மற்றொரு புலியொடு போர் புரிதல் போல, போர் புரியும் வீரர்களோடு வீரர்கள் ஆரவாரித்துப் போர் செய்யவும்; சிங்கங்களோடு சிங்கக்கூட்டம் போர் புரிதல்போல் அரசர்கள் அரசரோடு போர் புரிந்தனர். இத்தாழிசையில் உவமையணி பயின்றுள்ளது.

போரின் கடுமை

6. வினைகனல் விழிகளின் முளைக்கவே
 மினலொளி கனலிடை எறிக்கவே
 வளைசிலை யுருமென இடிக்கவே
 வடிகணை நெடுமழை படைக்கவே 409

பொழிப்புரை

வீரர்களின் கண்களினின்று எழுந்த சினமாகிய தீ தோன்றிடவும் அத்தீயில் மின்னல் போல் ஒளி வீசவும், வீரர் கையகத்துள்ள வளைந்த வில்களின் ஒலி இடியோசை போன்று ஒலிக்கவும் அவ்வில்லிருந்து கிளம்பும் கூர்மையான அம்பு பெருமழைபோல் பெய்யவும்.

விளக்கம் : கலை - சினத்தீ - வில்உரும் - இடி, வடி - கூர்மை வில் இடியோசை ஒலிக்க அம்புகள் மழைபோல் பொழிய

குருதியாற்றியல்பு

7. குருதியின் நதிவெளி பரக்கவே
 குடையினம் நுரையென மிதக்கவே
 கரிதுணி படுமுடல் அடுக்கியே
 கரையென இருபுடை கிடக்கவே 410

பொழிப்புரை

வெளியிடங்களில் குருதியாறு பரவவும், வெண்குடையின் கூட்டங்கள் வெண்மையாம் நுரைபோல அக்குருதியாற்றில் மிதந்து செல்லவும், வீரர்களால் இரு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்ட யானைகளின் உடம்புகள் அந்நதியின் இருபுறங்களிலும் கரைபோன்று ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய் அடக்கிக் கிடக்கவும்.

விளக்கம் : பரக்க - பரவிப்பாய, புடை - பக்கம்

யானைப்போர்

8. மருப்பொடு மருப்பெதிர் பொருப்பிவை
எனப்பொரு மதக்காரி மருப்பி னிடையே
நெருப்பொடு நெருப்பெதிர் சுடர்ப்பொறி
தெரித்தெழு நிழற்கொடி தழற்க துவவே 411

பொழிப்புரை

‘இவைகள் மலைகளே’ என்று கண்டோர் கூறும்படி கொம்புகளால் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்துப் போர் செய்ய மதம் பொழியும் யானைகளின் கொம்புகளின்றும் தோன்றும் நெருப்பிலிருந்து தோன்றிடும் ஒளி கொண்ட தீப்பொறிகள் துள்ளிமேலே எழுதலால் நிழலைத்தரும் கொடிச்சிலைகள் யாவும் தீப்பற்றி எரியவும்

விளக்கம் : மருப்பு - யானையின் தந்தம், பொருப்பு - மலை, கதுவ - பற்றிட

இதுவுமது

9. நிழற்கொடி தழற்கது வலின்கடி
தொளித்தவை நினைப்பவர் நினைப்பதன்முனே
அழற்படு புகைக்கொடி எடுத்தன
புதுக்கொடி அனைத்தினு நிரைத்த தெனவே 412

தீப்பிடித்தலால் விரைவாய் எரிந்து மறைந்த நிழலை வழங்கிய கொடிகளாகிய அவற்றை அதிசயித்து எண்ணும்படி நினைப்பதற்கு முன்னே அனைத்து இடங்களிலும் புதிய கொடிகள் அமைந்தது போல அக்கொடிகள் எரிந்த தீயில் பொருந்திய புகையாகிய கொடிகள் உயர்ந்து நின்றன.

விளக்கம் : கதுவல் - பற்றுதல், துகிற்கொடிகள் அழியபுகைக் கொடிகள் தோன்றின.

10. இடத்திடை வலத்திடை இருத்திய
துணைக்கரம் நிகர்த்தன அடுத்த கரியின்
கடத்தெழு மதத்திடை மடுத்தன
சிறப்பொடு கறுத்தன அவற்றின் எயிறே 413

பொழிப்புரை

ஒன்றுடன் ஒன்று போர் புரிந்திடும் யானைகளின் மதச்சுவடுகளினின்று பெருகும் மதநீரில் பதிந்து மிகுதியாய் கருமை வண்ணங்கொண்ட அவற்றின்

கொம்புகள் அந்த யானைகளின் வல, இடப்பக்கங்களிலும் அமைந்த இரு துதிக்கைகளை ஒத்திருக்கும்.

விளக்கம் : போர் புரியும் யானைகளின் இரண்டு தந்தங்களும் அவற்றின் மதநீரில் மூழ்கிக் கறுத்துவிடும். அவை பார்ப்பதற்கு கரியதுதிக்கைகள் போல் இருக்கும். இயற்கையாய் உள்ளது ஒன்று. மதநீரில் மூழ்கி விளங்கும் துதிக்கை இரண்டு எனவே மூன்று துதிக்கையுடையது போல் காட்சி நல்கும்.

11. எயிறுக ளுடையபொ ருப்பைவ லித்திடை
எதிரெதிர் இருபணை இட்டுமு றுஓகிய
கயிறுகள் இவையென அக்கர டக்கரி
கரமொடு கரமெதிர் தெற்றிவ லிக்கவே 414

பொழிப்புரை

கொம்புகள் கொண்ட மலையனைய யானைகளை எதிர்எதிராக நிறுத்தி அவைகளின் இரு கொம்புகளுக்கு இடையில் வலிவால் திரித்த கயிறுகள் இவையென கண்டோர் கூறும்படி மதச்சுவடுகளையுடைய அந்த யானைகள் ஒன்றின் துதிக்கையால் மற்றொரு துதிக்கையைப் பற்றிப் பின்னியிருப்பது போல் இருந்தது.

விளக்கம் : எயிறு – பல், ஈண்டுக்கொம்பினை உணர்த்திற்று, பொருப்பு, கரி – யானை பணை – மூங்கில், கரடம் – மதச்சுவடு.

குதிரை வீரர் போர்ச்சிறப்பு

12. முடுகிய பவனப் தத்திலு கக்கடை
முடிவினில் உலகமு ணச்சுடர் விட்டெழு
கடுகிய வட அன லத்தினை வைத்தது
களமுறு தூரகக ணத்தின்மு கத்திலே 415

பொழிப்புரை

விரைந்து வீசுகின்ற காற்றின் முயற்சியால் யுகங்களின் இறுதி முடிவில் உலகங்களை அழிக்க ஒளிவீசி எழுகின்ற கொடிய வடவா முகாக்கினியைப் போர்க்களத்தில் பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்களின் வைத்து அமைத்ததைப் போன்றது.

விளக்கம் : பவனம் – காற்று, உகக்கடை – யுகமுடிவு, வட அனலம் – வடவாமுகாக்கினி, தூரகம் – குதிரை.

படைவீரர் சிறப்பு

13. களமுறு தூரகக ணத்தின்மு கத்தெதிர்
கறுவிலர் சிலர்கல வித்தலை நித்தில
இளமலை எதிர்பொரும் அப்பொழு திப்பொழு
தெனவெதிர் கரியின்ம ருப்பின்முன் நிற்பரே 416

பொழிப்புரை

போர்க்களத்தில் பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்களின் முகத்திற்கு எதிரே சில வீரர்கள் போர் புரிய, கோபம் கொள்ளாமல், தம் துணைவியரோடு கூடுங்காலத்தில் முத்துமாலைகள் கொண்ட இளமையாகிய அம்மகளிரின் தனங்கள் தம் மாப்பிற்கு எதிரே தாக்கும் அக்கலவிக் காலம் இக்காலமே யாகுமென்று தம்மை எதிர்த்தார்க்கும் யானைகளின் கொம்புகளுக்கு நடுவில் மிக்க மகிழ்வோடு போர்க்களத்தில் நிற்பர்.

விளக்கம் : துரகம் - குதிரை, கணம் - கூட்டம், கறு - சினம்.

இதுவுமது

14. எதிர் பொரு கரியின்ம ருப்பை உ ரத்தினில்

இறளறி படையினி லுத்துமி றைத்தெழு

சதுரர்கள் மணியக கலத்தும ருப்பவை

சயமகள் களபழு லைக்குறி ஒத்ததே

417

பொழிப்புரை

தம்மைப் போரில் எதிரில் மோதிடும் யானையின் தந்தங்களைப் பகைவர்கள் வெட்டிச் சாய்த்திடும் வாளாயுதத்தால் தம் மாப்பு ஓடியும்படி முறித்து திடும் யானைகளைக் கொன்று அக்களிப்பால் எழும் வீரர்களின் அழகிய மாப்பில் பதித்த கொம்புகளாகிய அவை அவர்களைப் பண்ட இறுகத் தழுவின வீரர்களின் சந்தனக் குழம்பைப் பூசிய முலையின் சூட்டை ஒத்திருக்கும்.

விளக்கம் : உரம் - அகலம், மாப்பு, எறிபடை - வாள், சதுரர்கள் - திறமைமிக்கப் போர்வீரர்கள்.

குதிரைவீரர் சிறப்பு

15. சயமகள் களபழு லைக்கணி யத்தகு

தனிவடம் இவையென பத்தக முத்தினை

அயம்எதிர் கடவிம தக்காரி வெட்டினர்

அலைபடை நிரைகள்க ளத்துநி ரைக்கவே

418

பொழிப்புரை

கடல் போன்ற சேனைகளின் நிரல்பாடுகள் போர்க்களத்தில் இறந்து கிடக்கும்படி குதிரை வீரர்கள் தங்கள் குதிரைகளை எதிரில் செலுத்தி வீரர்களின் சந்தனக் குழம்பு பூசிய தனங்களில் அணியத் தகுந்த ஒளிவீசும் முத்துமாலைகள் இவை எனக் கூறும்படி மதம் பொழியும் யானைகளின் முத்துக்கள் சொரிந்திடும் தலைகளை வெட்டி வீழ்த்தினர்.

விளக்கம் : வடம்-(முத்து) மாலை, அயம்-குதிரை, கடவி-செலுத்தி.

விற்போர்

17. தழல்படு கழைவனம் எப்படி அப்படி

சட சட தமரமெ ழப்பக ழிப்படை

அழல்படு புகையொடி ழிச்சிய கைச்சிலை

பொழிப்புரை

தீ பற்றிய மூங்கில் வனத்தில் சடசடயென்னும் ஒலி எதுபோல் உண்டாகுமோ அதுபோல் உண்டாக, கீழே இறக்கிப் பிடித்த கையகத்துள்ள வில்லில் புகையும் நெருப்பும் பொருந்திய பகைவரைக் கொல்லும் ஆரவாரத்தையுடைய அம்புகளைப் பிணைத்து வில்வீரர்களாயினர் அம்பின் குதையை வளர்ப்பார்கள்.

விளக்கம் : தழல்-அழல், தீ கழை-மூங்கில், தமரம்-ஒலி, புகழ்-அம்பு, சிலை-வில், வளத்தல்-கணையிலள்ள அம்பினை இழுத்துவிடல்.

வெட்டுண்ட வில்வீரர்

18. அடுசிலை பகழிதொ டுத்துவி டப்புக்கும்
 அளவினில் அயமெதிர் விட்டவர் வெட்டின
 உடல்சில இருதுணி பட்டன பட்டபின்
 ஒருதுணி கருதுமி லைக்கைய முக்குமோ 421

பொழிப்புரை

வீரர் தங்கள் வில்லில் பகைவர்களைக் கொல்லவேண்டிய அம்புகளைப் பிணைத்து ஏவிடும் பொழுதில், தங்கள் குதிரைகளை அவரெதிரே செலுத்திய வீரர்கள் அவர்களை வெட்டிய உடல்கள் இரு துண்டுகளாயின. பின்னர் அவைகளில் ஒரு துண்டு தாம் சொல்ல எண்ணிய பகைவரைக் கொன்றழிக்கும்.

விளக்கம் : அடு-கொல்கின்ற, துணி-துண்டம்.

வில்வீரர் செயல்

19. ஒருதுணி கருதுமி லக்கைய முத்தன
 உருவிய பிறைமுக அப்பக முத்தலை
 அரிதரி திதுவுமெ னப்பரி யுப்பவர்
 அடி யொடு முடிகள் துணித்துவி முத்துமே 422

பொழிப்புரை

வெட்டுண்ட வில்வீரர்களின் ஒருதுண்டு தாம் கருதிய பகைவரை கொல்வதற்காக அவர் வில்லினின்றும் புறப்பட்ட சந்திரக் கண்களின் நுனி இச்செய்கையைச் செய்வது மிகவும் அரிது என்று கண்டோர் கூறும்படி குதிரைகளைத் தம் மேல் செலுத்துபவர்களின் கால்களையும், தலைகளையும் துண்டு துண்டாக்கி நிலத்தில் விழச் செய்யும்.

விளக்கம் : துணி-உடல், துண்டம், உருவிய-வில்லிலிருந்து சென்ற, பிறை முகம்-கணையின் முகம், துணித்தல்-துண்டாக்கல்.

குதிரை வீரர் செயல்

20. அடியொடு முடிகள்து ணித்துவி ழப்புக்கும்
 அளவரி தொடைசம ரத்தொட ணைத்தனர்

நெடியன சிலசரம் அப்படி பெற்றவர்

நிறைசரம் நிமிரவி டத்துணி யுற்றவே 423

பொழிப்புரை

குதிரை வீரர்களின் கால்களையும், தலைகளையும் வெட்டுதலால் அவை விழும் பொழுதில் தங்கள் தலைகளையும் கால்களையும் அறுக்கும் அம்புகளைப் போரில் குதிரை வீரர்கள் தம் கைகளால் சேர்த்துப் பிடித்து நீண்ட அம்புகளை அப்படிப் பெற்றவர், கூர்மையான அவ்வம்புகளை உயரத் தூக்கி வீசுதலால் பலவாள் வீரர்களின் உடல்கள் துண்டாயின.

விளக்கம் : அரிதொடை-தங்கள் கால் தலைகளை அரிந்த அம்பு, சாரம்- அம்பு, நிறை-கூர்மை, நிமிரவிடல்-உயரவிடல்.

குதிரை வீரர்களால் அழிந்தோர் செயல்

21. நிறைசரம் நிமிரவி டத்துணி உற்றவர்

நெறியினை ஓடியெறி கிற்பவ நொததெதிர்

அறைகழல் விருதர்செ ருக்கற வெட்டலின்

அவருடல் இருவகிர் பட்டன முட்டவே 424

பொழிப்புரை

குதிரை வீரர்கள் கூர்மை வாய்ந்த அம்புகளை உயர விடுதலால் அதனால் துண்டான வீரர்கள் வழியிலுள்ள காட்டுப் புதரை அழிப்பாரைப் போல எமக்கு எதிரிலுள்ள ஒலிக்கும் வீரக் கண்டையணிந்த வீரர்களின் செருக்கு நீங்கும்படி போரின்று நீக்க வெட்டுதலால் அவ்வீரர்களின் உடல் முழுவதும் இரண்டு பிளவாயின.

விளக்கம் : கழல்-வீரக்கழல், குதிரை வீரர்கள் நீண்ட கணையால் உடல் வெட்டுப்பட்ட வீரர், புதர்களை அழிப்பது போல் தம் முன்னால் நின்றிடும் வீரர் தொகுதிகளை அழித்தனர்.

கலிங்க வீரர் செயல்

22. விடுத்த வீர ராயு தங்கள்

மேல்வி ழாம லேநிரைத்

தெடுத்த வேலி பொற்க லிங்கர்

வட்ட ணங்கள் இட்டவே 425

பொழிப்புரை

சோழ வீரர்கள் வழங்கிய போர்க்கருவிகள் தம் மேல் விழாமல் ஒழுங்காய் அமைந்த மதில்போல் கலிங்கவீரர்கள் கேடயங்களை வரிசையாய் அமைத்தனர்.

விளக்கம் : வட்டணங்கள்-கேடயங்கள், இட்ட-தோன்றின.

கலிங்கரின் கேடயங்கள் துளைபட்டமை

23. இட்ட வட்ட ணங்கண் மேலெ
 றிந்த வேல்தி றந்தவாய்
 வட்ட மிட்ட நீள்ம திற்கு
 வைத்த பூழை ஒக்குமே 426

பொழிப்புரை

கலிங்க வீரர் பிடித்த கேடயங்களில் சோழப் படையினர் எறிந்த வேலாயுதங்களால் திறப்புண்ட விடங்கண் வட்டமாய் அமைத்த சிறிய வாசல் தொளையை ஒக்கும்.

விளக்கம் : பூழை-சிறிய வாசல்.

வாட்படையும் உலக்கைப் படையும் பொருதமை

24. கலக்க மற்ற வீரர் வாள்க
 லந்த சூரர் கைத்தலத்
 துலக்கை உச்சி தைத்தபோது
 முங்க லப்பை ஒக்குமே 427

பொழிப்புரை

போரில் சிறிதும் கலக்க முறாத வீரர்களின் வாளாயுதங்கள் தம்மை எதிர்த்திடும் வீரர்களின் கையகத்துள்ள உலக்கையின் உச்சியால் அழுந்தினபோது அந்த உலக்கைகள் உழவர்கள் நிலங்களை உழும்பொழுது ஏற்படும் கலப்பையை ஒத்திருக்கும்.

விளக்கம் : கலக்கம்-அச்சம், கலந்து-மாறுபட கலக்கும், தலம்-இடம், உழும் கலப்பை-உழவர்கள் நிலத்தை உழப்பயன்படுத்தும் கலப்பை.

வீழ்ந்த யானையின் துணிக்கப்பட்ட துதிகை நிலை

25. மத்த யானை யின்க ரம்ச
 ருண்டு வீர வன்சரம்
 தைத்த போழ்தின் அக்க ரங்கள்
 சக்க ரங்க ளொக்குமே 428

பொழிப்புரை

செருக்குக் கொண்ட யானைகளின் துதிகைகள் சுருண்டு விழும்படி வீரர்கள் ஏவிய கணைகள் அந்தத் துதிகைகளில் அழுந்தின பொழுது அவைகள் சக்கரங்களுக்கு ஒப்பாகும்.

யானையின் மத்தகத்தைப் பிளந்தமை

26. வெங்க எற்றின் மத்த கத்தின்
 விழு முந்து வீரமா
 மங்கை யர்க்கு மங்க லப்பொ

பொழிப்புரை

கொடிய யானைகளின் தலையினின்று விழும் முத்துக்கள் சிறந்த வீரமகளுக்கு மணச் சடங்கில் பொரிகளைச் சொரிதற்கு ஒப்பாம்.

விளக்கம் : மறைவழிபட்ட வைதீகத் திருமணங்களில் மணக் காலத்தில் மணமகள் தலையில் நெற்பொரிகளை இடுதல் மரபு. அச்செயலை ஒத்தது என்கின்றார்.

கேடகங்களுடன் வீரர் வீழ்ந்த நிலை

27. மறிந்த கேட கம்கி டப்ப

மைந்தர் துஞ்சி வைகுவோர்

பறித்த தேரிந் நேமி யோடு

பார்கி டப்ப தொக்குமே.

430

பொழிப்புரை

கீழ்மேலாக கேடயங்கள் தமக்கு முன் கிடக்கும்படி வீரர்கள் இறந்து நிலத்தில் விழுந்து கிடத்தல் தேரிலிருந்து நீக்கிய சக்கரத்தொடு தேர் பூமியில் கிடப்பதை ஒக்கும்.

விளக்கம் : மைந்தர்-வீரர், வைகுவோர்-கிடப்போர், நேமி-சக்கரம்.

சக்கரப்படையும் தண்டுப்படையும் பொருதமை

28. களித்த வீரர் விட்ட நேமி

கண்டு வீசு தண்டிடைக்

குளித்த போழ்து கைப்பி டித்த

கூர்ம முக்க ளொக்குமே

431

பொழிப்புரை

போரில் மகிழ்ச்சி கொண்ட வீரர்கள் ஏவிய சக்ராயுதங்களைக் கண்டு அவற்றின் மேல் மற்ற வீரர்கள் மோதியடித்த தண்டாயுதங்கள் அந்தச் சக்கரங்கள் பதிந்த காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் கைகளில் பிடித்த கூர்மையான மழுவாயுதங்களை ஒக்கும்.

விளக்கம் : நேமி-சக்கரம், மழு-கையில் பிடிக்கும் ஒரு போர் ஆயுதம்.

குறை உடல்களின் கூத்தாட்டம்

29. கவந்தமாட முன்பு தம்க

ளிப்பொ டொடு பேயினம்

நிவந்த வாடல் ஆட்டு விக்கு

பொழிப்புரை

தமக்கு முன் தலையற்ற உடல்கள் கூத்தாட மகிழ்வோடு அவற்றுக்குப் பின்னாடிடும் பேய்க் கூட்டங்கள் அக்குறையுடல்களாகிய பதுமைகளை உயர்ந்த கூத்தை ஆட்டுவிக்கும் ஆட்டக்காரரை ஒக்கும்.

விளக்கம் : கவந்தம்-தலையற்ற உடல், நித்தக்காரர்- ஆட்டிவிப்போர்.

யானை குதிரை ஒட்டகம் திரியும் நிலை

30. ஒட்ட கங்கள் யானை வாலு
யார்த்த மாஅழிந்தபோர்
விட்ட கன்று போகி லாது
மீள்வ போலும் மீளுமே 433

பொழிப்புரை

ஒட்டகங்களும் யானைகளும் வாலை மேலே உயர்த்திய குதிரைகளும் முன்புதாம் தோற்றிட்ட போர்த் தொழிலை விடுத்து நீங்கிப் போகாமல் மீண்டும் போருக்குத் திரும்புவன போல திரும்பி வரும்.

குருதி வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் யானை இயல்பு

31. பிறங்கு சோரி வாரி யிற்பி
எற்றி வீழ்க எற்றினம்
கறங்கு வேலை நீரு ணக்க
வீழ்ந்த மேகம் ஒக்குமே 434

பொழிப்புரை

மிகுதியான குருதி வெள்ளத்தில் கொலைபட்டு வீறிட்டு விழுந்த யானைக்கூட்டங்கள் ஒலிக்கும் ஒலி கடலிலுள்ள நீரைப் பருக வரும் கவிழ்ந்த மேகத்தை ஒக்கும்.

விளக்கம் : பிறங்குதல்-நிறம் விளங்குதல், சோரி-குருதி, கறங்கல்-ஒலித்தல், வேலை-கடல்.

யானையின் துதிக்கையை துணித்தோர் இயல்பு

32. வாளில் வெட்டி வார ணக்கை
தோளில் இட்ட மைந்தர்தாம்
தோளில் இட்டு நீர்வி டுந்து
ருத்தியாளர் ஒப்பரே 435

பொழிப்புரை

யானையின் துதிக்கைகளை வாளால் வெட்டி அவற்றைத் தம் தோளில் வைத்துக் கொண்ட வீரர்கள் நீரைச் செரியும் துருத்தியாளரை ஒப்பர்.

விளக்கம் : வாரணம்-யானை, கை-துதிக்கை, துருத்தி-நீர் இறைக்கப் பயன்படும் குழாய்.

அம்பு தொளைத்த வில்லோர் இயல்பு

33. நேர்முனையில் தொடுத்த பகழிகள்
நேர்வளையில் சுழற்று மளவினில்
மார்பிடையில் குளித்த பகழியை
வார்சிலையில் தொடுத்து விடுவரே 436

பொழிப்புரை

ஒருவரோடு ஒருவர் எதிர்த்து நிற்கும் போரில் சில வீரர்கள் ஏவிய அம்புகளுக்கு எதிராய் வேறு சில வீரர் தங்கள் தம் மார்பில் பதிந்த அம்புகளை அவ்வீரர்கள் எடுத்து தம் நீண்ட வில்லில் தொடுத்து விடுவர்.

விளக்கம் : பகழி-அம்பு.

குதிரையை வீழ்த்திய வீரர் ஆண்மை

34. அசைய உரத் தழுத்தி இவளியை
அடுசவளத் தெடுத்த பொழுதவை
விசயமகட் தெடுத்த கொடியென
விருதர்களத் தெடுத்து வருவரே 437

பொழிப்புரை

சில வீரர்கள் பகைவரைக் கொல்லும் ஈட்டியைக் குதிரைகளின் மார்பில் அவை வருந்தும்படி பதித்து அதனை மேலே தூக்கி எடுத்திடும் நிலையில், வெற்றி மகளுக்கு உயர்த்திப் பிடித்த கொடிகள் அவையென கண்டோர் கூறும்படி போர்க்களத்தில் அக்குதிரைகளை எடுத்து வருவார்கள்.

விளக்கம் : உரம்-மார்பு, இவளி-குதிரை, சவளம்-ஈட்டி.

தொடை வெட்டுண்ட வீரர் செயல்

35. இரு தொடையற் றிருக்கு கறவர்கள்
எதிர்பொருகைக் களிற்றின் வலிகெட
ஒரு தொடையைச் சுற்றி எறிவார்கள்
ஒரு தொடைஇட் டுவைப்பர் எறியவே 438

பொழிப்புரை

இரு தொடைகளையும் அறுப்புண்டு நீங்கி நிலத்தில் கிடக்கும் வீரர்கள், தம்மை எதிர்த்துத் தாக்கும் துதிக்கை கொண்ட யானைகளின் வலிமை அழியும்படி ஒரு தொடையைச் சுற்றி எறிவார்கள்; மீண்டும் எறிந்திட மற்றொரு தொடையை வைத்திருப்பர்.

விளக்கம் : இட்டு வைப்பர் – பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பர்.

வாட்போர்

36. இருவருரத்தின் உற்ற சரிகையின்
எதிரெதிர்புக் கிழைக்கு மளவினில்
ஒருவரெனக் கிடைத்த பொழுதினில்
உபயபலத் தெடுத்த தரவமே 439

பொழிப்புரை

நேருக்கு நேராய்ப் புகுந்து இமைந்திடும் அளவில் வாண் வீரர் போர் புரிந்திடும் காலத்தில் இருதிறத்தார் மார்பிலும் பதிந்த வாள்களால் ஒருவர் போலவே அவ்விருவரும் நிலத்தில் கிடந்திடும் நிலையில் இருபடைகளிலும் மற்றபோர் வீரர்களின் பேரொலி எழுந்தது.

விளக்கம் : உரம்-மாப்பு, சரிகை-உடைவாள், இழைத்தல்-போர் செய்தல், உபயம்-இரண்டு, பலம்-சேனை.

வீரர் யானையோடு போர் புரிதல்

37. பொருநர்கள் சிலர்தழு ரத்தி னிற்கவிழ்
புகர்முகம் மிசையடி யிட்ட திற்பகை
விருதரை அரிவார்சி ரத்தை அச்சிரம்
விழுபொழு தறையெனும் அக்க எற்றையே 440

பொழிப்புரை

போர் வீரர்களால் சிலர் மார்பில் தாக்குவதற்குக் குனிந்த யானைகளின்மேல் தங்கள் கால்களை வைத்து ஏறி அந்த யானைகளின் மீதுள்ள பகைவீரர்களின் தலையை அறுப்பார்கள்; அத்தலைகள் நிலத்தில் விழும்பொழுது தாம் அமர்ந்திருந்த யானைகளின் பகைவர்களைத் தாக்கிக் கொல் எனக்கூறும்.

விளக்கம் : புகர் முகம்-யானை, விருதர்-வீரர், அறை-என்னை வெட்டியவனைக்கொல்.

படையற்றோர் பரியோடு பொருதமை

38. விடுபடை பெறுகிலர் மற்றி னிச்சிலர்
விரைபரி விழஎறி தற்கு முற்பட
அடுகரி நுதல்பட விட்ட கைப்படை
அதனையொர் நொடிவரை யிற்ப றிப்பரே 441

பொழிப்புரை

வேறு சில போர் வீரர்கள் விரைந்தோடும் குதிரைகளை நிலத்தில் விழும்படி செய்வதற்கு அவைகளின் மேல்விடும் ஆயுதங்களைப் பெறாதவராய் முன் இறக்கும்படி பகைவரைக் கொல்லும் யானைகளின் நெற்றியில் அழுந்தும்படி

எய்திய தங்களின் கையாயுதங்களை ஒரு நொடிப் பொழுதில் பிடுங்கி எறிய முற்படுவார்கள்.

விளக்கம் : விழ-இறக்க, நுதல்-நெற்றி, பட-அழுந்த, கை-தன்கை, நொடி-நொடிப்பொழுது, பறித்தல்-பிடுங்கல்.

வீரர் போரில் அஞ்சியவரைக் கண்டு நாணல்

36. அமர்புரி தமதக லத்தி டைக்கவிழ்

அடுகரி நுதலில் டிப்பர் இக்களிறு

நெமதென இருகண்வி ழிக்க உட்களிர்

என்விடு கிலர்படை ஞாக்குவெட்கியே

442

பொழிப்புரை

போரினைப் புரிகின்ற தம் மார்பில் தாக்குவதற்குக் குனிந்த கொல்லும் யானைகளின் முகத்தில் தண்டாயுதத்தைக் கொண்டு அடிப்பார்கள்; அப்படி அடிக்குங்கால் அந்த யானை மேல் இருப்பவர் இந்த யானைகள் எம்முடையவை எனக்கூற தம் இரு கண்களைத் திறந்து பார்க்கவும் அஞ்சினார்கள் என்று தம் போன்ற படை வீரர்கள் வெட்கி அவர் மேல் ஆயுதங்களை விட்டாரல்லர்.

விளக்கம் : நுதல்-நெற்றி, முகம், உட்கினர்-அஞ்சினர்.

கருணாகரன் போரில் முனைதல்

40. அலகில் செருமுதிர் பொழுது வண்டையர்
அரசன் அரசர்கள் நாதன் மந்திரி
உலகு புகழாரு ணாக ரன்றன்
தொருகை இருபணை வேழம் உந்தவே 443

பொழிப்புரை

அளவற்ற போர் மிகு காலத்தில் வண்டை நகர் அரசனும் அரசர்களுக்குத் தலைவனாகிய முதற்குலோத்துங்கனுக்கு அமைச்சகுமாராகிய உலகத்தாரால் புகழ்க்கேந்தப்படும் கருணாகரத் தொண்டைமான் ஒரு துதிக்கையையும் இருகாம்பு வம்புகளையுமுடைய யானையைப் போரில் செலுத்திட.

விளக்கம் : அலகு-அளவு, முதில் பொழுது-முற்றியபோது, பணை-தந்தம்.

இரு படைகளும் வெற்றிக்காகப் பொருதல்

41. உபய பலமும்வி டாது வெஞ்சமம்
உடலு பொழுதினில் வாகை முன் கொள
அபயன் விடுபடை ஏழ்க லங்கமும்
அடைய ஒருமுக மாகி முந்தவே 444

பொழிப்புரை

இரு சேனைகளும் முயற்சியை விடாமல் கொடிய போரை சினந்து செய்திடும் வேளையில் முதல் குலோத்துங்கன் அனுப்பிய சேனைகளும் ஏழு பிரிவுகளைக் கொண்ட கலிங்க நாட்டுச் சேனைகளும் வெற்றி மாலையைத் தாம் பெற அனைத்தும் ஒன்றாகத் திரண்டு போர் செய்திட.

விளக்கம் : ஒரு முகம் ஆகி-ஒன்றுபட்டு, முந்த-முற்பட.

இரு படைகளும் கிளர்ந்து எழுந்து போர் செய்தல்

42. அணிகள் ஒருமுக மாக உந்தின
அமரர் அமரது காண முந்தினர்
துணிகள் படமத மாமு றிந்தன
துரக நிரையொரு நேர்மு றிந்தவே 445

பொழிப்புரை

இரு திறத்து படைபகுப்புகளும் ஒன்று சேரும்படி செலுத்தப்பட்டன. அப்போரைக் காண வானவர் முற்பட்டு வந்தனர்; மதம் பொழியும் யானைகள் பல துண்டுகளாகும்படி வெட்டுண்டன. குதிரைக் கூட்டங்களும், தேர்க் கூட்டங்களும் கிடந்தன.

விளக்கம் : துணி-துண்டம், துரகம்-குதிரை.

போர்க் கடுமை

43. விருதர் இருதுணி பார்கி றைந்தன
விடர்கள் தலைமலை யாய்நெ ளிந்தன

குருதி குரைகடல் போல்ப ரந்தன

குடர்கள் குருதியின் மேல்மி தந்தவே

446

பொழிப்புரை

பல வீரர்களின் உடல்கள் இரண்டு பட்டு பூமி நிறைந்தது; வேறு பல வீரர்களின் தலைகள் மலைகள் போல் உருண்டன; குருதி, ஒலிக்கும் கடல் போல் எங்கும் பரவின; அவ்வெள்ளத்தில் வீரர்களின் குடல்கள் மிதந்தன.

விளக்கம் : விருதர்-வீரர், பரத்தல்-பரவுதல்.

போர்க் கொடுமை

44. காரிகள் கருவிக ளோடு சிந்தின

கழுகு நரியொடு காகம் உண்டன

திரைகள் திசைமலை யோட டர்ந்தன

திமில கமிட மெ லாம்வி ரைந்தவே

447

பொழிப்புரை

யானைகள் தங்கள் கூட்டங்களோடு உயிர் நீங்கின; போரில் இறந்து கிடக்கும் உடலை கழுகு, நரி, காகம் முதலியன உண்டன. குருதியின் அலைகள் எண் திசைகளிலுமுள்ள மலைகளுடன் சென்று நெருங்கின. பல்வேறு ஒலிகள் ஒலித்தன.

விளக்கம் : கருவி-கூட்டம், திமில்குமிலம்-ஒரு பொருட்பன்மொழி.

கலிங்க மன்னன் போர் செய்ய முடியாது ஒதுங்கியது

45. புரசை மதமலை ஆயி ரங்கொடு

பொருவ மெனவரும் ஏழ் லங்கர்தம்

அரசன் அரைசெய்த ஆண்மை யுங்கெட

அமரில் எதிர்விழி யாதொ துங்கியே 448

பொழிப்புரை

கழுத்தில் கட்டிய கயிற்றுடன் ஆயிரம் மதயானைகளைக் கொண்டு நாம் கருணாகரனோடு போர் செய்வோம் என்று வந்த ஏழ் கலிங்க பிரிவுகளையுடைய நாட்டினைக் கொண்ட அரசனான அனந்தபத்மன் தான் முன்னர்க் கூறிய தன் வீரம் அழியும்படி போரில் கருணாகரனுக்கு எதிரில் நிலலாமல் மறைந்து ஒதுங்கி.

விளக்கம் : புரசை - யானையின் கழுத்திலிடும் கயிறு, எதிர் விழியாது - எதிர் நிலலாது.

கலிங்கவேந்தன் போரினின்று மறைந்தமை

46. அறியும் முழைகளி லோப துங்கிய

தரிய பிலலிடை யோம றைந்தது

செறியும் அடவியி லோக ரந்தது

பொழிப்புரை

கலிங்க மன்னன் ஒளிந்துகொண்டது அவன் முன்பே அறிந்திருக்கும் குகைகளிலோ, பிறர் காண இயலாத கீழிருக்கும் சுரங்கத்திலோ, மரங்கள் அடர்ந்த காடுகளிலோ இதனைத் தெரிந்து கூற இயலாது என்றும் அவன் மேற்கூறியவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் மறைந்திருப்பான்.

விளக்கம் : பிலன்-பிலம் என்பதன் போலி, முழை-மலைக்குகை, பிலன்-கீழறை (சுரங்கம்) அடவி-காடு, அடங்க-பதுங்கியிருக்க.

கலிங்கப்படையின் நடுக்கம்

47. எதுகொல் இது இது மாயை ஒன்றுகொல்
 எரிகொல் மறலிகொல் ஊழி யின்கடை
 அதுகொல் எனவல றாவி முந்தனர்
 அலதி குலதியொ டேழ்க லிங்கரே 450

பொழிப்புரை

சோழப்படையினர் புரிந்திடும் இப்பெரும் போர் ஒரு மாயவித்தையோ? நாற்புறமும் சூழ்ந்து எரிக்கும் தீயோ? உயிர்களை அழிக்க வந்த காலனோ? யுகத்தின் முடிவோ? இது யாதோ? எனக்கூறி ஏழு பிரிவுகளைக் கொண்ட கலிங்க நாட்டுப்படை மிக்க நடுக்குற்று கதறி விழுந்தனர்.

விளக்கம் : மறலி-காலன்.

கலிங்கர் தோற்றுச் சிதைந்தோடல்

48. வழிவர் சிலர்கடல் பாய்வர் வெங்கரி
 மறைவர் சிலர்வழி தேடி வன்பிலம்
 இழிவர் சிலர்சிலர் தூறு மண்டுவர்
 இருவர் ஒருவழி போகல் இன்றியே 451

பொழிப்புரை

கலிங்க வீரர்களில் இருவர் ஒரே வழியில் போகாமல் சிலர் வேறு வேறு வழியில் செல்வர்; சிலர் கடலில் தாவிக் குதிப்பர்; சிலர் யானையின் வயிற்றிடை மறைவர்; சிலர் தாம் செல்லும் வழிகளைத் தேடி அவ்வழியில் செல்ல அஞ்சி அரிய குகைகளில் இறங்குவர்; சிலர் புதர்களில் நெருங்கிப் பதுங்குவர்.

விளக்கம் : வழிவர்-நழுவி ஓடுவர், பிலம்-குகை, இழிவர்-இறங்குவர், தூறு-புதர், மண்டுதல்-நெருங்குதல்.

இதுவுமது

49. ஒருவர் ஒருவரின் ஓட முந்தினர்
 உடலின் நிழலினை ஓட அஞ்சினர்
 அருவர் வருவரெ னாவி றைஞ்சினர்

பொழிப்புரை

கலிங்க வீரர்களில் ஒருவரை விட மற்றொருவர் ஓட முந்தினர்; தம் உடலின் நிழலையே கண்டு பிறர் தூரத்தி வருகின்றனர் என அஞ்சி ஓடவும் பயந்தனர்; அபயம் அபயம் என நடுங்கி அஞ்சி வணங்கினர்.

இதுவுமது

50. மழைகள் அதிர்வன போலு டன்றன
வளவன் விடுபடை வேழம் என்றிருள்
முழைகள் நுழைவர்கள் போரில் இன்று நம்
முதுகு செயும் உப கார மென்பரே 453

பொழிப்புரை

முதற்குலோத்துங்க சோழன் ஏவிய சேனையிலுள்ள யானைகள் மேகங்கள் முழங்குவன போல் வீறிட்டுச் சினந்து எழவும், இருள் கொண்ட குகைகளில் கலிங்கப் போர் வீரர்கள் நுழையவும், அவ்வாறு உட்செல்லாதவர் போரில் இப்பொழுது நமக்கு நம் முதுகுகளே உதவும் என்பர்.

விளக்கம் : மழை-மேகம், உழலுதல்-சினந்தெழல், முதுகுகாட்டி-புறமுதுகு காட்டி ஓடிப் பிழைத்தல்.

இதுவுமது

51. ஒருக லிங்கமொ ருவன ழித்தநாள்
ஒருக லிங்கமொ ருவரு டுத்ததே 454

பொழிப்புரை

ஒப்பற்ற வீரனாகிய கருணாகரன் ஒப்பற்ற கலிங்க நாட்டை அழித்த காலத்தில் கலிங்க வீரர் ஒவ்வொருவர் அணிந்தது ஓர் ஆடையேயாம்.

விளக்கம் : கலிங்கம்-கலிங்க நாடு, கலிங்க-ஆடை, தோற்றோடிய போது மேலாடையை இழந்தனர்.

சோழர்ப்படை யானை, குதிரைகளைக் கவர்தல்

52. அப்படிக் கலிங்க ரோட
அடர்த்தெறி சேனை வீரர்
கைப்படு களிறும் மாஷம்
கணித்துரைப் பவர்கள் யாரே 455

பொழிப்புரை

கலிங்க வீரர்கள் அவ்வாறு ஓடி அவர்களை நெருங்கிக் கொன்ற கருணாகரனின் சேனை வீரர்கள் கைக்குட்பட்ட யானைகளையும் குதிரைகளையும் எவர் அளவிட்டு கணித்துரைப்பர் ?

கைப்பட்ட களிறுகளின் நிலை

53. புணதரு குருதி பாயப்
பொழிதிரு கடமும் பாய
வண்டொடும் பருத்தி னோடும்
வளைப்புண்ட களிறநேகம் 456

பொழிப்புரை

புண்களிலிருந்து வருகின்ற குருதி பெருகவும் கன்னங்களினின்று மதநீர் பெருகவும், வண்டுகளோடும் பருந்துகளோடும் சூழ்ந்து பிடிக்கப்பெற்ற களிறுகள் அநேகம்.

இதுவுமது

54. ஒட்டறப் பட்ட போரில்
ஊர்பவர் தம்மை வீசிக்
கட்டறுத் தவர்போல் நின்று
கட்டுண்ட களிற நேகம் 457

பொழிப்புரை

படை வகுப்புக் குலையும்படி கலிங்கப்போரில் இறந்து பட்ட போர்க்களத்தில் தம்மைச் செலுத்தும் பகைவர்களை வீசியெறிந்து பந்தங்களை அறுத்த யோசிகள் போல் தாமிருந்த இடத்தைவிட்டுப் போகாமல் நின்று சோழவீரர்களால் பிடிக்கப்பட்ட களிறுகள் அநேகம்.

விளக்கம் : ஊர்பவர்-தம்மைச் செலுத்துபவர், கட்டு-பாசம்.

இதுவுமது

55. வரைசில புலிக னோடு
வந்துகட் டுண்ட வேபோல்
அரைசருந் தாமும் கட்டுண்டு
அகப்பட்ட களிற நேகம் 458

பொழிப்புரை

சில புலிகளுடன் மலைகளானவை வந்து கட்டுப்பட்டு அகப்பட்டவைபோல அரசர்களும் தாமுமாய்க் கட்டுப்பட்டு கிடைக்கப்பெற்ற யானைகள் அநேகம்.

விளக்கம் : அரைசு-போலி, அரசர்.

சோழ வீரர் கவர்ந்த பொருள்கள்

56. நடைவ யப்பரி யிரதம் ஒட்டகம்
நவநி திக்குல மகளிரென்று
அடைய வப்பொழுது அவர்கள் கைக்கொளும்
அவைக ணிப்பதும் அருமையே 459

பொழிப்புரை

கருணாகரன் வெற்றி யெய்திய அப்பொழுதில் அவன் படைவீரர்கள் மல்லகதி, மயூரகதி போன்ற நடையினையும், வெற்றியையுமுடைய குதிரைகளையும், தேர்களையும், ஒட்டகங்களையும், ஒப்பான பொருட்குவியல்களையும், உயர்குலப் பெண்களையும் எனக் கூறப்பட்ட இவையாவற்றையும் கைப்பற்றிய நிலையை எவராலும் கூற முடியாதாம்.

விளக்கம் : ஒன்பான் நிதிகள்-கச்சநிதி, கற்பநிதி, சங்கநிதி, நந்தநிதி, நீலநிதி, பதுமநிதி, மகாநிதி, மகாபதுமநிதி, முகுந்தநிதி, வயம்-வலிமை.

கருணாகரன் கலிங்க மன்னனைக் கொணருமாறு ஏவல்

57. இவைக வர்ந்தபின் எழுக லிங்கார்தம்
இறையை யுங்கொடு பெயர்துமென்று
அவனி ருந்துழி அறிக வென்றனன்
அபயன் மந்திரி முதல்வனே 460

பொழிப்புரை

முதற்குலோத்துங்கனின் முதலமைச்சராகிய கருணாகரத் தொண்டைமான் படைவீரர் மேற்கூறியவைகளைக் கேட்ட பின் “ஏழு பிரிவுகளையுடைய கலிங்கநாட்டு மன்னனான அனந்தபத்மனை, அவனிருக்கும் இடத்தை அறிந்து அவனைப் பிடித்து வாருங்கள்” என ஆணையிட்டான்.

ஒற்றர்கள் கலிங்கர் மன்னனை தேடினமை

58. உரைகள் பிற்படு மளவில் ஒற்றர்கள்
ஒலிக டற்படை கடிதுபோய்
வரைக ளில்புடை தடவி அப்படி
வனமி லைப்புரை தடவியே 461

பொழிப்புரை

கருணாகரன் ஆணை நல்கிய பின் ஒலிக்கும் கடல் போன்ற ஒற்றர் படையினர் விரைந்து போய் மலைப் பக்கங்களில் தேடியது போல காடுகளிலும் சிறிது இடமும் விடாமல் தேடினர்.

விளக்கம் : இலைப்புரை தடவி-இலைப்பொந்துகளிலும்.

ஒற்றர்கள் மொழிந்தமை

59. சுவடு பெற்றிலும் அவனை மற்றொரு
சுவடு பெற்றனம் ஒரு மலைக்
சுவடு பற்றியது அவன டற்படை
அதுகு ணிப்பரிது எனலுமே 462

பொழிப்புரை

அக்கலிங்க மன்னன் ஒளிந்திருக்குமிடத்தின் அடையாளம் யாம் எத்துணை அளவு தேடியும் காணப்பெற்றிலோம். ஆனால் வேறோர் அடையாளத்தைப் பெற்றோம். அது யாதெனில் அவனின் அரிய சேனை ஒரு மலையின் சிகரத்தை அடைந்து நின்றது. அப்படையை அளவிட்டுச் கூறுதலும் முடியாது என்று ஒற்றர் கூறினர்.

விளக்கம் : சுவடு-அடையாளம், குவடு-உச்சி, குணித்தல்-அளவிடல்.

கலிங்க மன்னன் மறைந்திருந்த மலையைக் காணல்

60. எக்குவடும் எக்கடலும் எந்தக் காடும்
இனிக் கலிங்கர்க் கரணாவது இன்றே நாளும்
அக்குவடு மக்கடலும் வளைந்து வெய்யோன்
அத்தமகை குவடனையும் அளவிற் சென்றே 463

பொழிப்புரை

இனிமேல் கலிங்க வீரர்களுக்கு எந்த மலைகளும், எந்தத் தீவுகளும், எந்தக் காடுகளும் பாதுகாப்பாகாது என ஒற்றர்கள் கூறி அவர்கள் மறைந்திருக்கும் அம்மலைகளும், அத்தீவுகளையும் சுற்றித் தேடி கதிரோன் மறைவதற்குள் அவனிருக்கும் இடம் சென்று.

விளக்கம் : குவடு-மலை, வெய்யோன்-கதிரோன், அஸ்தமனம்-அத்தமனம்-தற்பவம்.

சோழர்ப்படையினைக் கலிங்கர் மறைந்து நின்ற குன்றைச் சூழ்ந்தமை

61. தோலாத களிற்றபயன் வேட்டைப் பன்றி
தொழுவடைத்துத் தொழுதவனைக் காப்பார்போல்
வேலாலும் வில்லாலும் வேலி கோலி
வெற்பதனை விடியளவும் காத்து நின்றே 464

பொழிப்புரை

போரில் என்றுமே தோல்வியுறாத யானைப்படையையுடைய முதற்குலோத்தாங்கன் வேட்டையில் பிடித்த பெரிய பன்றியை தொழுவத்தில் அடைத்து அத்தொழுவத்தை மிக்கக் கருத்தாய் காப்பவரைப்போல ஒற்றர்கள் தங்கள் வேலினாலும், வில்லினாலும் வேலி அமைத்துக் கலிங்க மன்னன் பதுங்கியிருந்த அம்மலையை பொழுது விடியும் வரைக் காத்து நின்றனர்.

விளக்கம் : தோலாத-தோல்வியுறாத, தொழு-பெரிய விலங்குகளை அடைத்திருக்கும் கூடு, கோலி-வளைத்து, வெற்ப-மலை, இத்தாழிசை உவமை அணி.

கலிங்க வீரர் அழிவு

62. செம்மலையாய் ஒளிபடைத்த தியாதோ என்றும்
செங்கதிரோன் உதயஞ்செய்து உதய மென்னும்
அம்மலையோ இம்மலையும் என்னத் தெவ்வர்

பொழிப்புரை

கலிங்க மன்னன் மறைந்திருக்கும் இந்த மலையும், செம்மை வண்ணமுள்ள மலையாய் ஒளி கொண்டது; இது யாது காரணம் சிவந்த கண்களையுடைய சூரியன் எந்நாளும் காலையில் தோன்றுவதால் உதயமலை எனக் கூறும்படி பகைவர்களின் மிக்க குருதியாகிய ஆறு அம்மலையின் நாற்புறமும் பரவும்படி கலிங்க வீரரைச் சோழவீரர் அழித்தனர்.

விளக்கம் : தெவ்வர்-பகைவர், பரக்க-பரவி.

கலிங்கர் சமணர் வேடங்கொண்டு மறைதல்

63. வரைக் கலிங்கர் தமைச் சேர மாசை ஏற்றி
வன்தூறு பறித்தமயிர்க் குறையும் வாங்கி
அரைக்கலிங்கம் உரிப்புண்ட கலிங்கர் எல்லாம்
அமணரெனப் பிழைத்தாரும் அநேகர் ஆங்கே 466

பொழிப்புரை

மலைகளைக் கொண்ட கலிங்க நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கு முற்றும் பழிப்பு உண்டாகி வலிய புதர்களால் பறிக்கப்பட்ட மிகுதியான மயிர்கள் நீங்கவும், இடுப்பிலுள்ள ஆடை அகலவும் வீரர்கள் அனைவரும் நாங்கள் சமணர்கள் எனச் செப்பி அம்மலையருகே மலர் பிழைத்துப் போயினர்.

விளக்கம் : பிழைத்தாரும்-உம்மை இழிவின் மேற்று, வரை-மலை, தூறு-புதர், அரை-இடை, கலிங்கம்-ஆடை.

கலிங்கர் அந்தணர் கோலம் கொள்ளல்

64. வேடத்தால் குறையாது முந்நூலாக
வெஞ்சிலை நாண்மடித்திட்டு விதியாற் கங்கை
ஆடப்போந் தகப்பட்டோம் கரந்தோம் என்றே
அரிதனை விட்டு உயிர் பிழைத்தார் அநேகர் ஆங்கே 467

பொழிப்புரை

தாம் கொண்ட வேடத்தால் குறைவில்லாமல் கொடிய வில்லின் நாணைச் சுருட்டி முப்புரி நூலாக இட்டுத் தங்கள் மாப்பில் அணிந்து முறையால் கங்கையில் நீராட வந்து உங்களைக் கண்டு பயந்து மறைந்தோம்; அதனால் உங்கள் கைவசம் சிக்கினோம்; எனத் தங்கள் பகையை ஒழித்து அநேகர் உயிர் பிழைத்தனர்.

விளக்கம் : முந்நூல்-பூணூல், சிலை-வில், நாண்-கயிறு, கரந்தோம்-மறைந்தோம்.

புத்தர் உருக்கொள்ளல்

65. குறியாக் கருதிகொடி ஆடையாகக்
கொண்டுடுத்துப் போர்த்துங் குஞ்சி முண்டித்து

அறியிதோ சாக்கியரை யுடைகண் டால்என்

அப்புறமென் றியம்யீடுவர் அநேகர் ஆங்கே

468

பொழிப்புரை

குருதியில் மூழ்கிய கொடிச் சீலைகள் புத்தருக்கு அடையாளமாக தங்கள் உடம்பில் உடையை உடுத்திக் கொண்டும் தங்கள் மேலேயும் போர்த்திக் கொண்டும், தம் குடுமியைக் களைந்து மொட்டையடித்துக் கொண்டும் எங்கள் உடைகளைக் கண்ட அளவில் நாங்கள் புத்தர்களானவர்கள் என அறியீரோ? பின்னர் நாங்கள் கூறவேண்டியது தான் என்ன? என்று அங்கு பலபேர் தப்பி பிழைத்தனர்.

விளக்கம் : குறி-புத்த சமயத்திற்குரிய அடையம், கொடி-கொடிச்சீலை, சாக்கியர்-புத்தர், உடைகண்டால்-எம் ஆடையைப் பார்த்தால், இயம்பல்-சொல்லல்.

கலிங்க வீரர் பாணர் வேடம் பூணல்

66. சேனைப்படி களங்கண்டேம் திகைத்து நின்றோம்

தெலுங்கரேம் என்று சில கலிங்கர் தங்கள்

ஆனைமணி யினைத்தாளம் பிடித்துக் கும்பிட்டு

அடிப்பாணர் எனப் பிழைத்தார் அநேகர் ஆங்கே 469

பொழிப்புரை

சில கலிங்க வீரர்கள் நாங்கள் தெலுங்கர், எங்கள் சேனைகள் இறந்துபட்ட போர்க்களத்தைப் பார்த்து திகைப்படைந்து நின்றோம் எனக் கூறி தங்கள் யானைமணிகளை தாளமாகப் பிடித்துக் கொண்டு சோழ வீரர்களை வணங்கி நாங்கள் உங்கள் அடக்கீழ் வாழும் பாணர்கள் என்று கூறிப் பிழைத்தவர் அநேகர்.

விளக்கம் : சேனைமடி-படைகள், இறக்க தாளம் பிடித்து-தாளமாகக் கொண்டு, அடி-திருவடி போற்றி வாழும்.

சோழவீரர் கலிங்க வீரரை முற்றும் அழித்தல்

67. இவர்கள் மேல் இனியொருவர் பிழைத்தார் இல்லை

எழு கலிங்கத்து ஓவியர்கள் எழுதி வைத்த

சுவர்கள்மேல் உடலன்றி உடல்க ளெங்கும்

தொடர்ந்துபிடித் தறுத்தார்முன் அடைய ஆங்கே 470

பொழிப்புரை

எழு பிரிவுகளையுடைய கலிங்க நாட்டில் ஓவியம் எழுதுவோர்களால் சுவர்களில் தீட்டி வைத்த ஓவியமாகிய உடல்களைத் தவிரபிற கலிங்க வீரர்களின் உடல்கள் எவ்விடமும் இல்லை; சோழ வீரர்கள் பின்தொடர்ந்து ஓடிச் சென்று முன்பே அந்நாட்டில் அவ்வுடல்களை அறுத்தார்கள், அதனால் வேற்றுரு கொண்ட இவர்களைத் தவிர இனி ஒருவரும் அங்கு பிழைக்கவில்லை.

விளக்கம் : இவர்கள்-மாற்றுருக் கொண்டு பிழைத்தோர், அடைய-முற்றும்.

கருணாகரன் குலோத்துங்கனின் கழலைப் பணிந்தது

68. கடற்கலிங்கம் எறிந்து சயத்தம்பம் நாட்டிக்

கடகரியும் குவிதனமும் கவர்ந்து தெய்வச்
 சுடர்ப்படைவாள் அபயனடி அருளி னோடுஞ்
 சூடினான் வண்டையர்கோன் தொண்டைமானே 471

பொழிப்புரை

வண்டைநகர் மக்களுக்கு அரசனான தொண்டைமான் கடலையடுத்த கலிங்க நாட்டை அழித்து வென்று வெற்றித் தூணை நிலைநாட்டி மதம் பொழியும் யானைகளையும், அங்கு குவிந்து கிடக்கும் செல்வங்களையும் கவர்ந்து ஒளிவீசும் வாள் கொண்ட தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த முதற்குலோத்துங்கனின் திருவடிகளை அவன் அருளால் தன் தலையில் சூடிக்கொண்டான்.

விளக்கம் : சயத்தம்பம்-வெற்றித் தூண், கடகரி-மதயானை, குவிதளம்-குவிந்து கிடக்கும் பொருள்கள், அடி சூடினான்-சோழனின் திருவடிகளைத் தலை மேற்கொண்டான்.

பாடம் - 16

கொங்கு மண்டல சதகம்

பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டது “பதிகம்” என்று பெயர் பெற்றது. அதுபோல நூறு பாடல்களைக் கொண்டது “சதகம்” என்று பெயர். இவ்விலக்கிய வடிவம் வடமொழி அமைப்பைத் தழுவியது.

“விளையும் ஒரு பொருள் மேலொரு நூறு

தழைய வுரைத்தல் சதகமென்ப”

என்று இலக்கண விளக்கப்பாட்டியல் சதக இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளது. இதன் பாடல்கள் ஆசிரியவிருத்தம், கலிவிருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறையில் அமையும். சதக நூல்களில் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய “திருச்சதகமே” முதன்மை நூலாகும்.

சதக நூல்கள் இறைவன், வள்ளல், சான்றோர் பெயரில் அமைகின்ற. பழமொழிகள், பழங்கதைகள், வரலாறுகள், நீதிக்கதைகள், சோதிடக் கருத்துகள், உடலியல் கருத்துரைகள் முதலியவற்றைத் தாங்கி நிற்கின்றன.

ஐயம் பெருமாளின் பாண்டி மண்டல சதகம், படிக்காசுப் புலவரின் தொண்டை மண்டல சதகம், ஆத்மநாத தேசிகரின் சோழ மண்டல சதகம் முதலியவை வரலாற்றின் அடிப்படையில் எழுந்தவை.

சிவசங்கர சதகம், கோவிந்த சதகம், குருநாதர் சதகம், நடராசர் சதகம் முதலியவை துதி நூல்களாக அமைந்துள்ளன.

குமரேச சதகம், சதுரகிரி அறப்பளீசர் சதகம், தண்டலையார் சதகம் முதலியவை நீதிகளைச் சொல்லுபவை. இவ்வாறு சதகங்கள் நூற்றுக் கணக்கான நூல்கள் தோன்றியுள்ளன.

சதக நூல்கள் அனைத்தும் ஒன்று போல அமைந்துள்ளதால் பெயர், இடம், மாற்றம் தவிர புதுமை ஏதும் இல்லை. இருப்பினும் சில சதகங்கள் வாழ்க்கை உண்மைகள் பலவற்றைப் பட்டியலிடுகின்றன.

காமிக்கு முறையில்லை, வேசைக்கு நாண்இல்லை

கயவர்க்கு மேன்மை இல்லை

கன்னமிடு கள்வருக்கு இருள் இல்லை, விபச்சாரக்

கன்னியர்க்கு ஆணை இல்லை

என்று அறப்பளீசுரர் சதகம் யார் யாருக்கு என்னென்ன இல்லை என்பதைப் பட்டியலிடுகிறது. மேலும் அதே நூலில்

கோவில் இல்லாதஊர், நாசிலில்லாத முகம்

கொழுநன் இல்லாத மடவார்

குணமது இல்லாவித்தை, மணமது இல்லாதமலர்

குஞ்சரம் இலாத சேனை

முதலியவை பயனற்றவை என்றும் பேசுகின்றது.

கொங்கு மண்டல சதகம் – வாலகந்தரக் கவிராயர்

கொங்கு நாடு என்பது கொங்கு என்னும் தலைநகரத்தால் அமைந்த பெயராகும். அத்தலைமை நகரம் எது என்றால் தாராபுர வட்டத்தையடுத்து விளங்கும் வைகாவூர் நாட்டுச் சிற்றாற்றங்கரையில் உள்ள கொங்கூர் என்னும் பழமை சான்ற மூதூராகும்.

அது தற்காலத்தில் பழம்பெரும் நத்தத்தின் நடுவில் நத்தை தின்னும் பழங்குடி மக்கள் வாழும் சிற்றூராகக் காட்சியளிக்கின்றது. அது முன்பு பேரூராக விளங்கியதற்குரிய சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. அது புதை பொருளாராய்ச்சிக்குரிய இடமாக ஆங்கில ஆட்சியாளர் காலத்தில் சிலகாலம் இருந்தது. மிகவும் தொன்மையான சேய்மைக் காலத்தில் சேரவேந்தர் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றிய பொழுது கொங்கு என்னும் இந்நகரின் தலைமை இதன் அண்மையில் உள்ள தாராபுரத்திற்கு மாறுவதாயிற்று. அதனால் தாராபுரம் கொங்கு வஞ்சி எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இப்பெயர் தாராபுரக் கல்வெட்டு ஒன்றிலும் கொங்கு நாட்டுக் காணிப்பாடலொன்றிலும் காணப்படுகின்றது. முதலிக்காமின்டன், தனிப்பாடல் முதலியவற்றில் கொங்கு தாராபுரம் என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. இப்பெயர் பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் வழங்கிய பெயராகத் தெரிகிறது. பின்பு வந்த கொங்குச் சோழர்களும் கங்கர்களும் முறையே ராஜராஜபுரம், ஸ்காந்தபுரம் என்ற பெயரால் தாராபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்து வந்திருக்கிறார்கள். சேரன் கொங்கு நாட்டை அகப்படுத்திய காலத்தில் அதனைத் தனக்குரியதாகக் கொண்டு கொங்கன் என்னும் பெயருக்குரியவனானான்.

பிரிவுகள்

கொங்குநாடு காவிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேல் கொங்கு, மழ கொங்கு (கீழ் கொங்கு), வட கொங்கு, தென் கொங்கு என்னும் பிரிவுகளுடையதாய் விளங்கிற்று. கொங்கு நாடு 24 கிளை நாடுகளுடையதாய்க் கொல்லிமலை, வெள்ளிமலை, தலைமலை, வராகமலை என்னும் நான்கு மலை எல்லைக்கு உட்பட்டு விளங்குகிறது.

இலக்கிய வழக்குகள்

பழமையான சங்கநூல் முதலியவற்றில் கொங்குநாடு வழங்கப்படுவதனைக் காணலாம்.

“கொங்கு புறம் பெற்ற கொற்ற வேந்தே” (புறம் : 373)

“ஆகெழு கொங்கர் நாடகப்படுத்த வேல்கெழுதானை”

(பதிற்றுப்பத்து 22)

“கொங்கர் செங்களம் வேட்டு” (சிலப்பதிகாரம்)

“குரவலர் சோலையணிதிருப் பாண்டிக்

கொடுமுடி யனைந்தனர் கொங்கில்” (பெரியபுராணம்)

மலை, ஆறு, தலங்கள்

ஆனைமலை, வெள்ளிமலை, சேர்வராயன்மலை, கொல்லிமலை போன்ற வளமிகுந்த பெரிய மலைகளும் சென்னிமலை, சிவன்மலை, பழனிமலை, ஐவர்மலை, வெண்ணைமலை, தலைமலை, திருச்செங்கோட்டுமலை, கஞ்சமலை, பொன்னூதிமலை போன்ற தெய்வத் திருமலைகள் இந்நாட்டில் உள்ளன.

காவிரியாறு, குடகுமலையில் தோன்றிக் கொங்கு நாட்டின் வழியாகச் சோழநாடு செல்கின்றது. சேர்வராயன் மலையில் சரபங்க நதியும், கஞ்சமலையில் பொன்னியாறும், மேற்கு மலைத்தொடரில் வானியாறும், வெள்ளிமலையில் நொய்யலாறும் (காஞ்சி), கொல்லிமலையில் ஐயாறும், ஆனைமலையில் பொருணை என்னும் அமராவதியும் தோன்றிக் காவிரி நீரோடு கலந்தோடுகின்றன. சோழ நாட்டைச் செழிக்கச் செய்கின்றன.

கொங்குநாட்டில் பல தெய்வத்தலங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் தேவாரப்பாடல் பெற்ற தலங்கள் ஏழு. அவை, கருவூர் வெஞ்சமாக்கூடல், கொடுமுடி, பவாநி, அவிநாசி, முருகன்பூண்டி, திருச்செங்கோடு என்பனவாம். மொக்கணீச்சுரமும், அவிநாசியும் திருவாசகவைப்புத் தலங்களாகக் கொள்ளத்தக்கன.

நாட்டுச் சிறப்பு

கொங்குநாடு தொன்மை தொடங்கி உழவிலும் பசுக்காத்தலிலும் பேர்பெற்ற நாடு. நச்சினார்க்கினியர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் மென்தொடர்க் குற்றியலுகரம், அத்துச்சரியை பெறுவதற்குக் கொங்கத்துழவு என்று உதாரணம் கூறியிருப்பதும், பதிற்றுப்பத்தில் “ஆகெழு கொங்கர்நாடு” (22) என வருவதும் அகநானூற்றில் (79)

“... .. கொங்கர்

படுமணி யாயம் நீர்க்கு நிமிர்ந்து செல்லும்

சேதா வெடுத்த செந்நிலக் குருஊத்துகள்

அகலிரு விசம்பின் ஊன்றித் தோன்றும்

நனந்தலை அழுவம்”

என வருவதும் கொங்குநாட்டு உழவின் மிகுதியையும் பசுவின் மிகுதியையும் உணர்த்துவனவாகும்.

கொங்கு மண்டல சதகம்

கொங்கு மண்டலத்தைப் பற்றிப் பாடிய சதகம் கொங்கு மண்டல சதகமாகும். சதகம் என்பது நூறு செய்யுட்களால் பாடுவது. சதகம் பல பொருள் பற்றிப் பாடப்பெறும். இது வரலாறு பற்றிப் பாடப்பெறும் சதக வகையைச் சார்ந்தது. இந்நூலின்கண் வரும் முதல் 3 பாடல்களும் பாயிரமாக அமைந்த ஆசிரிய விருத்தங்கள். நூறுக்குரியனவாகப் பாடப்பெற்ற பாடல்கள் 101-ம் கட்டளைக் கலித்துறைகள் ஆகும்.

நூலாசிரியர்

“வடித்தமிழ் நூலை யாசான் வாலசுந்தரம் யான் சொன்னேன்” எனப் பாயிரம் கூறுவதால் இந்நூலாசிரியரின் பெயர் வாலசுந்தரக் கவிஞர் எனத் தெரிகிறது. “இம்முடி வாரணவாசி யெங்கள் வடமலை முன்னவன்” என விசயமங்கலத்தில் வாழ்ந்த வாரணவாசி முதலியோரை “எங்கள்” என உரிமை பாராட்டிக் கூறுதலின் இந்நூலாசிரியர் குறும்பு நாட்டு விசயமங்கலத்தைச் சார்ந்தவரெனத் தெரிகிறது. நூலில் விநாயகர் காப்பு கூறுவதால் ஆசிரியர் சைவர் எனவும், வெண்ணெய் நல்லூர்ச்சடையன் வாழ்ந்த காலமாகிய 12 ஆம் நூற்றாண்டு என்பதும் புலப்படுகின்றது.

நூல் செய்வித்தோர்

“பொருட்சாத் தந்தைப் பண்ணைகோன் வெண்ணை நல்லூர்

கொடுத்திடு முரணம்வாரிக் கொங்குசெய் சதகந்தானே”

எனப் பாயிரம் கூறுவதால், இந்நூல் செய்வித்தோன் வெண்ணை நல்லூரில் வாழ்ந்த சாத்தந்தை கோத்திரத்தானாகிய பண்ணைகுல வேளாளர் தலைவன் எனத் தெரிகிறது. அவனை வேறோர் இடத்தில் “சாத்தந்தை கோத்திரன் பண்ணை குலேந்திரன் தமிழ்ச்சடையன்” என்று கூறுவதால், இந்நூல் செய்வித்தோன் வெண்ணை நல்லூர்ச்சடையன் கொங்கு வேளாள குலத்தினன் என்பது விளங்கும்.

நூலின் உட்பொருள்

ஆசிரியர் இந்நூலில் கொங்கு நாட்டிற்குரிய தலங்கள், மலைகள், ஆறுகள், அறச்செயல்கள், பாரதச் செய்திகள், ஐதீகங்கள், அதிசயங்கள் முதலியவற்றை நன்கு பாடியிருக்கின்றார்.

வரலாறு கூறப்பெற்ற தலங்களள்

ஈரோடை, மோகனூர், அவிநாசி, திருமுருகன்பூண்டி, நண்ணாவூர் (பவாநி) நட்நாற்றீசுவரர் கோவில், பேரூர், திருவாவினன்குடி, கொற்றைநகர், அப்பரமேயதலம், பாப்பினி, கரூர் முதலியன.

சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்ற மலைகள்

திருச்செங்கோடு, பழநிமலை, ஐவர்மலை, புகழ்மலை, காந்தமலை, மருதமலை, ஊதியூர்மலை, சென்னிமலை, தொண்டாம்புத்தூர்மலை, கொல்லிமலை முதலியன சிறப்பித்து நூலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாரதச் செய்திகள்

மல்லவரை வீமன் செயித்தது, கீசகனை வதைத்தது, விசயன் ஆயுதம் அடைக்கலம் வைத்தது, வீமன் மல்லரை ஆலமரத்தில் தொங்கச் செய்தது, பாண்டவர்கள் மாண்டு உயிர்பெற்றது, அறுந்த கனி பொருந்தியது.

அதிசயங்கள்

பொன்மாரி பொழிந்தது, மாமாங்கச்சனை, திரிசூலப்பனை, பஞ்சதளவில்வம், நடடாற்றீசுவரர் கோயில் வாயிற்படியினுள் காவிரி நீர் புகுந்தது, சுட்டதலை வெடியாதது, சமைத்த மீன் துள்ளி விளையாடியது, சோழனை யானை கொண்டு போனது முதலியன நூலில் அதிசயங்களாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

வேளாள குலத் தலைவர்கள்

வேண்ணை நல்லூர்ச்சடையன், சர்க்கரை மன்றாடியார், நண்ணாவுடையார், உலகுடையார், காங்கேய மன்றாடியார், பல்லவராயர், வேணாவுடையார், ஓதாளன் ஆண்ட பெருமான், தொண்டைமான் முதலியோர் ஆவர்.

கொங்கு மண்டல சதகம் (நூல்)

பாயிரம்

காப்பு

(அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

1. பூரண மதியும் கொன்றைப் பொருணையும்

கொல்லி வேந்தன்

காரணப் பொருட்பும் வேரிக் கான்றுள

வணிந்த மார்பன்

நாரணன் புகழெண் ணாறாயிரங்குடி

நலமு மோங்கும்

வாரண முகவன் கொங்கு மண்டலங்

காப்பு தானே!

“நாட்டிற்கு அழகும் குளிர்ச்சியும் தருகின்ற முழு நிலவாகவும், கொன்றை மலர் நிறைந்த ஆம்பிராவதி நதியும், கொல்லிமலைக்குக் காவலனாகிய கொல்லி வெற்பனின் காரணப் பொருட்பும், நீவினே விளைச்சலையுண்டாக்கி நாடு காத்தற்குரியவர்” என்று திருமாலால் புகழப்பெற்றவராதலின் நாரணன் புகழ் எண்ணாறாயிரங் குடியையும் காப்பாற்றுதல் பொருட்டு, விநாயகக் கடவுள் கொங்கு மண்டல சதகம் இயற்றுதற்குக் காவலாக வருதல் வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளாக நூலுக்குக் காப்பு செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

அவையடக்கம்

2. கற்றவர் தேவர் தேவர் கவிக்கடல்
 கற்றோர் முன்னோ
 சிற்றெறும்புநீர் கீறிச் சிந்துவை
 நீந்து மொப்பாய்ப்
 பெற்றவர் பிள்ளை தன்னைப் பிறப்பினில்
 விலக்கா ரென்று
 கொற்றவர் தேவர் போற்றும் கொங்குமண்
 டலஞ்சொன் னேனே.

திருக்குறளைப் படித்தவரும், பெருந்தேவனாரின் கவிசாகரம் எனும் யாப்பிலக்கண நூலைக் கற்றவரும் இருக்கின்ற அவையின் முன்னே, சிற்றெறும்பானது நீரினைக் கீறிச் சிந்து நதியைக் கடப்பது போன்றும், பெற்றவர் தம் பிள்ளையை எவ்வாறு இருப்பினும் ஒதுக்காதது போலக் கருதிடுமாறு வேண்டிக் கொங்கு மண்டல சதகம் என்னும் நூலைப் பாடுகின்றேன்.

நூல்

கட்டளைக் கலித்துறை

தலங்கள்

1. செஞ்சொற் களைசை திருவானி கூடல் திருமுருகர்
 கஞ்சத் தென் புக்கொளி பேரூறறசை கமலர்பட்டி
 வெஞ்சொற் கூடலும் நாககிரி வரு வெண்ணைமலை
 வஞ்சியில் ஈசன் இருப்பதன் றோகொங்கு மண்டலமே.

மலைகள்

2. கொல்லியும் மலைகள் வையமலைவா யிடங் குடுககிரி
 வில்லியும் ராமர் வராக மெனும்கிரி வேலர்கிரி
 அல்லியும் நீலகிரி மேவும் வெள்ளி அரவகிரி
 வல்லியும் வெண்ணைமலை சூழ்வதாம் கொங்கு மண்டலமே.

ஆறுகள்

3. திருமணி கொன்றையும் காவோரி வானியும் செய்யநதி
 தருமணி காஞ்சி பொருளைநள் ளாறொடு சண்முகமும்
 குருமணி பாலை நதிவாழை கோரை குடவனதி
 வருமணி செண்பகம் சிற்றாறு சூழ்கொங்கு மண்டலமே.

அன்னசாலைகள் அமைத்து அறஞ்செய்தது

4. நாலாறு நாடது நாற்பத்தெண் ஆயிரம் நற்கொங்குசேர்
 பாலான கங்கைதன் வங்கிசத்தோர் பச்சைப் பார்ப்பதியூர்

சேலாங் கருணை வடிவுடைநாயகி சேரும்வஞ்சி

மாலாங் கமலம் அமுதூட்டு வார்கொங்கு மண்டலமே!

(குறிப்புரை : நாலாறு நாடு-24 நாடாகப் பிரிக்கப்பட்ட கொங்கு மண்டலம், பச்சை-பச்சை நாயகியம்மன், பார்ப்பதியூர்-பார்வதிபுரம் என்னும் பார்ப்பினிக் கிராமம். இது காங்கேயத்தை அடுத்துள்ளது. வஞ்சி-கருவூர், கமலம்-தண்ணீர், அமுது-சோறு.)

பூமாரி பொழிந்தது

5. சீரிய செங்கமல லாலயமேவும் திருவெழின்மிக்
காரிரு வோருடன் கூடிக் கலந்தங்கவர் பொருட்டால்
போரியல் வேல்விழி யிந்த்ராணி நாயகன் பொன்னொடுபூ
மாரிபொழிந்ததும் ஈரோடை சூழ்கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : கமலாலயம்-தாமரைப்பூ, திரு-இலக்குமி, இருவோர்-சிறுநல்லாள், பெருநல்லாள் என்னும் தேவகணிகையர் குலப்பெண்கள்)

வரலாற்று

சின்ன நல்லாளும் பெரிய நல்லாளும் கணிகையர்குலப் பெண்கள் ஈரோட்டில் உள்ள தொண்டைசுவரை வணங்கி இந்திரனை மணக்க விரும்பி தவம் செய்தனர். அங்கு வாழ்ந்த பெரு நற்கிள்ளி என்ற அரசன் அவர்களை எதிர்ப்பட்டு பிற ஆடவரைக் கூடாதது ஏன் என்று கேட்டதற்கு அவர்களின் தவ ஒழுக்கத்தைக் கூறினார். அதன் பொருட்டு, இந்திரனைக் கொண்டு பொன்மாரி பூமாரி பொழியச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களிடம் வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வாறே தேவேந்திரன் அம்மகளிரைக் கூடி மகிழ்ந்து அவர் வேண்டியபடியே பொன்மாரி, பூமாரி பொழியச் செய்தான். அதனால் அந்நாட்டிற்குப் பூந்துறை நாடென்று பெயராயிற்று.

குமரி அருச்சித்தது - மோகனூர்

6. நந்தூர் நெடுவயல் சூழமுகவை நகர்தனிலே
இந்தூர் சடையான் நசையால் விளக்கம் ஒன்று ஏற்றுதற்கு
சந்தோச மாய்ஒரு பாவனைகொண்டு தயிரு விற்க
வந்தோர் குமரி அருச்சித் ததும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : முகவை-முகவனூர், இது மோகனூர் என வழங்குகின்றது. நாமக்கல் வட்டத்தில் உள்ளது. நசை-விருப்பம்.)

வரலாறு

குமரிபாளையம் என்ற ஊரில் தேனாயி என்ற பெண் மணியகுலத்து வேளாளன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். அவள் தினமும் வெளியூர் சென்று தயிர் விற்பது வழக்கம். ஒருநாள் தயிர் விற்பது வரும் வழியில் வில்வமரக்காட்டில் “எனக்கு ஒரு விளக்கு வை” என்று குரல் வந்த திசையில் ஒரு சிவலிங்கம் இருந்தது.

சிறிது காலமாக விளக்கு வைத்து வழிபட, அவள் கற்பவதியானாள். நம்பாத மக்கள் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர். காற்றும் மழையும் இருக்கும் அன்றைய நாளில் அவள் ஏற்றிய விளக்கு அசையாமல் எரிந்து அவளது கற்புடைமையை விளக்கியது.

விசயன் ஆயுதம் அடைக்கலம் வைத்தது – விசயமங்கலம்

7. துளைமணி ரத்னமகுடா சலத்தைவர் சூதில்நொந்தே
கிளையினை நீங்கி வனவாசம் செய்கையில் கீர்த்திபெற்ற
விளைவயல் சூழ்மங்கைப் பத்தினிக் கோட்டத்தில் வில்விசயம்
வளைவில் அடைக்கலம் வைத்ததுவும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை: மகுடாசலத்தைவர்-மகுடங்கள் தரித்த பஞ்சபாண்டவர்.)

சகுனியின் வஞ்சனையால் சூதில் தோற்ற பாண்டவர் வனவாசம் செய்கையில் கொங்கு நாட்டுப் பகுதியில் பல இடங்களில் தங்கியதாகச் செவிவழிச் செய்திகள் கூறுகின்றனர். அதனால் பலவற்றைப் பாண்டவரோடு தொடர்புப்படுத்திப் பேசி வருகின்றனர். இதிகாச மாந்தரோடு தொடர்புப் படுத்தினால் பெருமை உண்டாகும் என்று நம்பினர். ஐவர்மலை (31), மல்லரை வீமன் செய்தது (32), கீசகன் கதை (33), வீமன் மல்லரைத் தொங்கச் செய்தது (34), அறுந்த கனி பொருந்தினது (35), நச்சுப்பொய்கை (39) முதலியன அவ்வகையில் பாரதச் செய்திகளோடு தொடர்பு உடையன. வனவாசத்தின்போது அருச்சுனன் விசயமங்கலம் விசயமங்கை கோயிலில் தன் வில்லை அடைக்கலமாக வைத்தான்.

சேரமான் கயிலை சென்றது

8. கலைக்கிடமான தமிழ்ப்பாடு சுந்தரர் காதல் நட்பால்
கொலைக்கிடமான நெறி நீங்குவெள்ளைக் குதிரையின்மேல்
தலைக்கிடும் எண்ணெய் முழுகாமல் சேரனும் தண்கையிலை
மலைக்கு உடம்போடு சென்றான் அதுவும் கொங்குமண்டலமே.

வரலாறு

கலைகளுக்கு இடமான தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவதில் வல்லவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், சுந்தரரின் தோழர் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். சுந்தர் வெள்ளை யானையின் மீது கயிலைக்குச் சென்றார். தோழர் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் இதனை அறிந்து வெள்ளைக் குதிரையின் மீது ஏறி ஐந்தெழுத்தை ஒதி உடன் சென்று கயிலை அடைந்தார். உடம்போடு கயிலை அடைந்தது கொங்கு மண்டலத்திலிருந்துதான்.

மாண்டகுதிரை உயிர்பெற்றது

9. நீண்ட புகழ்வயி ரம்பள்ளிப் பொய்கை நெடுவயலில்
தாண்டுவளார் நெற்கதிர்மேயக் கண்டு சபித்துக்கொன்ற
ஆண்ட சிவன் அருளால் கவிபாடிப்பொய் யாமொழியார்
மாண்ட குதிரை உயிர் மீட்டதும் கொங்கு மண்டலமே.

வரலாறு

பொய்யாமொழிப் புலவர் இளமையில் கல்வி பயிலும்போது ஆசிரியரின் நெல்வயலைப் பாதுகாக்க அனுப்பப்பட்டார். வெயில் மிகுதியால் பக்கத்தில் இருந்த காளி கோயிலில் படுத்து உறங்கிட அப்போது குதிரை ஒன்று வயலில் மேய்ந்து விட்டது. இதனால் ஆசிரியர் தண்டிப்பாரே என்று காளிகோயிலை நோக்கி அழ, காளியின் திருவருளால் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றார்.

வாய்த்த வயிரபுர மாகாளியம்மையே

ஆய்த்த வருகார் அணிவயலில் – காய்த்த

குதிரை மாளத்தின்னும் காலிங்கன் ஏறும்

குதிரை மாளக் கொண்டுபோ.

என்று பாடியதும் அக்குதிரை இறந்து விடுகிறது. அது அரசனின் குதிரை என்று அறிந்ததும் ஈற்றடியை “குதிரை மீளக் கொண்டுவா” என மாற்றிப்பாடி அதனை உயிர்ப்பித்து எழுப்பினார்.

சாம்பல் மலையானது

10. *அலையாடும் பூம்புனல் மேவிய காவிரி ஆற்றருகே*

நிலையான வேதகிரி என்ப தேனினி நித்தநித்தம்

தலையான மாதவ நாரதர் வேள்வியில் சாம்பல்கொட்டி

மலையாய் வளர்ந்தது நண்ணாவூர் சூழ்கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : நண்ணாவூர்-இது காவிரியும் பவாநியும் ஒன்று கூடுகின்ற இடம்; ஆதலின் பவாநிகூடல் எனப் பெயர் பெற்றது. “திருநணா” என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம் கூறுகிறது. நண்ணா என்பதற்குத் தன்னையடைந்தோருக்குப் பிறவி நோய் நண்ணாது என்பது பொருள்.)

வரலாறு

வேதகிரி என்பது பவாநியின் வடக்கில் சுமார் 3 கல் தொலைவில் உள்ள மலை. வேதவியாசர் சிவபெருமானின் ஆணைப்படி இம்மலையில் அமர்ந்து தலைதடுமாறிக் கிடந்த வேதங்களை அனுவாகம், காண்டம், பிரச்சின்னம் என மூன்றாகப் பிரித்து, அவற்றை ரிக், யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காக வகுத்துப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்தார். அதனால் அம்மலை வேதகிரி எனப் பெயர் பெற்றது.

தவத்தில் தலைமை பெற்ற நாரதமுனிவர் நாள்தோறும் வேள்வி செய்தபோது வேள்வியில் சாம்பலைக் கொட்டியதால் மலையாய் வளர்ந்தது என்ற இவ்வரலாறு வேதகிரிதலபுராணத்தில் கூறப்படாதது.

சோழனை யானை வந்து கொண்டு போனது

11. *இதமுறுகீர்த்தி பெறுமாறு நாட்டன்று செம்பியர்கோன்*

நிதமுடன் வந்து பிறந்த அந்நாள் எதிர்பட்டத்துக்கு

துதிபுகழ் கொண்ட கரிகால சோழனைத் தூங்கவெற்றி

மதகரி வந்துகொடு போனதும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : இதமுறுகீர்த்தி-நன்மைமிக்க புகழ், செம்பியர்கோன்-
சோழமன்னன்.

வரலாறு

உறையூர்ச்சோழன் ஒழுக்கம் தவறி நடந்ததனால் மண் மாரி பெய்து நாடு முழுதும் அழிந்தது. சோழனும் மடிந்தான். அவன் தேவிமார்களான சிங்களாம்பாள், சியாமளாம்பாள் என்ற இருவரும் கொங்கு நாட்டிற்கு வந்து தங்கினர். பிராமணச்சேரியில் சிங்களாம்பாள் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றார். சோழநாட்டில் மன்னன் இன்மையால் கவலையுற்ற அமைச்சர் முதலியோர் யானையை ஏவ அது சிங்களாம்பாளின் பிள்ளையை எடுத்துச் சென்றது. அப்பிள்ளைக்குக் கரிகாலன் எனப் பெயரிட்டு முடி சூட்டினார்கள். இவ்வரலாறு சோழர் பூர்வ பட்டயத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

லிங்கம் கொடுத்தது - அவிநாசி

12. தரிக்கப் புகழ் அவிநாசியில் வாழும் தவம் உடையான்
நெருக்கும் அரண்மனை யார்புரி வாதையுள் வாவிக்குள்ளே
திருத்து சிவலிங்கம் தன்னை எறிந்து உயிர் சீவிக்குமுன்
வாரிக்கையிலிங்கம் கொடுத்ததுவும் கொங்கு மண்டலமே.

வரலாறு

அவிநாசியில் முன்பு குருநாத பண்டாரம் என்ற வீரசைவன் ஒருவன் லிங்கதாரியாய் இருந்தான். அவன் குலக்கரையில் இருந்து சிவலிங்க பூசை செய்து கொண்டிருந்தபோது குலம் உடைப்பு எடுத்தது. அதனைக் கண்ட ஆள் திரட்டும் அரண்மனை அதிகாரிகள் அவனையடித்துத் துன்புறுத்தியதும் அல்லாமல் அவன் தரித்திருந்த சிவலிங்கத்தைப் பறித்துக் குளத்தில் எறியச் செய்து அவனை வேலைக்கு இழுத்துப் போயினர். வேலை முடிந்த பின் எனக்குரிய பூசாலிங்கம் கிடைத்தாலன்றி உயிர் வாழ்வதில்லை என்று குளத்தில் குதித்து உயிர் துறக்கத் துணிந்தான். அப்பொழுது குளத்திலிருந்த ஒரு மீன் அவ்லிங்கத்தைக் கவ்விக் கொண்டு வந்து அவன் கையில் கொடுத்தது. அவன் அதனைப் பெற்று மகிழ்ந்தான்.

பஞ்சவிலவம் - அவிநாசி

13. விரிந்தகடல் உலகுளங் கெங்கும் இன்றிவிரைமலர்ப்பூ
அரும்பத் திரமோடு அதிசயமாய் அவிநாசியிலே
பரந்த நிழலுடன் ஈசுரர் பூசைக்குப் பஞ்சவிலவம்
மரந்தரி கொண்டங்கிருந்ததுவும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : விரை-மணம், அரும்பத்திரம்-அரிய வில்வப்பத்திரம்.)

வரலாறு

இறைவன் அக்கினி தாண்டவம் செய்து காசியில் சிவலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். அத்தாண்டவத்தின்போது பிரணவ வடிவாய்த் திருவுருவம்

கொண்டு இறைவனைப் பிரிந்திருந்த உமாதேவியார் பிரிவால் வந்த குற்றத்தைப் போக்க வழிபாடு செய்ய விரும்பினார். வழிபாட்டிற்குரிய சிறந்த இடம் அவிநாசி என்று இறைவன் கூறினான். உவகையுற்ற உமாதேவியார் உடனே உரிமை மகளிர் புடைசூழ அவிநாசியடைந்தார். அங்குச் சந்தனம், ஆத்தி, கொன்றை, பஞ்சவிலவம் முதலிய மரங்கள் அடர்ந்துள்ள காட்டைக் கண்டார். அரும்புகள் அலர்ந்த பஞ்சவிலவத்தின் அருகு சார்ந்து ஞானச்செல்வி நின்றருளினார். அவ்விடத்திலேயே அமர்ந்து தவம் செய்தார். பஞ்சவிலவமரங்கள் - வில்வம், நொச்சி, விளா, கிளுவை, குருக்கத்தி ஆகியவை.

திரிசூலப்பனை

14. கடலேந்திய உலகெல்லாம் அறியக் கனகபுறத்து
உடலேந்தி ஏறும் அவர்க்கு இன்பமாய்க் கள்ளும் ஊறிக்கொண்டே
அடலேந்து சூலம் எனவே புனைந்து கொண்டு அண்டம் முட்ட
மடலேந்தியோர் பனை வாழ்வதும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : கனகபுரத்தில் உள்ள பனைமரம் ஏறுவோர்க்குக் கள்ளையும் கொடுத்துக் கொண்டு திரிசூல வடிவில் மடல்களையும் கொண்டுள்ளது. பனைமரம் ஏறும்போது உடல் ஏந்தி ஏறுவது முறை.)

காவிரி நட்டாற்றீசுவரர்

15. பாயப்பெரும்புனல் எங்கெங்கும் சென்று பரந்துபொங்கித்
தேயப் பலர்தொழும் காவேரியாறு சிகரத்தின் மேல்
தோயப் பெருகினும் நட்டாறையீசுவரர் சூழ்மணிய
வாயிற் படியில் புகுதாதுவும் கொங்கு மண்டலமே.

புக்கொளியூர் அவிநாசி

16. கொந்தவிழ் கூந்தல் உமையாளும் பூமலர்க் கொன்றையனும்
நந்துவயல் அவிநாசியுள் ளாரும் நலமுடனே
சிந்துபிரளயம் கொள்காலம் சென்றொழிந்தே திரும்பி
வந்துபின் புக்கொளி யானதும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : நந்து-சங்கு.)

வரலாறு

சிவபெருமான் பிரளய தாண்டவம் செய்தபின் அக்கினி தாண்டவம் செய்தார், நெருப்பு வடிவாக ஏகநாதன் சங்கார தாண்டவத்தைச் செய்தபோது திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் புக்கு ஒளித்த இடம். ஆதலால் புக்கொளியூர் என்று பெயர் உண்டானது. முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் ஞானநடனம் செய்து பரமானந்தத்தை விளைவிப்பதாகிய அதிசயம் நீங்காமல் என்றும் எக்காரணத்தாலும் அழிவு வராமல் இருப்பதால் அவிநாசி என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

அவிநாசிலிங்கம்

17. தேசமெல் லாம்பணி யும்மவி நாசிச் செழும்பொய்கையூ
டாசின் முதலையின் வாய்ப்பிள்ளை மீள வதிசயமாய்
வீசுகங்காநதி சூழ்காசி லிங்கத்தின் வோர்கிளைத்து
மாசணு காலிங்க மானதுவும் கொங்கு மண்டலமே.

(குறிப்புரை : அவிநாசித் தலத்தில் சுந்தரர் பதிகம் பாடி முதலை விழுங்கிய
பிள்ளையை மீட்ட செய்தியினைத் தேவாரப் பதிகத்தினுள்ளும் காணலாம்.)

காசி தீர்த்தம் – அவிநாசி

18. விரிபுன லாகிய கங்காநதி விசுவேசர் சொல்லாற்
புரையுறு பூமிக்குள்வந்தா லயத்தொரு பூஞ்சனையாய்த்
திருவவிநாசியில் ஈசற்குக் காசியில் தீர்த்தமென
மருவபிடேகத்துக் கானதுவும் கொங்கு மண்டலமே.

சுந்தரர்

19. கோவாய்க் கருணைசெய் வாரணவாசி கொழுகொம்புதந்
தாவாய்க் கருணை தனைவலப் பாகந் தரித்துநின்று
மூவாண்டு சென்ற முதலைதன் வாய்ப்பிள்ளை முன்னழைத்து
வாவாவென்று ஓதிய சுந்தரர் வாழ்கொங்கு மண்டலமே.

கூப்பிடுபிள்ளையார் – திருமுருகன்பூண்டி

20. கருவா முதலையின் வாய்ப்பிள்ளை மீட்டுக் கருணையுடன்
அருகூர் திருவவிநாசிப் பெம்மானுக் குஅறிக்கைசெய
முருகீசர் சுந்தரர் கையில் பறித்த முறைகொண்டு எதிர்
வருகூப் பிடுவிக்கினேசுரர் வாழ்கொங்கு மண்டலமே.

நண்ணாலூர் – இலந்தை மரம்

21. அருந்தவ மாமுனிவோர்களும் தேவரும் அன்புடனே
நிரந்தரமாகத் தொழுமாலயத்துக்கு நித்த நித்தம்
திருந்தும் பரம சிவன்பூசனைக்கொடு தென்னிலந்தை
மரங்கனி யீவதும் நண்ணாலூர் சூழ் கொங்கு மண்டலமே.

